

היסוד שבמלכות נקרא ציון

ר"ש צד"י ו'ו נו"ן בגימטריא דוד בן ישי, או שם שפ"ו שמסמל את היסוד שבמלכות כדלקמן. דוד בן ישי הוא בסוד הרצון והתשוקה. וכן רצון מסמל את ספירת הכתר שמתחברת למלכות, בסוד נעוץ תחלתו בסופן, כפי שבארנו במאמר 'הקץ מתגלה' מדוע חובש המלך כתר. וכן שם שפ"ו עם האותיות והכולל מרמז בכתוב (תהילים כד, ו) "זה דור דרשו מבקשי פניו יעקב סלה". וכן שם שפ"ו בא"ט ב"ח דרך שמסמלת את היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' ששם שפ"ו בגימטריא לפני ולפנים, סוד קדש הקדשים שנקרא בכתוב (מ"ב יא, ב) "חדר המטות". וכן המספר המסתתר בין אותיות צד"ק יס"ד עול"ם הוא 386 כמנין שם שפ"ו. כי הוא בחינת יסוד הנוקבא שמסתתר. וכן המספר המסתתר בין אותיות משי"ח ב"ן דוי"ד הוא 612 כמנין שם ברי"ת.

והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש"ויברך דוד" בגימטריא רנ"ב אברים שבאשה. ויברך לבד בגימטריא רחל המסמלת את הנקבה הכללית. וכן בן ישי בגימטריא עשב, שמסמל העלאת מיין נוקבין, כמובא בזהר (ויקרא יב.) "תדשא הארץ

מצינו בזהר (פקודי רסב:) דוד היה נעוץ במקור שהמים נובעים. היינו שדוד המלך היה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין, ויסוד הנוקבא נקרא היסוד שבמלכות שמשפיע לכל המלכות. אף על פי שבארנו במאמרי חנפה ששרש דוד מהבינה, זה ביחס לשרש נשמתו הפרטית, וביחס לתפקידו במלכות הוא נעוץ ביסוד שבמלכות, דוד המלך הוא סוד היסוד שבמלכות, היינו הוא לוקח את המקום הזה כדי להיות מלך. וכן מצינו שעבודתו של דוד היתה בבחינת תשוקה וחשק לה', ככתוב (תהילים פד, ג) "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'". וכן כתוב (שם קיט, פא) "כלתה לתשועתך נפשי", ומבאר לדברינו כיון ששרש נשמתו ממקום התשוקה והחשק. כידוע שכללה היא מלשון כלתה נפשי. וכן סוכ"ה המסמלת את שרש נשמת דוד, ספת דוד, מרמזת בכתוב "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות הוי"ה" בדלוג ג' אותיות. כי סוכה אותיות הכוס שמסמל את היסוד שבמלכות מקום התשוקה. וכן דויד בגימטריא חוט או חיה. וכן שמו של משיח בן דוד מנחם בן עמיאל בגימטריא מקר. והוסיף הרה"ג ר' מרדכי בן שלמה שליט"א שמלוי אותיות רצון

כאן רמז שהנשמות ששיכות למקום זה עומדות לצאת החוצה ולהתגלות בעולם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שדו"ד מרמז בכתוב (שופטים ה' כז) "בין רגליה פָרַע נָפַל שָׁכַב בֵּין רַגְלֶיהָ פָרַע נָפַל בְּאֶשֶׁר פָרַע שָׁם נָפַל שְׂדוּד". וכתוב זה מדבר על היסוד שבמלכות. וכן לוט שממנו יצא דוד, מרמז שם "ותבוא אליו בלאט ותתקע את היתד ברקתו". מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רו) שגואל בגימטריא ארבעים כמנן האות ס' סתומה. דאות ס' סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות שנמצא ביד הגואל, ומשם באה הגאולה. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה ע' רטו) ובזה תבין כי אם היות פי גאלה ביסוד, הנה הוא בסוד היסוד שבמלכות. וכן מובא שם (ע' ריט) ראה נא בענינו ראשי תבות רנ"ב, שהם רמ"ח איברים שבה ועוד ארבעה איברים יתרים ב' צירים וב' דלתות שברחם הנוקבא. רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששם יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן מצינו בזהר (בראשית לד:) אדם א' למעלה, ס' סתומה שהיא ס' מ"לסרבה המשרה". רואים שהאות ס' סתומה, מסמלת את המשיח, שהרי אד"ס ר"ת אדם דוד משיח, ולכן היא כנגד הפתוב

דשא עשב" מתי מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה, הוי אומר ביום השבת, שהרי אז מתחברת פלה עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם. וכן מצינו בזהר שמשים בן דוד הוא בבחינת עשב. (הקדמה כה:) "וכל שיח השדה", זה משיח ראשון, "טרם יהיה בארץ". "וכל עשב השדה טרם יצמח", זה משיח שני. וכן עש"ב הוא אותיות האמצע של בעז עבד ישי שמהם יצא דוד. וכן עשב אותיות שבע שמסמל את המלכות. וכן דוד שבע בגימטריא דוד בן ישי, או שם שפ"ו שמסמל את היסוד שבמלכות כדלקמן. וזה גם המספר של זהב שבע, ומצינו בזהר (תיקונים קכג:) דוד שבעה מיני זהב היה בשערו. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שעש"ב או שב"ע ר"ת בין שני עולמות, לרמז שהוא מעלה מיין נוקבין מהעולם התחתון לעליון. כשנולד לראשונה בעולם שרש דוד מבנות לוט, מצינו ברש"י (בראשית יט, לו) "ותהרין שתי בנות לוט מאביהן" אף על פי שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה אלו שלטו בעצמן והוציאו ערותן לחוץ ונתעברו מביאה ראשונה. ומבאר לדברינו שהיה

"לסרבה המשנה", המדבר על שלום מלכות בית דוד, (ישעי' ט, ו) **"לסרבה המשנה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם"**. וכן בארנו לעיל במאמר 'חשמל חטא', על המשיח שזוכה לחשמל. וכן **משיח** במלוי האותיות **מ"ם שי"ן יו"ד חי"ת** בגימטריא **יסוד שבמלכות**. נראה דלכן מרמז בפתוב **"מטה עזר ישלח ה' מציון"**, דמובא בלק"ת להאריז"ל (פ' נשא ע' רה) שהיסוד שבמלכות נקרא ציון. וכן **ציון** בגימטריא **נקבה**, ולכן המטה המסמל את היסוד שבמלכות **"ישלח ה' מציון"**, דמשם תבא הגאולה. דיש מטה המסמל את המשך השפעת היד בבחינת שרביט כדלעיל, ויש מטה של המלכות שמסמל את השפעת היסוד שבמלכות, שהוא בחינת יסוד הנוקבא. דמלך מסמל את היסוד שבמלכות, והשפעת המטה שביד המלך מסמלת את השפעת היסוד שבמלכות. וכן **מק"ל** מרמז בפתוב (תהילים קלב, יז) **"אצמיח קרו לדוד"** בדלוג ג' אותיות, ונבאר לקמן שהמטה נקרא מקל. וכן **"אצמיח קרו לדוד"** בגימטריא **"מטה עזר ישלח"** וכתובים אלו הם גם בגימטריא **יעקב יוסף בנימין** המסמלים את כל חלקי היסוד דקדשה, כדבארנו במאמר 'חשמל אות'.

וכן הם בגימטריא המלוי של שם **שי"ן דל"ת יו"ד** המסמל את היסוד דקדשה, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'. וכן הם בגימטריא **רמ"ח רנ"ב** המסמלים זווג יסוד ומלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן **"ישלח הוי"ה מציון"**, בגימטריא **תפלין** המשפיעים את שפע היסוד למלכות. וכן **"עזר ישלח הוי"ה מציון"** בגימטריא **עטרה שביסוד**. וכן **"מטה עזר ישלח הוי"ה"** בגימטריא **פתילה**. וכן **חי"ה** מרמזת בפתוב **"ישלח הוי"ה"** בצרוף שתי מלים. וכן **מטה עז** בגימטריא **סלם** המסמל את החשמל.

מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל, (הארות ז"ן פ"ב) שלמשה היו שני מטות, מטה הוי"ה, ביד ימין, ומטה האלהים ביד שמאל, בקצה המטה שביד ימין היו יונקים הערב רב, ובקצה המטה שביד שמאל היתה יניקה לעשו. וכן בארנו במאמר 'חשמל חטא', ש**מטה** מסמל את החשמל של**מטה** ששייך לשם אדנ"י ויכול להתהפך לנחש. וכן מציינו בזהר חדש (תיקונים קיט:) שבכח מטה משה מכניעים את קלפת הכלב. ועין ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' ש) שקלפת הכלב היא הנקבה של הקלפה. נראה דלכן השפעת היסוד שבמלכות נמשלה למטה, דגם בהשפעה זו יש יניקה לחיצונים כידוע. וכן **מטה** בגימטריא

כִּלְהַמְסַמְלֵת אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכֵן נִרְאֶה
דְּמֻטָּה הוּא מַלְשׁוֹן מְטָה הַמְּסַמְלֵת אֶת
הַמְּלָכוֹת, כַּמּוּבָא בְּפִרְע"ח לְהֶאָרִיז"ל
(הַצִּיצִית ע' סב). וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אוֹר
הַחֲמָה' עַל הַזֶּהַר (ח"ב מח) שֶׁמֶטָה מִשֶּׁה
הִיא מְרַבֵּעַ, בְּעַל ד' צְדָדִים. וְרַבּוּעַ מְסַמֵּל
אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכֵן רַבּוּעַ מְרַמֵּז עַל הָאוֹת ם'
סְתוּמָה שֶׁמְסַמְלֵת אֶת הַיְסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת.
וְכֵן כְּתוּב עַל הַמְּשִׁיחַ (ישעי' מט, ד) **"וְהִכָּה
אֶרֶץ בְּשֶׁבֶט פִּיר"**. וְנִבְאָר לְקַמּוֹ, שֶׁשֶׁבֶט
הוּא מְקַל. וְכֵן כְּתוּב עַל הַמְּשִׁיחַ (במדבר
כד, יז) **"וְקָם שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל"**. וְכֵן
מְט"ה מְרַמֵּז בְּכְתוּב (תהילים כא, ח) **"כִּי
הַמֶּלֶךְ בִּטַּח בַּהוֹי"ה** בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת.
מְצִינּוּ בַּזֶּהַר (תיקונים לו:): **צִיּוֹן הוּא
טְבוֹר הָעוֹלָם, נִקְדָּה שֶׁמִּמֶּנָּה
הִשְׁתַּת הָעוֹלָם.** נִרְאֶה דְּלַכּוֹן צִיּוֹן הִיא
בְּבַחֲיִנַת חֻבֵּל הַטְּבוֹר, דְּחֻבֵּל הַטְּבוֹר הוּא
חוֹט שֶׁנִּמְצָא בַּיְסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת. וְהַחוֹטִים
שֶׁנִּמְצָאִים בַּיְסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת נִקְרָאִים צִיּוֹן.
וְכֵן הַטְּבוֹר מִשְׁפִּיעַ לְוֹלָד שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹךְ
הֶרְחָם הַנִּמְצָא בְּתוֹךְ הַיְסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת.
וְכֻלָּל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּבַחֲיִנַת הַוֹלָד שֶׁבְּתוֹךְ
הֶרְחָם שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפַע דְּרַךְ חוֹט הַיְסוּד
שֶׁבַּמְּלָכוֹת הַנִּקְרָא צִיּוֹן, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת
חֻבֵּל הַטְּבוֹר. וּמְרַמֵּז בְּמִדְרָשׁ (שהש"ר ז, ו)
**"שָׂרָף אֶגֶן הַסֶּהַר" שָׂרָף אֱלוֹ
סִנְהֶדְרִין, מֵהַ תִּינוּק זֶה כָּל זְמַן
שֶׁהוּא בְּמַעֵי אִמּוֹ אֵינּוּ חַי אֱלֹא
מִטְבוֹרוֹ, כִּף אֵין יִשְׂרָאֵל יְכוֹלִין**

לַעֲשׂוֹת דְּבַר חוּץ מִסִּנְהֶדְרִין שְׁלֵהֶם.
רוֹאִים שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל הוּא בְּבַחֲיִנַת תִּינוּק
שֶׁמְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפַע דְּרַךְ חֻבֵּל הַטְּבוֹר שֶׁל
הַסִּנְהֶדְרִין בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְכֵן סִנְהֶדְרִין
בְּגִימְטְרִיא חֲשֵׁמֵל. וְכֵן בְּסִנְהֶדְרִין קִטְנָה
הִיו **כ"ג** דִּינִים כְּמִנְיַן חוֹט. וְהוֹסִיף הַר"ג
ר' ש. רִיִּסקִין שְׁלִיט"א שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל הַשֵּׁם
לְלַחֵם בְּשִׁפְתַי הָאִיִּדִישׁ **בְּרוֹט** אוֹתִיּוֹת
טְבוֹר, לְרַמֵּז שֶׁמְקוֹר הַלֶּחֶם וְהַמְזוֹן מְצִיּוֹן
טְבוֹר הָעוֹלָם.

וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֶּהַר חֲדָשׁ (שה"ש עה).
**וְכִשְׁנִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ נְסִתָּם
הַפְּתוּחַ וְנִפְתַּח הַסְּתוּם, נְסִתָּם הִפָּה
שְׁלֹא הִיא בּוֹ הַדְּבָר מִשְׁנִסְתַּלֵּק
מִשֶּׁהָ וְכו', נִפְתַּח הַטְּבוֹר בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ וּמִשָּׁם אוֹכֵל מֵהַ שְׂאֵמוֹ
אוֹכֵלֵת וְשׁוֹתָה מֵהַ שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה.**
רוֹאִים שְׁכָלֵל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּבַחֲיִנַת הַוֹלָד
שֶׁנִּמְצָא בְּרָחֵם הָאִמָּא, שֶׁהִיא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְיוֹנְקִים מֵהַטְּבוֹר שֶׁבְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן
הַכְּתוּב (ישעי' ט, יט) **"כִּי עַם בְּצִיּוֹן יֵשֵׁב"**
בְּגִימְטְרִיא יְסוּד הַמְּלָכוֹת. וְכֵן מְקַל
בְּגִימְטְרִיא אוֹהֵב צִיּוֹן. וּבְגִימְטְרִיא מַעֲיָן
הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבַּמְּלָכוֹת, כְּדַבְּאֵרְנוּ
בְּמֵאמַר 'חוֹטֵי הַחֲשֵׁמֵל מִתְחַבְּרִים
לְשִׁמְיָנִי'.

וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהַעִיר טְבִרְיָה נִקְרָאת טְבִרְיָה
מַלְשׁוֹן טְבוֹר. כַּמּוּבָא בְּגִמְרָא (מגילה ו).
וְלָמָּה נִקְרָא שְׂמָה **"טְבִרְיָא",**
שִׁיּוֹשְׁבַת בְּטְבוֹרָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וטְבַרְיָה קְשׁוּרָה לְמִקּוּם הַסְנֵה־דְרִין, כְּמוֹבָא
בְּמִדְרַשׁ (יִלְקוּט יִשְׁעִיהוּ תַכְט) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן
עֶשְׂרֵה גְלִיּוֹת גָּלְתָה סְנֵה־דְרִין. מִלְשָׁפֶת
הַגְּזִית לַחֲנִיּוֹת. וּמְחַנְיּוֹת לִירוּשָׁלַיִם.
וּמִירוּשָׁלַיִם לְיַבְנָה. וּמִיַּבְנָה לְאוּשָׁא.
וּמֵאוּשָׁא לְשַׁפְרָעַם. וּמִשַׁפְרָעַם לְבֵית
שְׁעָרִים. מִבֵּית שְׁעָרִים לְצַפּוּרִי.
מִצַּפּוּרִי לְטְבַרְיָה. וּטְבַרְיָה עֲמָקָה
מִכֶּלֶם. כְּדָכְתִּיב "וְשִׁפְלֵת מֵאֶרֶץ
תְּדַבְרִי". וּמִשָּׁם עֲתִידִין לְהִגָּאֵל.
רוֹאִים שֶׁהַסְנֵה־דְרִין גָּלוּ מִטְבַרְיָה וַיִּחְזְרוּ
לְעֵתִיד לְבֵא לְטְבַרְיָה.

וְכֵן מְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין טְבַרְיָה לְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד, כְּמוֹבָא בְּזֵהַר (שִׁלַּח קַעֲה): זֶה הַתְּכַלֵּת
הֵיא סוּד שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְהַגִּנּוּן שֶׁלָּהּ
יּוֹצֵא מִדָּג שֶׁהוֹלֵךְ בַּיָּם כְּנֶנֶרֶת, וְעַל כֵּן
כְּנוֹר שֶׁל דָּוִד מְנַגֵּן מֵאֲלֵיו. וְכֵן מוֹבָא
בְּלִק"ת לְהָאֲרִיז"ל (עֵקֶב ע' רַמַּח) שֶׁכְּנֶנֶרֶת
בְּגִימְטְרִיָּא תִרְע"א שֶׁהוּא שֵׁם אֲדָנָי
בְּמַלּוּי, דְּכְנֶנֶרֶת הֵיא בְּבַחֲיִנַת מַלְכוּת. וְכֵן
מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר ד, ה) יִרְדְּנָא עֵבֶר
בִּימָא דְטְבַרְיָא וְלֹא מִתְעַרְבַּ בֵּיהּ
מַעֲשֵׂה נְסִים יֵשׁ בְּדַבְרָה. וּמוֹבָא בְּסִפְר
הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (דְּבָרִים ע' רַסד) יִרְדְּן
סוּד יְסוּד דְנוֹקְבָא וְכוּ' אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
הֵיא הַנוֹקְבָא וְהִירְדֵן יְסוּד. רוֹאִים
שֶׁהִירְדֵן הוּא בְּחִינַת יְסוּד שְׁבַמְלְכוּת. וְכֵן
מוֹבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנַת עֲתִיד' (תְּש"ס ע' רַסה)
שִׁיהוּדָה תִּמְרָה בְּגִימְטְרִיָּא כְּנֶנֶרֶת. וְהוֹסִיף
הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל

בְּגִשְׁמִיּוֹת שֵׁם כְּלִי הַמְקַבֵּל חֲשֵׁמֶל,
בְּטְרִיָּה אוֹתִיּוֹת טְבַרְיָה. כִּי כְּלִי הַמְקַבֵּל
חֲשֵׁמֶל הוּא מַלְכוּת. וְכֵן הִשְׁתַּלְשַׁל שֵׁם
חֲבֵרַת בְּטְרִיּוֹת וּמְצַבְּרִים לְרַכֵּב בְּשֵׁם שׁוֹפ
אוֹתִיּוֹת נֶפֶשׁ הַמְסַמְּלֵת אֶת הַמַּלְכוּת.

וְכֵן מְצִינּוּ שְׁמֵרִים הֵיְתָה אַחַת הָאֲמָהוֹת
שֶׁל בֵּית דָּוִד, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סוֹטָה י"א),
שֶׁשְׂרַשׁ דָּוִד מַחוּר בֵּן מְרִים. וְהַמְהַרְש"א
שֵׁם מְבָאָר (ד"ה דְּדוּד) שֶׁדָּוִד הֵיְתָה נֶכֶד שֶׁל
מְרִים מִצַּד אָמוֹ. וּמְרִים קְשׁוּרָה לַיָּם
כְּנֶנֶרֶת, כְּמוֹבָא בְּשֵׁעַר הַגְּלִיּוֹלִים' לְהָאֲרִיז"ל
(הַקְדָּמָה לז) שֶׁבְּאֲרָה שֶׁל מְרִים נִמְצָא בַיָּם
כְּנֶנֶרֶת. וְכֵן בְּאֲרָה מְסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד
שְׁבַמְלְכוּת. וְכֵן מְרִים בְּגִימְטְרִיָּא כְּנוֹר
דָּוִד, דְּכֶשֶׁם שֶׁכְּנוֹר דָּוִד קְשׁוּר לַיָּם
כְּנֶנֶרֶת, כְּמוֹבָא בְּזֵהַר (שִׁלַּח קַעֲה), כֶּךָ מְרִים.
וְכֵן מְרִים הֵיְתָה מְשׁוֹרְרַת כְּמוֹ דָּוִד, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת טו, כ) "וַתִּקַּח מְרִים
הַנְּבִיאָה אַחוֹת אֶהֱרֹן אֶת הַתַּף בְּיָדָהּ
וַתִּצְאֵן כָּל הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים
וּבְמַחְלַת: וַתַּעַן לָהֶם מְרִים שִׁירוֹ
לֵה' כִּי גָאָה גָאָה סוֹס וּרְכָבוֹ רָמָה
בַּיָּם". וְכֵן מְרִים נֶעֱנֶשֶׂה בְּצַרְעַת,
הַיְסוּרִים שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ כְּדִלְקָמֵן. וְכֵן
מְצִינּוּ שְׁמֵרִים הֵיְתָה בְּבַחֲיִנַת פֶּה הַמְּסַמְּלֵת
אֶת הַמַּלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּרִש"י, (שְׁמוֹת א, טו)
פּוּעָה זֶה מְרִים עַל שֵׁם שְׁפּוּעָה
וּמִדְּבַרְתָּ וְהוֹגָה לְגִלְדָה. וְכֵן מְרִים הֵיְתָה
מְשֻׁרֵשׁ רַחֵל הַמְסַמְּלֵת אֶת הַמַּלְכוּת,
כְּמוֹבָא בְּלִק"ת לְהָאֲרִיז"ל (שְׁמוֹת ע' קַכָּה)

שְׁשֹׁנֵיהֶם מִסְמָלִים אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא
בְּחִינַת נְקֵבָה, כָּלֵל דָּוִד אֶת שְׁנֵיהֶם יַחַד.
וְכֵן מְרִים שְׁקִשׁוּרָה לִים כְּנַרְת אֲמָרָה אֶת
הַשִּׁירָה בְּקִרְיַעַת יַם סוּף. וְכֵן **י"ם כְּנַרְת**
מְרָמֵז בָּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּשֵׁנֵי פְּסוּקִים
הַמְּדַבְּרִים עַל קְרִיַעַת יַם סוּף, (שְׁמוֹת טו,
יט) **"כִּי בָא סוּס פָּרְעָה בְּרָכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו
בָּיָם וַיֵּשֶׁב ה' עֲלֵהֶם אֶת מִי הֵיָם וַיִּבְנֶי
יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם"**. (יְהוֹשֻׁעַ
כד, ז) **"וַיָּבֵא עָלָיו אֶת הַיָּם וַיִּכְסְהוּ
וַתִּרְאִינָה עֵינֵיכֶם אֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי"**.
וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיִּנְבְּרַג
שְׁלִיט"א שְׁרוּאִים מֵהַתּוֹרָה שֶׁבְּזִמְנָם הָיָה
יָם בְּעֶרְבָה שְׁחֵבֵר בֵּין יַם סוּף לִים הַמְּלַח
שְׁמַתְחֵבֵר לְכְנַרְת דְּרֹךְ הַיַּרְדֵּן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(דְּבָרִים ג, יז) **"וְהָעֶרְבָה וְהַיַּרְדֵּן וּגְבֹל
מִכְנַרְת וְעַד יָם הָעֶרְבָה יָם הַמְּלַח
תַּחַת אֲשֶׁדַת הַפְּסָגָה מִזְרַחָה"**. וְכֵן
כְּתוּב (יְהוֹשֻׁעַ יב ג) **"וְהָעֶרְבָה עַד יָם
כְּנָרוֹת מִזְרַחָה וְעַד יָם הָעֶרְבָה יָם
הַמְּלַח מִזְרַחָה"**. (שָׁם ג, ט) **"וַיַּעֲמְדוּ
הַמַּיִם הַיַּרְדִּים מִלְּמַעְלָה קִמּוֹ נִד
אֶחָד הֶרְחַק מְאֹד מְאֹד הָעִיר אֲשֶׁר
מֵצַד צָרְתָן וְהַיַּרְדִּים עַל יָם הָעֶרְבָה
יָם הַמְּלַח תִּמּוֹ נִכְרְתוּ וְהָעַם עָבְרוּ
נֶגֶד יְרִיחוֹ"**. וְכִפִּי שְׁמוּבָא בְּרִשְׁב"ם
(דְּבָרִים א, א) **יָם הָעֶרְבָה זֶהוּ יָם סוּף
שְׁאֲצֹל עֶרְבוֹת מוֹאָב**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר'
מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁבְּקִרְיַעַת יַם סוּף הָיָה גִס
שֶׁהַמַּיִם נַעֲשׂוּ מִתּוֹקִים כְּמוֹ בָּיִם כְּנַרְת.

שְׁיֹכְבֵד וּמְרִים הֵן בְּבְחִינַת לֶאֱה וְרַחֵל. וְכֵן
הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קיד, ח) **"הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם
מִיָּם חֲלָמִישׁ לְמַעֲיָנו מַיִם"**, אוֹתִיּוֹת
מְשִׁי"ח ל', דְּאוֹת ל' וּמְשִׁיחַ מִסְמָלִים אֶת
הַמְּלָכוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם פֶּלְדֶּמַן
שְׁלִיט"א שֶׁזֶּה גַם אוֹתִיּוֹת **"שׁ לְח"ם**, כִּי
הַמְּלָכוֹת נִקְרְאוֹת לְחָם. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף
שְׁלָח"ם בְּאִי"ק בְּכ"ר **שִׁפ"ו** לְפִי הַסְּדֵר.
וְכֵן בֵּין אוֹתִיּוֹת **שִׁפ"ו** מִסְתַּתֵּר מִסְפָּר
294 כְּמִנְיַן טַל וּמְטָר. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר'
מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁשֵּׁם **שִׁפ"ו** נִרְמָז בְּדַבְּרֵי
רְש"י שֶׁהִבְאִנוּ 'פּוּעָה זֹו מְרִים עַל שָׁם
שְׁפּוּעָה וּמְדַבְּרַת וְהוֹגָה לְוֹלָד'. וְכֵן ר"ת
הַכְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר לְיַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית לה, יא)
**"וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אָנֹכִי אֵל שְׁדֵי פְּרָה
וְרֵבָה"** כִּי שָׁם **שִׁפ"ו** מִסְמֵל אֶת מְקוֹם
הַהוֹלָדָה.

נִרְאֶה דְּלִכּוֹן דָּוִד הַמְּלֹךְ כָּלֵל בְּתֵהִלִּים
(קיד) אֶת גִּס קְרִיַעַת יַם סוּף יַחַד עִם גִּס
הַמַּיִם מֵהַסְּלַע מִבְּאֵרָה שֶׁל מְרִים שְׁמִקוּמוֹ
בְּכְנַרְת, **"הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס וְגו', הַהֶפְכִי
הַצּוּר אָגַם מִיָּם חֲלָמִישׁ לְמַעֲיָנו
מַיִם"**, דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר ר' אֲשֶׁר עֶפְרוֹת
תַּבֵּל, שֶׁלְּמַפֵּת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ צוּרַת
רֵאשׁ, וַיָּם כְּנַרְת וְהַיַּרְדֵּן וַיָּם הַמְּלַח
מִסְמָלִים אֶת בְּחִינַת הַנְּקֵבָה, וְכֵן בְּאֲרָנוּ
בְּמֵאֵמֶר 'סוּד הַחֲצִי' שֶׁהַמְּשֹׁךְ הַמְּפָה לְמִטָּה
בְּמִקוֹם הַיְסוּד הוּא מְדַבֵּר סִינֵי שְׁנֹכְנֵס בֵּין
שְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת יַם סוּף בְּצוּרַת זְוֹג בְּמִפָּה.
וְכִיּוֹן שֵׁישׁ קָשֶׁר בֵּין יָם כְּנַרְת לִים סוּף

והוסיף הרה"ג ר' כ. דדון שליט"א שמצינו
בזהר (שלח קעה:) שלקחו את התכלת
מחלזון שהיה בים כנרת, ומובא ב"דב"ז
(תשובה תרפ"ה) שהחלזון היה גם בים סוף.
והוסיף הרה"ג ר' דוד סמסון שליט"א
שיש כיום מעין של מים מלוחים בתוך
הכנרת ומוציאים אותם כדי שמי הכנרת
לא יהיו מלוחים מדי. בתוך מעין זה
ישנם דגים שחיים רק בים סוף במים
מלוחים. והמדענים טוענים שהדגים
הללו הם הוכחה שפעם הייתה הכנרת
מחברת לים סוף דרך ים המלח. ודבר זה
פלא.

וכן השתלשל בגשמיות שקלפת הנצרות
הקימה בתי עבודה זרה סביב הכנרת,
והפכו את המקום למרכז שמד דומה למה
שהם מחוללים בהר ציון. וכן כנרת
מרמזת באות שניה בכל מקום שכתוב
"וראה הלכה את הנגע", או "וראה הלכה
את הנתק" כפי שנבאר שהנצרות הופכת
את הענג לנגע.

וכן מצינו בגמרא (שבת לט.) שחמי טבריה
עוברים על פתח הגיהנם, ורואים שיש
קשר בין טבריה לגיהנם. ונבאר לקמן
שיש קשר בין הגיהנם לציון, לכן פתח
גיהנם בירושלים נמצא מתחת להר ציון.
וכן הר ציון בגימטריא משיח עם
האותיות. וכן המספר המסתתר בין
אותיות נקוד"ת ציו"ן הוא 670 כמנין

כנרת. וכן משיח הוי"ה עם המלים
בגימטריא שם שפ"ו.

מובא בספר 'שערי אורה' (השער השני
הספירה התשיעית) הר ציון הוא סוד אל
ח"י, והר המוריה הוא סוד אדנ"י,
שהוא סוד ירושלים. ואין הקב"ה
משפיע טובו ושוכן בירושלים אלא
על ידי ציו"ן, כמו שכתוב: ברוך ה'
מציון שוכן ירושלים ופירוש
הפסוק מעם ציו"ן ועל ידי ציון הוא
שוכן בירושלים. ואין ברכה באה
לעולם אלא על ידי ציון כשהוא
מריק ברכותיו בירושלים, כאמור:
"כטל חרמון שירד על הררי ציון פי
שם צנה ה' את הברכה חיים עד
העולם", והררי ציון הם נצ"ח
והו"ד, ומשם שמן הטוב נמשך על
ציון, ומשם יורד לירושלים. ולפיכך
דע כי הר ציון הוא סוד אל ח"י,
והר המוריה הוא סוד בית המקדש
וירושלים בכלל, והר עשו הוא הצד
המקטרג מצד שמאל מבחוץ,
והסוד: מלחמה לה' בעמלק מדור
דור. וזהו המעכב בבנין הר ציון
ובבנין המזבח בהר המוריה, עד
שיגיע זמן פורענותו של אדום
לקבל הנקמה ממנו. ואימתי בזמן
שילבשו בגדי נקם הררי ציון,
שהם הוי"ה צבאות אלהים צבאות,
ויתישבו על הר ציון. ואלו הן

כְּתוּב (מלכים ב' ד, י) **"נַעֲשֶׂה נָא עֲלֵית**
קִיר קַטְנָה וְנָשִׂים לוֹ שָׁם מִטָּה
וְשִׁלְחוּ וְכִסָּא וּמְנוּרָה". שְׁמַעְתִּי קוֹשֵׁיָא
מֵהֵרָה"ג ר' שְׁמוּאֵל זִילְבֵּר שְׁלִיט"א מְדוּעָה
הָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ מִטָּה וְשִׁלְחוּ וּמְנוּרָה
וְלֹא הָיָה כִּסָּא, כְּפִי שְׁמַצִּינוּ בְּכְתוּב (מ"ב
יא, ב) שְׁקֻדָּשׁ הַקְּדוּשִׁים נִקְרָא **"חֲדָר**
הַמְּטוֹת". וְכֵן רוֹאִים בְּגִמְרָא (סנהדרין צה):
שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא בֵּית מְלוֹנוֹ שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (יומא
נד.) וְרָאוּ רָאשֵׁי הַבָּדִים דּוֹחֲקִין
וּבּוֹלְטִין וְיוֹצְאִין בְּפֹרְתָא וְנִרְאִין
כְּשֵׁנֵי דְדִי אֵשׁה שְׁנֹאֲמֵר **"צְרוּר הַמֵּר**
דּוּדֵי לִי בֵּין שְׂדֵי זְלִין", אָמַר רַב
קִטִּינָא בְּשַׁעָה שְׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹלִין
לְרַגְלֵי מַגְלִילִין לְהֵם אֶת הַפֹּרְתָא
וּמִרְאִין לְהֵם אֶת הַכְּרוּבִים שְׁהָיוּ
מְעֵרִים זֶה בְּזֶה, וְאוֹמְרִים לְהֵם רָאוּ
חֲבִתְכֶם לִפְנֵי הַמָּקוֹם כְּחֻבַּת זָכָר
וְנִקְבָּה. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (יומא ט: ט) שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ נִקְרָא בְּכְתוּב בְּשֵׁם מַצַּע שְׁהִיא
מִטָּה. וְכֵן הַכְּתוּב (ויקרא טז ב) **"כִּי בָעֵנָן**
אַרְאָה עַל הַכַּפֹּרֶת" ס"ת לִינ"ה. וְכֵינֵן
שְׁמִטָּה וְשִׁלְחוּ וְכִסָּא וּמְנוּרָה הֵם ד'
תְּקוּנֵי הַשְּׂכִינָה, הָיָה צְרִיף לְהִיּוֹת סֶמֶל
לְכָלֶם בְּמִקְדָּשׁ, וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר בֵּית יִשְׂרָאֵל
(ע' שכז) שְׁמִטָּה שִׁלְחוּ כִּסָּא גַר ר"ת
מִשְׁכָּן. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הֵרָה"ג ר'
יְצַחְקֵי גִינְזִבּוּרְג שְׁלִיט"א שְׁמִטָּה וְשִׁלְחוּ
וְכִסָּא וּמְנוּרָה", ס"ת הַנֶּאֱמָר. וְנִרְאָה

הַנִּקְרָאִין מוֹשִׁיעִים, אֱלוֹ הֵם הוֹי"ה
אֱלֹהִים צְבָאוֹת, וְהַסּוּד **"וְעָלוּ**
מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הַר
עֵשׂוֹ", זֶהוּ עֲמֵלֵק בְּנוֹ שֶׁל עֵשׂוֹ, שְׁיִשׁ
לְה' בּוֹ מְלַחְמָה, וְהוּא הַמִּקְטָרְג כְּנֻגַד
הַר צִיּוֹן, וְהוּא סִמְאָל שְׁרוֹ שֶׁל עֵשׂוֹ
שְׁשִׁלַח יָד בְּבָרִית שְׁלוֹמִים. מֵה
כְּתִיב בְּתַרְיָה וְהִיתָה לְה' הַמְּלוּכָה,
שְׁהִיא סוּד הַמְּלָכוֹת, שְׁהִיא סוּד הַר
הַמּוֹרְיָה, שְׁהִיא סוּד יְרוּשָׁלַיִם, שְׁהִיא
סוּד אֲדֻנִי. רוֹאִים שְׁהַמּוֹשִׁיעִים יַעֲלוּ
בְּהַר צִיּוֹן בִּירוּשָׁלַיִם לְשֹׁפֵט אֶת הַר עֵשׂוֹ.
וְכֵן נִבִּיא לְקַמְּנוּ מֵהֵגֵרִי"מ מוֹרְגָנְשִׁטְרֵן
שְׁלִיט"א עַל קִבְרֵי דּוּד הַמִּלְךָ ע"ה, שְׁקוּדָם
הִגְאָלָה יַעֲשׂוּ תְּקוּן בְּהַר צִיּוֹן, וּמִשֵּׁם יִמְשֹׁף
הַתְּקוּן לִירוּשָׁלַיִם. כְּמוֹ שְׁכְּתוּב (עובדיה א,
כא) **"וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט**
אֶת הַר עֵשׂוֹ וְהִיתָה לְה' הַמְּלוּכָה".
וְרוֹאִים שְׁתַּחֲלַת עֲלִית הַמּוֹשִׁיעִים הִיא
"בְּהַר צִיּוֹן", שְׁשֵׁם שׁוֹפְטִים אֶת **"הַר**
עֵשׂוֹ", הֵינּוּ שְׁעוֹצְרִים אֶת הַיְנִיקָה שֶׁל
עֵשׂוֹ מְצִיּוֹן וְאֵז **"וְהִיתָה לְה' הַמְּלוּכָה"**.
וְכֵן **"בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט" ר"ת צ"ב**, הַסֶּמֶל
שֶׁל הַנוֹצְרִים שְׁמַתְנוּסָס בְּהַר צִיּוֹן, שְׁבוּ
יַעֲשׂוּ אֶת הַמְּשֹׁפֵט בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת,
עַל יְדֵי הַפְּסָקָת יְנִיקָתָם, וּכְשִׁזָּה נוֹפֵל זֶה
קָם. וְכֵן הַמִּסְפָּר הַמְּסַתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת
צ"ב הוּא 88 כְּמִנְיֵן לְבָנָה עִם הַכּוֹלָל,
לְרַמֵּז שְׁהַמְּלָכוֹת שְׁנִמְשַׁלְתָּ לְלִבָּנָה
מִסְתַּתֵּרַת בְּתוֹךְ הַצֶּלֶב שְׁהַתְּלַבֵּשׁ עָלֶיהָ.

לישב לפי דברינו כיון שפסא מסמל את המלכות, ועקר מקום המלכות בהר ציון שסמוך להר המזרחי, לא סמלו במקום המקדש את הפסא, כי הר ציון הוא הפסא, ולכן אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, כי כשמגיע המלך כביכול מגיע הפסא, לכן מביאים לו פסא שישב בעזרה, אבל מקום הפסא הוא בהר ציון.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שהכתוב "לשפט את הר עשו" ר"ת אעל"ה בראשי תבות, כל הד' מינים, כמובא בזהר (תיקונים כט.) "אמרתי אעלה בתמר" א' אתרוג, ע' ערבה, ל' לולב, ה' הדס, ומבאר לדברינו כיון שמלחמת גוג ומגוג לשפט את הר עשו צפויה להיות בסכות, וה' יקים את סכת דוד הנופלת, יהיה תקון באור הפנימי של סכת דוד שנרמז בד' מינים, שכידוע הד' מינים ממשיכים את אור הסכה בפנימיות, וממילא נזכה לתקון בציון שישפט את הר עשו, ואז נזכה לסוד האעל"ה, כפי שמרמז הזהר שעולים למעלה ומתקשרים לקב"ה דרך הלולב, ולכן אעל"ה בראשי תבות, כל הד' מינים. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר"ת של הד' מינים אעל"ה בגימטריא קו. וכן אעל"ה בא"ל ב"ם יוצא שוב אעל"ה. כי אתערותא דלתתא מביאה אתערותא דלעילא.

ומרמז בדברי יהודה ליוסף (בראשית מד, לד) "כי איך אעל"ה אל אבי והנער איננו אתי". "איך אעל"ה" ואתקשר, "אל אבי" היינו אל אבי שבשמים, "והנער" בנימין, שבית המקדש בנוי בחלקו "איננו אתי".

וכן מצינו במדרש שמצות ד' מינים מכניעה את עשו, (ב"ר סג, ח) אמר רב חגי בשם ר' יצחק בזכות "ולקחתם לכם ביום הראשון" אני נגלה לכם ראשון שנאמר "אני ראשון ואני אחרון", ופורע לכם מן הראשון זה עשו דכתיב "ויצא הראשון" ובונה לכם ראשון זה בית המקדש דכתיב ביה "פסא כבוד מרום מראשון", ואביא לכם ראשון זה מלך המשיח דכתיב ביה "ראשון לציון הנה הנם". דכשם שמצות סכה מנצחת את עשו, גם ד' מינים שהם האור הפנימי של הסכה מנצחים את עשו. וכן מצינו במדרש (ילקוט אמור תרנא) לפי שישיראל ושרי אמות העולם נכנסים לדין לפני הקדוש ברוך הוא, וממה שישיראל יוצאין מלפני הקדוש ברוך הוא ולולביהו בדיקהו, אנו יודעין דישיראל אינון נצחויא. וכן מובא ב'אבן עזרא' (ויקרא כג, מ) "ולקחתם לכם" וכו', הגולה מארץ קדר לארץ אדום אם יש לו עינים ידע סוד המצוה זאת. רואים שד' מינים

מכניעים גם את קלפת עֶשׂו, וגם את קלפת ישמעאל שנקראים קיֶדֶר. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שארבעת המינים בגימטריא עֶשׂו ישמעאל שני ראשי אמות העולם. וכן הכתוב (עמוס ט, יא) "סַכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת" ר"ת הַד"ס, וכן שמות ג' האמהות לבית דוד, תמר מרים רות ר"ת וס"ת תמ"ר. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שד' פעמים מ"ן בגימטריא 400, המספר של דוד ועשו, אדמני מול אדמני כדלעיל. וכן ד' פעמים צ"ד, שמרמז על נענועי הלולב לד' צדדי העולם בגימטריא עֶשׂו. וכן אותיות ד' מ"נ נמצאות באדמוני. וכן "ולקחתם" בא"ת ב"ש כ"ף י"ד ס"א, לרמז שלקחת המינים ביד מכניעה את כף היד של הסטרא אחרא.

וכן מצינו בזהר (משפטים קכו.) שעץ התמר יש בו בחינת זכר וביחינת נקבה שמחברים יחד. וכן מובא ב'ספר הבהיר' (קצח) שפרי התמר הוא בחינת זכר, וגלעין התמר הוא בחינת נקבה שהיא סדוקה כעין אשה. וכן מצינו בגמרא (סוטה ד.) ששעור זמן ביאה הוא כפי שעור זמן הדרוש לעץ הדקל לחזר למקומו לאחר שהתנועע ברוח. ורואים שהמשילו את הזיוג בפעלת הדקל. וכן דקל אותיות דלק שמרמז על האש שביחוד. וכן מובא ב'לקוטי הגר"א' (בסוף הביאור על 'ספרא

דצניעותא) הלולב הוא דגמת הברית בצורתו, ועל כן אמרו שיצא טפח [מעל ההדסים והערבות], שיעורא דברית, והתמרים הגרעיניו בצורת הנקבות. וכן המספר המסתתר בין אותיות תמ"ר הוא 520 כמנין חתן וכלה.

וכן מצינו שהנצחון על גוג ומגוג שקשור עם תחלת פעלת המושיעים יהיה בטבריה, כמובא ב'תרגום יונתן' (יחזקאל ט, יא) ויהי בעדנא ההוא אתן לגוג אתר פשר לבית קבורא בישראל בחילתא מגיזתא מדנח ים גינוסר. ורואים שיש קשר בין מלחמת גוג ומגוג לים כנרת ששם תהיה קבורת גוג ומגוג, כי גם שם יעשו תקון לסלק את יניקת אדום.

כתוב (תהילים מו) "למנצח לבני קרח על עלמות שיר: אלהים לנו מחסה ועז עזרה בצרות נמצא מאד: על כן לא נירא בהמיר ארץ ובמוט הרים בלב ימים: יהמו יחמרו מימיו ירעשו הרים בגאותו סלה: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדש משכני עליון: אלהים בקרבה בל תמוט יעזרה אלהים לפנות בקר: המו גוים מטו ממלכות נתן בקולו תמוג ארץ: ה' צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה". ומפרש ה'מצודת דוד' "בהמיר ארץ" כשתחלף הארץ

מהשקט לרעד, וכאשר ינועו ההרים
ליפול בעמק הים, והוא משל על
מפלת גוג. "יהמו", מי הים יהמו
ברב גליו ויגרשו רפש וטיט, וההרים
ירעשו לעולם בגאות ה', ומכל זה
לא נירא. "נהר פלגיו", פלגי הנהר
היוצא מבית המקדש כמו שכתוב
"והנה מים יוצאים", המים ההם
ישמחו יושבי עיר אלהים שהוא
מקום קדוש אשר שם משכני עליון.
"אלהים בקרבה" ה' ישפן בקרב
ירושלים, לכן לא תמוט. "לכו" אתה
גוג וחבריך אשר אתה, לכו וראו
מפעלות ה' אשר יעשה שממה
בארץ. רואים שמפלת גוג תהיה "לפנות
בקר" על ידי צונאמי ורעידות אדמה וכו'.
ונראה לקמן שרעידות אדמה קשורות גם
להר ציון וגם לטבריה.

מצינו בזהר חדש (רות צג) הארץ רועדת
מצינו. נראה דלכן רעידת האדמה באה
מצינו, דמובא בירושלמי (ברכות סד) מפני
מה באין זועות לעולם, בשעה
שהקב"ה מביט בבתי תיטריות
ובבתי קרקסיות יושבות בטח
ושאנו ושלוח, ובית מקדשו חרב,
הוא אפילו לעולמו להחריבו. הדא
הוא דכתיב "שאג ישאג על נוהו".
בשביל נויהו. ורבנן אמרו מפני
המחלקת. אמר רבי שמואל אין
רעש אלא הפסק מלכות. כמה דאת

אמר "ותרעש הארץ ותחל". וכיון
שציון היא שרש המלכות בעולם, כשיש
זעזוע והפסק במלכות, זה גורם את
הרעידה מצינו. וכן מצינו בזהר (בא לד):
אחת לשבעים שנים מזדעזע
העולם מפני זה התנין הגדול כאשר
הוא מעלה ספירין ומזדעזע, אז
כלם מזדעזעים באלו היאורים, וכל
העולם מזדעזע והארץ רועדת.
רואים קשר בין רעידת הארץ ללוינתו,
ונבאר לקמן שהלוינתו שיך לציון, ולכן
לוינתו בגימטריא מלכות.

מצינו במדרש (ילקוט ישעיהו תכט) וטבריה
עמקה מכלם. כדכתיב "ושפלת
מארץ תדברי". ומשם עתידין
להגאל שנאמר "התנערי מעפר
קומי שבי ירושלים". "תתמסנה רגל
רגלי עני פעמי דלים", אמר רבי
טבריה משלמת לימות המשיח
שנאמר "תתמסנה רגל רגלי וגו",
ומה כתיב אחריו "והיכן בתסוד
כסא". רואים שהגאולה העתידה תתחיל
בטבריה, שעליה נאמר "התנערי מעפר
קומי". ויש כאן רמז על רעידות אדמה
בטבריה בזמן הגאולה, בסוד נעור העפר.
והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א
שרעידת אדמה נקראת בלשון חז"ל
זועות בגימטריא מלכות. ורועדת
בגימטריא כינרת מקום המלכות. וראינו
בימי חדש חשון תשע"ד באותם ימים

בהם התרחשו כמה רעידות אדמה בפננת, היו משברים גדולים במלכות דקדשה, הסתלק מן הראשל"צ רבנו עובדיה יוסף זצ"ל שנולד בשנת תרפ"א כמנן כנרת עם הכולל, והשאיר רבבות ללא מנהיג, ובנוסף פרצו מחלקות קשות בין גדולי ישראל. ועוד ראינו באותם ימים ממש, שראש ממשלת ישראל בקר באיטליא על מנת לדון שם עם הנתיקן על העברת מתחם קבר דוד המלך ע"ה לרשותם היל"ת, וכפי שהבאנו שכנרת היא הסוד של כנור דוד, והתרחשו זעזועים קשים במלכות מכל הצדדים.

וכן מצינו בזהר דברים שאמר רבי שמעון בר יוחאי על רעידת אדמה שהתרחשה בזמנו בטבריה, שהרעידה קשורה לצער שה' מצטער על הגלות, ונביא את דבריו: (שמות ט.) **רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו. אחרי שהתפלל תפלתו, באו רבי אלעזר בנו ורבי אבא וישבו לפניו. עד שהיו יושבים לפניו, ראו אור יום אחד שנחשף ונשקע צנור אחד של שלהבת אש בתוף היס של טבריה, והזעזע כל אותו מקום. אמר רבי שמעון, ודאי עכשו הוא זמן שהקדוש ברוך הוא נזכר בבניו ומוריד שתי דמעות ליס הגדול, וכאשר יורדות, הן פוגעות בצנור הזה של שלהבת אש,**

וישתקעו זה בזה בים. בכה רבי שמעון ובכו החברים. וכן מצינו בירושלמי (שביעית יב:) **רבי חיאי בר בא מתעגל בהדא אליסוס דטבריא.** ומבאר ה'פני משה' מחוז של טבריא הנקרא פו, והיה מתעגל עצמו על הארץ מפני חבוב קדשת הארץ. וראים שרבי חיאי הרגיש קדשה מיחדת בקרקע בטבריה שגרמה לו לגלגל את עצמו על הקרקע, ולא הסתפק כמו שאר האמוראים שם בנשוק העפר להראות את חבת הארץ. ומבאר לדברינו שטבריה קשורה למלכות שהיא בחינת קרקע, לכן יש קדשה מיחדת בקרקע שבטבריה.

נראה דלכן נקראת המלכות **בת ציון.** (ע' ישעי' א, ח. וכן סב, יא, וכן זכריה ב, יד, וכן ט, ט ועוד). דהמלכות היא בחינת **בת** כדבארנו במאמר 'חשמל אות', והיא מקבלת מציון היסוד שבמלכות. לכן היא נקראת **"בת ציון"**. וכן גאולה בגימטריא **דס**, דהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת דס. וכן יסוד המלכות בגימטריא הכתובים המדברים על הגאולה (ירמי' מו, כז) **"כי הנני מושיעך"**, (זכריה ט, ט) **"ורכב על חמור"**. וכן **"גאלת עולם"**. וכן גבי"ע המסמל את היסוד של יוסף כדבארנו במאמר 'חשמל אות', מרמז בכתוב (ישעי' נב, א) **"עירי עירי לבשי עזך ציון לבשי בגדי תפארתך"** בדלוג הפוך של ד'

אותיות, דבזמן הגאולה ציון תקבל את השפע מהיסוד של יוסף שהוא בחינת גביע.

כתוב (תהילים קיד, ט) **"מושיבי עקרת הלבית אם הבנים שמחה הללויה"**, ומבאר רש"י **"עקרת הלבית"**, ציון שהיא כעקרה יושיבנה. נראה דלכן שיבת ציון, הופכת את ציון מעקרה לעקרת הלבית, דבזמן הגלות ציון היא בבחינת עקרה הינו יסוד שבמלכות שאינו מוליד ואינו משפיע שפע, כיון שאינה מקבלת שפע מהיסוד, ממילא אין לה מה להשפיע. ובזמן הגאולה העקרה תהפך לעקרת הלבית שמשפיעה למלכות שנקראת בית. וכן **עקרת** בגימטריא **שבע מאות שבעים**, ושיבת ציון תהיה על ידי שהיסוד שבמלכות ציון, יתחבר למספר שבע, שהוא העטרה שבחסוד, ויקבל את השפע ממספר שבע. וכן **מעין** המסמל את היסוד שבמלכות בזמן הזיווג שנובע ומעלה מיין נוקבין כדלעיל, מרמז בכתוב **"מושיבי עקרת הלבית אם הבנים שמחה"** בדלוג **שש הללויה"** בגימטריא **יס"ד** במלוי האותיות **י"ד סמ"ך ו"ו דל"ת**. דבזמן זה תהיה השפעת היסוד. וכן **נקודת ציון** בגימטריא הכתוב (ויקרא יב, ב) **"אשה כי תזריע"**.

מצינו במדרש (תנחומא ויגש י) **בא וראה כל צרות שארע ליוסף ארע לציון, ביוסף כתיב "וישראל אהב את יוסף", בציון כתיב "אוהב ה' שערי ציון" ביוסף כתיב "וישנאו אתו", בציון "נתנה עלי בקולה על כן שנאתיה", ביוסף "והנה אנחנו מאלמים אלמים" בציון "בא יבא ברנה נשא אלמותיר" וכו'. ומבאר לדברינו כיון שיוסף הוא המשפיע לציון, מה שארע לזה, ארע לזה. וכן **יוסף ב'רכ"ח** השנה בה מלך במצרים, בגימטריא שם **שפ"ו** שהוא בגימטריא **דוד בן ישי** ומסמל את היסוד שבמלכות כדלקמן.**

נראה דלכן **מלך** בגימטריא **צ'** המסמל את היסוד, ועם הכולל בגימטריא שמות **הו"ה אדנ"י** דהמלך מקבל את השפעת החשמל שמחבר שם הו"ה לשם אדנ"י, כדבארנו במאמר 'חשמל סלם'. וכן **מלך יהודה** בגימטריא **עמוד**, וכן מצינו שדוד נתברך **בשש** ברכות. כמו שכתוב (ש"א טז, יח) **"הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי ידע נגו, וגבור חיל, ואיש מלחמה, ונבון דבר, ואיש תאר, וה' עמו"**. וכן **תמר** המסמל את היסוד נוקבא דקדשה, כדבארנו במאמר 'חשמל לולב', בגימטריא הכתוב הנאמר על דוד (ש"ב ה, ב) **"אתה היית המוציא והמביא את**

ישראל", ובגימטריא **מלכי ישראל**. וכן **דוד עבדי בגימטריא נימא**. וכן הכתוב (יחזקאל לו, כד) **"ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם"** בגימטריא קשת המסמלת את העטרה שב'סוד, כדבארנו במאמר 'חשמל קשת'.

מצינו בזהר חדש (רות קו:): **כוס של ברכה נטל ברכו ומזוני מגו ג' אבהו, ומההוא מזונא דאיהו נטל אנו אכלי**. בארנו לעיל במאמר 'חשמל דם' שדוד הוא בחינת **כוס**, היות שה'סוד שבמלכות הוא בחינת כוס. ורואים ש**כוס של ברכה** מקבל את השפע מג' אבות הנכללים ב'סוד. ומשפע זה אנו אוכלים, דה'סוד שבמלכות נמצא ביד דוד, ודוד משפיע לכל המלכות, וכדבארנו במאמר 'השלחן פה' שהשפעת המזון והפרנסה משפעות דרך דוד לכל ישראל. וכן בארנו במאמר 'חשמל חמה' **שלבנה** בגימטריא **כוס**, דלבנה מסמלת את ה'סוד שבמלכות בית דוד. וכן **יסוד המלכות** בגימטריא **עשיר**, דדרך יסוד זה עובר כל השפע ממילא הוא עשיר. וכן **עשיר** נרמז בספירת המלכות העשירית.

נראה דלכן צריך שתמיד יהיה למלך ספר תורה, בין כשהוא בבית ובין בחוץ, דספר תורה מסמל את ה'סוד

כדבארנו במאמר 'חשמל תורה', והמלך צריך לסמל כל הזמן שהוא קשור עם ה'סוד. וכן **לבנה** מרמזת בכתוב (דברים יז, יח) **"כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת"** בדלוג ז' אותיות. דלבנה מקבלת מה'סוד הנרמז בספר תורה דרך מספר ז'. וכן **לבנה** ר"ת הכתוב (מ"א יג, ב) **"הנה בן נולד לבית דוד"**, וכן ר"ת הכתוב שנאמר על שלמה המלך (דה"א כב, ט) **"הנה בן נולד לך"**. דבזמן שלמה היתה הלבנה בשלמותה, כמובא בזהר (חוקת קפא:). וכן **לבנה** מרמזת בכתוב המדבר על משיחת שלמה למלך (מ"א א, מה) **"וימשחו אתו צדוק הכהן ונתנו הנביא למלך"** בדלוג הפוך של ד' אותיות. וכן **לבנה** מרמזת בכתוב שאסתר קבלה את המלכות (אסתר ב, טו) **"ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה"** בדלוג הפוך של **שש** אותיות. ועין בגמרא (מגילה יג.) שאסתר היתה דומה ללבנה. וכן **לבנה** ר"ת הכתוב (שם ח, ז) **"בית המן נתתי לאסתר"** דבמעשה זה סמלו שאסתר קבלה את המלכות.

מצינו כשדוד קבל את המלכות על כל ישראל, כתוב (ש"ב ה, ג) **"ויבאו כל זקני ישראל אל המלך חברונה ויכרת להם המלך דוד ברית בחברון לפני ה' וימשחו את דוד למלך על ישראל"**. נראה דהברית

בְּחִבְרוֹן הִיְתָה לְסִמֵּל שְׁמַעְכָּשׁוּ הַשְּׁפָעַת
הַחוּט שֶׁל ג' אָבוֹת שְׁנִמְצָאִים בְּחִבְרוֹן,
תַּעֲבֵר דֶּרֶךְ דָּוִד. לָכֵן קָשְׁרוּ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּרִית עִם דָּוִד בְּחִבְרוֹן. וְעָשׂוּ ג' יָמֵי
מִשְׁתֵּה בְּחִבְרוֹן, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי הַיָּמִים
א' (יב, מ), כְּנִגְדַּת הַג' אָבוֹת שְׁבַחְבְּרוֹן
שֶׁהַשְּׁפָעַתָם תַּעֲבֵר מֵעַתָּה דֶּרֶךְ דָּוִד. וְכֵן
מְצִינֵנוּ בְּזֵהָר (לך לך ע"ט): **דָּוִד אֵין לוֹ
לְקַבֵּל בַּמְּלָכוּת עַד שִׁיתַּחֲבֵר בְּאָבוֹת
שֶׁהֵם בְּחִבְרוֹן וְאִזּוּ בָּהֶם יִקַּבֵּל
הַמְּלָכוּת וְעַל כֵּן הִתְעַכַּב שָׁם שְׁבַע
שָׁנִים**. נִרְאֶה דִּלְכוּן דָּוִד הִתְעַכַּב שְׁבַע
שָׁנִים, דֵּהַשְּׁפָעַת הָאָבוֹת לְדָוִד עוֹבְרַת
דֶּרֶךְ מִסְפָּר שְׁבַע כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל
דָּם', וְלָכֵן זֶה הִיָּה **"שְׁבַע שָׁנִים וְשִׁשָּׁה
חֳדָשִׁים"**. כְּמוֹבָא בְּכַתוּב (שְׁמוּאֵל ב' ה, ה),
דְּמִסְפָּר שְׁבַע מִתְקַשֵּׁר לְמִסְפָּר שָׁשׁ, שְׁבוּ
נִכְלָלִים הַג' אָבוֹת. וְדָוִד הִשְׁתַּהֲהָ בְּחִבְרוֹן
שְׁבַע שָׁנִים וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים, כְּדִי לְהִתְקַשֵּׁר
עִם מִסְפָּר שְׁבַע שְׁמִקְשֵׁר בֵּין מִסְפָּר שָׁשׁ
לְיִסוּד שְׁבַע מְלָכוּת שְׁבִידוֹ. וְכֵן רוּאִים אֲצֵל
בְּעֵז הַנִּקְרָא אַבְצֹן, שְׁשַׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל
שְׁבַע שָׁנִים קוֹדֵם שְׁנֹשָׂא אֶת רוּת
לְהַקִּים אֶת מְלָכוּת בֵּית דָּוִד. וְלְהַבְדִּיל,
רוּאִים גַּם בְּלַעֲמַת זֶה בְּמְלָכוּת יוֹן
הַמִּסְמָלֶת אֶת הַיִּסוּד שְׁבַע מְלָכוּת דְּקַלְפָּה,
כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חוּטֵי הַחֲשַׁמֵּל
מִתְחַבְּרִים לְשְׁמִינֵי', מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (ע"ז י).
שָׁשׁ שָׁנִים מְלָכוּ [הַיּוֹנִים] בְּעֵילָם,
וְאַחַר כֵּךְ הִתְפַּשְׁטָה מְלָכוּתוֹן בְּכָל

הָעוֹלָם כְּלוּ. רוּאִים שְׁלִפְנֵי שֶׁהִתְפַּשְׁטָה
מְלָכוּתוֹן הָיוּ צְרִיכִים לְהִתְקַשֵּׁר עִם מִסְפָּר
שָׁשׁ הַמִּסְמָל אֶת הַיִּסוּד שְׁשָׁם שְׁרָשָׁם. וְכֵן
בְּזִמְנֵן שְׁבַע הַתְּחִיל לְשַׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל,
הַתְּחִיל מַעֲשֵׂה מְגִלַת רוּת שְׁאֵלִמְלֶךְ יִרְד
לְשִׁדֵי מוֹאָב, וְזֶה הַתְּחִיל בְּשַׁנַּת ב' אֲלָפִים
תַּשַּׁפ"ה, תַּשַּׁפ"ו.

וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֵהָר (וִירָא צ"ט). שְׁכַשְׁדוֹד
מִתְחַבֵּר בְּאָבוֹת הוּא בְּבַחֲיִנַת עֵמוּד.
וְכֵן **"זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ חִבְרוֹנָה"**
בְּגִימְטְרִיא **שְׁבַת קֹדֶשׁ** דְּבַמַּעֲשֵׂה זֶה
הַתְּחַבֵּר דָּוִד לְעֵטְרָה שְׁבִינְסוּד שֶׁהִיא
בְּבַחֲיִנַת שְׁבַת, כְּדִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת וְלְהַעֲבִירוֹ
לְכָל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן **"בְּחִבְרוֹן לִפְנֵי הוֹי"ה**
וַיִּמְשַׁחוּ" ס"ת יוֹנ"ה הַמִּסְמָלֶת אֶת חוּטֵי
הַקֹּדֶשׁה כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל עוֹף'.
וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנַת עֵתִיד' (תַּשַּׁנ"ז ע'
מו) שְׁ"מַעֲרַת שְׂדֵה הַמְּכַפְּלָה עַל פְּנֵי
מְמָרָא הוּא חִבְרוֹן" בְּגִימְטְרִיא **"לְמַעַן
יֵאָרִיךְ יָמִים עַל מְמַלְכְּתוֹ הוּא וּבְנָיו
בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל"**.

וּמִמְשִׁיךְ הַכְּתוּב הַדְּבַר הַרְאִשׁוֹן שְׁדוֹד
עָשָׂה (ש"ב ה, ז) **"וַיִּלְכַּד דָּוִד
אֶת מְצַדַת צִיּוֹן הִיא עִיר דָּוִד"**.
נִרְאֶה דִּלְכוּן הוּא לְכַד אֶת **"מְצַדַת צִיּוֹן"**,
כִּיּוֹן שְׁעַתָּה הוּא הַמֶּלֶךְ הַרִי הַיִּסוּד
שְׁבַע מְלָכוּת, **צִיּוֹן**, עֵבֶר אֲלֵיו. לָכֵן כָּבַשׁ אֶת
מְצַדַת צִיּוֹן, לְסִמֵּל שֶׁהַיִּסוּד שְׁבַע מְלָכוּת
צִיּוֹן עֵבֶר אֲלֵיו. וְכֵן **"דָּוִד אֶת מְצַדַת
צִיּוֹן"** בְּגִימְטְרִיא **שְׁבַת קֹדֶשׁ**, דֵּהַשְּׁבַת

היבוסים. וכן **"יבוס לדויד"** בגימטריא **עונה**, דוד הוציא מהם את מקום העונה דקדשה.

וממשיך הכתוב (שם ט) **"וישב דוד במצדה ויקרא לה עיר**

דוד ויבן דוד סביב מן המלוא וביתה". וב'מעם לועז' מביא פרוש

'אברבנאל' וזה לשונו **"ויבן דוד סביב מן המלוא וביתה"**, דוד עשה

חפירה גדולה סביב העיר ציון, ומלא אותה מים כדי שלא יוכלו

לגשת לעיר בקלות ומן המלוא וביתה כלפי פנים בנה חומה

נשגבה, ומבצרת כדרך שעושים לבצר הערים מפני האויבים. נראה

דוד עשה שמירה חזקה למצודת ציון מפני האויבים, לסמל שציון היסוד

שבמלכות צריכה שמירה חזקה שלא יתאחזו בה הקלפות. דמה שיותר למטה,

נאחזות הקלפות ביותר. והיסוד שבמלכות הוא היסוד שלמטה וצריך

לעשות לו חומה לפנים מחומה. וכן **"דוד במצדה ויקרא לה עיר דוד"**

בגימטריא קשת המסמלת את החוט שמגן על האדם מאויביו, כדבארנו

במאמר 'חשמל קשת'. וכן הכתוב (משלי כד, טז) **"כי שבעי פול צדיק וקם"**

בגימטריא יסוד שבמלכות לרמז שנפילת הצדיק יסוד, והתהפכותו

מחשמל לנחש הוא בדרגות התהתונות

היא העטרה שביסוד שמשפיעה לציון, וכשדוד התחבר לציון הוא התחבר לשבת קדש, וכן **"מצדת ציון היא עיר**

דוד" ר"ת **מצ"ה** המסמלת את חוטי הקדשה של בית המקדש, כדבארנו

במאמר 'חשמל חטא'. וכן **"ומציון יסעדה"** בגימטריא **יוסף הצדיק**. וכן

כששאויל נמשח למלך יש רמז בכתוב שיזכה לציון, **דציו"ן** מרמזת בכתוב (ש"א י, א) **"ויקח שמואל את פד השמן ויצק**

על ראשו" בפהוף אותיות.

וממשיך הכתוב (ש"ב ה, ח) **"ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה**

יבסי ויגע בצנור וגו'. וב'מעם לועז' מביא פרוש 'אברבנאל' וזה לשונו **"כל**

מכה יבסי" כל מי שיכה ראשונה את היבוסים, ויגע בצנור", הינו

שיכבש ראשונה המגדל החזק. רואים שהמצודה נקראת בכתוב **צנור**

דציון היא הצנור של המלכות כדלקמן. וכן **מגדל** מסמל את היסוד, כמובא

ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' נח ע' מא). וכן **"כל מכה יבסי ויגע בצנור"**

בגימטריא **תמר** המסמל את היסוד. וכן **"כל מכה יבסי"** בגימטריא **צדיק**. וכן

"ביום ההוא כל מכה יבסי" בגימטריא **כרובים** המסמלים את

החשמל. וכן הכתוב (דה"א יא, ה) **"ויאמרו ישיבי יבוס לדויד"** ס"ת **יס"ד** דהמלחמה

היתה על היסוד שבמלכות שהיה ביד

השיכות למספר שבע, ומתחברות ליסוד שבמלכות. וכן "שבע יפול צדיק" בגימטריא שבת המסמלת את העטרה שביסוד כדבארנו במאמר 'חשמל אות', וכן כו"ס המסמלת את היסוד שבמלכות בגימטריא בני חטאו.

מצינו בזהר (משפטים קטו.) ו' שהוא בן יה יכנס במ"ט פנים שלך ויעשה מוט, ויתקיים בך "לא יתן לעולם מוט לצדיק", בלא וא"ו באמצע הוא מ"ט, ו"צדיק מט לפני רשע", מאי רשע זה סמאל, וזה הוא מט מן מטה שלך שנאמר בו "ומטה האלהים בידו". נראה לבאר על פי דברינו דהזהר מרמז שמטה, הוא מ"ט שבע כפול שבע שמסמל את העטרה שביסוד שמתחברת לה' שמסמלת את היסוד שבמלכות. ואם הוא מ"ט לבד, הוא בחינת "וצדיק מט לפני רשע", שהוא סמאל. וכפי שבארנו שבמספר שבע ששם יש לסמאל אחיזה הצדיק נופל, ואם מכניסים את האות וא"ו שנמשכת מהאותיות יה למט, ונהיה מוט, על זה נאמר "לא יתן לעולם מוט לצדיק" דכאן הצדיק מתחבר לדרגות העליונות שנומזות באות ו', שבהן אין לנחש אחיזה. וכן מצינו בזהר (הקדמה ט.) שעל מטה משה היה חקוק שם מ"ב. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל דם' ששם מ"ב מסמל את העטרה שביסוד.

וממשיך הכתוב (ש"ב ה, י) "וילך דוד הלך וגדול והוי"ה אלהי צבאות עמו". נראה דלכן מזכר השם צבאות, דשם זה מסמל את האות שמשיעה לדוד כדבארנו במאמר 'חשמל אות', ועכשו שדוד זכה בחוט נאמר "ה' אלהי צבאות עמו". עין ב'מעם לועז' שמביא פרוש שמקשר את המלים "הלך וגדול", לקולות שהיו במתן תורה שעליהם נאמר "הלך וחקק", ובארנו לעיל במאמר 'חוט החשמל', שקולות אלו היו החשמל. וכן "דוד הלך וגדול והוי"ה אלהי צבאות" בגימטריא שבת דהשפעת החשמל לדוד היא דרך השבת המסמלת את העטרה שביסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן "וגדול והוי"ה" בגימטריא יסוד. וכן "צבאות עמו" ר"ת ע"ץ המסמל את החשמל כדבארנו במאמר 'חשמל עץ'.

וממשיך הכתוב (שם יג) "ויקח דוד עוד פלגשים ונשים מירושלם אחרי באו מחברון". ובמשנה (סנהדרין כא.) מובא שלמלך מתר לקחת עד שמונה עשרה נשים. והגמרא שם מקשה מפסוק זה שמשמע שדוד לקח נשים רבות. ומתראת הגמרא למלויי שמונה עשר", הינו שדוד השלים נשיו למספר שמונה עשר ולא יותר. נבאר לקמן במאמר 'חשמל לולב' שבחוט הרוחני יש שמונה עשרה חליות

ג) **"אֵל יֵד הִגָּא סָרִיס הַמְלִיךְ שְׁמֵר הַנְּשִׁים"** בגימטריא **זָכַר נִקְבָּה** דִּהְגָּא הִיָּה מְזוּג אֶת הַנְּשִׁים לַמְלִיךְ.

כְּתוּב (בראשית לח, כה) "הִכָּר נָא לְמִי הַחֲתָמָת וְהַפְתִּילִים וְהַמְטָה

הָאֵלֶּה", ובספר 'עוללות אפרים' (מאמר תג) מבאר שתמר התכונה לרמז ליהודה

שלא יחשש שחטא בזה שבא עליה דרך זנות, דמי שיש לו ג' דברים אלו, חותמת

פתילים ומטה, בודאי לא יכשילו הקב"ה בזנות. אלא היה זה רצון ה' וכו'. ומבאר

החשיבות של ג' דברים אלו וזה לשונו **הַחֲתָמָת רָמַז לְמִילָה, שְׁכֹן אָנוּ**

אוֹמְרִים "וְצֹאצְאָיו חֲתָם בָּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ", וְהַפְתִּילִים רָמַז

לְצִיצִית וְהַמְטָה רָמַז לְמַלְכוּת. נראה להוסיף על דבריו על פי דברינו, דג'

דברים אלו מסמלים את חוטי היסוד שבמלכות של יהודה שבהם היה קשור.

והיא רמזה לו שמי שקשור בג' חוטים אלו לא יכשל בחטא. **מטה**, מסמל את

היסוד שבמלכות כדלעיל. וכן **חותם הברית** העטרה שבפיסוד קשור ליסוד

שבמלכות. וכן **"והפתילים"** בגימטריא **יסוד המלכות**, דהפתילים של יהודה

שיכים לחוטי היסוד שבמלכות. וכן הכתוב (בראשית לח, כד) **"זִנְתָה תִּמְרָה כְּלָתְךָ**

וְגַם הִנֵּה הָרָה" ר"ת זְכוּת דְּהִיָּה זֶה מַעֲשֵׂה זְכוּת וְלֹא מַעֲשֵׂה חֲטָא.

כדגמת השמונה עשרה חליות שבחוט השדרה הגשמי. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שהאשה היא המשך חוט האיש, והיא

קשורה לחוט של האיש. נראה דלכן כשזכה דוד בחוט הוא השלים נשיו

לשמונה עשרה, כדי לקשר את החוט הפרטי שלו בשמונה עשר קשרים עם

שמונה עשרה נשים, ובזה תהיה שלמות לחוט הפרטי שלו. דבשביל לקבל שפע

בשלמות מהחוט הפללי, היה צריך להגיע לשלמות בחוט הפרטי. וזה גופא הטעם

שהאסור **"לא ירבה לו נשים"**, נקבע במשנה למספר שמונה עשר, שאסור

למלך לקח יותר משמונה עשרה נשים, ועד שמונה עשרה מתר. דמלך שזוכה

לחוט הרוחני שיש בו שמונה עשרה חליות, צריך לסמל זאת בחוט הפרטי

שלו לקשר אותו בשמונה עשרה חליות. לכן עד מספר זה לא חל האסור.

ועוד טעם נראה דדוד לקח יח' נשים כשזכה לחוט ציון, דחוטי הקדשה

יש בהם בחינת אחדות ה' אחד. וכשדוד זכה להתקשר עם חוטי הקדשה, רצה

להגיע לשלמות בענין האחדות, לכן השלים לשמונה עשרה נשים דבכל זוג

יש עוד אחדות ועוד אחדות. וכן במלכות דקלפה מצינו שהגי היה ממנה על

הנשים בבית אחשורוש (ע' אסתר ב, טו) **והגי** בגימטריא **"ח**, דשלמות ענין הנשים היא במספר יח'. וכן הכתוב (שם

וְכֵן מובא בכתבי הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שחותמת מרמזת על נס פורים, שאחשורוש בטל את החתימה. ופתילים מרמזים על פתילות נס חנכה. ובארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' שחנכה ופורים הם חגים מדרבנן השייכים לפצוץ המלכות שנקרא יעקב ורחל.

מְצִינּוּ בזהר (תולדות קמ.) **שְׁבַעִים שָׁנִים שָׁמַסְר לּו [אָדָם הָרֵאשׁוֹן] לְדוֹד הַמֶּלֶךְ שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מַעֲצָמוּ כְּלוּם.** וכן מצינו שם (ויחי רלג:) **נָתַן לוֹ אָדָם [לְדוֹד] מְאוֹתָם יָמִים שְׁלוֹ שְׁבַעִים שָׁנִים, דְּהִלְבְּנָה לֹא מְאִירָה לְעֲצָמָה כְּלוּם, וְשְׁבַעִים שָׁנִים מְאִירִים אוֹתָהּ.** נראה דהזהר מרמז שלכן נתן אדם הראשון **שְׁבַעִים שָׁנִים** לדוד, דוד הוא המלכות שאין לה מעצמה כלום, רק מה שמקבלת מהיסוד, דרך מספר שבע, וכדבארנו במאמר 'חשמל מילה' שאדם הראשון היה בבחינת יסודו של עולם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שְׁאָדָם הָרֵאשׁוֹן** בגימטריא **רוֹת** ממנה יצא דוד המלך. לרמז שכל המציאות של מלכות בית דוד היא רק ממה שקבל מאדם הראשון. וזה גם המספר של **מִשֶׁה וְאַהֲרֹן** שהם בחינת נצח והוד שנקללים ביסוד של אדם הראשון להשפיע

למלכות. כפי שנבאר שעקר ההשפעה היא תורה.

נִרְאָה דלכן דוד גלה את מקום המקדש, כמובא בגמרא (זבחים נד:), דדוד שהחויטים בידי הוא מגלה את מקום החויטים בבית המקדש, וזה היה ביחד עם שמואל שהיה בבחינת חשמל כפי שנביא לקמן במאמר 'חשמל לולב' מ'ספר הלכות' להאריז"ל (ויקהל ע' רז) **שְׁשִׁמוּאֵל** בגימטריא **חֲשָׁמֶל.** וכן **שְׁמוּאֵל** מרמז באות השניה בכתוב (שמות מ, ט - ויקרא ח, י) "ולקחת את שמן המשחה ומשחת את המשכן ואת כל אשר בו וקדשת אתו ואת כל כליו והיה קדש".

וכן בארנו במאמר 'חשמל תורה' שהלכה כדוד בכל מקום, דדוד שחויטי ההלכות בידי, הוא יודע לפסק את ההלכה. וכן נבאר לקמן במאמר 'עולם השמיני' שדוד ידע לנגן בחויטי הכנור מאחר שהחויטים בידי. וכן בארנו לעיל במאמר 'חשמל אות' שאבן השתיה שהיתה ביסוד שבמקדש היתה בבחינת אבן של דוד, דחויטי היסוד שבמלכות שבבית המקדש הם בבחינת חויטים של דוד. וכן מצינו בגמרא שם שבשביל למצא את מקום המקדש נדר דוד נדרים כמו שכתוב (תהלים קלב, ב) **"אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהּ נִדְר לְאָבִיר יַעֲקֹב וְגו' עַד אֲמָצָא מְקוֹם לָהּ מִשְׁכַּנּוֹת לְאָבִיר יַעֲקֹב"**. ונבאר לקמן במאמר 'חשמל נדרים' שהנדרים

בגִּימְטְרִיא יִסוּד בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת יוֹד
סָמ"ך וְיוֹ דָל"ת. וְכֵן הַפְּתוּב (תְּהִילִים פֶּט,
כט) "חֲסִדִי וּבְרִיתִי נֶאֱמַנְתָּ לּוֹ" ר"ת חֲלוּן
הַמְּסַמֵּל אֶת הַחֲשֵׁמֶל כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאָמֶר
'חֲשֵׁמֶל תּוֹרָה'.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (סוֹטָה י:) שְׁדוּד נוֹלָד
מֵהוּל. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרִינוּ דְכִיּוֹן
שֶׁהֵיִסוּד דְקִדְשָׁה בְּיָדוֹ, הָרִי הוּא מֵהוּל. וְכֵן
הַפְּתוּב (ש"ב ז, טז) "וּבֵית עֲבָדְךָ דוֹד יִהְיֶה
נְכוּן" בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף.

מִקְשָׁרִים אֶת הָאָדָם לְשֵׁרֵשׁ הַחֲשֵׁמֶל, וְדוֹד
הַתְּקָשָׁר לְשֵׁרֵשׁ הַחֲשֵׁמֶל כְּדִי לְמַצֵּא אֶת
מְקוֹם הַחֲשֵׁמֶל בְּבֵית הַמְּקַדָּשׁ. וְכֵן הַפְּתוּב
(מ"א א, כ) "עֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל עָלֶיךָ לְהַגִּיד
לָהֶם מִי יֵשֵׁב עַל פְּסֵא אֲדָנִי הַמֶּלֶךְ
אַחֲרָיו" בְּגִימְטְרִיא יִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת,
דְּמִי שֶׁיִּהְיֶה הַמֶּלֶךְ אַחֲרֵי דוֹד, יִהְיֶה בְּיָדוֹ
אֶת הֵיִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. וְכֵן חֲשֵׁמֶל
בְּגִימְטְרִיא "זֶרַע דוֹד עֲבָדֶי". וּבְגִימְטְרִיא
הַפְּתוּב (מִשְׁלִי כֹא, א) "פִּלְגֵי מִים לֵב מֶלֶךְ
בְּיַד הוּי"ה". וְכֵן הַפְּתוּב הַנֶּאֱמָר עַל דוֹד
(ש"ב כג, א) "מְשִׁיחַ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב"

הֵיִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת בְּבַחֲיַנַת חֲרִיעַ

"הַצִּילָה מִחֲרָב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלָב
יְחִידָתִי", כִּי כָלָב הוּא הַקְּלָפָה הַמְּלַבֵּיֶשָׁה
עַל הֵיִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת דְקִדְשָׁה, שְׁבִיד דוֹד.
וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (קה"ר ה, יב) שְׁלַח
שְׁלֹמֹה לְבִי מְדַרְשָׁא אַבָּא מֵת וּמוֹטָל
בְּחַמָּה, וּכְלָבִים שָׁל בֵּית אַבָּא
רְעֵבִים מֵה אֲעֻשָׂה. וְרוֹאִים שֶׁשְׁלֹמֹה
דָּאָג עַל אֲבִיו מִפְּנֵי הַכְּלָבִים. וּמִבְּאֵר
לְדַבְּרִינוּ שֶׁהַכְּלָבִים מְסַמְּלִים אֶת הַקְּלָפוֹת
שֶׁמְלַבְּשׁוֹת עַל מְלָכוֹת בֵּית דוֹד.

מוֹבָא ב'מַגְלָה עֲמֻקוֹת' (אוֹפֵן קַכב) עַל
הַגְּמְרָא (ב"ק ס.) כְּלָבִים שׁוֹחֲקִים אֲלֵיהוּ
בְּעִיר, שְׁאֲלֵיהוּ בְּגִימְטְרִיא בֵּן דְּהוּא
בְּבַחֲיַנַת שֵׁם ב'ן דְקִדְשָׁה, וְלָכֵן כְּשָׁבָא
לְעִיר הַכְּלָבִים שׁוֹחֲקִים, דְּהֵם הַלְעַמְתָּ זֶה
שְׁלוֹ וַיִּנְיַקְתֶּם מִמֶּנּוּ. רוֹאִים שְׁאֲלֵיהוּ

מוֹבָא ב'סִפְר הַבְּהִיר' (קצח) שֵׁיִסוּד
הָאֵשָׁה הוּא בְּבַחֲיַנַת סְדָק וְחֲרִיעַ.
וְכֵן עַל הַחֲטָה שְׁמַסְמֶלֶת אֶת
יִסוּד הַנוֹקְבָא, מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (שֵׁהש"ר ז, ח)
א"ר אִידִי מַה חֲטָה זֹו סְדוּקָה כְּךָ
יִשְׂרָאֵל סְדוּקָה מִילְתָּו [בְּקִרְיַעַת
הַפְּרִיעָה]. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'זֶרַע קִדְשׁ'
(הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח) שֶׁשֹּׁר הַכְּלָבִים נִקְרָא חֲרִיעַ,
בְּסוּד "לֹא יַחְרֹץ כָּלָב", וּמוֹבָא ב'שְׁעֵר
מֵאֲמָרֵי רֵשֵׁב"י' לְהָאֲרִיז"ל (ע' ש) שֶׁכָּלָב
מְסַמֵּל אֶת הֵיִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת דְקִלְפָה.
דְּכָלָב מְסַפְרוּ ב'ן וְהוּא הַלְעַמְתָּ זֶה שֶׁל
שֵׁם הַגּוֹ"ה בְּמַלּוּי הַהִ"ן, שְׁמַסְפְרוּ ב'ן
שְׁמַסְמֵל אֶת הֵיִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת דְקִדְשָׁה.
וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א
שְׁלָכֵן דוֹד הַמֶּלֶךְ הַתְּפִלָּל (תְּהִילִים כב, כֹּא)

המסתתר בין אותיות **חתו"ל** הוא 810 כמנין **תשוקה** המסמלת את המלכות, ויש כאן גם ראיה שצניעות מביאה תשוקה, כדבארנו במאמר 'צניעות האשה'. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שחתול נקרא בלשון הגמרא **שונרא**, אותיות **ראשון**. ומצינו במדרש (שמ"ר טו, א) **ציון נקרא ראשון**. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהשתלשל השם של **חתול** באנגלית **קט** בגימטריא **דוד המלך**, או **מגן דוד** עם המלים, או **חצי** שמסמל את השפע שהמלכות מקבלת, כדבארנו במאמר 'סוד החצי'. ובאידיש שם החתול **קץ** מרמז על **קץ** הגאולה שיבא מהמלכות שהיא **קץ** וסוף הספירות.

מצינו ברש"י (סנהדרין כא:) שהיה לדוד **חריץ בראשו במקום השערות**, נראה דחריץ זה מסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת חריץ, שהיה ביד דוד והיה במקום השערות המרמזות על החוטים של דוד, דיסוד זה הוא בבחינת חוט כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן מצינו במשנה (ב"ב קז:) שגדל חריץ הוא **ששה טפחים**. ומספר שש מסמל את היסוד. ומצינו במשנה (עירובין עח:) **חריץ שבין שתי חצרות עמק עשרה ורחב ארבעה**. ומספרים אלו מסמלים את המלכות, דמלכות שיכת למספר עשר והיא בבחינת האות ד',

הנביא שפועל יחד עם המשיח גם קשור לקלפת הכלב. וכן השתלשל בגשמיות נבחת הכלב **אהוא אהוא**, שדומה ל**אלהו**. וכן מצינו בגמרא (שבת קח.) שאליהו הנביא הוא ממחה לעניני דגים, וצריך לשאול אותו לגבי עור הדג אם פסקה זוהמתו, ונבאר לקמן ששרש מלכות בית דוד הוא בסוד דגים, וכן השתלשל בשפה האנגלית השם **דג לכלב**. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שאליהו הנביא **זכור לטוב** בגימטריא **ארבע מאות**. ונבאר שמספר ארבע מאות מסמל את היסוד שבמלכות. וזה גם המספר של **סנפיר** שהוא סימן הטירה בדג, ו**ג' פעמים 400** בגימטריא **קשקשת**.

וכן אימת הכלב על החתול, כי חתול מסמל את המלכות, כמובא בגר"א על חד גדאי. וכן מצינו בגמרא (עירובין ק:) **למדנו צניעות מחתול**. וצניעות שיכת בעקר לאשה המסמלת את ספירת המלכות. וכן החתול אומר בפרק שירה "ארדפה איבי ואשמידם ולא אשוב עד **כלותם**" אותיות **מלכות**. וכן אותיות **חתו"ל** נרמזות במלכו"ת, כי ח' וכ' מתחלפות. וכן מצינו ברש"י (שבת קכח:) שהחתול אוכל נחשים, ואינו מפחד מהארס שלהם שאינו מזיק לו. ורואים שהיא סמל למלכות דקדשה שהיא בחינת **משיח** שמתגבר על ה**נחש**. וכן המספר

חיים' להאריז'ל (הזמירות ע' קמה) שהכתוב "פּוֹתַח אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן" ר"ת רח"ל המסמלת את המלכות שמקבלת את השפע. ו"חי רצון" אותיות ציון חרוץ.

נְרָאָה דלכן השתלשל בגשמיות שפרי האתרוג יש בו לפעמים חריצים, דפרי זה מסמל את המלכות שהיא בבחינת חרוץ. וכן **חרוץ** בגימטריא **שדה** המסמלת את המלכות, [ובגימטריא **גרמניה**, שהיא הקלפה המלבטישה על המקום הזה, כדלקמן]. ובגימטריא אבן **שבו** שהיתה בחשן, עליה אומר רבנו בחי' שיש במינה **זכר ונקבה**. וכן בגימטריא **קרוב**, המסמל את היסוד שבמלכות כמובא בזהר (הקדמה ו. עם פירוש 'מתוק מדבש'). והטעם לזה נראה לבאר דהיסוד שבמלכות יוצר קרבה בין אנשים שגולדים לאותה משפחה. וכן **חרוץ** או **שדה** או **שבו** או **קרוב**, הם בגימטריא 308 או 309 שהוא המספר הממצע בין מספר **אי"ש** [311] למספר **אש"ה** [306], לרמז שהם מחברים ומזוגים איש לאשה. וכן המספר 309 מסתתר בין אותיות **אר"ץ**, כי ארץ מסמלת את הנוקבא, והיסוד דנוקבא מסתתר בתוכה. וכן מצינו במשנה (יבמות ל:) **כיצד ספק קדושין, זרק לה קדושין, ספק קרוב לו, ספק קרוב לה, זהו ספק קדושין**. ורואים שהספק אם תפסו

והרגל הרביעית של כסא הכבוד הנרמזות במספר ארבע. כפי שנבאר על אותיות ד'ו'ד' המסמלות את ה' שבד'. וכן הכתוב הנאמר על המשיח (ישעי' יא, ד) "והוכיח במישור לענוי ארץ" ס"ת **חרוץ**. וכן **חרוץ** בגימטריא **יוסף** **בנימן** המזוגים יסוד ומלכות. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א **שזהב** נקרא **חרוץ**, כמובא ברש"י (סוטה יב.) "**בירקרק חרוץ**" ה**חרוץ** הוא **זהב**. ונבאר לקמן במאמר 'חשמל לולב', שחוטאי הקדשה שמשפיעים לדוד הם בבחינת זהב. לכן **דוד** בגימטריא **זהב** ושערותיו היו בצבע זהב, והיה לו שרביט זהב בפתר. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שזהב** אותיות **זבה**, המסמלת את היסוד שבמלכות ששם שרש דוד.

וכן מובא ב'רוקח' (בראשית ב) **שזהב** נוטריקון **זה הב**, רמז שמשם בא השפע לעולם. וכן **חרוץ** מסמל ממון כשר דקדשה, ככתוב (משלי יב, כז) "**והון אדם יקר חרוץ**". וברש"י שם "**והון אדם**" שהוא **חרוץ יקר הוא**, **ממון אדם כשר יקר הוא**. "**חרוץ**" עושה **אמת**, כמו "**יד חרוצים תעשיר**". ובמלבי"ם שם הון **שנקבץ** **בחריצות** והשתדלות הוא הון **יקר**, ו**חרוץ** הוא תאר אל ההון. וכן **חרוץ** בגימטריא מסתור. וכן מובא ב'פרי עץ

קדושין הוא בנקדת הקרוב שמחברת ביניהם. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א). וכן המספר המסתתר בין אותיות קידושין הוא 722 כמנין ד' שמות המשיח: מנחם שילה נון חנינה.

וכן שם שפ"ו המסמל את היסוד שבמלכות כדלקמן, נרמז במלה משפחות. וכן השכינה שהיא בגימטריא שפ"ו שורה על משפחות ישראל. כמובא ברבנו בחיי (שמות יב, כא) "למשפחותיכם" מפאן שחיב אדם לקרב קרוביו כדי שישמחו עמם בימים טובים, וכן בימות הגאולה הבטיחנו הקב"ה להתקרב איש אל משפחתו שנאמר "בעת ההיא נאם ה' אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל". וכן יעק"ב שהקים את עם ישראל בא"ל ב"ם משפחה. וכן הכתוב (תהילים קיח, טו) "קול רנה וישועה באהלי צדיקים" ר"ת קר"ב, דכתוב זה מרמז על שמחת נשואין ולדה וכו' שהן שמחות על התחדשות הקרבה. ועוד אפשר לבאר שכתוב זה מרמז על הקרבה של הצדיקים עם הקב"ה דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת קרוב שמקשר את כלל ישראל לקב"ה דרך הצדיקים.

מצינו בגמרא (ברכות מח.) שילדים קטנים חכמתם נפרת מקטנותם, וממשילה את זה לדלעת שמתחלת צמיחתה נפרת,

בוצין בוצין מקטפיה ידי. נראה דלעת מרמזת על המצב דלעתיד לבא, לכן הוא מגלה את העתיד. ולכן הדלעת נקראת בוצין אותיות בציון, לרמז שיש לו שיכות לציון ששם שרש הנשמות, ובשרש אפשר לדעת אותיות דלעת את העתיד. וכן בוצין מרמז על בוצינא שהוא תרגום של נר ה' נשמת אדם שנפר מקטנותו. וכן מצינו בגמרא (ברכות נו:) תניא, אין מראין דלועין אלא למי שהוא ירא שמים בכל פחו.

נראה דהיסוד שבמלכות מרמז בשמו של דוד, דשתי אותיות דל"ת מסמלות את שתי הדלתות שיש ביסוד שבמלכות, כמובא בשער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' רלא), כפי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל שופר' שהאות דל"ת מסמלת את הדלתות האלו. ואות ו' מסמלת את היסוד שבמלכות עצמו. לכן יש ד' ו' ד', לרמז שהו' המסמלת את היסוד שבמלכות נמצאת בין שתי דלתות אלו. וכן דו"ד במלוי האותיות דל"ת ו"ו דל"ת בגימטריא יסוד שבמלכות עם המלים. וכן מובא בספר 'שערי גן עדן' על הכתוב (איכה א, א) "איכה ישבה בדד העיר רבתי" ש"בדד" מרמז על ב' אותיות ד"ד, היינו ב' דלתות ביסוד שבמלכות שאין להם יחוד. וכן ב' דד, מרמז על ב' דדים, וכפי שמצינו בזהר (יתרו פ:) שהשפעת הדדים שהיא מיין

נוקבין שיכת ליסוד האשה, ולכן יפיה נכר במקום זה. וכן "איכה ישבה בדד העיר רבתי" ר"ת ביא"ה וס"ת דיר"ה. וכן מצינו בגמרא (תענית כח.) שדוד נקרא בני פחת מואב, כיון שבא מרות המואבית. ופחת פרושו חפירה עמקה, כמובא במלבי"ם (ירמי' כה, כח.) וכן פחת אותיות פתח, מקום הדלתות.

וכן רואים שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שיש שם שקע וחריץ בקיר במרכז החדר מול המצבה, ושקע עתיק זה הוא מעין סמל של המקום. והעיר הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שם המשפחה שהקימה שם ישיבה בדב המתחם, משפחת גולדשטיין הי"ו, גולד פרושו זהב, הסמל של דוד כדלעיל, ושטיין פרושו אבן המסמלת את המלכות. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות בעמק שעל יד קבר דוד המלך שעושים שם קונצרטים של נגינה דקלפה, כי שם נמצאים הקלפות שמלבישים על מקום הנגינה דקדשה של דוד המלך נעים ומירות ישראל. וכן כתוב (מ"ב כג, י) על העמק הזה ששם הפתח של הגיהנם שנקרא גיא בן הינום, ושם היו מעבירים את הבנים למלך. ועבודה זרה זו שיכת למלכות דקלפה, שמקבילה למסירות נפש שיש במלכות דקדשה, לכן נקראת מולך מלשון מלכות. וכן נבאר

שהקלפה על המקום הזה היא קלפת עמלק, ולעמלק יש את תכונת המסירות נפש דקלפה, כמובא במדרש (לקוט דברים תתקלח) משל לאמבטי רותחת שלא היתה ברירה יכולה לירד בתוכה, ובא בן בליעל אחד וקפץ לתוכה אף על פי שזכרה הקירה לפני אחרים, כך כיון שיצאו ישראל ממצרים נפלה אימתן על כל אמות העולם, וכיון שבא עמלק ונזדוג להם אף על פי שנטל את שלו מתחת ידיהם הקירו לפני אמות העולם.

וכן מצינו שם בפסוק שהעמק נקרא תופת, וזה כמנזן השנים מבריאת העולם עד שדוד מלך, ב' אלפים תתפ"ו, כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'. וכן כלי התוף ששייך למלכות כדבארנו במאמר 'צניעות האשה', נרמז בתבת תופת. והמקום הזה ששם פתח הגיהנם הוא מרכז היסורים של העולם. ודוד המלך משתתף בצער העולם, כמו שכתוב (איכה ד, כ) "רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם". וכן שם שפ"ו נרמז באות השניה ב"רוח אפינו משיח ה'". וכן שם שפ"ו בגימטריא הפסוקים על המלך והגיהנם, (ויקרא כ, ה) "והכרתי אתו ואת כל הזנים אחריו לזנות אחרי המלך". (תהילים כב, ח) "חבלי שאול". וכן השתלשל שהקימו בעמק שם בתי

תאטראות וכו', לרמז שכל הנכנס למקומות אלו נכנס לגיהנם.

וכן מצינו בגמרא (עירובין יט.) **אמר רבי ירמיה בן אلعזר, שלש פתחים יש לגיהנם, אחד במדבר, ואחד בים, ואחד בירושלים. בירושלים דכתיב "אשר אור לו בציון, ותנור לו בירושלם". ותנא דבי רבי ישמעאל, "אשר אור לו בציון" זו גיהנם. ותנור לו בירושלים" זו פתחה של גיהנום.** ורואים שהגמרא מקשרת את הגיהנם לציון.

וכן השתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שעשו שם מוזיאון לזכר הנספים בשואת אירופא, להזכיר את יסורי הצדיקים. וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מודך שהתקינה לנדתה, ורואים שהיסורים שיכים ליסוד שבמלכות. וכן יסורי לדה הם ביסוד שבמלכות, וכפי שאומרים בקינות לתשעה באב **אלי ציון ועריה כמו אשה בציריה.** וכן רואים בנסח הקינה של רבי יהודה הלוי **ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך.** וכן מצינו שפצע נקרא **חרוץ** המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. ככתוב (ויקרא כב, כב) **"עורת או שבור או חרוץ".** וכן **חרוץ** נרמז בפסוק על נגעים, (ויקרא יג, ח) **"וראה הפהן והנה פשתה המספחת**

בעור וטמאו הפהן צרעת הוא". ונגעים מסמלים את היסורים של מלך המשיח ששרשו מהמקום הזה. כמובא בגמרא (סנהדרין צח:) **ולכן חרוץ נרמז בדלוג ה' אותיות, דאות ה' מסמלת את המלכות.** וכן הפסוק שנאמר על משה שהשתתף בצערם של ישראל, (שמות ב, יא) **"ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם",** היה בשנת ב' אלפים **שפ"ו** לבריאת העולם. ומרמזת השנה בהמשך הכתוב, **"ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו",** היינו שטען לו האם הוא שר או שופט ששיך לשם **שפ"ו,** שהוא רואה לנכון לעזור לאחרים וכו'. [וכן השתלשלו בגשמיות שמות ארגונים בארץ ישראל שמשתתפים בצער הכלל, ועוזרים לחולים, ר"ל. ארגון **מד"א** אותיות **אד"ם, ואד"ם** ר"ת אדם דוד משיח ששיכים לשרש דוד כדלקמן, והסמל שלהם **מגן דוד אד"ם** אותיות **אד"ם.** וכן ארגון **עזר מציון.** וכן **אמבולנס** בגימטריא **קץ.** והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א **שאמבולנס** בגימטריא **189** אותן ספרות של **דוד מלך ישראל חי וקים** שעולה **819,** או של **משיח** בם' סתומה בזמן הגלות שעולה **918.** וכן מובא בספר 'מאור ושמש' (משפטים) **דוד המלך עליו השלום היה מתפלל על כל הענינים שצריכים ישראל עד ביאת משיחנו, על החולים**

**שִׁיתַרְפְּאוּ וְעַל הַבְּרִיאִים שְׁלֹא יִחְלוּ,
וְעַל פְּרִנְסַתָּם שִׁיתְּבָרְכוּ וּלְבִטֹל מֵהֶם
כָּל הַגְּזִירוֹת קָשׁוֹת.**

וְכֵן ג' הַפְּסוּקִים עַל הַלְּדֹת שֶׁרַשׁ דָּוִד
מִיְהוּדָה וְתָמַר מִתְּחִילִים בְּלִשׁוֹן "וַיְהִי"
שֶׁהוּא לִשׁוֹן צַעַר, (בְּרֵאשִׁית ל"ח, כ"ז) "וַיְהִי
בַעֲת לְדֹתָהּ וְהִנֵּה תְּאוּמִים בְּבִטְנָה:
וַיְהִי בְּלִדְתָּהּ וַיִּתֶּן יָד וַתִּקַּח הַמַּיְלָדֹת
וַתִּקְשֹׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי לְאֹמֶר זֶה יֵצֵא
רֵאשִׁינָה: וַיְהִי כִּמְשִׁיב יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא
אָחִיו וַתֹּאמֶר מַה פָּרַצְתָּ עָלַיךָ פֶּרֶץ
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פֶּרֶץ. וְכֵן מִגַּלַּת רוּחַ
שֶׁמִּסְפָּרֶת עַל הַלְּדֹת שֶׁרַשׁ דָּוִד מִתְּחִילָה
בְּ"וַיְהִי בְיַמֵּי שְׁפֹט הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רָעַב
בְּאֶרֶץ וְכוּ', וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּחְרַד
הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וְהִנֵּה אִשָּׁה שֹׁכֶבֶת מְרַגְלֶתִי".
וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזִיבּוֹרֵג
שֶׁלִּיט"א שֶׁבַג' הַפְּסוּקִים עַל הַלְּדֹת פֶּרֶץ,
יֵשׁ בְּשֵׁנֵי הַפְּסוּקִים הָאֲחֵרוֹנִים דו"ד
מַלִּים, וּב"ן אוֹתִיּוֹת, וּבַפְּסוּק הַרְאִשׁוֹן יֵשׁ
חֲצִי ב"ן אוֹתִיּוֹת כְּמִנְיֵן שֵׁם הוֹי"ה.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (נדה סו.) שֶׁכָּשֶׁם שֶׁמְצַרַע
צָרִיף לְהוֹדִיעַ צַעֲרוֹ לְרַבִּים, כְּדִי שְׂרַבִּים
יִבְקְשׁוּ עָלָיו רַחֲמִים וַיִּתְּרַפֵּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
"וְטַמָּא טַמָּא יִקְרָא", כִּף אִשָּׁה נָדָה
שֶׁאֵינָה מְצַלֶּחָה לְהִטָּהַר לְבַעֲלָהּ, תִּסְפָּר
לְחַבְרוֹתֶיהָ שֶׁתִּבְקַשְׁנָה עָלֶיהָ רַחֲמִים
וְתִתְרַפֵּא. וְרוֹאִים שֶׁהַגְּמֵרָא מְקַשְׁרֶת יְסוּרֵי
מְצַרַע לְיְסוּרֵי נָדָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהֵם
בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה.

וְכֵן בְּזִמְנֵי הָאֲבוֹת, וְכַנְרָאָה שְׁעוּד קוֹדֶם
לְכוּ, הִיָּה גֵר בְּמִקוֹם הַזֶּה בְּמִצְוַת צִיּוֹן,
אַבִּימֶלֶךְ שֶׁעָשָׂה בְרִית עִם אַבְרָהָם
וַיִּצְחָק. וַיְהוֹשֵׁעַ וְהַשׁוֹפְטִים לֹא רָצוּ לְכַבֵּשׁ
אֶת מִצְוַת צִיּוֹן מִנְּכַדֵי אַבִּימֶלֶךְ בְּגַלְל
שְׁבוּעַת הָאֲבוֹת. וַיִּכְשָׁבֵא דָוִד לְמֶלֶךְ
בִּירוּשָׁלַיִם הוּא יָדַע אֶת הַסוּד שֶׁהַמְּלָכוֹת
דְּקִדְשָׁה שֵׁיכָת לְמִקוֹם זֶה, לְכֵן הוּא פָּנָה
קוֹדֶם לְשֵׁם, וְכִיּוֹן שֶׁכָּבַר עִבְרַת הַזִּמְנֵן שֶׁל
הַבְּרִית שֶׁכָּתְרוּ הָאֲבוֹת עִם אַבִּימֶלֶךְ, וְעוֹד
טְעָמִים, עֵינֵן שֵׁם בְּמִפְרָשִׁים, דָּוִד כָּבַשׁ אֶת
הַמִּקוֹם. וְכֵן צִי"ן מְרַמְזֶת בְּאוֹת שְׁלִישִׁית
בְּדַבְּרֵי אַבִּימֶלֶךְ לְאַבְרָהָם (בְּרֵאשִׁית כ, טו)
וַיֹּאמֶר אַבִּימֶלֶךְ הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ בְּטוֹב
בְּעֵינֶיךָ שָׁב.

וְכֵן אַבִּימֶלֶךְ הִיָּה בְּבַחֲבִינַת אַבִּי מֶלֶךְ,
דְּקַלְפָּה, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמִאֲמַר 'סוּד הַחֲצִי',
שֶׁאַבִּימֶלֶךְ בְּגִימְטְרִיא מְנַחֵה הַמְּסַמְלֶת
אֶת הַמְּלָכוֹת, וְכֵן אַבִּימֶלֶךְ בְּגִימְטְרִיא
חֲצִי עִם הָאוֹתִיּוֹת, דְּהַהֲשָׁפְעָה לְמַלְכוֹת
מִתְּחַלְקֶת לְחֲצִי חֲצִי. וְכֵן מוּבָא בְּרַמ"ע
מִפְּאֲנֵי ('גִּלְגוּלֵי נִשְׁמוֹת' א) שֶׁאַבִּימֶלֶךְ נִתְגַּלְגַּל
בְּהוֹרְדוֹס שֶׁהִיָּה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מְצִינּוּ
שֶׁאַבְרָהָם וַיִּצְחָק עָשׂוּ עִם אַבִּימֶלֶךְ בְּרִית
שְׁבוּעָה שֶׁהִיא בְּסוּד מִסְפָּר שְׁבַע
הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת, בְּבִאֵר שְׁבַע
הַמְּסַמְלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמִאֲמַר
'חֲשַׁמֵּל דָּם'. וְכֵן רוֹאִים שֶׁאַבִּימֶלֶךְ נִסָּה
לְפָגֵם אֶת הַמְּלָכוֹת כְּשֶׁלְּקַח אֶת שָׂרָה
וְכַמְעַט לְקַח אֶת רַבֵּקָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר
'אַמוֹנַת עֵתִיד' (תְּשַׁנ"ב ע' מא, מד) עַל

הַמְדַרְשׁ (ב"ר סד, ז) "וַיִּגְדַּל הָאִישׁ וַיֵּלֶךְ הַלֶּוֹךְ וְגָדַל" א"ר חֲנִינְךָ עַד שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים זָבַל פְּרִדּוֹתָיו שֶׁל יִצְחָק וְלֹא כִסְפוּ וַזְהָבוּ שֶׁל אַבְיִמְלֶךְ. שֶׁכִּסְפוּ וַזְהָבוּ שֶׁל אַבְיִמְלֶךְ יוֹנְקִים מִזָּבַל פְּרִדּוֹתָיו שֶׁל יִצְחָק, דִּינִיקַת הַקְּלֶפֶה הִיא מֵהַצּוֹאֵה. וְכֵן שֶׁרֶשׁ נִשְׁמַת דָּוִד הוּא מִיִּצְחָק כַּמּוּבָא בַּזֵּהָר (וישלח קסח:). וְכֵן יִצְחָק בְּגִימְטְרִיא בְּוֹ צִיּוֹן.

כְּתוּב (בראשית כו, א) "וַיֵּלֶךְ יִצְחָק אֶל אַבְיִמְלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים גְּרָרָה, וּגּו', וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בְיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתַּמּוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשִׁמְתָא אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בַּנְּחַל וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיְרִיבוּ רַעֲי גְרָר עִם רַעֲי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֶשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֲרֵת וַיְרִיבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה: וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרֵת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עֲתָה הִרְחִיב ה' לָנוּ וַפְּרִינוּ בְּאַרְצָה". רואים שְׂאֲבָרָהּם וַיִּצְחָק רָבוּ עִם אַבְיִמְלֶךְ עַל בְּאֵרֹת מַיִם, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּמַצִּינוּ בַּזֵּהָר (ויצא קנא:) שֶׁהַבְּאֵר מִסְמַלְתָא אֶת הַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת שֶׁמִּקְבֵּל אֶת הַשֶּׁפַע מֵהַיְסוּד לְהַשְׁקוֹת אֶת כָּל הַמְּלָכוֹת. וְהַחֲכוּךְ בֵּין אַבְרָהָם וַיִּצְחָק לְאַבְיִמְלֶךְ הִיָּה עַל הַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת. וְכֵן

מַצִּינוּ בַּמְדַרְשׁ (ב"ר ע, ח) "וְהִנֵּה בְּאֵר בְּשִׂדָּה", זֶה צִיּוֹן, וְכֵן הַכְּתוּב "וְהִנֵּה בְּאֵר בְּשִׂדָּה" בְּגִימְטְרִיא יְסוּד הַמְּלָכוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'עֶבֶד אַבְרָהָם' (ע' מב) שֶׁבְּאֵר בְּגִימְטְרִיא בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי.

וְכֵן רואים קָשֶׁר בֵּין הַבְּאֵרֹת שֶׁל יִצְחָק לְצִיּוֹן, כַּמּוּבָא בְּרַמְבַּ"ן שֵׁם שֶׁהָג' בְּאֵרֹת שֶׁחָפַר יִצְחָק הֵם כְּנֻגַד ג' בְּתֵי מִקְדָּשׁוֹת, וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: וְהַשְּׁלִישִׁי קָרָא רְחֹבוֹת, הוּא הַבֵּית הָעֵתִיד שֶׁיִּבְנֶה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ וְהוּא יַעֲשֶׂה בְּלֹא רִיב וּמַצָּה, וְהָאֵל יִרְחִיב אֶת גְּבוּלָנוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֵם יִרְחִיב ה' אֶלְהֵיךָ אֶת גְּבֻלְךָ כַּאֲשֶׁר דָּבַר", שֶׁהוּא לְעֵתִיד, וְכֹתִיב בְּבֵית הַשְּׁלִישִׁי "וְרַחֲבָה וְנִסְבָּה לְמַעְלָה לְמַעְלָה", וַפְּרִינוּ בְּאַרְצָה.

מַצִּינוּ שֶׁנִּכְדֵי אַבְיִמְלֶךְ הֶעֱמִידוּ בְּהַר צִיּוֹן עוֹרִים וּפְסָחִים, לְהַלְחֵם כְּנֻגַד דָּוִד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ש"ב ה, ו) "וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו יְרוּשָׁלַם אֶל הַיְבֵסִי יוֹשֵׁב הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר לְדָוִד לֵאמֹר לֹא תָבוֹא הִנֵּה כִּי אִם הִסִּירְךָ הָעוֹרִים וְהַפְּסָחִים לֵאמֹר לֹא יָבוֹא דָּוִד הִנֵּה: וַיִּלְפַד דָּוִד אֶת מִצְדַת צִיּוֹן הִיא עִיר דָּוִד: וַיֹּאמֶר דָּוִד בַּיּוֹם הַהוּא כָּל מִכָּה יְבֵסִי וַיִּגַע בְּצַנּוֹר וְאֶת הַפְּסָחִים וְאֶת הָעוֹרִים שֶׁנֶּאֱמַר נֶפֶשׁ דָּוִד עַל כֵּן יֹאמְרוּ עוֹר וּפְסָח לֹא יָבוֹא אֶל הַבֵּית: וַיֵּשֶׁב דָּוִד בְּמַצְדָּה וַיִּקְרָא לָהּ עִיר דָּוִד". וּמַצִּינוּ

שְׁנֵי בְּאוּרִים בְּרִשׁ"י, בְּאוּר אֶחָד (דבה"א יא, ה) נִתְּנוּ עוֹרִים וּפְסָחִים לְפָנַי שְׁעַר הָעִיר לֵאמֹר לֹא יָבֹא דָוִד הַנֵּה כִּי אִם יִלְחָם עִם הָעוֹרִים הִלְלוּ כִּי יִדְעוּ כִּי בְּזוּי הוּא לְמַלְךְ לְהִלָּחֵם עִם הָעוֹרִים וּמִתּוֹךְ כִּדּוֹ יָשׁוּב וְלֹא יִלְחָם עִמָּהֶם. וְרוֹאִים שֶׁהַמְּקוֹם שֶׁסָּמְּנוּ מֵאִזְ וּמֵעוֹלָם שֶׁל בְּעָלֵי יְסוּרִים. וּבְאוּר שְׁנֵי בְּרִשׁ"י (ש"ב ה, ו) הָיוּ לָהֶם שְׁנֵי צְלָמִים, אֶחָד עוֹר, וְאֶחָד פְּסָח, שֶׁנֶּעֱשׂוּ עַל שֵׁם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, וּבְפִיהֶם הַשְּׁבוּעָה שֶׁנֶּשְׁבַּע אַבְרָהָם לְאַבְיִמֶלֶךְ. הֵינּוּ שֶׁהָיוּ שֵׁם שְׁנֵי צְלָמִים, אֶחָד עוֹר עַל שֵׁם יִצְחָק אַבְיִנוּ, וְהַשְּׁנִי פְּסָח עַל שֵׁם יַעֲקֹב אַבְיִנוּ כִּדְּי לְהַזְכִּיר אֶת בְּרִית הָאָבוֹת. וְרוֹאִים שֶׁבְּמְקוֹם זֶה הָיוּ סְמָלִים שֶׁל יְסוּרֵי הַצְּדִיקִים עוֹד לְפָנַי זְמַן דָּוִד. וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּמִּדְרָשׁ קֶשֶׁר בֵּין יְסוּרֵי הָאָבוֹת לְיְסוּרֵי הַמְּשִׁיחַ, (שו"ט תהילים ב) ר' הוֹנָא אָמַר, לְשִׁלְשָׁה חֻלְקִים נִחְלְקוּ הַיְסוּרִין. אַחַת נִטְלוּ אָבוֹת הָעוֹלָם וְכָל הַדּוֹרוֹת, וְאַחַת דּוֹרוֹ שֶׁל שְׁמַד, [דּוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא וְחֻבְרִיו] וְאַחַת דּוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. וְכֵד תִּיתִי שְׁעֵתִיָּה אוֹמֵר הַקַּב"ה עָלַי לְבְרָאתוֹ בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, "אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךְ". וְכֵן שָׂרַשׁ הַמְּשִׁיחַ הוּא מִתְּמַר, הַמְּרַמֶּזֶת בְּשֵׁמָה עַל עֲנַן הַתְּמוּרָה, שֶׁהַמְּשִׁיחַ סוֹבֵל בְּשִׁבִיל אַחֲרִים בְּבַחֲיַנַת תְּמוּרָה. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ' (מֵאֵמֶר דּוֹד

בֶּן אִישׁ אַפְרַתִּי) שֶׁשְּׁמוֹת ג' הָאֵמָהוֹת לְבֵית דָּוִד, תְּמַר מְרִים רוֹת ר"ת וְס"ת תְּמַר. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזִבּוֹרֵג שְׁלִיט"א שֶׁתְּמַר מְרַמֶּזֶת מִצַּד אֶחָד עַל הַמֶּר וְהַיְסוּרִים, וּמִצַּד שְׁנֵי הֵיא מְרַמֶּזֶת עַל הַגְּאֻלָּה, שֶׁתָּם מַר. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר הַבְּהִיר' (קצח) גְּרַעֲיִנִי הַתְּמַר שֶׁהֵיא סְדוּקָה כְּעֵין אִשָּׁה. וְכֵן עַל מְרִים שֶׁהִיָּתָה אַחַת הָאֵמָהוֹת לְבֵית דָּוִד מְצִינֵנוּ שֶׁשְּׁמָה הוּא מְלִשׁוֹן מְרִירוֹת וְיְסוּרִים, כְּמוֹבָא בְּשִׁעַר הַכְּנֻסוֹת' לְהַאֲרִיז"ל. (ח"א קיט) מְרִים הֵיא סוֹד כָּל הַדִּינִים הַמְּרִים וְהַקְּשִׁים. וְכֵן רוֹת נְרַמֶּזֶת בְּמִרּוֹר שְׁאוּכָלִים בְּלִיל פְּסָח, כְּמוֹבָא שֵׁם (ח"ב קעא) חְרוּסָת הוּא חֲבוּר ר"ת ס"ח, וְכֵן. וְהַכְּנֻנָה הֵיא לְהַמְּשִׁיחַ הַחַיִּים [בְּגִימְטְרִיא ס"ח], מִן הַמוֹחִין דְּז"א אֶל לְאָה הַנְּקֻרָא ר"ת כְּדִי שֶׁיִּתְמַתְּקוּ דִּינֵים. וְזֶה סוֹד הַמִּרּוֹר שֶׁהֵיא בְּגִימְטְרִיא מְרִית שֶׁהֵם סוֹד דִּינֵים הַמְּרִים שְׁבָה. וְכֵן רוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין פְּרֵי הַתְּמַר לְלִחָם הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת, שֶׁבְּשִׁנְיָהֶם יֵשׁ בְּחִינַת שְׁאוּר שֶׁמִּתְּפִיחֶם, כְּמוֹבָא בְּמִשְׁנָה (מַעֲשָׂרוֹת א, ב) הַתְּמַרִּים מְשִׁיטִילוּ שְׁאוּר. הֵינּוּ שֶׁגְּמַר מְלֵאכֶתֶן שֶׁל הַתְּמַרִּים כְּשִׁיתְּפָחוּ כְּשְׁאוּר. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פְּלֶדְמַן שְׁלִיט"א שֶׁתְּמַר בְּגִימְטְרִיא אוֹת ס' סְתוּמָה אִם נִחְשָׁב גַּם אֶת מְסַפֵּר שֵׁשׁ מֵאוֹת וְגַם אֶת מְסַפֵּר אַרְבָּעִים. וּבְאַרְנוֹ לְעִיל שֶׁהָאוֹת ס'

סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות
ששם שרש בית דוד.

שלשה מקומות; הר המורה,

הר ציון, וירושלים.

בארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש'
שציון וירושלים שיכות ליסוד הנוקבא,
שהוא היסוד שבמלכות שמקבל את
השפע, ציון היא פנימיות היסוד נוקבא,
וירושלים היא החיצוניות. ובלשון הספר
'שערי גן עדן' (אות ב' דרך ג') **ציון היא**
גוף יסוד הנוקבא, וירושלים היא
הבשר התפוח שביסוד נוקבא. וכיון
שלשם מגיע כל השפע, כל הספירות
מתאחדות במקומות אלו, ושם נמצא
סיום הקו וחוט שיוך להאיר בכל
העולמות דרך בחינת היסוד כדלעיל. וכן
רואים בתפלת 'עלה ובוא' שמזכירים
קודם את מלכות בית דוד שהיא הפנימי,
ואחר כך את ירושלים שהיא החיצון.
ואחר כך את כל עם ישראל שמקבלים
משם. **וזכרון משיח בן דוד עבדך.**
וזכרון ירושלים עיר קדשה. וזכרון
כל עמך בית ישראל. וכן רואים
בסדור הרש"ש שביום כפור מתקנים את
ציון שהיא הפנימי, ובהושענא רבא
מתקנים את ירושלים שהיא החיצון. וכן
כתוב (ישעי' ב, ג) **"כי מציון תצא תורה**

ודבר ה' מירושלים". ורואים שמציון
יוצאת תורה שהיא פנימית בבחינת יסוד,
ומירושלים יוצאת נבואה, שהיא חיצונית
ביחס לתורה, והיא קשורה עם ספירות
הנצח וההוד שמשם יונקים נביאים,
כמובא בגמרא (ברכות נח) **"והנצח" זו**
ירושלים. "וההוד" זו בגן בית
המקדש. [וכן השתלשל בגשמיות בארץ
פנמה, שאחת הערים הגדולות נקראת
דוד לסמל את **פנימיות** העולמות,
והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א
שהשתלשל בפנמה שמו של הרב הראשי
ב 57 שנים עד תשס"ח הרה"ג ר' **ציון** לוי
זצ"ל].

עין ברד"ק (תהילים פז, א) שפשטות **"הר**
ציון" בכתובים היא **עיר דוד,** ולפעמים
גם הר הבית נקרא הר ציון, בפרט כשיש
לשון **"הררי קדש"** או **"הררי ציון"**. וכן
מובא ב'מצודת דוד' (תהילים מח, ג) ש"הר
ציון" הכונה לעיר דוד. וכן מובא בקנטרס
מהגרי"מ מורנגנטרן שליט"א שדוד
התגורר 33 שנים במצודת ציון, כל
השנים שמלך בירושלים, ואת הר הבית
הוא גלה בנדאות, רק בסוף ימיו, כשגד
הנביא הראה לו את מקום המזבח.
ממילא רב המקומות בהם דוד מזכיר ציון
בכתובים, עקר הכונה למצודת ציון. (עין
ב'כפתור ופרח' פרק מ"א). וכן כתוב (ישעי' סד,
ט) **"ציון מדבר היתה ירושלים**
שממה: בית קדשנו ותפארתנו אשר

וּכְמוֹ "וְאֲנִי נִסְכַּחְתִּי עַל צִיּוֹן הִר
קְדָשִׁי", וְ"בְרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שָׁמַיִם
וְאָרֶץ", "מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יְשׁוּעַת
יִשְׂרָאֵל", "וְבָרַךְ ה' מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה
שָׁמַיִם וְאָרֶץ", וְרַבִּים כְּאֵלֶּה אֵין
מִסְפָּר שְׁמוֹרִים שְׁצִיּוֹן הוּא מְקוֹם
הַשְּׂכִינָה. וְגַם אַחַר שְׁנִבְנָה הַבַּיִת
בְּהַר הַמּוֹרֶה מְכֻנָּה צִיּוֹן בְּשֵׁמוֹת
מַעְלוֹת וְנִכְבְּדוֹת. וּבִיּוֹתֵר יֵשׁ לְשֵׁאל
וּלְהִתְמַיֵּה עַל הַנְּבִיא יִרְמְיָה שֶׁמְקוֹנֵן
וּמִתְמַרְמֵר בְּקִינוּתָיו עַל חֲרָבֵן הִר
צִיּוֹן. מֵהָ הִיא הַסֵּבָה. וְאַמְרַתִּי בְּלִבִּי
כָּל־גְּדוֹל בְּדַבָּר הַזֶּה אֲשֶׁר בּוֹ נִבְאָר
וְנִפְרָשׁ מִקְרָאוֹת הַרְבֵּה אֵין מִסְפָּר
וְנִדְעַ כְּפֹנֵת הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים.
מִצִּיּוֹת וּמַהוֹת יִשְׂרָאֵל עוֹמְדוֹת עַל
ב' עֲמוּדִים עֲמוּדֵי הַבְּנֵן אֲשֶׁר כָּל
יִשְׂרָאֵל נִשְׁעֵן עֲלֵיו, וְהֵם מְלָכוֹת
וּכְהֵנָּה. וְלְדַבְּרִים הַיְקָרִים הָאֵלֶּה
נִבְחָרוּ ב' שְׁבָטִים מִשְׁבְּטֵי יִהּ לְוִי
וַיהוּדָה. וּכְנִגְדֵּ שְׁנֵי הַכְּתָרִים הָאֵלֶּה
נִבְחָרוּ בִירוּשָׁלַיִם ב' הָרִים. הִר צִיּוֹן
לְמַלְכוּת, וְהִר הַמּוֹרֶה לְכַהֲנָה. כִּי
צִיּוֹן עִיר דָּוִד, שָׁם הָיָה מוֹשֵׁב
מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד שָׁם הָיָה הַמְּבָצֵר
הַמְּגֹדֵל וְהַנֶּשֶׁק אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם
מוֹשְׁלִים וְרוֹדִים בְּכָל הָעִיר וּמִגְנִיִם
עַל יוֹשְׁבֵיהָ. כִּי לֹא יָבֵא שׁוֹנָא וְצַעַר
בְּעִיר כִּי הִיא הַנִּקְדָּה הַגְּבוּהָה בְּכָל
הָעִיר כְּאֲשֶׁר הָאֲרֻכְתִּי בְּמִקְוֹמוֹת

הַלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ הָיָה לְשִׁרְפַת אֲשׁ".
וְרוֹאִים שֵׁשׁ ג' מִקְוֹמוֹת; צִיּוֹן,
יְרוּשָׁלַיִם, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכִפִּי שְׁנִבְאָר
שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ כּוֹלֵל גַּם אֶת צִיּוֹן בְּאֶבֶן
הַשְּׂתִיָּה, וְגַם אֶת יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן הַמִּסְפָּר
הַמִּסְתַּתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת ה"ר הַבֵּי"ת הוּא
596 כְּמִנְיֵן יְרוּשָׁלַיִם, כִּי הִר הַבַּיִת הוּא
שִׁרְשׁ כָּל יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן רוֹאִים בְּכַתּוּבִים
(מַלְכִים א' ח, א) "אֲזַ יִקְהַל שְׁלֹמֹה אֶת
זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל רֵאשֵׁי הַמַּטּוֹת
נְשִׂאֵי הָאֲבוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל
הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה יְרוּשָׁלַיִם לְהַעֲלוֹת אֶת
אֲרוֹן בְּרִית ה' מֵעִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן".
(יִשְׁעִי' סב, א) "לְמַעַן צִיּוֹן לֹא אֶחְשָׂה
וּלְמַעַן יְרוּשָׁלַיִם לֹא אֶשְׁקוּט". (יִשְׁעִי' כד,
כג) "כִּי מֶלֶךְ ה' צָבָאוֹת בְּהַר צִיּוֹן
וּבִירוּשָׁלַיִם". וְכֵן אוֹמְרִים בְּנִסְח "נַחֵם"
בְּתַשְׁעָה בָּאֵב, מְנַחֵם צִיּוֹן וּבּוֹנֵה
יְרוּשָׁלַיִם.

וְנִבִּיא צְטוּטִים בְּקִצְרָה מִהַסְפָּר "תְּבוֹאוֹת
הָאָרֶץ" חִקְרַתִּי עַל דָּבַר צִיּוֹן שֶׁהוּא
עִיר מוֹשֵׁב מְלָכֵי בֵית דָּוִד שֶׁהוּא
בְּהַר צִיּוֹן וְלֹא שִׁיךְ בּוֹ שׁוֹם קְדָשָׁה,
וְאֵינוֹ מְקוֹם הַשְּׂכִינָה. וְוִדָּאֵי כָּל
יִשְׂרָאֵל גַּם אֵינָם טְהוֹרִים מִתְּרִים
לְכֹנֵס שָׁם. וְגַם בַּת פְּרָעָה יִשְׁבָּה שָׁם,
וְלֹא נִמְצְאָה קְדָשָׁה וְשְׂכִינָה כִּי אִם
בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר בְּהַר הַמּוֹרֶה.
וְלִמָּה מְכֻנָּה דָּוִד אֶת הִר צִיּוֹן בְּשֵׁם
קְדָשָׁה, כְּמִקְדָּשׁ ה' וְכֵאֵהֵל הַשְּׂכִינָה

אחרים. וכן הדבר בהר המוריה שם בית ה' המקדש המקדש ושם שער השמים. וכאשר נסובו עוונותינו ועוונות אבותינו שנחרבה ירושלים, השבת מלכות בית יהודה שנחרב הר ציון. וגם השבת עבודת הכהנה שנחרב הר המוריה הר הבית, הוא בית משכן ה', וכל קינות ויללות הנביא על ב' דברים אלה הן. על השבת המלכות ועל השבת העבודה. שנחרב בית המקדש ואין לנו לא פהו ולא עבודה ולא רוח הקדש. ובכל פעם שמקוננו על השבת ממשלת יהודה הזכיר ציון. וכשמקוננו על השבת עבודת המקדש והכהנה הזכיר ירושלים. "חזה ציון קרית מועדנו עיניך תראנה ירושלים" הזכיר ב' דברים ציון וירושלים. מלכות וכהנה. ומיחס לציון המלוכה, "אומר לציון מלך אלהיך", וכן "ומלך ה' עליהם בהר ציון".

אחרים. וכן הדבר בהר המוריה שם בית ה' המקדש המקדש ושם שער השמים. וכאשר נסובו עוונותינו ועוונות אבותינו שנחרבה ירושלים, השבת מלכות בית יהודה שנחרב הר ציון. וגם השבת עבודת הכהנה שנחרב הר המוריה הר הבית, הוא בית משכן ה', וכל קינות ויללות הנביא על ב' דברים אלה הן. על השבת המלכות ועל השבת העבודה. שנחרב בית המקדש ואין לנו לא פהו ולא עבודה ולא רוח הקדש. ובכל פעם שמקוננו על השבת ממשלת יהודה הזכיר ציון. וכשמקוננו על השבת עבודת המקדש והכהנה הזכיר ירושלים. "חזה ציון קרית מועדנו עיניך תראנה ירושלים" הזכיר ב' דברים ציון וירושלים. מלכות וכהנה. ומיחס לציון המלוכה, "אומר לציון מלך אלהיך", וכן "ומלך ה' עליהם בהר ציון".

ה' והביאותים אל הר קדשי וכו' עולותיהם וזבחייהם לרצון", מורה על הר המוריה. ואין אני מחליט שציון לא מכנה כלל ועקר בשם שכינה, הלא נמצא "וידעתם כי אני ה' אלהיכם שוכן בציון הר קדשי" שמכנה ציון בשם הר הקדש מקום משכן. וכן אמרנו בתפלתנו

המחזיר שכינתו לציון. כי ה' נצב בעדת אל בחצרות המלכים הצדיקים, וגם בית המלך מכנה בשם מקדש פן הדבר בציון. ומה שמתפללין 'המחזיר שכינתו לציון' הפונה שתשכן שכינתו בהר ציון על מלכות בית דוד.

וכן מצינו במדרש שציון היא בבחינת בית הספר, וירושלים היא בבחינת בית המשתה, והקב"ה משכים לציון ומעריב לירושלים. ונביא את דבריו: (ילקוט איכה תתרכב) "ואבקה יומם ולילה את חללי בת עמי", מי בכה פביכול הקב"ה, דומה לחכם שיש לו שני בנים משכים ומוליכן לבית הספר מעריב ומוליכן לבית המשתה. אחר ימים מתו לו שניהם והיה משכים והולך לבית הספר ולבית המשתה ובוכה, כך כיון שחרבה ציון וירושלים היה הקב"ה משכים והולך לציון ומבקש אחד מישראל שמה ולא היה מוצא שם בריה, ומעריב והולך לירושלים ומבקש אחד מישראל שמה ולא היה מוצא שם שום בריה.

וחשוב לציון שאף על פי שציון וירושלים הן שתי בחינות, ויש להן מקומות חלקים בגשמיות, כיון שהן שיכות לאותה בחינה הן מתאחדות. כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שאבן השתיה בבית המקדש

ואמרו אבותינו שהיו במקום הזה אחוריהם אל ההיכל ופניהם קדמה, ומשתחוים קדמה ואנו ליה וליה עינינו. וכן מצינו בגמרא (ב"ב כה.) אין עושין בורסקי אלא למזרח העיר, רבי עקיבא אומר לכל רוח הוא עושה חוץ ממערבה וכו', מפני שהיא תדיחא בשכינה, דאמר רבי יהושע בן לוי בואו ונחזיק טובה לאבותינו שהודיעו מקום תפלה דכתיב "וצבא השמים לה משתחוים". וכן המספר המסתתר בין אותיות מרפ"ה הוא 361 כמנן ה"ר צי"ן. כי דוד המלך הוא רגל רביעי של המרכבה ושלמות המרכבה.

כתוב (ש"ב ה, ח) "ולאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור וגו'". וב'מעם לויעז' מביא פרוש 'אברבנאל' וזה לשונו "כל מכה יבסי" כל מי שיכה ראשונה את היבוסים, "ויגע בצנור", הינו שיכבש ראשונה המגדל החזק. רואים שמצודת ציון נקראת בכתוב צנור. ומבאר לדברינו דצנור מסמל את היסוד שבמלכות של ציון, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (טז) אומר אברהם ליצחק בנו, העבד הזה חשוד על כל עריות שבתורה העבד הזה מרמה בו, שנאמר "כנען בידו מאזני מרמה", ראה שמא נגע בצנור, תביא הנערה האהלה

היה הסמל של ציון שהיה שם, וכן רואים בהושענא רבא שהוא יום האושפיזין של דוד המלך, ובו מתקנים את ירושלים כדלעיל. כי מלכות בית דוד וירושלים הן שני צדדים של אותו מטבע, וזו קשורה בזו. וכן מצינו בתרגום יונתן על הפתוב (תהילים קלג, א) "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד" כמא טוב וכמא בסיים למטב ציון וירושלם כתרין אחיו, ברם פחדא. ורואים שציון וירושלים הן כשני אחים המחברים יחד. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (השער השני הספירה התשיעית) שהר ציון והר המזרחה הם שני הרים נפרדים. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שציון וירושלים בגימטריא ברית עולם. וכן מצינו בזהר (שלח קסא:) שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, כי שרש נשמתם מהמקום הזה, ומתר להם לשבת שם, דשם מקומם. וכן מובא בשם הרה"ג ר' חיים עדני שליט"א ששם שפ"ו מרמז בר"ת בקרבנות הושענא רבא (במדבר כט, לב) "וביום השביעי פרים שבעה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם".

והוסיף הרה"ג ר' יעקב סיבילינה שליט"א שבבית המקדש היו פונים ומתפללים לצד מערב ששם הר ציון. כמובא במשנה (סוכה נא.) הפכו פניהן ממזרח למערב

וּתּוֹצִיא בְּתוּלֶיהָ בְּאֶצְבַּע. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י. ש. צוּר שליט"א שֶׁבְּצִינּוֹר יֵשׁ אוֹתוֹת צִיּוֹן. וְכֵן מְגַדֵּל מִסְמַל אֶת הַיְסוּד כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהַאַרְיֵז"ל (פ' נח ע' מא). וְכֵן הַכְּתוּב (דה"א יא, ה) "וַיֹּאמְרוּ יִשְׁבֵי יְבוּס לְדָוִד" ס"ת יְסוֹ"ד דְּהַמְלַחְמָה הִתְהַ עַל הַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת שֶׁהָיָה בְּיַד הַיְבוּסִים. וְכֵן "יְבוּס לְדָוִד" בְּגִימְטְרִיא **עוֹנָה,** דְּדוֹד הוֹצִיא מֵהֶם אֶת מְקוֹם הָעוֹנָה דְקָדְשָׁה. עַיִן בְּזָהָר (תִּיקוּנִים לט). שֶׁהַסְפִּירוֹת הֵן צְנוּרוֹת. וְכֵן סְפִירָה בְּגִימְטְרִיא **צִינּוֹר.** וְכַפִּי שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁשֶׁפַע כָּל הַסְפִּירוֹת מַגִּיעַ לַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנֵּת צְנוּר. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתֵּתֵר בֵּין אוֹתוֹת צִינּוֹ"ר הוּא 358 כְּמִנְיַן מְשִׁיחַ.

וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁלְ"ה' (וישב תורה אור) 'כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ נִזּוֹן בְּשִׁבִיל חֲנִינָא בְּנִי, בְּזִכּוֹת חֲנִינָא בְּנִי 'בְּשִׁבִיל' לְשׁוֹן שִׁבִיל וְצְנוּר, שֶׁדֶרֶךְ הַצְנוּר שֶׁל חֲנִינָא בְּנִי כָּל הָעוֹלָם נִזּוֹן. וְכֵן צִינּוֹר נִקְרָא בְּשֵׁם סִילוֹן שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא צִיּוֹן. וְנִבְאָר שֶׁהַקְּלָפָה הַפְּכָה אֶת הַצִּינּוֹר לְנוֹצְרֵי שֶׁהֵם אוֹתָן אוֹתוֹת. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתֵּתֵר בֵּין אוֹתוֹת סִילוֹן הוּא 138 כְּמִנְיַן מְנַחֵם אוֹ צֶמַח שְׁמוֹתָיו שֶׁל מֶלֶךְ הַמְשִׁיחַ.

וְכֵן כְּתוּב (תהילים קלג, ג) "כָּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צְוּהָ הוּי"ה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם".

וְרוֹאִים שֶׁמִּצִּיּוֹן בָּאָה הַבְּרָכָה לְכָל הָעוֹלָם. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן (דברים לג, א) זֹאת הַבְּרָכָה, הוּא שֶׁאָמַר דָּוִד "זֹאת הִתְהַ לִּי כִּי פִקְדִיךָ נִצְרַתִּי", יִרְמֵז לְצִיּוֹן עִיר דָּוִד כִּי שָׁם צְוּהָ ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' דָּוִד פֶּרֶץ שְׁלִיט"א שֶׁ"כַּט"ל" מְרַמֵּז עַל "כ"ט ל' יוֹם שֶׁהַמְּלָכוֹת מִתְחַדְּשֶׁת בְּכָל חֹדֶשׁ. וְכֵן רוֹאִים רִמְזֵי לְצִיּוֹן בְּנִסְחַ הַהֲגָדָה שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מֵיָדָם.

וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּמִדְרַשׁ (ילקוט ישעי' שמב) אָמַר רַבִּי לִוִי כָּל פְּעֻלוֹת טוֹבוֹת וְנִחְמוֹת שֶׁעֲתִיד הַקַּב"ה לִתֵּן לְיִשְׂרָאֵל אֵינָם אֶלָּא מִצִּיּוֹן. עַז מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "מִטָּה עֲזָךְ יִשְׁלַח ה' מִצִּיּוֹן". יְשׁוּעָה מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל". שׁוֹפָר מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן". בְּרָכָה מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "בְּבִרְכָךְ ה' מִצִּיּוֹן". טַל חַיִּים מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "כָּטַל חֶרְמוֹן שִׁירָד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שָׁם צְוּהָ ה' אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם". עֶזֶר וְסִיּוּעַ מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "יִשְׁלַח עֶזְרֶךָ מִקְדָּשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ". תוֹרָה מִצִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה".

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִרְדְּכַי בֵּן שְׁלֹמֹה שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתָגָם הַיְדוּעַ חָשׁוּב טוֹב וְיִהְיֶה טוֹב בְּגִימְטְרִיא דָּוִד בֵּן יִשִּׁי אוֹ

שם שפ"ו שמסמל אותו. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שאדום בגימטריא תורה, ומבאר לדברינו שאדום היא הקלפה שמלבישה על ציון שממנה תצא תורה. הגאלה תלויה בציון שהיא היסוד שבמלכות.

מובא באגרות ה'חתם סופר' בשם רבו רבי נתן אדלר זצ"ל שהטעם שאין לומדים בליל ניטל שניטל ונתלה אותו האיש, הוא אותו טעם שאין לומדים בתשעה באב, כאבלות על חרבן הבית. וצריך להבין מדוע תלתו של אותו האיש שנתלה על ידי הסנהדרין משום שהיה מסית ומדיח, לאחר ששנה ופרש, יש לה בחינה כחרבן ירושלים, עד כדי כך שהשתלשל המנהג בקהלות ישראל בכל הדורות שלא ללמד כלל. בלילה הזה כמו בתשעה באב. והוסיף הרה"ג ר' חיים גלנדאר שליט"א שכאן עוד יותר חמור מתשעה באב, שהרי בתשעה באב לומדים בדברים המתרים, וכאן נהגו שלא ללמד כלל. וכן בליל תשעה באב, זה דין, וכאן זה מנהג. ומנהג הוא גבה יותר מדין, כמובא ב'מסכת סופרים' (יד, יח) מנהג מבטל הלכה. ועוד צריך להבין מדוע דוקא ממעשה זה שאותו האיש פרש מדרך התורה ג' שנים, נולדה תנועת הנצרות שרב אמות העולם נמשכו אחריה עד היום, ונרמו הרבה צרות

לישראל בכל הדורות. ובפרט שהיתה טענה על רבי יהושע בן פרחיה שדחה את אותו האיש וגרם לו לפרש מדרך התורה. כמובא בגמרא (סוטה מז.) תנו רבנן לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת לא פאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיו, ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לאחד מתלמידיו בשתי ידיו. נראה לבאר על פי דברינו שלאחר חטאי המלכים ושאר הרשעים שחטאו בתקופה שלפני חרבן הבית כידוע, המעשה של אותו האיש סמל והיה ה'מכה בפטיש' של חרבן ציון, שנחרבה לפני חרבן ירושלים. שהרי כל ענין החרבן הוא כניסת המחיצה של אמות העולם שלוקחים את השפע של הקדשה לעצמם, והחרבן והמחיצה התחילו בחרבן ציון, ששם כבר לקחו את השפע הפנימי, והסמל של חרבן ציון היה בתנועה שהקים אותו האיש כפי שנבאר. ואחר כך כשנחרב הבית אמרו חז"ל (איכ"ר א, מא) אריה הרוג הרגתם, קמח טחון טחנתם, עיר שרופה שרפתם. כיון שהשפע של ציון שהוא הפנימי כבר נחרב, והשפע של הקדשה כבר הולך לאמות העולם. ולכן המדרש מציין אריה הרוג, המסמל את מלכות בית דוד, "גור אריה יהודה", וכן קמח טחון, מסמל את שפע הפרנסה שבאה ממלכות בית דוד. וכן רואים במגלת איכה שהנביא

מזכיר שוב ושוב את הרעב והמחסור בפרנסה, כי נקדה זו היא פנימיות החרבן שהשפע עבר לצד השני.

וכן מובא מהאדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (גליון דברי תורה א'תע"ב ויגש תשכ"ח) שהמעשה של אותו האיש היה הגורם לחרבן בית המקדש. וכן תלית אותו האיש היתה בשנת 3696 או 3706 ליצירה, וכמה שנים אחר כך בשנת 3724 כבר התחילה גלות אדום בפני הבית עד שנחרב בשנת 3828. ונבאר שקלפת אדום היא הקלפה של הנצרות שמלבישה על ציון. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שצליבה בגימטריא קל"ז, ומזמור קל"ז בתהלים מדבר על החרבן "על נהרות בבל וגו'". לרמז ששרש החרבן התחיל מהנצרות.

מובא ב'מאירי' (ע"ז י) כבר ידעת שבימיהם היו מונין לשטרות למלכות יונים, ותחלת מלכותם מסוף ארבעים לתחלת בגיננו [של בית המקדש השני], ונמצאו ש"פ שנה כשחרב הבית, ומכל מקום לסוף ל"ד לבגיננו החלה מלכותם בעולם ומלכו שש שנים, ואחר כך נתפשטה מלכותם ומאותה שעה שנתפשטה מונין להם בכל מקום, ואין מונין להם אותם שש שנים, הרי שמצינו שטר מאחר בשש שנים כגון שיצאה שטר בשנת

החרבן שהוא אומר שפ"ו שנים למלכות יונים, אומרים שסופר זה מנה להם מתחלת מלכותם. רואים שהשתלשל בגשמיות שחרבן בית המקדש היה שפ"ו למלכות יון. ומובא בגמרא שם שהסופרים הדיקנים כתבו בשטרות שיצאו באותה שנה, תאריך שנת שפ"ו. ומבאר לדברינו שהשתלשל בגשמיות שחרבן התרחש בשנת שפ"ו, לרמז שבשם שפ"ו נמצא שרש החרבן.

ולכן מליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשלה ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו נוצרי, על שם הפסוק "ונוצר משרשיו יפרה". והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה ישוע שהוא מצד אחד אותיות עשיו עם י"ד המסמל את יניקתו מהקדשה, ומצד שני הוא בגימטריא דוד בן ישי. כי משם הוא יונק. וכן ישו דומה לישי. דשמות

אלו היו שמות שנתנו במלכות בית דוד. כמובא בגמרא על ישעיהו הנביא שהיה מבית דוד. (מגילה י:)
משום שפסטה פניה בבית חמיה, לפיכך יצאו ממנה מלכים ונביאים. מדוד. ונביאים מאמוץ, דאמר רבי לוי, מסורת בידינו מאבותינו, אמוץ ואמציה [מלך יהודה] אחי הוה, וכתב, "חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה". וכן מצינו בגמרא שמקשרת בין חטא הולדת אותו האיש בזנות, לחטא הריגת ישעיהו בידי נכדו מנשה: (יבמות מט:)
תני שמעון בן עזאי אומר מצאתי מגלת יוחסין בירושלים וכתוב בה איש פלוני ממזר מאשת איש, וכתוב בה מנשה הרג את ישעיהו. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שרות אמה של בית דוד נרמזת בקלפת הנצרות שמלבישה עליה.

וכן מובא ב'אגרת רבי יוחנן בן זכאי' שהכתוב (בראשית מט, י) **"לא יסור שבט מיהודה ומחזק מבין רגליו עד כי יבא שילה וְלו יקחת עמים" ר"ת ל"א י"ש מו"ם ר"ע כ"ש"ו ולא יסור המום הרע הזה עד כי יבא שילה.** ורואים שרבי יוחנן בן זכאי מצא רמז ל"ש"ו בפסוק של הגאולה. ומרמז שהגאולה תלויה בתקון הקלוקול של יש"ו כדלקמן, וכשיסור המו"ם הזה מיד יבא משיח. וכן הכתוב (בראשית מט, י) **"עד כי יבא שילה**

ולו יקחת עמים". בגימטריא שפ"ו. וכן כתוב (איכה א, ט) **"טמאתה בשוליה" ושולים בגימטריא שפ"ו** ששם היה הפגם. וכן הפסוק שהבאנו **"לא יסור שבט מיהודה ומחזק" ר"ת שול"ם.** וכן שפ"ו בגימטריא הכתוב (איכה ג, יא) **"שמני שומם".**

וכן מובא ב'סדר הדורות' שאותו האיש נולד בשנה שמת הורדוס. ומובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות אות ב') שהורדוס היה גלגול גר אבי שאול, שהיה מדליק נרות במבואות האפלות, וקודם לכן הוא היה אבימלך. ובארנו ש**אבימלך** הוא הקלפה שמלבישה על המלכות בבחינת **אבי מלך.** ורואים קשר בין סיום תקופת הורדוס לתחילת תקופת אותו האיש, כיון שהורדוס היה משרש שאול, ואותו האיש משרש דוד כדלעיל. וכן הורדוס היה **עבד עברי** כידוע, שהוא בגימטריא **משיח,** וכן הורדוס בגימטריא **עברי.**

וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב תס) **ישוע היה גלגול עשיו.** וכל הגאולה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנין שפ"ו, כמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו האריז"ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דו"ד ב"ן ישיי גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי.** ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד

בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזֵבוֹרְג שְׁלִיט"א
שְׁמַשִּׁיחַ בְּגִימְטְרִיא עוֹר לָבֵן.
וְכֵן בְּתוֹךְ אֵינְקוֹזִיצְיָה יֵשׁ אוֹתוֹת צִי"ן
ק' דְּאוֹת ק' מְסַמֵּלֶת אֶת הַנְּחֹשׁ. וְהוֹסִיף
הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פֶּלְדְּמָן שְׁלִיט"א
שְׁוֹתִיקוֹן אוֹתוֹת קִינּוֹת. וְזֶה גַם
הַגִּימְטְרִיא שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁיִלְחָם
בְּאֵדוֹם בְּזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה. וְכֵן עֲשׂוֹ ק' אוֹתוֹת
עוֹשֶׁק, לְרִמְזוֹ שְׁעֲשׂוֹ עוֹשֶׁק אֶת עַם
יִשְׂרָאֵל וּמוֹנֵעַ מֵהֶם אֶת הַשְּׁפַע שְׁעוֹבֵר
דְּרָכּוֹ דֶּרֶךְ הָאוֹת ק', בְּגִלְלֵי הַגְּלוּת. וְכַפִּי
שְׁבָאֲרָנוּ לְעִיל עַל בְּאֵר הָעֵשֶׂק שֶׁרָבוּ עָלָיו
רוּעֵי גֵרִים עִם רוּעֵי יִצְחָק, שֶׁסְּמָלָה אֶת
הַחֲרָבֵן. וְכֵן נוֹצְרִים הֵם מִלְּשׁוֹן נֹצְרָה
שֶׁפְּרוּשׁוֹ מְנַעוּל, דִּזֶּה כָּל מַהוּתָם שֶׁהֵם
נוֹעֲלִים אֶת הַשְּׁפַע שֶׁל צִיּוֹן, וְגוֹרְמִים
אֶת הַחֲרָבֵן, וְלָכֵן הֵם קוֹרְאִים לְעֲצָמָם
נוֹצְרִים עַל שֵׁם שֶׁהֵם נֹצֵר לְדוֹד הַמְּלָךְ,
דִּזֶּה כָּל מַהוּתָם לִהְיוֹת כְּבִיכּוֹל נֹצֵר שְׁיוֹנֵק
וְלוֹקַח אֶת הַשְּׁפַע שֶׁל דּוֹד הַמְּלָךְ לְהַעֲבִיר
לְצַד הַסְטֵרָא אַחֲרָא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י.
ש. צוֹר שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּנֶסֶת הַנוֹצְרִית
בְּגִימְטְרִיא נִקְבֶּת הַשִּׁילּוּחַ שֶׁשֵּׁם נִקְדַּת
הַחֲבוּר בֵּין הַקְּדָשָׁה לְקַלְפָּה, כְּפִי שְׁבָאֲרָנוּ
בְּמֵאמֶר 'סוֹד הַחֲצִי' שֶׁמְעִין הַשִּׁילּוּחַ הוּא
בְּסוֹד שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, בִּירוּשָׁלַיִם
וְחִזְקָהוּ סֵתֵם אוֹתוֹ כְּדִי לְהַפְחִית יְנִיקָתָם.
יוֹם הָעֲשִׂירִי בְּטִבֵּת הוּא עֲשִׂירִי
שְׁבַעֲשִׂירִי, מִלְּכוּת שְׁבַמְלָכוֹת.

שֶׁל בֵּית הַמְּשִׁיחַ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁצָרִיךְ
לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה בְּצִיּוֹן לְהוֹצִיא אֶת יְנִיקַת
עֲשִׂיו דֶּרֶךְ יְשׁוּעַ מִשָּׁם, וְלְהַחֲזִיר אֶת
הַשְּׁפַע לְדוֹד בֶּן יִשִׁי. וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל
בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁהַנוֹצְרִים מְכַנְּיָם אֶת הַשְּׁטָן
בְּשֵׁם לוֹצִיפֵר בְּגִימְטְרִיא לֹא שִׁפ"ו,
הֵינּוּ שֶׁהוּא נִלְחָם בְּשֵׁם שִׁפ"ו. וְכֵן בְּמַגְלַת
רוּת כָּל הַפְּסוּקִים מִתְּחִילִים בְּאוֹת ו', חוּץ
מִשְׁמוֹנָה פְּסוּקִים שֶׁמִּתְּחִילִים בְּאוֹתוֹת
אֲב"ל יְשַׁעְיָה. וְכֵן מוּבָא בְּרֹקַח' שְׁגַם
בְּפָרְשַׁת וַיִּשָּׁב בָּהּ יֵשׁ אֶת הַמַּעֲשָׂה שֶׁל
יְהוּדָה וְתָמַר שֶׁמֵּהֶם יֵצֵא דוֹד, כָּל
הַפְּסוּקִים מִתְּחִילִים בְּאוֹת ו', חוּץ
מִשְׁמוֹנָה פְּסוּקִים שֶׁמִּתְּחִילִים בְּאוֹתוֹת
אֲב"ל א"ךְ בִּכ"א. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז
שְׁלִיט"א שֶׁהַסְפִּירָה הַנוֹצְרִית הַחֲלָה 70
שָׁנָה קוֹדֵם חֲרָבֵן בֵּית שְׁנֵי, לְסַמֵּל שֶׁהִיא
כּוֹלְלַת גַּם אֶת חֲרָבֵן בֵּית רֵאשׁוֹן שֶׁהִיא 70
שָׁנָה. כִּי הִיא מְסַמֵּלֶת אֶת חֲרָבֵן צִיּוֹן
שֶׁהוּא הַחֲרָבֵן הַפְּנִימִי שְׁכוֹלֵל אֶת כָּל
הַחֲרָבֵנוֹת.
וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל שֵׁם רֵאשׁ הַנוֹצְרִים
אַפִּיפִיּוֹר בְּגִימְטְרִיא שִׁפ"ו וְיִשׁוּעַ.
שְׁכִידוּעַ לְבוּשׁ כָּלוּ בְּלָבֵן בְּבַחֲיִנַת מְשִׁיחַ
כְּשֶׁהַקְּלָפוֹת מְלַבְּשׁוֹת עָלָיו. כְּמוּבָא בְּגִמְרָא
(סְנַהֲדְרִין צ"ח:) שֶׁבְּזִמְנֵי הַגְּלוּת הַמְּשִׁיחַ הוּא
מְצַרֵּעַ לָבֵן, חִינוּרָא דְבִי רַבִּי. וְכֵן כְּשֶׁהֵם
מִמְנִים אַפִּיפִיּוֹר יֵשׁ לָהֶם מְסַרְתַּת לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֲבוּדָה זָרָה עִם עֲשׂוֹן לָבֵן. וְכֵן מוּבָא

ה'חתם סופר' שואל ('תורת משה' דרוש לז' אדר, דרשות לח' טבת) מדוע צום עשרה בטבת חמור יותר מצום תשעה באב, כפי שרואים שצום תשעה באב אינו דוחה שבת, וצום עשרה בטבת דוחה שבת. [בלוח שלנו עשרה בטבת לא יחול בשבת, אבל אם מקדשים על פי הראיה, יתכן שיחול]. ומבאר ה'חתם סופר' שהתחלת הצרה קשה יותר מגמר הצרה, כי שם השרש של כל הצרות, וכל השאר הם תוצאה ממה שהתחיל שם. ואדרבה גמר הצרות מצין את סוף הצרות ותחלת צמיחת הישועה שנוולד משיח בתשעה באב. ומוסיף ה'חתם סופר' **בכל דור ודור כשמגיע אותו יום של עשרה בטבת, יושבין בית דין שלמעלה וגוזרין החרבן של כל שנה ושנה.** נראה דלכן מציינים את צרת הנצרות בחדש טבת שאז חל הניטל, לרמז שצרת הניטל היא בבחינת עשרה בטבת, כשם שעשרה בטבת הוא השרש של חרבן בית המקדש, כן צרת הניטל שבה נחרבה ציון היא שרש השרשים של חרבן בית המקדש כדלעיל. וכן מובא בספר 'באר יצחק' (על 'אגרת רבי יוחנן בן זכאי') שאותו האיש נולד בערב עשרה בטבת. מצינו בזהר (תיקונים כט.) שהחדש העשירי הוא בבחינת מלכות. ובספר 'לקוטי לוי יצחק' מובא שחדש טבת הוא החדש **העשירי**, בבחינת מלכות, שהיא הספירה העשירית.

לכן נקרא **טבת** מלשון **ט' בת**. היינו ט' ספירות שמשפיעות לבת, שהיא המלכות, וכפי שמובא ברש"י (אסתר ב, טז) שחדש טבת הוא **עת צנה שהגוף נהנה מן הגוף**. וכן **טבת** הוא מלשון **הטבת הנרות**. ולכן תקופת טבת, היא התקופה **הרביעית**, דמלכות היא האות הרביעית שבשם הוי"ה. ומבאר לדברינו שחדש זה הוא שרש המלכות, ובפרט יום **העשירי בטבת** שהוא **עשירי שבט**, בבחינת **מלכות שבמלכות**. וזה הסוד של קבר דוד המלך, ששם יונקת קלפת הנצרות, שהוא **הציון שבציון**, בבחינת **מלכות שבמלכות**. כפי שנבאר לקמן **שקבר נקרא ציון מלשון ציון**. וקבר דוד הוא **הציון שבציון**. וכן **עשרה בטבת** הוא יום ה-100 מתחילת השנה בבחינת מלכות שבמלכות שהיא אחד חלקי 100 מכל הספירות. וכן חדש **טבת** הוא כנגד שבט **דן**, והמשיח אמו משבט **דן**, כמובא במדרש (ילקוט ויחי קס) **"משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ואמו מדן**. והוסיף הרה"ג ר' ראובן פרנקל שליט"א שמלוי אותיות **ד"ן דל"ת ג"ן** הוא **נת"ל** ומרמז על היום שניטל ונתלה אותו האיש בחדש טבת. וכן חדש טבת מזלו **גדי** שמרמז על **הדגים** שמסמלים את מלכות בית דוד כדלקמן. וכן מצינו במדרש שהגדי קשור למספר

עֶשֶׂר הַמַּסְמָל מַלְכוּת. (קה"ר א, ג) **בְּן עֶשֶׂר**

שָׁנָה קוֹפֵץ כְּגֵדִי.

כתוב (יחזקאל כד, א) **"וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי**

בְּשָׁנָה הַתְּשִׁיעִית בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי

בְּעֶשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ לֵאמֹר: בֶּן אָדָם כְּתֹב

לְךָ אֶת שְׁם הַיּוֹם אֶת עֵצֶם הַיּוֹם

הַזֶּה סִמּוֹ מֶלֶךְ בְּבָל אֶל יְרוּשָׁלַם

בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה". יחזקאל הנביא היה

בבבל ונבא ביום עשרה בטבת את מה

שקרה בירושלים באותו יום שהתחיל

המצור. והמלבי"ם התקשה מדוע "שם

היום" ו"עצם היום" קשורים עם הנבואה

כלשון הפסוק, ומבאר שהמלה עשור

שהיא "שם היום" יחד עם עוד מספר "

שהוא "עצם היום" בגימטריא ירושלים,

וכן "א טבת בגימטריא נבוכדנצר

שסמך על ירושלים באותו יום. נראה

לבאר מדוע מבאר המלבי"ם את הפסוק

דרך גימטריא, כיון שגימטריא שיכת

למלכות שמקבלת את המספר כדוע

מסדור הרש"ש, לכן הבאר הוא בדרך

גימטריא. ולפי דברינו שיום עשרה

בטבת הוא סוד המלכות שבמלכות לא

קשה קושיות המלבי"ם, ומבאר מדוע שם

היום הזה, ועצם היום הזה קשורים לציון

וירושלים. וכן רואים שאף שמצינו לשון

"עצם" בכל התורה רק ח"י פעמים, כאן

כתובה שני פעמים הלשון "עצם", ומבאר

לדברינו שנרמזה כאן נקדת ציון שהיא

נקדת העצמות שנשארה בעולם מלפני

הצמצום וממנה שרש נשמות אדם דוד

משיח. כמובא בספר 'פתחי שערים' (נתיב

קצור אבי"ע פתח ג) שעולם אדם קדמון

נקרא בשם אדם קדמון, לרמז על אדם

הראשון קודם החטא שהיה בסוד עולם

אדם קדמון שכולל בתוכו את כל

העולמות כלם, מראשית הקו עד סופו.

וכן מובא בספר 'תורת חכם' (טו:) **נִרְאָה**

שְׁסוּבֵר מוֹרֵי הָרֶב ז"ל שְׁשׁוּם א'

מֵהַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיוֹנִים אָפְלוּ אָדָם

קִדְמוֹן לֹא נִתְקֵנוּ הַפְּנִים שְׁלוֹ עַד

שָׁבָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְעַל יְדוֹ

הַתְּחִילוּ לְהִתְקַן כָּלֵם פְּנִים בְּפְנִים.

ורואים ששרש נשמתם של אדם דוד

משיח הוא מעולם אדם קדמון, שהוא

מעל עולם האצילות, והוא הגבה ביותר

בכל העולמות. ולכן דוד המלך הוא

בחינת אבן וזהב, שהם דומם. דבארנו

ששרש הדומם מבחינת אדם קדמון בסוד

נעוץ תחלתו בסופן. ובדומם מסתתרים

אורות אדם קדמון, שהם סוד שרש

נשמת אדם דוד משיח. וכן מצינו בזהר

(וישב קפו.) שנקדת ציון בבית המקדש היא

השרש שממנה נבראו כל העולמות. וזה

הסוד של עולם אדם קדמון שהוא הגבה

ביותר. על פי זה נראה לבאר המדרש (ב"ר

ב, ד) **"וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֵף עַל פְּנֵי**

הַמַּיִם" זֶה רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן

מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (פסחים נד.) שְׁבַעַה דְּבָרִים

נִבְרָאוּ קִדְם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, אֵלוֹ הֵן,

תורה, ויתשובה, וגן עדן, וגיהנם, וכסא הכבוד, ובית המקדש, ושמו של משיח. כיון ששרש נשמת המשיח הוא מנקדת העצמות שגשגה בעולם העשיה מלפני הצמצום, לכן היא נבראה קודם העולם, היינו קודם ההעלם והצמצום, ולכן היא **מרחפת על פני המים** שמסמלים את החמר הגשמי של העולם, כפי שבארנו שאורות אלו מסתתרים בתוך הגשמי. ולכן המשיח יבא בסוף העולם, בסוד נעוץ תחלתו בסופו, ואז תתגלה שוב האלקות בעולם. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שהפתיח "**ורוח אלקים מרחפת**" בגימטריא **שמו של משיח**. והוסיף הרה"ג ר' אליהו בן הקון שליט"א שרבות המסמלת את המלכות בגימטריא **עצמות**, וזו גם הגימטריא של **דוד המלך עליו השלום**. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ש**משיח בן דוד** בגימטריא **קו ירוק** עם המלים, דקו ירק מסמל את פנימיות הישר של אדם קדמון שיורד עד לעולם העשיה התחתון, כדבארנו במאמר 'פתיח לסדור הרש"ש'. וזה גם המספר של **תהו בהו** שהיו קודם בריאת העולם. וכן מובא בגר"א (ספרא דצניעותא' ג.) שלאחר חרבן בית המקדש השני כשהסתימו אלפים שנות תורה והתחילו אלפים שנות משיח, כיון שלא זכו למשיח חזרו לבחינת שנות תהו, אף

על פי שלמדו תורה. ורואים קשר בין משיח לתהו, היינו שהתהו הוא בחינת קלפה של המשיח. וכן **קבר דוד המלך** בגימטריא **טבת**. ובגימטריא **תהו** ובגימטריא **יש מאין** שנעשה מנקדת העצמות שממנה שרש הצמצום, כדבארנו במאמר 'פתיח לסדור הרש"ש'. וכיון ששרש דוד מהעולם השמיני, זה גם בגימטריא **שמיני**, או **קדוש**, או **דרור** או **משכן** שמסמלים את השמיני. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שב' פעמים **עצם היום הזה** בגימטריא **תקון** או **קינות**. וכן **שם היום הזה** **עצם היום הזה** בגימטריא **שמשון** שהיה משבט דן ויעקב אבינו חשב שהוא המשיח. ובארנו שחדש **טבת** הוא כנגד שבט דן.

וכן אומרים בסליחות לעשרה בטבת, **ירח טבת מאד לקיתי בו. ונשתנו עלי סדרי נתיבו. סררתי פשעתי יגלה לי טובו. האומר לי עד פה תבא. ורואים שטבת הוא מלשון טוב, ולעתיד לבא יתגלה הטוב שבו. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שנרמז בנוסח התפילה 'וברך שנתינו כשנים הטובות' שנזכה להחזיר אלינו את אור של **טבת** שנלקח מאיתנו בחורבן בית המקדש. וכן מובא בסדורים ישנים לפני הצנזורה, שהפיט הוסיף בעשרה בטבת קטע מיוחד על חרבן אותו האיש: **ציון****

הדרושה, צבי כלעבר. נתונה
למורשה, לציון הקבר. לנבלת בן
אשה, פשוקה לכלעבר. והוא חבר
חבר, פי חטאתקסם מרי: חלף
מקום השית, היורד לתהום. שמו
חשופי שת, ושם קבר התהום.
כרוח החרישית, לבבי בן ינהום.
וכלהעיר תהום, ומה חרי.

וכן מובא בספר 'אפיקי ים' (בין המצרים
רנז) בשם המפרשים למגלת תענית
שאותו האיש נולד בעשרה בטבת
כשסימו לתרגם את התורה ליונית עבור
תלמי המלך. וכן מובא בספר 'רגל ישרה'
(מערכת ט' אות י"ז) שבבבלי ניטל מתגברת
קלפת הכלב, ומביא שם כמה מעשים על
יהודים שלמדו בבבלי וניזוקו מכלב.
ובארנו לעיל שקלפת הכלב מלבישה על
היסוד שבמלכות. וכן חדש טבת מרמז
בפסוקים המדברים על המלכות. (בראשית
ו, ב) "בנות האדם כי טבת הנה". (אסתר ד,
יא) לבד מאשר יושיט לו המלך את
שרביט הזהב". וכן שמעתי מהרה"ג ר'
שמואל לאופר שליט"א שי' טב"ת מרמז
בפסוק (בראשית יט, יז) "ויהי כהוציאם
אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל
תביט אחרך" כי בסדם שרה הדין
שבמלכות ששרשו מי' טבת והיה מסכן
ללוט להביט בו ולהתחבר אליו.

והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני
שליט"א שעשרה בטבת עם האותיות

והמלים בגימטריא טצ"ץ, ומובא מובא
בכמה מקומות בספר 'קול התור' בשם
הגר"א שהגאלה תלויה ביסוד, ובחלופי
אותיות טצ"ץ שמתחלפות בחלופי אל"ק
בכ"ר. שהן כמנין תתקצ"ט מדרגות שיש
למשיח בן יוסף. ורואים שהמספר הזה
הוא המספר של משיח בן יוסף, שאז יגיע
להשלמת תפקידו. ונביא את לשון הספר
'קול התור' (פרק ב' סימן ל"ה) "הקטן יהיה
לאלף והצעיר לגוי עצום", "הקטן"
היינו אפרים, כפתיב "אחיו הקטן
יגדל ממנו". וכן "הצעיר" הוא
אפרים, והפונה, אם הוא יגיע עד
דרגת האלף פחות אחד, היינו טצ"ץ
ביסוד, שהוא הדרגה האחרונה של
איתערוותא דלתתא, אז אני ה'
אפלו בעתה אחישנה. וזה שנאמר
"לאלף", היינו עד אלף, ולא עד
בכלל. כי אז דרגת האלף עצמה
משתלמת בענני שמיא בדרך נסית
כלה. ועוד מובא בהמשך שם "ועת
צרה היא ליעקב" בגימטריא טצ"ץ,
מנין חלקים שנתחלקה תקופת
עקבתא דמשיחא, "וממנה יושע".
ועוד מובא בהמשך שם משיח בן יוסף
משיח בן דויד בגימטריא טצ"ץ עם
הכולל, כי המספר אלף הוא כנגד
משה רבנו שהוא הגואל אחרון
ומשלים למספר אלף, בסוד "האלף

לך שלמה". ועוד מובא בהמשך שם טצ"ץ בגימטריא פתח תקנה. וכן מצינו במדרש (ילקוט ישעי' תב) בעולם הזה אפלו תתקצ"ט מלאכים מלמדיו חובה ומלאך אחד מלמד עליו זכות הקב"ה מכריעו לכף זכות, מה טעם "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה וגו' ויחננו". וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל שטעם הירידה לגלות הוא להשלים תתקצ"ט אורות שנקלחו ממשה בחטא העגל ונביא את דבריו: (ויקרא קנח) אחר עון העגל, כשאמר לו הקב"ה למשה "לך רד", נתמעט ממנו תתקצ"ט חלקים, מן האור הראשון שהיה בו, ולא נשתיר בו רק חלק אחד, מפל אלה חלקים הראשונים. ובזה נבין ענין אחד, אל"ף זו למה זעירא, כי אלה רבתי, היא עולה במספר אלה, כי כן במלואה הם אותיות אלה. ואחר כך לא נשתיר לו רק אלה פשוטה, שהוא מספר אחד בלבד, ואז נקרא אלה זעירא. ולכן נכנסו ישראל בגלות הזה האחרון, הנקרא אלה שנים דגליותא, כנזכר בספר הזהר בפרשת פקודי על פסוק "האלף לך שלמה". וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמתן תורה יחד עם ה'10 דברות בגימטריא 1111. נראה לבאר על

פי דברינו שבמתן תורה זכה משה לאל"ף רבתי שעולה 1000 ובחטא העגל הוא ירד לאלף זעירא שהיא רק אחד חלקי 1000, אבל גם לאל"ף זעירא יש את הגימטריא הפשוטה של אל"ף 111 כמו כל האותיות, לכן המספר הכולל של מתן תורה עם ה'10 הדברות מגיע ל'1111. ועוד הוסיף ש'1000 בגימטריא תלמיד ותיק, כמובא במדרש (ויק"ר כב, א) אפלו מה שתלמיד ותיק עתיד לומר לפני רבו כלן נאמרו למשה בסיני.

וכן מצינו בספרי הרמח"ל דברים מפרשים שאותו האיש היה מקלפת עשו שמלבישה על דוד המלך, וסוד הגאולה יהיה כשינתקו את יניקתו של אותו האיש ממלכות בית דוד. ונביא תמצית דבריו: ('אדיר במרום' ח"א מאמר 'ברוך ברי') "ראיתי רשע עריץ וגו' ואבקשהו ולא נמצא" הפסוק מדבר על ענין הטמא שהיה בישראל [אותו האיש] רק שנדחה אחר כך. אך האמת הוא שמעשו התחילו הדברים, וחטאי ישראל גרמו לסטרא אחרא להתגבר וכו'. וגם באמת זה הדבר הגיע הרבה לדוד. והנה לפי שהיה מישראל אמר, "וימתערה כאזרח רענן", כי הוא מחשיב עצמו כאזרח הארץ. וכו'. ומכאן יהיה גם כן כליון הסטרא אחרא לעתיד לבא,

וְזֶה סוּד "בַּיּוֹם הַהוּא אָשִׁים אֶת
אֱלוֹפֵי יְהוּדָה כְּכִיּוֹר אֵשׁ", כִּי בְּסוּד
הַתְּנוּר וְלִפִּיד הָאֵלֶּה, יֵרְדוּ אֱלוֹפֵי
יְהוּדָה אֵלֶּה בְּתוֹךְ הַקְּלָפוֹת בֵּין
הַבְּתָרִים שְׂבָהֶם, וְאֵז יֵאָכְלוּ עַל יְמִין
וְעַל שְׂמָאל, וַיִּכְרִיתוּ הַסֵּטֶרָא אַחֲרָא
אֲשֶׁר סְבִיבָם. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד,
"וַיַּעֲבֹר וְהָיָה אֵינְנִי", כִּי בְּשַׁעֲה
שְׂיַעֲבֹר בְּסוּד אֱלוֹפֵי יְהוּדָה בֵּין
הַגְּזָרִים, הִנֵּה יִבְלִיעַ אֶת הַטְּמֵאָה
בְּסוּף הַזּוֹהֶמָא שֶׁהִיא צוּאָה רוֹתַחַת,
[שְׁנֵדוֹן בָּהּ אוֹתוֹ הָאִישׁ] עַד שֶׁלֹּא
יֵרָאָה עוֹד כְּלָל, וְלֹא יִפְגַּם עוֹד.
וְתִבִּין שְׂזָה נֶאֱמַר גַּם כֵּן עַל כָּל מִי
שְׁנִכְרַת מֵעוֹלָם הַבָּא, אֲבָל לוֹ בְּפִרְט
יְהִיָּה זֶה הַעֲנִין לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן
הָאָרֶץ. וְהִנֵּה אַחַר כֵּן יִשְׁתַּלֵּם
הַתְּקוּן, וְהוּא סוּד, "שְׁמַר תָּם וּרְאָה
יִשְׂרָאֵל", כִּי דָוִד הִיָּה מִכְּתוֹ תַּמָּה,
שְׁנוּלֵד מֵהוּל וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן גַּם כֵּן
נוּלֵד מֵהוּל, אֲלֵא שְׂבַחֲטָאוּ נְמִשְׁכָּה
עָרְלָתוֹ. אֲךָ דָּוִד הִיָּה תְּקוּן לְאָדָם
הָרֵאשׁוֹן לְהַחֲזִירוֹ בְּסוּד הַיִּשְׂרָאֵל, וְעַל
כֵּן נוּלֵד מֵהוּל. אֲלֵא שֶׁהוּא צָרִיף
עֲדוֹן שְׂמִירָה, כִּי לֹא נִשְׁלַם הַתְּקוּן
עַד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְלָכֵן אָמַר, "שְׁמַר
תָּם", שֶׁהוּא דָּוִד. "וּרְאָה יִשְׂרָאֵל",
שֶׁהוּא אָדָם הָרֵאשׁוֹן הַנִּתְקַן בְּכַחוֹ
בְּתְקוּן זֶה. וְזֶהוּ סוּד הָא' וְהַד' שֶׁל

אָדָם. אֲךָ סוּף הַכֹּל בְּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ
שֶׁהוּא סוּף הָאָדָם, בְּסוּד הַס' שֶׁלּוֹ,
וְאֵז יְהִיָּה הַתְּקוּן שֶׁל שְׁלוֹם, בְּסוּד,
"וְהִיָּה זֶה שְׁלוֹם", וְלָכֵן, "כִּי אַחֲרִית
לְאִישׁ שְׁלוֹם". וְזֶהוּ תְּקוּן שְׁלָם שֶׁל
אָדָם אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ. וְאֵז,
"וּפְשָׁעִים נִשְׁמְדוּ יַחְדָּר". כִּי כְּבָר
אָמַרְנוּ שֶׁהַטְּמָא נִבְלַע בְּזוֹהֶמָתוֹ שֶׁל
הַצּוּאָה רוֹתַחַת. (אֲדִיר בְּמֵרוֹם ח"ב מֵאֵמֶר
בִּיאוֹר ז' מַלְכִּין) וְהִנֵּה הַנִּזְכָּר יִשְׂרָאֵל הוּא
בְּסוּד אָדָם, בְּסוּד עֵשׂוֹ, וְלָכֵן
טְמֵאָתוֹ בְּסוּד צוּאָה רוֹתַחַת, שֶׁעַל
כֵּן הוּא נִדוֹן בָּהּ. וְהוּא בְּחִינַת
הַזּוֹהֶמָא הַנִּדְחִית מִן הַקְּדוּשָׁה,
וְרוֹתַחַת בְּדִין קָשָׁה שְׂבָה. וּמִשָּׁם כָּח
גְּדוֹל לְסֵטֶרָא אַחֲרָא לְטְמָא הַבְּרִיּוֹת.
וְזֶה סוּד פְּעוֹר, שֶׁעֲבוֹדָתוֹ בְּכָף. [א"ה
לְכֹן בְּעַל פְּעוֹר בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ, שְׂמִשָּׁם
הֵם יוֹנְקִים. וְכֵן פְּעוֹר בְּגִימְטְרִיא נוֹצְרִי.
וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סְנֵהֲדִין סֵד) מַעֲשֵׂה
בְּסִבְטָא בֶן אֵל"ס, שֶׁהַשְּׂפִיר חֲמוּרוֹ
לְעוֹבְדַת כּוֹכְבִים אַחַת. כִּיֹּן שֶׁהַגִּיעָה
לְפְעוֹר, אֲמָרָה לוֹ, הַמִּתָּן, עַד שֶׁאֲכַנְס
וְאַצָּא. לְאַחַר שְׂיַצָּאת, אָמַר לָהּ, אֵף
אֶת הַמִּתִּינִי עַד שֶׁאֲכַנְס וְאַצָּא.
אֲמָרָה לוֹ, וְלֹא יְהוּדִי אֶתָּה אָמַר לָהּ,
וּמֵאִי אֵיכָפַת לִיךְ נְכַנְס, פְּעוֹר בְּפִנּוֹ,
וְקַנְחָ בְּחֵטְמוֹ, וְהִיּוּ מְשִׁרְתִּי עֲבוֹדַת
כּוֹכְבִים מְקַלְסִין לוֹ, וְאוֹמְרִים,

מעולם לא היה אדם שעבדו לזו
בכך. היינו שקשר את העבודה זרה
לבחינת חטם, שהוא סוד "רוח אפינו
משיח ה" [ו. ותבין קשר הדברים, כי
סטרא אחרא זאת אינה מתחזקת
בעולם אלא על ידי הזנות דוקא,
וזו סוד שטים, שהוא מעין הגורם
זנות. וזה הדבר עומד תחת קלפת
מואב, שגם היא בסוד הזנות,
בחוצפא שהיא הבכירה, שקראו כד
על שם אביה, והבכירה והצעירה
הם שתי קלפות קשות, והנה הלכו
המדינים ונתחברו במואב, ואז
נתגבר הזנות, ונתחזק ענין הצואה
רותחת, ויצאה אמונה כוזבת,
שהוא כזבי, על ידי הטמא יש"ו
שהוא זמרי. ואז אמרו למשה, בת
יתרו מי התירה לך, וזה היה
הקלקול הולך לבחינת התורה
ממש. והנה זה הטעם שנקבר משה
מול בית פעור בארץ מואב, כדי
להכניע קלפה זאת, עד שתבער מן
העולם לעתיד לבא. ואז יצא משה
מקבורתו, כי הוא המחזיק התורה.
ואפרש לך עתה סוד גדול מה שיש
בזה המואב, כי העטרה של דוד
שהיא כחו ממש היתה שקועה שם,
והוא סוד המשיחות העומד להחזיר
כל אמות העולם תחת שעבוד

הקדשה, בסוד "כי אז אהפך אל
עמים שפה ברורה". וזה סוד דוד
שיצא ממואב. וכן מובא מהרה"ג ר'
אליהו שטרן זצ"ל שזמר"י במלוי
האותיות בגימטריא ישו הנוצרי.

מצינו במדרש (ילקוט חוקת תשנ"ט) "פרה
אדמה", מפני מה כל הקרבנות
באים זכרים והיא נקבה, אמר רבי
איבו משל לבן שפחה שטנף פלטין
של מלך, אמר המלך תבא אמו
ותקנח הצואה, כד אמר הקדוש
ברוך הוא תבא פרה ותכפר על
מעשה העגל. נראה לבאר שיש כאן
רמז גם על הגאולה העתידה, כיון
שהגאולה היא אור של אמא עלאה
שתעשה תקון למה שפגם אותו האיש
שהוא בן השפחה של הגוי שטנף פלטין
של מלך בירושלים, ובזמן הגאולה תתקן
הצואה שפגם. וכן מובא ברמח"ל (סוף
אוצרות רמח"ל) שפרה אדמה היא התקון
לקלפת הנצרות שהיא אדום. וכן
אפיפיור נרמז בפרה.

וכן מצינו בגמרא (שבת קנב.) אשה חמת
מלא צואה ופיה מלא דם והפל
רצין אחריה. ורואים שהקלפה על
המלכות שהיא בבחינת אשה, היא
קלפת הצואה.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' י. א. שליט"א
שלשון רבנו בחיי' תבא אמו ותקנח

צואת בנה, ר"ת צבאו"ת, וכן צואת בנה, אותיות צבאות נצח הוד. כי בספירות הנצח וההוד שהן שתי רגלים בחינת שם צבאות, שיורד לעמקי הסטרא אחרא, שם יש את לכלוף הצואה שצריך קניוח. וכמו שכתוב (ש"א כד, ד) "להסד את רגליו". וכן מצינו בגמרא (עירובין פב.) ואיזהו קטן שאין צריך לאמו אמרי דבי רבי ינאי כל שנפנה ואין אמו מקנחתו וכו', וכמה כבר ארבע כבר חמש. ורואים שהקניוח של האמא הוא עד גיל 4 או 5. ומספרים 4 ו5 מסמלים את ספירות הנצח וההוד. וכן הד הוא 4 ו5. וכן נצ"ח נרמז במלים 'ותקנח צואת'.

ובתקון הזה תלויה הגאלה, כמובא בזהר (פקודי רנח:) כאשר יתחבר יסוד העולם בהיכלו, וכלם מתעוררים בחביבות ובתאוה אצלו, וכלם כלולים בו, אז כולל כל שאר שמות, ונקראה הו"ה צבאות, וזה נקרא שם קדוש שלם. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' כי תצא ע' שא) שהו"ה צבאות בגימטריא ענתה המסמל את היחוד העליון. וכן שם צבאות בגימטריא שלוח הקן שמעורר את הגאלה, כמובא ב'לקוט ראובני' (פ' כי תצא בשם 'ספר הפליאה' דף יח.). וכן בגאלת מצרים מצינו שהיתה בכח שם צבאות, ובכח האות, כמו שכתוב (שמות יב, מא)

"ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים". וכן מובא ב'רבנו בחיי' (במדבר א, ב) "והוצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל ויש להתבונן בפתוב שאמר "יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים", והיה ראוי לומר יצאו כל צבאות ישראל, אבל אמר כל צבאות ה' לכלול בגלות עליונים ותחתונים. וכן מובא ב'הגדה של פסח' "ובאות" זה המטה, כמה שנאמר "ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתת", וכן כתוב (שמות יב, ג) "והיה הדם לכם לאת על הבתים". וכן השתלשל בגשמיות שם חפושית אדמה שיש עליה שבע נקודות פרת משה רבנו, היות שהיא מזכירה את הפרה האדמה שעשה משה, ויש כאן רמז בחפושית האדמה על סוד הגאלה והחפוש שבאים משם שפ"ו כדלקמן, והתקון שלהם בכח הפרה האדמה שמקנחת צואת בנה. וכן מספר שבע מסמל את המלכות. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיוכבד אמו של משה שמסמלת את אמא עלאה, כמובא ב'לק"ת להאריז"ל' (שמות ע' קכה), נקראת שפרה על שם שמשפרת את הולד, אותיות משה פרת. היינו שמשפרת

ומקנחת צואת בנה הולך בלח פרת
משה. וכן יוכבד בגימטריא אמא.
ואף על פי שאמא עלאה משפיעה
לספירת ההוד שנמצאת בקו השמאל
פידוע, ולא לספירת הנצח שמקבלת
מאבא, הרי מצינו שחנה אם שמואל
שמסמלת את אמא עלאה היתה
הראשונה שקראה לה' צבאות, כמובא
בגמרא (ברכות לא): **אמר רבי אלעזר,**
מיום שברא הקדוש ברוך הוא את
עולמו, לא היה אדם שקראו
להקדוש ברוך הוא 'צבאות', עד
שבאת חנה וקראתו 'צבאות'.
אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא,
רבנו של עולם, מפל צבאי צבאות
שבראת בעולמך, קשה בעיניך לתן
לי בן אחד. ושמואל תקן את הנצח
כמובא בזהר (בראשית כא): על דברי שמואל
"וגם נצח ישראל לא ישקר ולא
ינחם כי לא אדם הוא להנחם". וכיון
שבנה של חנה שמואל תקן את הנצח,
היה לחנה כח לקרא לה' **צבאות**
ולהשפיע גם לנצח וגם להוד, ולכן היא
הזכירה את השם **צבאות** כשהיא בקשה
את **שמואל**, לרמז שבכח שמואל יושלם
השם צבאות. וממילא אמא מקנחת את
הצואה של הנצח וההוד ולכן זה נקרא
צואת בנה, כי בלח בנה היא יורדת
לקנח את הצואה למטה במקום בנה. וכן

חנ"ה ונצ"ח הם אותן אותיות אם
נחליף ה' בצ' בא"ת ב"ש. וכן שם
צבאות נרמז בחלופי **צ' בא"ת ב"ש**. וכן
אם נהפך את האות ה' של חנה לק',
בסוד הה' שירדת למקום הקלפות, נקבל
קנח.

וכן מצינו בגמרא (מגילה יד.) **שבע**
נביאות נתנבאו להם לישראל מאן
נינהו שרה, מרים, דבורה, חנה,
אביגיל, חלדה, אסתר. ורואים שחנה
היא הרביעית כנגד ספירת הנצח. וכן
חנ"ה ר"ת ח' שמסמלת את הבינה, ונצח
הוד. וכן מצינו על שמואל שהיה שקול
כמשה ואהרן, כמו שכתוב (תהלים צט, ו)
"משה ואהרן בלהניו ושמואל
בקראי שמו" ומכאן ראינו שהיה
לשמואל גם את כח הנצח של משה, וגם
את כח ההוד של אהרן. כי הוא בעצמו
היה בבחינת נצח, וקבל גם את כח ההוד
מאמו.

וכן הפרה האדמה נעשתה על ידי משה,
ועל ידי אלעזר בן אהרן, בלח הנצח
וההוד יחד. וכן רואים בפרשת חקת
ששם הפרשה של פרה אדמה, מופיעה
אחר כך פרשת מי מריבה, ויש כאן רמז
על הירידה של משה ואהרן לנצח והוד
למקום הצואה והחטא. וכן **חקת**
בגימטריא ח, **צבאות**. היינו האור של
פרה אדמה שבא מהח' ויורד למקום

אָדוּמָה, שְׁדַרְכּוּ הָאָמָא מִקְנַחַת אֶת צוֹאת בְּנֵה. וְכֵן הִפְתּוּב שְׁנֶאָמַר עַל פְּרָה אָדָמָה (במדבר יט, ו) "וְלִקַּח הִפְהֵן עַץ אֶרְזִי" ס"ת **נִצְ"ח**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' חַיִּים סַלְמוֹן שְׁלִיט"א שֶׁתִּבַּת **צְבָאוֹת** בְּלִי תוֹסֶפֶת אוֹת מוֹפִיעָה בְּכָל הַתַּנ"ךְ 286 פְּעָמִים כְּמִנְיֵן **פְּרָ"ה** עִם הַכּוֹלָל. (בביאור זה סייעני הרמ"ז שְׁלִיט"א וְהַרְה"ג ר' י. א. שְׁלִיט"א וְהַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א).

לְפִי זֶה נִבֵּין מִדּוּעַ יֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין פְּרָה אָדָמָה לְנִגְעִים כְּדִלְקָמוֹן.

הַצְּבָאוֹת שְׁנִקְרְאִים נִצַּח וְהוֹד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֱלִיהוּ נַחְמָנִי שְׁלִיט"א שְׁמִשֶׁה אֶהְרֹן ר"ת **א"ם**, לְרַמֵּז שֶׁהֵם קְשׁוּרִים גַּם לְאָמָא עֲלָאָה, וְלָכֵן **אִם** בְּגִימְטְרִיא **אֶהְרֹן מִשֶׁה**, לְפִי הַחֲשָׁבוֹן שְׁאוֹת מ' סוֹפִית הִיא בְּמִסְפָּר 600, וְכֵן **פְּרָ"ה** בְּמִלּוּי הָאוֹתִיּוֹת **פִּי"י רִי"ש ה"א** בְּגִימְטְרִיא **הָאִם**. וְכֵן **אֶהְרֹן הִפְהֵן** בְּגִימְטְרִיא **פְּרָה אָדָמָה**.

וְכֵן שֵׁם הַוִּי"ה **צְבָאוֹת** הוּא בְּנִצַּח, וְשֵׁם **אֱלֹהִים צְבָאוֹת** הוּא בַּהוֹד, וְהוִי"ה **אֱלֹהִים צְבָאוֹת** בְּגִימְטְרִיא **אֶפְר פְּרָה**

פְּרָה אָדָמָה	נִגְעִים
מְטַפֵּלֶת עַל יְדֵי כֹהֵן מַחוּץ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ	מְטַפֵּלִים עַל יְדֵי כֹהֵן מַחוּץ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ
טְעוּנָה עַץ אֶרְזִי וְאֶזוּב וְשֵׁנֵי תוֹלְעַת	טְעוּנִים עַץ אֶרְזִי וְאֶזוּב וְשֵׁנֵי תוֹלְעַת
מְטַמְּאֵת אֶת הַנוֹגֵעַ בָּהּ	מְטַמְּאִים אֶת הַנוֹגֵעַ בָּהֶם
נוֹתְנִים מִיָּם בְּכָלִי חֶרֶשׁ	נוֹתְנִים מִיָּם בְּכָלִי חֶרֶשׁ
מְזִים עַל הַטְּמֵא מֵהַמִּים	מְזִים עַל הַטְּמֵא מֵהַמִּים
נוֹהֶגֶת רַק בְּזִמְן שְׁבִיַת הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם	נוֹהֶגִים רַק בְּזִמְן שְׁבִיַת הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם
סִימָן לְרֵאוֹת שְׁפָרָה אָדָמָה הִיא כְּשֵׁרָה, וְלֹא עֲלָה עָלֶיהָ עַל, אוֹ פְּסוּל אַחֵר; שְׁתִּי עֵינֶיהָ מִסְתַּכְּלוֹת יֵשֶׁר וְלֹא פּוֹזְלוֹת בְּבַחֲיַת צְרוֹת עֵין, וְיֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת זְקוּפוֹת.	אַחַד הַסִּימָנִים לְנִגְעַ טְמֵא הוּא ב' שְׁעָרוֹת לְבָנוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (עֵרְכִין 170.) הַנִּגְעִים בְּאֵין עַל צְרוֹת עֵין, וְעַל עֵין הָרַע.
בְּפְרָה אָדָמָה מְגִיעִים עַד לְנִיצוּץ קִדְשָׁה שְׁבִתוּף קִלְפַת נֶגַה לְבָרְרוּ וּלְתַקְּנוּ, וְהִפְהֵן שְׁמַטְהָר נֶגַע מְתַקֵּן אֶת הַנִּיצוּץ נֶגַה לְהַחְזִירוֹ מִנִּגְעַ לְעֹנֵג.	צְרַעַת הוּא רוּחַ הַטְּמֵאָה וְהַנִּגְעַ אֵינּוּ טְמֵאָה אֲלֹא נִיצוּץ אֶחָד שֶׁל דִּינָא קְשִׂיא טְהוֹר שְׁנִגְלָה שָׁם. הֵינּוּ נֶגַע הִיא נִיצוּץ קִדְשָׁה שְׁנִמְצָא בְּתוֹף הַקִּלְפָּה,

	<p>דַּנְגַע אוֹתִיּוֹת עֲנֵג, וְהֵעֲנֵג שְׂבַא מִהַקְדָּשָׁה נִתְהַפֵּךְ לְנֵגַע שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹךְ הַקְּלֵפָה.</p>
<p>אָמַר רַבִּי שְׂמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, עַל שְׂבָעָה דְבָרִים נִגְעִים בְּאֵיִם, עַל לְשׁוֹן הָרֶעַ, וְעַל שְׂפִיכוֹת דָּמִים וְעַל שְׂבֻעַת שְׂוֹא, וְעַל גִּילּוֹי עֲרִיּוֹת, וְעַל גְּסוֹת הַרוּחַ וְעַל הַגָּזֵל וְעַל צָרוֹת הָעֵינַן. וְטַהֲרַת הַמִּצְרַע הִיִּתָּה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, וְהִבִּיא לָג שֶׁמֶן. לְסַמֵּל שֶׁהוּא חוֹזֵר לְהִתְחַבֵּר לְאִמָּא שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת שֶׁמֶן וְשְׁמִינִי כְּשֶׁנִּטְטָהָ דְרָךְ בְּבַחֲיִנַת "לָג" הַמְרַמֵּז עַל הַגָּל שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַשְּׁמִינִי.</p>	<p>ר' חֲנַן בֶּן פִּזִּי פִּתַח קָרָא בְּפִרְשֵׁת פָּרָה שֵׁישׁ בָּהּ מִשְׂבָּעָה שְׂבָעָה, שְׂבָע פְּרוֹת, שְׂבָע שְׂרָפוֹת, שְׂבָע הַזֵּיּוֹת, שְׂבָע כְּבוֹסִין, שְׂבָע טְמֵאִים, שְׂבָע טְהוֹרִים, שְׂבָעָה כְּהֻנִּים, וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּשֶׁתִּהְיֶה הַפָּרָה הַשְּׁמִינִית כְּמוּבָא בְּרִש"י (שְׂבֻעוֹת יא:), הָרִי הַפָּרָה הָאֲדָמָה תִּכְפֹּר עַל עוֹן הָעֶגְלָה שֶׁפָּגְמוּ בְּשַׁעַר הַנּוֹ"ן. דְּהַפָּרָה אֲדָמָה עֲצָמָה תִּהְיֶה בְּבַחֲיִנַת שְׁמִינִי, וְתוּכַל לְכַפֵּר גַּם עַל פְּגַם הַנּוֹ"ן.</p>
<p>מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צח:) שְׁיִסוּרֵי הַמְּשִׁיחַ שְׁסוּבָל עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵם צָרַעַת. וְכֵן עַל דּוֹד הַמְּלָךְ מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (יוֹמָא כב.) אָמַר רַב יְהוּדָה, אָמַר רַב, שֶׁשָּׂה חֲדָשִׁים נֶצְטָרַע דְּוֹד, וּפְרָשׁוּ מִמֶּנּוּ סְנַהֲדְרִין, וְנִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה. וּבְאַרְנוּ שֶׁהַמְּשִׁיחַ סוּבָל מִקְּלֵפַת הַנִּצְרוֹת שֶׁמְלַבִּיֶשָׁה עָלָיו. וְכֵן צָלַב בְּגִימְטְרִיא נֶגַע, הַמְּסַמֵּל אֶת יְנִיקַת הַקְּלֵפָה מֵעֲנֵג הַקְּדָשָׁה, וּמְרַמֵּז בְּלִשׁוֹן הַמְּשִׁנָּה (נְגַעִים יא, ח) הַשְּׂתִי וְהָעֶרֶב מְטַמְּאִים בְּנִגְעִים מִיָּד. וְכֵן הַכְּתוּב (וַיִּקְרָא יג, ב) "וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֵגַע צָרַעַת" ר"ת צָל"ב.</p>	<p>מוּבָא בְּרַמְח"ל (סוֹף אוֹצְרוֹת רַמְח"ל) שֶׁפָּרָה אֲדָמָה הִיא הַתְּקוּן לְקַלְפַת הַנִּצְרוֹת שֶׁהִיא אֲדוּם, וּמֵה שֶׁהַנּוֹצְרִים גָּזְרוּ לְשׂוֹף אֶת הַתְּלַמוּד, זֶה הָיָה מִשׁוּם שְׂאִין פָּרָה אֲדָמָה. דְּשֶׁרַפַּת פָּרָה אֲדָמָה הִיא סוּד שֶׁהַשְּׂכִינָה כְּבִיכּוֹל מוֹסְרַת אֶת עֲצָמָה לְשֶׁרְפָה עֲבוּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁרַפַּת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁכָּלָה חֲמַתּוֹ עַל עֲצִים וְאַבְנִים. וּכְשֶׁאִין פָּרָה אֲדָמָה גָּזְרוּ הַנּוֹצְרִים לְשׂוֹף אֶת הַתְּלַמוּד. וְכֵן אֶפִּיפִּיּוֹר נִרְמַז בְּפָרָה.</p>

מצינו בתוספות (ב"ק פ. ד"ה לבי ישוע הבן) **ישוע הבן פֶּרֶשׁ הַקִּנְטָרִס פְּדִיּוֹן הַבֵּן וְכֹן הָעֲרוּף, וְקִשָּׁה דָאָף עַל גַּב דַּמְתַּרְגְּמִינָה פְּדִיּוֹן פְּרָקוֹן מִכָּל מְקוֹם אִין שִׁיד לְשׁוֹן יְשׁוּעָה, וְרַבְנֵינוּ תָם פֶּרֶשׁ שְׁנוּלַד שָׁם בֶּן, וְעַל שָׁם שְׁהוּלַד נוֹשֵׁעַ וְנִמְלֵט מִמַּעֲי אָמוּ כְּדַכְתִּיב "וְהַמְלִיטָה זָכַר" נִקְט לְשׁוֹן יְשׁוּעָה וְהִיוּ רִגְלִין לַעֲשׂוֹת סְעֵדָה. וְרוֹאִים שְׁמִקוֹם הַלְדָה נִקְרָא יְשׁוּעַ, וְכַפִּי שְׁבַאֲרָנוּ שְׁהַמְקוֹם הַזֶּה הוּא בְּחִינַת שָׁם שִׁפ"ו בְּגִימְטְרִיא יְשׁוּעַ, וְיִתְכֹן שְׁבַגְלָל שִׁישׁוּעַ מִסְמַל אֶת הַקְּלָפָה שְׁבַמְקוֹם הַזֶּה, קוֹרְאִים לַסְעֵדַת הַהוֹדָאָה בְּשֵׁם יְשׁוּעַ הַבֵּן, לְרַמֵּז שְׁנִצַּל מִקְּלָפָה זֹו בְּזִמְנֵי הַלְדָה.**

יוצא לפי דברינו שקבר דוד המלך בהר ציון, ויום עשרה בטבת, ודוד המלך ומלך המשיח הם בחינת עולם שנה נפש; היינו הר ציון בעולם, יום עשרה בטבת בשנה, ודוד ומשיח בנפש. לפי זה נראה לבאר מדוע יום עשרה בטבת לא קבל מעם ישראל בגלות את ההתייחסות הראויה, אף שהוא גבה מתשעה באב ודוחה שבת ובו דנים על הגאולה וכו', מתייחסים אליו כשאר הצומות. וכן קבר דוד המלך היה מִזְנַח רַב הַשָּׁנִים כְּיָדוּעַ, כִּינּוֹן שְׁהַחֲלֵק שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הֵינּוּ מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ סוּבַל יְסוּרִים

בזמן הגלות, וחלק מהיסורים הם שלא מתייחסים אליו כראוי וכו', זה מתפשט גם לחלקו בעולם ובשנה שיהיו מזנחים, ולפי זה מבאר המדרש (ילקוט שמואל קו) א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סיימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדא הוא דכתיב "אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. כשיבקשו ישראל את דוד מלכם יראו סיימן גאולה שיתחילו להתעורר לבא לקבר דוד המלך, ובמקביל יתחילו להחשיב יותר את יום עשרה בטבת וכפי שרואים היום, והבאנו שקבר דוד המלך בגימטריא טבת.

עֲשׂוֹ הִיָּה חֲמִיו שֶׁל יְהוּדָה.

מובא בספר מדרש תלפיות' מבעל השבט מוסר' (ערך יהודה) "וַיֵּרָא שָׁם יְהוּדָה בֵּית אִישׁ כְּנַעֲנִי וְשָׁמוֹ שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ וַיָּבֵא אֵלֶיהָ". פֶּרֶשׁ רַבִּי שְׁמוּאֵל קְלוּנִימוֹס [שְׁהִיָּה אֶחָד הָרֵאשׁוֹנִים]. שׁוּעַ הוּא עֲשׂוֹ, וּבְשִׁבִיל שְׁהִיָּה רָשָׁע הַפֶּדָה הָאוֹתִיּוֹת וַקְרָאוּהוּ שׁוּעַ. וּמוֹסִיף ה'שְׁבֵט מוֹסֵר' אִם קִבְּלָה נִקְבַּל

שְׁיְהוּדָה לְקַח בְּתוֹ שֶׁל עֵשׂו, אָף שֶׁהַדָּבָר קָשָׁה עַד מְאֹד אִיךָ לְקַח בֵּת שֶׁל מִי שֶׁהָיָה מַחְזִיק עֲצָמוֹ עֲבוּדָה זָרָה. וְרוֹאִים שֶׁעֵשׂו הָיָה חֲמִיו שֶׁל יְהוּדָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁשְׂנִיָּהֶם מֵאוֹתוֹ שָׂרֵשׁ מִמֶּשׁ, וְיְהוּדָה שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְהוֹצִיא אֶת הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּשָׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, הֵלֵךְ לַעֲשׂו לְקַחֵת אֵשׁ מִמֶּנּוּ. וְכֵן מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (פְּסָחִים נ.). שֶׁ"בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי" אֵין הַכּוֹנֵה שֶׁהָיָה נֹכַד שֶׁל כְּנַעַן, שֶׁהָרִי אֲבָרָהֶם וַיִּצְחַק הַזְּהִירוֹ אֶת בְּנֵיהֶם שֶׁלֹּא יִקְחוּ מִבְּנוֹת כְּנַעַן, אֲלֵא הַפְּרוּשׁ אִישׁ סוּחַר, כִּי כְּנַעֲנִי פְּרוּשׁוֹ סוּחַר. [וַיִּתְּכֵן שֶׁהַתּוֹרָה מְצִינָת בֵּת כְּנַעֲנִי, וְלֹא בֵּת עֵשׂו, לְרַמֵּז שֶׁבֵּת שׁוּעַ הֵיטָה מִצַּד הַטּוֹב שְׁבַעֲשׂוֹ, הֵינְנו הַבֵּת שֶׁל צַד הַסּוּחַר שְׁבַעֲשׂוֹ, וְלֹא מִצַּד הָרַע שְׁבוּ, וְכֵן שׁוּעַ פְּרוּשׁוֹ חֶלֶק, כְּמוֹ בְּכֻלָּאִים שׁוּעַ טוֹוִי וְנוֹז, וְזֶה הַהִיפּוֹף מַעֲשׂוֹ שֶׁהָיָה אִישׁ שְׁעִיר, וְלָכֵן הַתּוֹרָה הִפְּכָה אֶת הָאוֹתִיּוֹת, לְרַמֵּז שֶׁהִיא הֵיטָה בְּחִינַת הַפּוֹף אֲבִיהַ עֵשׂו וַיִּתְּכֵן שֶׁהֵיטָה בֵּת אַחַת הַמִּפְתּוֹת שֶׁל עֵשׂו, לָכֵן כְּתוּב בֵּת אִישׁ עַדוֹלָמִי, נוֹטְרִיקוֹן וְלֹד לְמִי].

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'פְּסָא רַחֲמִים' (פְּרִשְׁת וַיִּשָּׁב) "וַתִּתְּפֹשְׁהוּ בְּבִגְדוֹ וַתֹּאמֶר שְׂכָבָה עִמִּי", אֲמָרָה לוֹ כִּי צַד יְהוּדָה אֲחִיקָ לְקַח בֵּת שׁוּעַ, שֶׁהִיא בֵּת עֵשׂו. [כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל שׁוּעַ אוֹתִיּוֹת עֵשׂו, מִפְּנֵי שֶׁיְהוּדָה אָמַר בְּלָבוֹ אֲפָשָׁר

אֲחִיקָ אוֹתָהּ בְּתִשׁוּבָהּ כְּמוֹ שֶׁחֲזַר יִשְׁמַעֵאל בְּתִשׁוּבָהּ. [הַשִּׁיב לָהּ יוֹסֵף, יְהוּדָה עָשָׂה אוֹתָהּ גִּיּוֹרֵת וְלֹא הֵיטָה אֲשֶׁת אִישׁ. וְזֶה שֶׁכְּתוּב "שְׂכָבָה עִמִּי וַיַּעֲזֹב" רַת שׁו"ע. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁלָּכֵן פּוֹטִיפֵר בְּגִימְטְרִיא עֵשׂו [שׁפ"ו], כִּי הוּא הֵיטָה מִקְלַפֵּת עֵשׂו שֶׁמִּנְסָה לִפְגָּם אֶת הַיְסוּד דִּקְדוּשָׁה. כְּפִי שֶׁמְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (סוֹטָה יג.) "וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפֵר סְרִיס פְּרַעָה" אָמַר רַב שֶׁקָּנָאוּ לַעֲצָמוֹ בָּא גְבַרְיָאֵל וְסָרְסוּ. וּמִבְּאֵר רַש"י שֶׁקָּנָאוּ לַעֲצָמוֹ לְמִשְׁכַּב זְכוֹר מִתּוֹךְ יָפִיו. וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ קֶשֶׁר בֵּין מַעֲשֵׂה אֲשֶׁת פּוֹטִיפֵר, לְמַעֲשֵׂה תִמְרָה שֶׁמִּמֶּנָּה נוֹלַד שָׂרֵשׁ דָּוִד. (יִלְקוּט בְּרֵאשִׁית קמד) ר' אֶלְעָזָר אָמַר כְּדִי לְסַמֵּךְ מַעֲשֵׂה תִמְרָה לְמַעֲשֵׂה אֲשֶׁת פּוֹטִיפֵר, מֵה זֶה לְשֵׁם שְׁמַיִם אָף זֶה לְשֵׁם שְׁמַיִם, דָּאָמַר ר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִי רוֹאֶה הֵיטָה בְּאִיסְטְרוֹלוֹגִין שֶׁלָּהּ שֶׁהוּא עֵתִיד לְהַעֲמִיד מִמֶּנָּה בֶּן וְלֹא הֵיטָה יוֹדַעַת אִם מִמֶּנָּה אִם מִבְּתָהּ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר הַיָּשָׁר הַקְּדָמוֹן שֶׁשְׁמָהּ שֶׁל אֲשֶׁת פּוֹטִיפֵר הִיא זְלִיכָא, וְזְלִיכָא בְּגִימְטְרִיא גְחוּן שֶׁהוּא שְׁמוֹ שֶׁל נְחֻשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ.

וְלִפִּי זֶה מוּבָן מִדּוּעַ עַר וְאוֹנָן שֶׁנּוֹלְדוּ מִבֵּת שׁוּעַ הָיוּ רְשָׁעִים כִּיּוֹן שֶׁנּוֹלְדוּ מִבֵּתוֹ שֶׁל עֵשׂו הָרָשָׁע. וְלִפִּי מֵה שֶׁמוּבָא בְּתוֹסְפּוֹת (גִּיטִין נה: ד"ה בִּיהוּדָה) שֶׁחָשִׂים בֶּן דָּן וְיְהוּדָה

הָרָגוּ יַחַד אֶת עֶשׂוֹ. יוֹצֵא שְׂיִהוּדָה הָרָג אֶת חַמְיוֹ. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹן הַתּוֹסְפוֹת שָׁם: בְּיְרוּשָׁלַיִם בְּרֵאשׁוֹנָה גָזְרוּ גְזֵרָה עַל יְהוּדָה לְפִי שְׁמִסְרֵת בְּיָדָם מֵאֲבוֹתָם שְׂיִהוּדָה הָרָג אֶת עֶשׂוֹ, דְּכָתִיב "יָדָד בְּעָרְךָ אֵיבִיךָ", וְתִנְיָא נְמִי בְּסַפְרֵי "יָדִיו רַב לוֹ" בְּשַׁעָה שֶׁהָרָג אֶת עֶשׂוֹ. וּבְסוּף פְּרָק קַמָּא דְסוּטָה דְאָמַר חוּשִׁים בְּן דִּן שְׁקַל קוּלְפָּא, מַחֲיִיָּה אַרְיִשִׁיָּה, נִתְרוּ עֵינֵיהּ, נִפְלֵן אַפְרַעָא דִיעֻקְבָּ, שְׁמָא לֹא מֵת בְּאוֹתָהּ הַפְּאָה עַד שְׁעָמַד עָלָיו יְהוּדָה וְהָרָגוּ. וְעוּד יוֹצֵא שְׂיִהוּדָה הֵלֶךְ לַעֲשׂוֹ כְּהַמְשִׁיךְ שֶׁל חֻטָּא מְכִירַת יוֹסֵף, הֵינְנו לְאַחַר שְׁזַלְזַל בְּיוֹסֵף וּמְכָרוֹ לְעַבְדֵּי הֵלֶךְ לְכַבֵּד אֶת עֶשׂוֹ שֶׁהוּא אוֹיְבוֹ שֶׁל יוֹסֵף, כְּמוֹבָא בְּרַש"י (שם ל, כה). וְכֵן פְּרַעַן וְזָרַח הָיוּ תְקוּן בְּסוּד הַיְבוּס שֶׁל עַר וְאוּנָן. הֵינְנו שְׁבָרְרוּ אֶת הַנִּיצוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל עַר וְאוּנָן שְׁשֵׁם הָיָה טְמוּן שְׂרֵשׁ הַמְּשִׁיחַ, כִּידוּעַ שְׁכָל נִיצוּץ נוֹפֵל בְּקַלְפָּה שֶׁהִיא הַלְעָמַת זֶה שְׁלוֹ, וְשְׂרֵשׁ הַמְּשִׁיחַ נִפֵּל בְּקַלְפַת עֶשׂוֹ שֶׁהִיא הַלְעָמַת זֶה שֶׁל הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן שְׁמַעֲתִי מֵהַר"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁעַ"ר אוּנָן בְּחֻלוֹף אַח"ס בַּט"ע יוֹצֵא שְׁשֵׁם חַב"ו, כִּיִּן שֶׁהֵם פְּגָמוֹ אֶת הַנִּיצוּצוֹת שְׁשִׁיכִים לְשֵׁם חַב"ו.

וְכֵן מוֹבָא בְּאַלְשֵׁיךְ (תּוֹרַת מֹשֶׁה) בְּרֵאשִׁית לַח, א) "וַיִּרְאֵ שָׁם יְהוּדָה בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי וְשָׁמוֹ שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ וַיָּבֵא

אֶלֶיהָ". אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כִּי עַל יְהוּדָה נֶאֱמַר בְּגֵדָה יְהוּדָה וְתוֹעֵבָה נַעֲשֶׂתָה כִּי חָלַל יְהוּדָה וְכוּ' וּבְעַל בֵּת אֵל נָכַר, הִיא בֵּת שׁוּעַ אֲשֶׁר לָקַח. כִּי עַל כֵּן לֹא הוֹזְכָר שְׁמָהּ. וְעַל כֵּן יוֹצֵאוּ בְּנֵי בֵּלְתֵי הַגּוֹנִים לְהוֹצִיא מֵהֶם מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, עַד שְׁחָזַר הוּא יִתְבָּרַךְ וְהוֹצִיאָם פְּעַם שְׁנִית מִבְּטָן תְּמָר דְרָךְ יְבוּס, שֶׁהָיָה כְּלִי טְהוֹר, וַיִּצְלִיחוּ לְמַלּוּכָה אַחֵר אֲשֶׁר הוֹרְקוּ מִכְּלִי אֵל כְּלִי.

וְכֵן רוֹאִים שֶׁהַתּוֹרָה מְצִינָת כְּמָה פְּעַמִּים שְׂיִהוּדָה הוֹצִיאָה אֶת הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל מְשִׁיחַ בְּתַמְנָה, "וַיַּעַל עַל גִּזְזֵי צֶאֱנוֹ הוּא וְחִירָה רַעְהוּ הַעֲדֵלְמִי תַמְנָתָה: וַיִּגַּד לְתַמָּר לֵאמֹר הִנֵּה חָמִיד עָלָה תַמְנָתָה לְגַז צֶאֱנוֹ: וְתִסַּר בְּגָדֶיךָ אֶלְמָנוּתָהּ מֵעֲלֶיהָ וְתִכַּסּ בְּצַעֲרֶיךָ וְתִתְעַלֵּף וְתִשָּׁב בְּפֶתַח עֵינַיִם אֲשֶׁר עַל דְרָךְ תַמְנָתָה". וְתַמְנָע הוּא שֵׁם שְׁשִׁיךְ לַעֲמֶלֶק וְעֶשׂוֹ, שֶׁהֵם הַלְעָמַת זֶה שֶׁל דָּוִד, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית לו, יב) "וְתַמְנָע הִיְתָה פִּילְגֵשׁ לְאַלְיָז בֶּן עֶשׂוֹ וְתִלְדַּ לְאַלְיָז אֶת עַמְלֵק". (שם מ) "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אֱלוֹפֵי עֶשׂוֹ לְמִשְׁפַּחְתָּם לְמִקְמַתָּם בְּשִׁמְתָם אֱלוֹף תַמְנָע". וְכֵן נִרְאָה שֶׁהַכְּתוּב (שם כב) "וְאַחֲזוֹת לוֹטָן תַמְנָע". מְרַמֵּז שֶׁלְתַמְנָע יֵשׁ קֶשֶׁר עִם שְׂרֵשׁ לוֹט, שְׁשֵׁם שְׂרֵשׁ מְשִׁיחַ. וְכֵן אֶלְיָז מְרַמֵּז עַל הַזֶּהָב שֶׁנִּקְרָא פֶּז, כְּפִי שֶׁבְּאַרְנֵי שְׁהִסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת הוּא בְּבַחֲנֵת זֶהָב.

וביתר עמק נראה את הכתוב (בראשית לו, יב) "ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק". ומבאר רש"י "ותמנע היתה פילגש" להודיע גדלתו של אברהם כמה היו תאבים לדבק בזרעו, תמנע זו בת אליפים היתה, שנאמר "ואחות לוטן תמנע", ולוטן מאלופי ישבי שעיר הנה מן החורים שישבו בה לפנים, אמרה איני זוכה להנשא לך, הלואי ואהיה פילגש, ובדברי הימים מונה אותה בבניו של אליפז, מלמד שבא על אשתו של שעיר ויצאה תמנע מביניהם, וכשגדלה נעשית פילגשו. כיון שתמנע אם עמלק היא הקלפה שמלבישה על שרש המשיח, ובמקומה היו הניצוצות של המשיח, היא היתה תאבה לדבק בזרעו של אברהם לינוק ממנו, ולנסות להוליד את הנשמות דרך הקלפה. ולכן כל השרש שלה הוא דרך זנות, שהם הקלפות שמלבישות על היסוד שבמלכות. וכן מובא בשער הפסוקים 'להאריז' ל (תהילים רמו) ר"ת של 'תמימה משיבת נפש' עדות, הוא תמנ"ע, ירמז אל מה שאמרו רז"ל, כל התורה שמותיו של הקב"ה. כי אפלו פסוק אחד, של "ואחות לוטן תמנע", שהוא מכלל המקראות, שהיה מנשה דורשן לדפי, ואומר שהם מיתרים שלא

לצרך, הוא מכלל תורת ה' תמימה, ולא נכתבה אלא לצרך. ומבאר לדברינו שכאן טמון הניצוץ של משיח שממנו תצא תורה שהיא "משיבת נפש". וכן תמנה היא מלשון תמניא שהוא מספר שמונה, דבתמנה יש חבור לשמיני ששם שרש דוד, כדבארנו במאמרי חנכה. וכן הכתוב (יחזקאל א, ה) "מראהן דמות אדם להנה" ס"ת תמנ"ה. ואד"ם ר"ת אדם דוד משיח ששיכים לשרש דוד. וכן תמנ"ה ס"ת הכתוב אצל רות ובעז, (רות ג, ב) "זרה את גרן השערים".

בספר 'פרי צדיק' (פורים) מביא בשם הגאונים על רב שמואל בר שילת ששילת הנה שם אמו, כי אביו הנה מבני בניו של המן והיה גוי שאנס את אמו. והוא הנה מבני בניו של המן שלמד תורה בבני ברק. ונראה דאותו גוי עמלקי נמשך אל שילת דוקא, כי שילת אותיות שלית, ומרמז ששרשה מבחינת שלית אשה, ששם שרש עמלק שמלביש על דוד. ובפרט מהשליה ששיכת לפסלת שבסוד שבמלכות, שהוא בחינת עמלק. וכן מצינו בגמרא (שבת קיח:) שרב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת אומר את הדין לענג את השבת בדגים גדולים. ונבאר לקמן שדגים מסמלים את מלכות בית דוד. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שרב

שמואל בר שילת מרמז בשמו על שמואל הנביא שנולד בזכות תפלת אמו בשילה, ושם הוא גדל. מיון ששמואל הנביא התחיל לברר את נשמת רב שמואל בר שילת כשהרג את אגג. ומובא ברבנו בחיי (בראשית מט, ט) ששילה הוא בבחינת שלית אשה, והמשיח נקרא שילה מלשון שלית אשה, דהשפעת המשיח תבוא דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת שלית אשה. וכן שילה בגימטריא מקור או צנור, המסמלים את יסוד האשה, כמו שכתוב (ויקרא כ, יח) "והיא גלתה את מקור דמיה". והוסיף הר"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א ששיל"ת ר"ת שויתי הוי"ה לנגדי תמיד. ומרמז על מצב שרחוקים מה', ובכל זאת צריך להיות שויתי ה' לנגדי תמיד. וכן המספר המסתתר בין אותיות בנ"י בר"ק הוא 386 כמנין שם שפ"ו. וכן מובא בתרגום שני על מגלת אסתר שהמן פנה לעצי היער לפני תליתו והכריז שהוא מבקש לעלות לאכסנדריא דבר פנדירא. היינו שבקש להכניס להיכל של אותו האיש ששמו היה בר פנדירא, ופלא הוא שעדין לא היה המעשה של אותו האיש שהיה בסוף תקופת בית שני, וכן המן נתלה ביום שני של פסח, ואותו האיש נתלה בערב פסח. נראה לבאר על פי המדרש (אסת"ר ט, ב) "ויבא את אהביו ואת זרש אשתו"

וגו' ובכלם לא היו יודעים לתת עצה כזרש אשתו שהיו לו שלש מאות וששים וחמשה בעלי עצה כמנין ימות החמה, אמרה לו אשתו אדם זה שאתה שואל עליו אם מזרע היהודים הוא לא תוכל לו אם לא תבא עליו בחכמה במה שלא נסה אחד מבני אמתו, שאם תפילו לכבשן האש כבר הוצלו חנניה וחבריו, ואם לגוב אריות כבר עלה דניאל מתוכו, ואם תאסרהו בבית האסורים כבר יצא יוסף מתוכו, ואם במולי תסיק תחתיו כבר התחנן מנשה ונעתר לו הקב"ה ונפק מיניה, ואם במדברא תגלוניה כבר פרו ורבו אבותיו במדבר וכמה נסיונות נתנסו ובכלן עמדו ונצלו, ואם עיניו תעור הרי שמשון דקטל כמה וכמה נפשתיא מפלשתיא כד עויר, אלא צלוב יתיה על צליבא דלא אשכחינן חד מן עמוי דאשתזיב מניה, מיד "וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ". לכאורה צריך להבין אם באמת זרש הייתה כל כך חכמה להבין שאי אפשר נגד גדולי ישראל, כפי שמנתה את כל סוגי המיתות שנסו להמית את גדולי ישראל ולא הצליחו, מדוע היא חשבה שצליבה על העץ תצליח רק בגלל שעדין לא נסו זאת, הרי אם ה' עשה כל כך הרבה נסים

להציל את הצדיקים, וכי יש לו כביכול בעיה לעשות נס להציל מצליבה. חז"ל מצינים שזרש היתה באמת חכמה גדולה, ולכאורה מה החכמה כאן. ומבאר לדברינו שהם ידעו לפי המזלות והכוכבים שלהם שעתיד אדם מישראל להצלב ולתת להם יניקה גדולה ושפע מהקדושה. כמו שרואים שהמן בקש להפגס להיכלו של יש"ו עוד לפני שיש"ו בא לעולם. וזרש חשבה שמרדכי הוא היהודי שיצלב, לכן אמרה להמן לצלב אותו, ומרמז בדבריה שמביא המדרש דלא אשפחיןן חד מן עמוי דאשתזיב מניה היינו שיש אחד מבני עמם שלא ינצל מהצליבה, ולכן היא אמרה להמן לצלב את מרדכי, והמן לא ידע שהוא בעצמו יתגלגל ביש"ו, ולכן הוא מכין את העץ לעצמו, וכפי שמובא בספר 'אגרא דכלה' (קיג): "והנה שלשה אנשים". והנה שלש"ה, תרין במסורה. דין. ואידך והנה שלש"ה סלי חרי וכו'. נרמז הדבר המקביל שהקלפה הלזו [יש"ו] נתגלגלה ג' פעמים שר האופים המן, ובכל פעם השיבו לו גמולו בראשו ונתלה על העץ, על פן בחלום שר האופים והנה שלש"ה, נמסר גם פן והנה שלשה אנשים, רמז שיתגלגל בג' גלגולים. וכן המן ראה בכוכבים שאשת המלך תהרגהו, לכן הוא יעץ להרג את

ושתי, ומזה השתלשלה המלכת אסתר שאכן הרגה אותו בסוף, כמובא במעם לעז' בשם מדרש. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שיש"ו בגימטריא וט"ט, ומובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' צ') ששר המשקים הוא בחינת קנה שנמצא בימין, ושר האופים בחינת וט"ט שנמצא בשמאל. וכן המן בגימטריא מאדים, שמסמל את בחינת אדמוני של עשו.

מובא ב'אור החיים' (בראשית מ, טז) "וירא שר האפים כי טוב פתרו", הראהו הגלות של ישראל אשר יאכלו האמות הנמשלים לעופות, כאמרו "וירד העיט על הפגרים", את ישראל הרמוזים ללחם דכתיב "אכלי עמי אכלו לחם", גם רמז באמרו "על ראשי" פי ישראל הם עליונים על כל האמות. ומבאר לדברינו שחלום שר האופים מרמז לו גם על הגלגול השלישי שלו באותו האיש, שממנו בא חרבן ציון כדלעיל, ומזה התחילה הגלות של ישראל, שנחרבו הצנורות הפנימיים של הפרנסה מציון, והסטרא אחרא שהם בבחינת עופות, אוכלים את הפרנסה והלחם, שבא מצד הקדושה עבור ישראל, שהם בבחינת ראש. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שבש"ר

האופיים יש אותיות **פורי"ם** והא"ש, לרמז על שני הגלגולים שלו. **מובא** בספר 'גלגולי נשמות' לרמ"ע מפאנו (אות ש') **שר האופים** הוא השליש, אשר נרמס בשער וימת כדבר אלישע, כי אמר "והנה ה' עשה ארבות בשמים", [ולא האמין בנבואת אלישע שה' ישפיע פרנסה לישראל], ובעינו ראה ומשם לא אכל, כי נרמס בשער וימת, וגם פעם אחרת לא סר מעינו רעה על ישראל, בענין פסח מעוכין כי נתמעך פעם אחרת, כי עינו ראה בהם לראות כל כך אוכלסין כנזכר במסכת פסחים, וקראו לאותו פסח, פסח מעוכין. ויוצא לפי דברי הרמ"ע מפאנו ששר האופים בא בגלגול עוד שתי פעמים, ובכל ג' הפעמים הוא נהרג כשעינו היתה צרה בפרנסתו של ישראל. כשהיה שר האופים הוא חלם על גלות ישראל שאמות העולם עושקים את ממונם של ישראל. והחלום הזה הוביל את יוסף להיות מלך במצרים ולהשפיע פרנסה לישראל, ומהחלום הזה השתלשלו כל גלות וגאלת ישראל ממצרים עם כל השפעות הפרנסה שבאו משם. בגלגולו השני הוא היה השליש שלא האמין בנבואת שפע הפרנסה של ישראל, ומת בזמן שקבלו את השפע. ובגלגולו השלישי

הוא נסה להכניס עין רעה באוכלסין של ישראל שבאו להקריב קרבן פסח בהר הבית, ולעורר את שפע הפרנסה לישראל, ונמעך למות. וזה דומה לאותו האיש שנתלה בערב פסח. וכמו שבגלגולו הראשון העוף אכל את בשרו, כמו שכתוב (בראשית מ, יט) "ואכל העוף את בשרך". כך בשני הגלגולים הבאים בשרו נמעך. לרמז שעינו היתה צרה בגשמיות של ישראל הנרמזת בבשר, ולכן נענש בבשרו. וכן שלישי מרמז על אותו האיש שהביא את אמונת הנוצרים להאמין בשלוש. וכן בגלגולו בהמן היתה עינו צרה בגופים של עם ישראל, ובקש להשמיד ולהרג את הגוף של עם ישראל. וכן נראה דשלישה סלי חרי מרמזים על ג' הגלגולים שלו, הסל העליון מרמז על מיתתו בגלגול הראשון כפי שיוסף פתר לו, ואחר כך היו לו עוד שני סלים באותו סוד כפי שבארנו. וכן מובא ברש"י שם (בראשית מ, טז) "סלי חרי" סלים של נצרים קלופים חורין חורין ודרך מוכרי פת כסנין לתתם באותן סלים. ויתכן שסלי לחם מחררין מרמזים על המצה שהיא לחם מחרר, שבזכות פח המצה שמשפיעה פרנסה לישראל, הוא נהרג ג' פעמים. וכן אחד משמות הפרנסה הוא סא"ל, וכן בגמר העבודה בליל פסח שממשיכה

את הפרנסה לישראל ביום שנדונים על התבואה נרמז **הסל** במה שאומרים **הסל** סדור פסח. וכן **נצרים** מרמזים על קלפת ה**נוצרי**. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שגם קלפת ה**אסלאם** שיונקת מהשפע של עם ישראל נרמזת ב**סלים**. וכן **סל** נקרא בארמית **צנא** ומרמז על יניקת ה**נוצרים** מהסל.

וכן רואים בפליחות לעשרה בטבת שהוא היום של חרבן ציון, שהזכירו את החלום של שר האופים, **ירח טבת מאד לקיתי בו וכו', אל קנא ונוקם גמלם ישאו את שבכם. כמעשיהם שלם ויבשו משבכם. כאיש חלום חולם שלשה סלי חורי**. (בבאור זה סייעני הרה"ג ר' חיים צבי לרפ"ד שליט"א).

וכן נראה שיהודה שלח לתמר **גדי עזים**, שהוא **שעיר עזים** המסמל את עשו, כמובא בזהר (צו כח). שה**שעיר לעזאזל** הוא כנגד **"עשו איש שעיר"**. לרמז לה על הוצאת הניצוצות מקלפת עשו. וכן קשרו לשון **אדם** של זהורית על ראש השעיר לעזאזל לרמז שהוא מיעד עבור יניקת **אדם**. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות ח"ג ס"ה) **דחית השעיר לצוק על ידי איש עתי הוא חירה רעהו של יהודה**. ורואים שחירה רעהו של יהודה התגלגל באיש עתי שהוביל את השעיר לעזאזל למדבר. ומבאר לדברינו שגם הגדי ששלח יהודה היה

בבחינת שעיר לעזאזל לעשו, להוציא את הניצוצות ממנו. וחירה היה רעהו של יהודה לחבר אותו לעשו, היינו לתת שפע מהקדשה של יהודה לעשו ולשאב מעשו את הניצוצות. ולכן חירה זוג ליהודה את בת שוע שהיא בת עשו, ובידו שלח יהודה את הגדי שהיה בבחינת שעיר לעזאזל לעשו. ולכן הוא נקרא **עדלמי** מלשון **אדם**. וכן מובא ב'פרדס רמונים' לרמ"ק שאיש עתי שיף לקלפת עשו, ונביא את דבריו: (שער כ"ה פ"ד) **שערי"אל משם "עשו איש שעיר", ומשם שעיר באשה ערוה. ויש שקראו אותה עית"אל ואפשר לפרש מלשון "איש עתי". וכן איש עתי מרמז על אתו איש.**

וכן **תמר** הייתה בתו של **שם בן נח**. ושם בן נח עזר גם לאברהם כשהלך להציל את לוט לצרף הולדת משיח ממנו, כמו שכתוב (בראשית יד, יז) **"ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהכות את כדלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שנה הוא עמק המלך: ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון"**. וברש"י שם **"ומלכי צדק" הוא שם בן נח**. והוא היה גם מלך בירושלים במקום המלכות של דוד. כמובא במדרש (ב"ר מג, ו) **"ומלכי צדק מלך שלם" צדק נקראת ירושלים שנאמר "צדק יליון**

בה.^ז וכן אותיות **שם** נמצאות במשיח. ונח בגימטריא אותיות **מי"ח** של **משי"ח**. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קעא) **המלכות נקראת שם**. וכן בארנו במאמר 'שרש דוד' מדוע שרש דוד בא לעולם דרך זבוב, כיון שענין היבום הוא **"להקים שם"**.

וכן רואים במלחמת המלכים, לפני שהמלכים לקחו את לוט בשבי, בשביל נשמת דוד, הם כבשו את שדה העמלקי, ומקום ששמו **תמר**. כמו שכתוב (בראשית יד, ז) **"וישב ויבאו אל עין משפט הוא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי הישב בחצצן תמר**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהתרגום מתרגם חצצן תמר, **עין גדי**. ויש רמז על הגדי שנותן זניקה לעשו בסוד **שעיר עיזים** כדלעיל. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל **שחצצן בגימטריא רחל** המסמלת את ספירת המלכות.

וכן **עין גדי**, או **הגדי** ששלח יהודה מרמזים על **הדגים** שמסמלים את מלכות בית דוד כדלקמן. וכן מצינו במדרש שהגדי קשור למספר **עשר** המסמל מלכות. (קה"ר א, ג) **בן עשר שנה קופץ כגדי**.

וכן מצינו בגמרא (ביצה כה:) **שעז** הוא מלשון **עזות**, והוא העז שבבהמות. ומצינו בזהר חדש (רות קד.) **בע"ז**

בדיוקנא עלאה, צדיק, גבור, נטר ברית, ואתתקף על יצרה ואתקרי גבור חיל, ורואים שבעז נקרא בעז מלשון עזות בגלל הגבורה של שמירת הברית. וכן מצינו בזהר (אחרי עא:) שתמר הקימה את מלכות בית דוד בעזות וחציפות שעשתה עצמה כזונה לשם שמים עבור הקמת המלכות. והזהר שם מקשר גם את מעשה דוד ובת שבע באותה בחינה, ומרמז שדוד פנה אליה בבחינה של עזות, כדי להביא את שלמה המלך ואת בית המקדש לעולם.

מצינו במשנה (ב"ק כא:) **הכלב והגדי שקפצו מראש הגג ושברו את הכלים, משלם נזק שלם, מפני שהן מועדין, וכו', תנו רבנן הכלב והגדי שדלגו ממטה למעלה פטורין, מלמעלה למטה חייבין**. נראה שיש כאן רמז בעניני עבודת ה'; **הכלב והגדי** שייכים למלכות כדלעיל, ו**גג** מסמל עולם גבה יותר. כמובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (כי תצא ע' קלט) שהגג של עולם העשייה הוא הקרקע של היצירה, וכן הלאה בבריאה. ואם מדלגים **ממטה למעלה**, היינו שעושים **אתערוותא דלתתא** בעבודת ה', להעלות מיין נוקבין לעולם שמעלינו, אף על פי ששוכרים את **הכלים** שמסמלים **מלכות**, היינו שנסו להעלות מיין נוקבין ולא הצליחו, ואדרבה גרמו פגם, כיון

שפִּנּוּנוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם פְּטוּרִין. כִּי זֶה דְרָךְ
הַעֲבוּדָה שֶׁהָאָדָם יַעֲשֶׂה אֶת הַמְטָל עֲלָיו,
וְכָל הַשָּׂאֵר בְּיַד שָׁמַיִם, וְרַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי.
וְלָכֵן זֶה נִקְרָא **תָּם** שְׁמִשְׁנָה וּמְשַׁלֵּם חֲצֵי
נֶזֶק, כַּמּוּבָא בְרִש"י שָׁם, כִּי יֵשׁ כָּאֵן רַמְזוּ
לְעֲבוּדַת ה' בְּ**תַמִּימוֹת**. וּמְשַׁלֵּם חֲצֵי נֶזֶק
בְּגִלְלַת הַנֶּזֶק שֶׁנִּגְרַם לְמַלְכוּת שֶׁהִיא בְּסוּד
חֲצֵי. אָבֵל אִם דִּלְגוּ מִלְמַעְלָה לְמִטָּה
שֶׁמְסַמֵּל מִיּוֹן דְּכוּרִין, שְׂאִין זֶה דְרָךְ
עֲבוּדָתָם, חֲיִבִים. כִּיּוֹן שֶׁהֵם מְשַׁרְשִׁים
בְּמַלְכוּת, אִין לָהֶם לְעַסְק בְּעֵינֵינִים שְׂאִינֵם
שְׂיָכִים לְאֶתְעֲרוּתָא דְלִתְתָּא שְׂשִׁיכָת
לְמַלְכוּת. וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים **מוֹעֲדִים**,
מִלְשׁוֹן **עֲמוּד**, כִּי הֵם הִתְחַבְּרוּ לְבַחֲיִנַת
הַעֲמוּד שֶׁמְשַׁפִּיעַ אֶת הַמִּיּוֹן דְּכוּרִין וְהַזִּיקוּ.
וּבִאֲפֻן אַחַר נִרְאָה לְבֵאֵר אֶת דְּבָרֵי הַמְשָׁנָה
וְהַגְּמָרָא בְּצַד שֶׁל הַלְעַמַת זֶה, שְׁהָרִי
הַכֶּלֶב וְהַגְּדִי מְסַמְּלִים אֶת **עַמְלָק** שֶׁהוּא
הַקְּלָפָה הַמְּלַבִּיֶשֶׁה עַל הַמַּלְכוּת כְּדִלְעִיל,
וְגַם מְסַמֵּל אֶת **אַגַּג** מֶלֶךְ עַמְלָק שֶׁהוּא
הַיֶּצֶר הָרַע, שֶׁמְנַסֶּה לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם
מֵהַגָּג עַל יְדֵי הַכְּשָׁלָה בְּחֻטָּא, וְאִם הֵם
מְדַלְגִים **מִלְמַעְלָה לְמִטָּה**, הֵיִינוּ
שְׁמַנְסִים לְהַחֲטִיא אֶת הָאָדָם, וְלְהַפִּילוֹ
מֵהַגָּג מִלְמַעְלָה לְמִטָּה, **חֲיִבִים** לְהַזְהִיר
מֵהֵם וְלֹא לְהַכְשִׁיל בְּחֻטָּא, שֶׁלֹּא נִיפּוּל חֵס
וְשָׁלוֹם מֵהַגָּג. וְאִם הֵם מְדַלְגִים **מִמִּטָּה**
לְמַעְלָה, הֵיִינוּ שְׁמַנְסִים לְעוֹרֵר אֶת
הָאָדָם שֶׁיַּעֲבֹד אֶת ה' לְמַעְלָה מִכַּחוּתֵינוּ
וְיַעֲלֶה לְמַעְלָה מֵעֵבֶר לְמָה שֶׁמְסַגֵּל,

כְּדָרְכוּ שֶׁל יֶצֶר שְׂאֵם אִינוּ מְצָלִיחַ
לְהַכְשִׁיל, הוּא מְנַסֶּה בְּדָרְךְ הַזֹּאת, כִּיִּדּוּעַ
הַעֲנִיָּן שֶׁל וְהָסֵר שְׁטֵן מִלְפָּנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ,
אִם אָדָם נִכְשֵׁל בְּאֲפֻן הַשְּׂנִי, אִף שְׁעֵשֶׂה
שֶׁלֹּא כְּרָאוּי **פְּטוּר**. כִּיּוֹן שְׁסוּף סוּף כְּוַנְתּוֹ
הִיתָה לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְרַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי.
וְלָכֵן אָמְרָה הַתּוֹרָה (דְּבָרִים כב, ח) **"כִּי**
תִּבְנֶה בַיִת חָדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקֵה
לְגַגְךָ". כַּמּוּבָא בְּשֵׁם ה'אֲמַרִי אָמַת' מְגוּר
שֶׁ**מַעֲקֵה** בְּגִימְטְרִיא **נִרְאָה** לְרַמְזוֹ עַל יִרְאֵת
שָׁמַיִם שֶׁמְגַנָּה מֵעַמְלָק שְׁרוּצָה לְהַפִּיל
מֵהַגָּג. וְכֵן **עַמְלָק** מְרַמֵּז בְּכַתוּב וְעָשִׂיתָ
מַעֲקֵה לְגַגְךָ. וְכֵן רוּאִים אֲצֵל רַחֲב
הַזֹּנָה, שֶׁהַגָּג הִיא מְקוּם זְנוּת. (יְהוֹשֻׁעַ ב, ו)
"וְהִיא הָעֵלְתָם הַגָּה וְתִטְמַנֵּם
בְּפִשְׁתֵי הָעֵץ הָעֲרֻכוֹת לָהּ עַל הַגָּג".
וְכֵן בְּמַעֲשֵׂה דָוִד וּבֵת שֶׁבַע מְזָכֵר **גַּג**, (ש"ב
יא, ב) **"וַיְהִי לָעֵת הָעָרִב וַיִּקָּם דָּוִד**
מֵעַל מִשְׁכְּבוֹ וַיִּתְהַלֵּךְ עַל גַּג בַּיִת
הַמֶּלֶךְ וַיִּרְא אִשָּׁה רֹחֶצֶת מֵעַל הַגָּג".
וְכֵן אוֹתִיּוֹת הַ**גָּג** הֵן לְפָנֵי **דָּוִד**, לְרַמְזוֹ עַל
קְלַפַת **אַגַּג** שֶׁמְלַבִּיֶשֶׁה עַל דָּוִד מִבְּחוּץ. כִּי
הָאוֹת ה' מִתְחַלֶּפֶת בְּא'. וְכֵן יֵשׁ רַמְזוֹ
בְּמַגִּלַת אֶסְתֵּר עַל תְּקוּן הַחֻטָּא שֶׁל שְׂאוּל
עִם **אַגַּג**, שְׁהָרִי הַמְּגַלָּה נִקְרָאת **אֵיגְרָת**,
מִלְשׁוֹן **אֵיגְרָא** שֶׁהוּא **גָּג**. וְכֵן הַגְּזֵרוֹת
וּבִטּוּלָן הֵיוּ עַל יְדֵי **אֵגְרוֹת** שֶׁנִּשְׁלַחוּ. וְכֵן
הֵמֹן יָרַד **מֵאֵיגְרָא רָמָה לְבִירָא**
עַמִּיקָתָא, שְׁהָרִי **עַמְלָק** אוֹתִיּוֹת לְעַמְק
שֶׁשֵׁם מְקוּמוֹ. וְכֵן בִּישׁוּעַת פּוּרִים קִפְצָה

בתו של המן מהגג. וכן מובא בספר 'החיים' מאחיו של המהר"ל בשם מדרש שהמן ראה בחלומו את מרדכי פורח על גג ביתו, ולכן הוא עשה עץ גבה חמשים אמה שיהיה יותר גבה מגג ביתו. וכן השתלשל באנגלית השם גג, רוף אותיות פור.

דוד המלך היה השדכן של

אוריה ובת שבע.

ויתכן שבת שוע, הייתה בתו של עשו מאשתו יהודית, המרמזת על יהודה. כמו שכתוב (בראשית כו, לד) "ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי". דמויבא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' ב) שבת שבע אשת דוד הייתה גלגול בת שוע אשת יהודה. וגם אצל בת שבע הייתה קלפת החתים קודמת למלכות, כשנשא לאוריה החתי לפני דוד. וכן חת נרמז בשם אחתפל, שהיה הסבא של בת שבע כדלקמן. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' מה) שאברהם קנה את מערת המכפלה שקשורה למצות מילה מבני חת, דח"ת מסמל את השמיני של מילה. וכן בני חת מזכרים שמונה פעמים בפרשה. וכן הכתוב (בראשית כג, טז) "אשר דבר באזני בני חת ארבע מאות שקל כסף" ס"ת רעית"י המסמלת את השמיני, כמובא בזהר (ויחי

רמ:). ורואים שקלפת החתים קשורה לשמיני שנרמז באות ח"ת, ושם שרש דוד המלך שהיה השמיני בבנים, כדבארנו במאמרי חנכה. וכן אוריה הוא אור י"ה המסמל את השמיני. וכן "יהודית בת בארי החתי" ר"ת בגימטריא דוד. וכן "בארי" מרמז על באר שמסמלת את היסוד שבמלכות של דוד. וכן יהודית בגימטריא משיח בן דויד. וכן יהודית ס"ת הפסוק המדבר על לדת שרש משיח (רות ד, טז) "ותקח נעמי את הילד ותשתהו בחיקה ותהי לו לאמנת". וכן ליהודית היה בן, יעוש כמו שכתוב (בראשית לו, ה) "ואהליבמה ילדה את יעוש ואת יעלם ואת קרח", ויעוש בגימטריא שם שפ"ו.

מובא בספר 'פני הושע' (קידושין עו:): מצאתי במדרש דאוריה בעצמו היה מבני חת ממש, והיה נושא כליו של גלית, ובאמת נענש דוד על שהשיאו לבת שבע, [אחר שאוריה עזר לו בנצחון על גלית, כי דוד לא יכל], ואמר לו הקב"ה: חידך אשתך נתת לו. והמקור הוא מאוצר הגאונים (סנהדרין עמוד תקלז) "ויאמר הלוא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי". אשר אתה עשית אותה אשת אוריה החתי שנתת אותה לו לאתנו, כמו שאמרו חז"ל כשבא עם גלית והיה הכובע [של גלית סגור],

כי צרעת מרמזת שיש בפנים ניצוץ קדוש
שהוא **ענג שהפך לנגע**.
וכן מובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל
(ע' מ') **"ויאהב יצחק את עשו כי ציד
בפיר", להיות כי היה לו צד ניצוצי
הקדשה מחלק הגבורה של יצחק
אבינו נתונים בפיו**. ויתכן שאלו
ניצוצות מלכות בית דוד, שהם בבחינת
פה, לכן היו נתונים בפיו של עשו. וכן
מובא ב'תורה אור' (וישלח כד:) שיעקב
שלח את המנחה לעשו, כיון שרצה לתקן
את עשו שיעשה תשובה, ובזה יהיה תקון
גדול מאד בעולם, ומרמז בתפלת ימים
נוראים: **ויאיתנו כל לעבדך וכו', ויתנו
לך כתר מלוכה**. רואים שאם אמות
העולם מתקרבים לה' מגיעים עד בחינת
כתר מלוכה. והוסיף הר"ג ר' א. ה.
שליט"א שיעקב הביא ליצחק **זין** אפלו
שלא בקש, לרמז לו שבכח הזין אפשר
לומר ברוך המן ולהוציא הניצוצות ממנו,
כפי שמבאר האריז"ל ב'שער הפנויות' על
פורים. ולכן יעקב התחפש בבגדי עשו
בבחינת פורים. וכן יעקב גרם שעשו
יצעק **"צעקה גדלה ומרה עד מאד"**
כמו שהמן גרם למרדכי לזעק **"זעקה
גדלה ומרה"**. ולכן יצחק רמז שצריך
להקדים **שקלים לשקליו** בפסוק: **"גשה
נא ושקה לי בני: ויגש וישק לו וירח
את ריח בגדיו ויברכהו"**. וכן כתוב
(בראשית כז, מא) **"ויאמר עשו בלבו**

**ואין פותח כדי לכת את ראשו, אז
אמר לו אוריה אם אפתח לך תתן
לי אשה, אמר אתו, אמר הקב"ה
בנות ישראל אתה מחלק, חיד
אשתך נתונה לו, היא בת שבע
הראויה לדוד**. נראה לבאר מדוע השיא
דוד את אוריה החתי לבת שבע, דמצינו
בזהר (נח עג:) **הסוד של בת שבע
שנתנה לאוריה החתי בראשונה,
צא ודיק ותמצא, מדוע נתנה הארץ
הקדושה לנגען עד שלא באו
ישראל, ותמצא דבר זה הכל סוד
אחד ודבר אחד**. היינו שהקב"ה מסובב
לתת לסטרא אחרא אחיזה ויניקה
מהקדשה לפני שמגיע הזמן, כדי שישמרו
על הקדשה בבחינת קלפה השומרת על
הפרי. ולכן דוד המלך בעצמו היה השליח
להשיא את אוריה לבת שבע, כי היה זה
לטובתו של דוד שלבת שבע תהיה
שמירה מהקלפות שיחשבו שהיא
ברשותם.

מצינו בגמרא (סנהדרין קא:) **אחיתפל
ראה צרעת שזרחה לו על אמתו,
הוא סבר איהו מלך ולא היא בת
שבע בתו הוא דנפקא מיניה שלמה**.
נראה דלכן היה סימן גדלה לאחיתפל בזה
שצרעת זרחה על היסוד שלו, שתצא
ממנו בת שבע אם שלמה. דקלפת
הצרעת מלבישה על מלכות בית דוד כפי
שנביא לקמן שישורי המשיח הם צרעת.

יִקְרְבוּ יָמֵי אָבֶל אָבִי וְאֶהְרֶגָה אֶת יַעֲקֹב
אֲחִי וְכִתּוֹב (אסתר ו, ו) **"וַיֹּאמֶר הַמֶּן
בְּלִבּוֹ"**. וְכִמוֹ שֶׁיַּעֲקֹב נִכְנָס בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ
לִיִּצְחָק אֶפְלוֹ שְׁלֵא נִקְרָא, כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוֹת
אִמּוֹ. כִּי אֶסְתֵּר נִכְנְסָה בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ
לְאַחֲשֵׁרוֹשׁ אֶפְלוֹ שְׁלֵא נִקְרָאָה.

וְזֶה לְשׁוֹן הַסֵּפֶר 'אֲגָרָא דְכֻלָּה' (קנח):
**"וַיֵּרָא שֵׁם יְהוּדָה בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי
וְשִׁמָּה שׁוּעִי".** מֵהוּ הַצֵּרֶךְ לִידַע שֵׁם
הָאִישׁ כְּנַעֲנִי. מִשְׁמִיעֵנוּ שֶׁכָּל מֵאֲוִיו
שֶׁל יְהוּדָה לְהוֹלִיד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נִגּוּד
"עֲשׂוֹ", וְרָאָה בֵּת אִישׁ אֲשֶׁר שְׁמוֹ
"שׁוּעִי" אוֹתִיּוֹת **"עֲשׂוֹ",** וְהִיא סוֹבֵר
כִּי שְׁמָא גָרִים, וְזֶה לְעַמַּת זֶה עֲשֵׂה
אַלְקִים, וְהִגֵּם שְׁלֵא נִתְקַיֵּם הַדְּבָר כִּי
מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ נוֹלַד מִתְּמַר, עִם כָּל זֶה
נִתְקַיֵּם הַדְּבָר בְּסוּד הַגְּלֹגוּל, כִּי פָרַץ
וְזָרַח גְּלֹגוּלֵי עֵר וְאוֹנָן כְּנוֹדַע.
וְנִתְגַּלְגַּל הַדְּבָר שְׁנֻטָה עַד אִישׁ אֲשֶׁר
שְׁמוֹ **"חִירָה"** לְשׁוֹן חִירוֹת, שִׁיְהִיָּה
עַקֵּר הַחִירוֹת לְעוֹלָמִי עַד עַל יְדֵי
מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כֵּן הִיא אִישׁ
עַדְלָמִי מַעִיר עַדְלָם, תְּבָה מְרַפֶּבֶת
"עַד עוֹלָם". יוֹרָה שְׁבָכָאן יְהִיָּה נוֹלַד
הַגּוֹאֵל שֶׁעַל יָדוֹ יְהִיָּה הַחִירוֹת **"עַד
עוֹלָם"**. בְּזֶה בְּטַח לְבוֹ לִיקַח אוֹתָהּ,
כִּי בְּיָדָאִי מִמְּנָה יֵצֵא חֹטֵר מִגְּזַע יִשְׂרָאֵל.
וְכֵן מוֹבָא בְּפִרוּשׁ בְּעַלֵי הַתּוֹסֵפוֹת שֵׁם.
"עַדְלָמִי". ג' פְּעָמִים כְּתִיב בְּפִרְשֵׁה
עַדְלָמִי, הַעַדְלָמִי, הַעַדְלָמִי, וְעוֹלָמִים

בְּגִימְטוֹרֵיָא שְׁלֵמָה הַמְּלִיךָ. **"וְשִׁמּוֹ
חִירָה"**. וְחִירָם הִיא מֵאוֹתָהּ מִשְׁפָּחָה
וְכָל הַמְּשִׁפָּחָה שְׁבֵט בְּנֵי יְהוּדָה,
וְלִכְדָּ הִיא חִירָם אוֹהֵב שְׁלֵמָה שִׁיְהִיָּה
מִשְׁבֵּט יְהוּדָה. וְכֵן דּוּד הַמְּלִיךָ כְּשֶׁבֶרַח
מִשְׁאוּל, הִלֵּךְ לְעַדְלָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ש"א
כב, א) **"וַיִּלְךְ דּוּד מִשֵּׁם וַיִּמְלֹט אֶל
מַעְרַת עַדְלָם וַיִּשְׁמְעוּ אֲחָיו וְכָל בֵּית
אָבִיו וַיֵּרְדּוּ אֵלָיו שְׁמָה"**. וְכֵן מוֹבָא
בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזְבוּרְג שְׁלִיט"א
שְׁחִירָה ר"ת וְס"ת שֶׁל **"רוּחַ הוִי"ה"**,
שְׁנֹאֲמַר עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. (ישעי' יא, א)
"וְנִחָה עָלָיו רוּחַ הוִי"ה".

מוֹבָא בְּ'אֲבֵרְבִנְאֵל' (וישב) שֵׁשׁ אֲשֶׁת
יְהוּדָה הִיא בֵּת שׁוּעִי, וּבֵת שׁוּעִי אִינוּ רַק
צִיּוֹן שֵׁם אֲבִיָּה, אֲלֵא הוֹאִיל וְלֵאבִיָּה קִרְאוּ
שׁוּעִי, קִרְאוּ לָהּ בֵּת שׁוּעִי, וְכִמוֹ שֶׁקּוֹרְאִים
בֵּת שְׁבַע, אוֹ בֵּת נְדִיב. וַיִּצְא לְפִי זֶה שְׁהִיו
לָהּ שְׁנֵי שְׁמוֹת; עִילִית, וּבֵת שׁוּעִי. וְהוֹסִיף
הַרְה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁעִילִית
בֵּת שׁוּעִי נִרְמְזָת בְּכְתוּב (משלי לא, כט)
**"רַבּוֹת בְּנוֹת עֲשׂוֹ חֵיל וְאֵת עִילִית עַל
כֻּלָּנָה"**. וְ"חֵיל" נִרְמְזָת בְּפִסּוֹק שְׁנֹאֲמַר עַל
בְּעַז שִׁיִּצָּא מִיְהוּדָה כְּשֶׁהוֹלִיד אֶת שְׂרָשׁ
דּוּד, (רות ד, יא) **"וְעֲשֵׂה חֵיל בְּאַפְרָתָה
וְקִרְאָה שֵׁם בְּבֵית לְחָם"**. כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר
'הַיִּשְׂרָאֵל' שֶׁשְׁמָה שֶׁל בֵּת שׁוּעִי אֲשֶׁת יְהוּדָה
הִיא עִילִית. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמְ"ע מִפְּאֵנוּ
(גִּלְגוּלֵי נִשְׁמוֹת אוֹת ע) שֶׁשְׁמָה שֶׁל אֲשֶׁת לוֹט
הִיא עִידִית. וְהָאוֹת ל' מִתְחַלֶּפֶת בְּאוֹת

ד' באותיות דטלנ"ת. דבת שוע ואשת לוט דומות מאד בקשר שלהן לשרש מלכות בית דוד. וכן עידי"ת מרמזת בפתוב (יחזקאל לד, כד) "ועבדי דוד נשיא בתוכם", בדלוג ג' אותיות. לרמז שגשמת דוד היטה "בתוכם". וכן עידי"ת מסמלת קרקע משבחת, כי מלכות היא בבחינת קרקע, ומלכות בית דוד היא קרקע עידי"ת. [בבאור כל ענין יהודה ויחמי סיעני הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א].

דוד המלך ועשו נקראו בתורה

"אדמוני".

מצינו בזהר (פנחס רנא:) ר' שמעון פתח ואמר "גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים". "גער חית" זו חיה שנאחז בה עשו, מהו "קנה" זה הזכר של זו החיה הרעה שיש לו צד קטן בהאחזות הקדשה, ומשום כך היא שולטת על העולם, ועל שלטון זה כתוב "קנה וסוף קמלו", "קנה" שעתידי הקדוש ברוך הוא לשבר אותה כקנה זה. רואים שיניקת עשו מהקדשה היא דרך בחינת קנה שהוא קוץ. כמו שכתוב (ישעי' לו, ו) "הנה בטחת על משענת הקנה הרצוץ הזה, על מצרים, אשר יסמוך איש עליו, ובא בכפו ונקבה", רואים ש"קנה רצוץ". הוא קוץ שדוקר. וכן

רצוץ בגימטריא שפ"ו. וכן מצינו שהמן הנכד של עשו שיונק מציון כדלקמן, הוא בחינת קוץ, כמובא במדרש (אסת"ר ט, ב) באותה שעה אמר הקוץ לפני הקב"ה, רבוננו של עולם אני שאין לי במה לתלות, אפתן את עצמי ויתלה טמא זה, שאני נקרא שמי קוץ, והוא קוץ מכאיב, ונאה שיתלה קוץ על קוץ, וממנו מצאו ועשאו, וכיון שהביאהו לפניו הכינו על פתח ביתו ומדד עצמו עליו להראות עבדיו היאך יתלה מרדכי עליו, השיבתו בת קול, נאה לך העץ מתקן לך העץ מששת ימי בראשית. נראה דזה סוד קץ הגאלה, שה' יוציא את האות ו' מהקוץ של עשו, שממנה הוא יונק, ותשארנה אותיות קץ, כפי שבארנו שבטול יניקת עשו, הוא הדין הגדול של הקץ, ובזה תלוי הגאלה. [עין ב'מגלה עמקות' (פרשת תולדות) שיעקב יקח בזמן הגאלה את האות ו' מעשו, ויהפך לעש. כמו שכתוב "עש יאכלם"]. וכן קוץ נרמז בתבת שקוץ. וכן קוץ בגימטריא מציון, דיניקת הקוץ היא מציון. וכמו שכתוב (ירמי' ט, יח) "קול נהי נשמע מציון איך שדדנו בשנו מאד כי עזבנו ארץ כי השליכו משכנותינו". וכן קוץ בגימטריא דוד פעמים דוד. וכן שודד אותיות ש' דוד,

דיניקת הקלפות השודדים היא דרך האות
ש' שהיא בבחינת שנים, שיונקת
מהמקום של דוד כדבארנו במאמר
'חשמל סלם'. ועל זה זועק הנביא "קול
נהי נשמע מציון איה שדדנו". וכן
שדדנו אותיות ש"ן דר"ד.
והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א
שהשעיר לעזאזל היה נותן יניקה לקלפת
עשו מבית המקדש, כמובא בזהר (צו כח).
שהשעיר לעזאזל הוא כנגד "עשו
איש שעיר", אותו היו דוחפים על
הצוק אותיות קוץ, כמובא במשנה (יומא
סז), לרמז שניקת עשו היא מבחינת קוץ.
וכן עשו סכות בדרך לצוק, לרמז על חג
הסכות שבו תהיה מלחמת גוג ומגוג
ויהיה קץ. וכן קשרו לשון אדם של
זהרית על ראש השעיר לעזאזל לרמז
שהוא מיעד עבור יניקת אדום. וכן
השתלשל בגשמיות כשיש חשש למשבר
כלכלי גדול באמות העולם הם קוראים
לו מצוק פסקלי, מצוק מרמז שיש
להם קשי עם הצוק שמשפיע להם את
השפע, ופסקלי מרמז שהפס – צנור,
של הקלי – קלפה, בקשיים. וכן אותיות
ציר"ן נמצאות בתבת סנקציות
המסמלת קשיים]. והוסיף הרה"ג ר' ש.
ריסקין שליט"א שקו"ץ מרמז אצל דוד
המלך בכתוב (ש"א כב, ב) "ויתקבצו אליו
כל איש מצוק". וכן לפי המסורת

הנוצרית שמו על ראש יש"ו קוצים לפני
שתלו אותו. וכן קו"ץ ס"ת הכתוב על
הניקה מציון (ירמ' ד, טז) "הזכירו לגוים
הנה השמיעו על ירושלם נצרים באים
מארץ המרחק ויתנו על ערי יהודה
קולם". וכן קו"ץ מרמז בכתוב שנאמר
על חטא העגל (שמות לב, ו) "וישב העם
לאכל ושתו ויקמו לצחק". בדלוג שתי
אותיות, וכפי שנבאר שצחוק שיף
למקום הזה. וכן העגל היה מזנה
המסמל את המקום הזה. וכן הכתוב
המרמז על יניקת עשו מהקדשה (בראשית
כה, ל) "הלעיטני נא מן האדם האדם"
עם המלים והכולל, בגימטריא עגל.
והוסיף הרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א
שעגל הזנה בגימטריא צלב או נגע
שהם הקלפות המלבישות על המקום
הזה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן
שליט"א שעגל אותיות לעג, שמסמל את
הצחוק דקלפה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ.
שליט"א שלכן חשש משה מלעג של
מצרים בעקבות חטא העגל, כמו שכתוב
(שמות לב, יב) "למה יאמרו מצרים
לאמר ברעה הוציאם להרג אתם
בהרים".

מצינו בגמרא (ר"ה יז). "נשא עון וגו'
לשארית נחלתו" אמר רבי אחא בר
חנינא, אליה וקוץ בה "לשארית

נחלתו", ולא לכל נחלתו, למי שמשים עצמו כשירים. ומבאר רש"י אליה שמנה יש פאן, וקוץ בה, כלומר דבר תנחומין יש פאן, אבל יש בתוכה דבר קשה שאינו שנה לכל. נראה לבאר שאליה מרמזת על אליה הנביא מבשר הגאולה והתשובה, לכן הפסוק של "נשא עון וגו' לשארית נחלתו" נרמז בה וקוץ בה מרמז על הקץ בסוד קוץ כדלעיל, ויש פאן רמז שלא כלם יזכו "ולא לכל נחלתו" וכפי שראינו במלחמות העולם הראשונה והשנייה שהיו חלק ממלחמות גוג ומגוג לפי ה'חפץ חיים' ונהרגו הרבה יהודים. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א).

מובא ב'ספר הליקוטים' להאר"ל (תהילים תלו) "גער חית קנה", כי ידוע שיש שני בחינות, סטרא דמסאבא הנקרא חמע, וסטרא דקדושה הנקרא מצה, וכשיחתך רגל זו החי"ת, תשאר ה'. וכשיחתך רגל זו הק' של קנ"ה, ישאר ה"ה, בסוד "ראשון לציון הנה הנם". וזהו גער חית [חי"ת], וק' דקנ"ה, וחתכם ועשה אותם ההי"ן, ויעשו מחמע מצה, ומקנה ה"ה. וזה סוד נעיצת הקנה בים, רוצה לומר רגל זאת

הק' נתארכה, ונעצה בים שהיא ה' תתאה, הנקרא ים, והורידה לחיצונים. וק' של זאת הקנה שנתארכה מהנה, הוא שהעלה שירטון. רוצה לומר, קו ארך מרגל הק'. ועליה נבנה כרך גדול של רומי וכו', ובזה השירטון יש אותיות שט"ן ונ"ה, למען שפות הרנה את הצמאה, ונבנתה צור מחרבנה של ירושלים. רואים שיניקת הקלפה משלמה המלך היתה דרך בחינת קנה רצוץ שנעץ גבריאל בים, והוא הקנה של עשו, שנאמר עליו "גער חית קנה". ומבאר לדברינו שהקנה של עשו יונק מצינון. וכן רואים שיניקת הקנה היא בסוד "הנה" שנהפך לקנה, באותה בחינה שהמצה נהפכת לחמע. ומצה מסמלת את דוד המלך, כמובא בזהר (ויצא קנז). לחם עני, מי זה עני, זה דוד המלך שכתוב בו "כי עני ואביון אני". ולכן נעיצת הקנה היתה בים, כפי שנבאר לקמן שהנשמות בציון הן בבחינת דגים, ושלמה נרמז בדג הסלמון.

מצינו ברש"י (בראשית ל, כה) "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש" אש בלא להבה אינו שולט למרחוק. משנולד יוסף בטח יעקב בהקדוש ברוך הוא ורצה לשוב. רואים שיוסף מנצח את עשו. ומבאר לדברינו פיון שיוסף הוא סוד

דקדושה ששולט על בחינת הנוקבא, יש לו פח לנצח את עשו ששייך ליסוד דקלפה שתחתיו. כפי שנבאר לקמן שייסוד המלכות הוא בבחינת אותיות ש"ד, ויחד עם יסוד הדכר שהוא אות י' נהיה שם שד"י שמנצח את הקלפות שגומזות באותיות ש"ד. וכן מצינו ברש"י (שם לג, ז) "נגש יוסף ורחל" בכלן האמהות נגשות לפני הבנים אבל ברחל יוסף נגש לפניה, אמר אמי יפת תאר, שמא יתלה בה עיניו אותו רשע, אעמד כנגדה ואעפכנו מלהסתכל. ורואים שיוסף מגן על רחל המסמלת את המלכות דקדושה, מעשו. וכן מצינו בזהר (בלק רב:) שהיה ליוסף נס כשהגן על אמו, שגופו התפשט שיש אמות לכל צד, כנגד היסוד שהוא בחינת אמה, ובחינת שש.

וכן יהודה שהוא יסוד שבמלכות דקדושה, מנצח את עשו היסוד שבמלכות דקלפה, כמובא במדרש (תנחומא וישלח א) "ויהי לי שור וחמור" אין לי לירא ממך שהרי נולד יוסף שנקרא שור, ו"חמור" זה משיח בן דוד, וגם יהודה שטנו של עשו שנקרא "ואריה כבקר יאכל תבן" פרוש אריה שהוא יהודה שנקרא "גור אריה יהודה", "כבקר" זה יוסף, יאכל עשו שהוא תבן שנקרא "ובית עשו לקש". וכן מצינו ב'תוספות' (גיטין

נה: ד"ה ביהודה) שחשים בן דן ויהודה הרגו את עשו, ורואים שחבור יהודה ודן מתגבר על עשו. ומצינו במדרש (ילקוט יחי קס.) משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ואמו מדן. וכן חשים אותיות משיח.

מובא בשער הגלגולים להאריז"ל (לז) בלקתך מצפת לצד צפון ללכת אל כפר עין זיתון, דרך אילן אחד של חרוב, שם קבור יש"ו הנוצרי. ויש שם ב' דרכים וכו'. והנה באמצע ב' הדרכים האלו, יש שם בקעה גדולה של אילני זתים, ולקצה הצפוני של בקעה זו יש שם נחל מים שוטף. ובאר הרה"ג ר' י. רוזנפלד שליט"א שרואים את יניקת הנוצרים מצפת במקום של אילני זתים וחרובים ונחלי מים, המסמלים את פנימיות התורה, כי יניקתם משרש דוד בן ישי שמגלה את פנימיות התורה בזמן הגאולה. ועוד הוסיף שישו מרמז על ישות וגאולה, שהיא הקלפה המלבישה על מלכות בית דוד שהם בתכלית הענוה והבטול. לכן תלו את ידיו להראות שאין לו שום פח. וכן רומי הם מלשון רוממות וגאולה, כמו שכתוב (דברים ח, יד) "ורם לבבך ושכחת".

מובא בספר הגלגולים להאריז"ל (פרק ס"ז) שכתוב (ויקרא כד, טז) "ונקב שם הוי"ה מות יומת רגום ירגמו בו כל העדה" ר"ת

יש"ו, כי ישו היה גלגול המקלל שנקב שם הוי"ה, ושניהם היו ממזרים, [ושניהם נסקלו על ידי בית דין]. וגם על המקלל מצינו שהוא פגם ביסוד שבמלכות. כמובא בזהר (אמור קו) **"ויקב בן האשה הישראלית" מהו "ויקב", רבי אבא אמר ויקב ודאי, כמו שאתה אומר "ויקב חר בדלתו", נקב מה שהיה סתום.** ורואים שהוא פגם ביסוד שבמלכות שהוא בבחינת נקב ודלת. וכן מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא) **בַּעֲשׂוֹ כְּתוּב "וַיֵּצֵא הָרְאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי" וְגו', וְהָלֹא כְּתוּב גַּם בְּדוֹד "וַיְבִיאֵהוּ וְהוּא אֲדָמוֹנִי", אֵלֹא עֲשׂו מִן זֶהֶם הַזֶּהָב נַעֲשֶׂה, וְדוֹד בְּזֶהָר הַזֶּהָב נִדְבַק, בַּעֲשׂוֹ כְּתוּב בּוֹ "אֲדָמוֹנִי כְּלוֹ כְּאֲדָרְתִּי שְׁעוֹ" שֶׁהוּא בְּזֶהֶם וּפְסֻלַּת הַתּוֹךְ הַזֶּהָב יֵצֵא. וּבְדוֹד כְּתוּב "עִם יְפֵה עֵינַיִם וְטוֹב רֵא"י.** וכן מצינו ב'חתם סופר' שמקשר את הפסוק שניאמר על עשו, (בראשית לו, מג) **"הוא עשו אבי אדם",** לפתוב שניאמר על דוד, (ש"א יז, יד) **"ודוד הוא הקטן".** וכן מצינו שהיו עם דוד ארבע מאות איש בדומה לעשו, כפתוב (ש"א כב, ב) **"ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכל איש אשר לו נשא וכל איש מר נפש ויהי עליהם לשר ויהיו עמו כארבע מאות איש".** ולכן היו אנשים

אלו מרי נפש ובעלי יסורים, ששייכים לציון כדלעיל. וכן כתוב (שם כה, יג) **"ויעלו אחרי דוד כארבע מאות איש".** וכן מצינו בגמרא (סנהדרין מט:) **אמר רב יהודה אמר רב ארבע מאות ילדים היו לו לדוד כלו בני יפת תאר היו, ומגדלי בלורית היו, ומהלכין בראשי הגיסות היו, והוה הו בעלי אגרופין של דוד.** וכן כשהכה דוד את עמלק מזרע עשו, כתוב (ש"א ל, יז) **"ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם ולא נמלט מהם איש פי אם ארבע מאות איש".** ורש"י (בראשית לג, טז) מקשר את הארבע מאות איש האלו לארבע מאות שהיו עם עשו, ובזכות שנשמטו אז מעשו ולא רצו להזיק ליעקב, ה' פרע להם במלחמה עם דוד. וכן מצרע בגימטריא ארבע מאות, ומצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שייסורי המשיח הם צרעת. וכן דר"ד מרמז באות השלישית בכתוב (בראשית כז, ה) **"וילך עשו השדה לצוד ציד להביא",** דעשו צד ויונק מדן"ד. וכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות. וכן נגעי"ם מרמזים מרמזים באות השניה בכתוב על יניקת עשו מיעקב, (בראשית לג, ח) **"ויאמר מי לך כל המחנה הזה אשר פגשתי ויאמר למצא חן בעיני אדני".** וכן מובא בעלון 'כי לה' המליכה' שקליפת עמלק

בא"ת ב"ש יוצא בגימטריא 112, וזה המספר של משי"ח בא"ת ב"ש, ומבאר לדברינו כיון שא"ת ב"ש מסמל דבר והפוכו, הצד ההפוך של עמלק יונק מהצד ההפוך של משיח, היינו הגבה של עמלק מתחבר לנמוך של המשיח לינוק ממנו. וכן מספר 112 הוא שם יב"ק ששם נמצאת נקודת החבור בין עשו ועמלק ליעקב, כמובא ברמח"ל (פרוש המצוות) "ויעבר את מעבר יבק", פאן נזמן לו קטרוג תקיף שרו של עשו, מהו סוד, אלא פשרצה לצאת למטה להאיר לעולם נזדמן לו קטרוג זה, מהו יב"ק הו"ה אלה"ם.

וכן מצינו בגמרא (סוטה מז.) יתיב וקא משתבח כמה נאה אכסניא זו אמר ליה אחד מתלמדיו רבי עיניה טרוטות, אמר ליה רשע בך אתה עוסק, אפיק ארבע מאה שפורי ושמתייה כל יומא אתא לקמיה ולא קבליה, יומא חד הנה קרי קרית שמע אתא לקמיה הנה בדעתיה לקבוליה אחוי ליה בידיה סבר מדחא דחי ליה אזל זקף לבינתא פלחא, אמר ליה חזור בך אמר ליה כף מקבלני ממך כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידי לעשות תשובה, דאמר מר כשף והסית והדיח והחטיא את ישראל. ושמעתי מהרה"ג ר' א. כליל

שליט"א שלכן רבי יהושע בן פרחיה נדה את אותו האיש בארבע מאות שופרות. וכן רואים שאותו האיש פגם בראית אשה שהוא פגם ביסוד.

מצינו בגמרא (ע"ז ט:) אמר רבי חנינא אחר ארבע מאות לחורבן הבית, אם יאמר לך אדם, קח שדה שנה אלף דינרין, בדינר אחד אל תקח. רואים שהגמרא הבינה שארבע מאות שנה אחרי החורבן, הגאלה כבר קרובה. ומבאר לדברינו כיון שעברו מהחורבן ארבע מאות שנה, והקלפה המלבישה על החורבן, שיונקת ממספר ארבע מאות סימה את ניקתה, זה הזמן לגאלה.

מובא מרבי צדוק (ליקוטי אמרים' ה) אמר המן בספורו לזרש אשתו "אשר קרהו", וכן בתורה "אשר קרד" כי כמו שהוא חושב הפל מקרה. נראה דלכן התחיל הקשר של בעז עם רות בפסוק (רות ב, ג) "ויקר מקרה חלקת השדה לבעז". כי מלכות בית דוד מקדשת את המקרה, להבין שהפל רקמה של הקב"ה שיוצר ומחבר את כל הארועים בבחינת רקמה. ואז זכו ל"ויקר מקרה", שהוביל את רות לבעז. ומרמז בזהר חדש (רות קד:) "ויקר מקרה" בלשון כבוד כמה דאת אמר "מה יקר חסדך אלהים". רואים שהיקר בכתוב זה מרמז על יקר בבחינת כבוד.

רְבִקָּה וְתָמָר הַתְּכַסּוּ בְצַעֲיָף וְהוֹלִידוּ תְּאוֹמִים.

רואים קָשֶׁר בֵּין חֹדֶשׁ סִינּוֹן שָׁבוּ נִתְּנָה תּוֹרָה, לְצִיּוֹן שְׁעָלֶיהָ נֹאמֵר **"כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה"**. סִינּוֹן אוֹתִיּוֹת **צִיּוֹן**, כִּי אוֹתִיּוֹת ס' וְצ' מִתְחַלְּפוֹת בְּאוֹתִיּוֹת זִסְשֵׁר"ץ. וְסִינּוֹן עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא סִינִי, שְׁשִׁים נִתְּנָה הַתּוֹרָה בְּחֹדֶשׁ סִינּוֹן. וְכֵן יְהוּדָה שָׂרֵשׁ הַמַּלְכוּת נוֹלַד בְּט"ו סִינּוֹן כַּמּוּבָא בַּמִּדְרָשׁ (יִלְקוּט שְׁמוֹת קִסב). וְכֵן דָּוִד הַמֶּלֶךְ נוֹלַד בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת בְּחֹדֶשׁ סִינּוֹן. [הַתְּקַבֵּל מֵהַרְה"ג ר' ד. לֵב שְׁלִיט"א] וְכֵן מִזֶּל חֹדֶשׁ סִינּוֹן הוּא **תְּאוֹמִים** בְּגִימְטְרִיא **מַלְכוּת**. וְכֵן מִצִּיּוֹן בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמ"ר ב, ה) מָה הַתְּאוֹמִים הִלְלוּ אִם חוֹשֵׁשׁ אֶחָד מֵהֶן בְּרֵאשׁוֹ, חִבְרוּ מְרַגֵּשׁ, כִּד אָמַר הַקַּב"ה **"עֲמוּ אֲנֹכִי בְצָרָה"**. וְרוֹאִים שְׁתְּאוֹמִים מִסְמָלִים אֶת הַהִשְׁתַּתְּפוּת בְּצַעֲרֵי הַכָּלָל שְׁשִׁיכָת לְצִיּוֹן כְּדִלְעִיל. וְכֵן שָׂרֵשׁ מַלְכוּת בֵּית דָּוִד בָּא מִתָּמָר בְּלִדַת הַתְּאוֹמִים פֶּרֶץ וְזָרַח. וְגַם עָשׂו שֶׁהוּא הַלְעֻמַּת זֶה שֶׁל דָּוִד הִיָּה תְּאוֹם שֶׁל יַעֲקֹב. וְכֵן מוּבָא מֵהַרְה"ג ר' יוֹסֵף מוֹרְדֵי שְׁלִיט"א שְׁתְּאוֹמִים מְרַמְזִים בְּכַתוּב (בְּרֵאשִׁית א, א) **"אֵת הַשְּׂמִימִים וְאֵת הָאֲרָץ בְּהַפּוֹף אוֹתִיּוֹת**. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שְׁתְּאוֹמִים הֵם סוּד הַמַּלְכוּת שֶׁחִבְרָה שְׂמִימִים לְאֲרָץ בְּמִתָּן

תּוֹרָה בְּחֹדֶשׁ שְׁמִזְלוּ תְּאוֹמִים. וְכֵן יַעֲקֹב וְעָשׂו רְחוּקִים זֶה מִזֶּה כְּרְחוּק שְׂמִימִים מֵאֲרָץ.

וְכֵן הַשְּׁפָעַת יוֹסֵף הִסּוּד הַמִּסְמָלֵת אֶת הַשְּׁפָעַת הִסּוּד לַמַּלְכוּת, הִיָּתָה בְּבַחֲיִנַת תְּאוֹמִים, כַּמּוּבָא בְּסִדְרֵי הַדּוֹרוֹת' (ב' אֲלֵפִים רל"ג) **כְּתַב נְתִיב הַיֵּשֶׁר פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח בְּשֵׁם ב"ש אֲפָרַיִם וּמְנוּשָׁה הִיוּ תְּאוֹמִים, מְנוּשָׁה בְכוֹר לְלֵדָה וְאֲפָרַיִם בְּמַחֲשָׁב**. וְכֵן מוּבָא בְּצִיּוֹנִי' (בַּמִּדְבָּר) **אֲפָרַיִם מִזְלוּ תְּאוֹמִים וְאֲבָנוּ לְשֵׁם, מְנוּשָׁה מִזְלוּ מְאֻזְנִים וְאֲבָנוּ שָׁבוּ**.

וְכֵן מִצִּיּוֹן בַּמִּדְרָשׁ שְׁמַקְשֵׁר בֵּין הַתְּאוֹמִים שֶׁהוֹלִידָה תָּמָר, לַתְּאוֹמִים שֶׁהוֹלִידָה רְבִקָּה. (ב"ר ס, טו) **שְׁתִּימִים הֵם שְׁנֵתְכַסּוּ בְצַעֲיָף וַיִּלְדוּ תְּאוֹמִים רְבִקָּה וְתָמָר**. רוֹאִים שְׁבִשְׁתֵּי הַלְדוֹת הִיָּה מַעֲשֵׂה בְּהוֹצָאת יָד; אֲצֵל יַעֲקֹב וְעָשׂו כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כה, כו) **"וְאֲחֵרֵי כֵן יֵצֵא אֲחִיו וַיָּדוּ אַחֲזֵת בְּעַקֵּב עָשׂו"**. וְאֲצֵל פֶּרֶץ וְזָרַח כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית לה, כח) **"וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֵּן יָד וַתִּקַּח הַמִּיֻלָּדֵת וַתִּקְשֶׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי לְאִמֵּר זֶה יֵצֵא רֵאשִׁינָה: וַיְהִי כְּמִשִּׁיב יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא אֲחִיו וַתֹּאמֶר מָה פָּרַצְתָּ עָלַי פֶּרֶץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פֶּרֶץ: וְאַחַר יֵצֵא אֲחִיו אֲשֶׁר עַל יָדוֹ הַשְּׁנֵי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ**

זרח. והמדרש מקשר אותם ל**צעיף**, דצעיף מסמל את המלכות, כמו שכתוב (ישעי' סב, ג) **"וּצְנִיף מְלוּכָה"**. וכן מובא בגמרא (ברכות ג:) על דוד המלך שבאו אליו ואמרו עמך ישראל צריכים פרנסה. ר"ת **צעיף** ותמר התפסטה בצעיף, כיון שעמך ישראל צריכים פרנסה, וצריף להביא לעולם את מלכות דוד שמשפיעה את הפרנסה לישראל. ורבקה התפסטה בצעיף להוליד את הלעממת זה של דוד שהוא עשו. וכן מובא בשם השומרי אמונים' זצ"ל שהמזלות של שני החדשים של מתן תורה, אדר וסיון, נאמרו בלשון רבים, דגים ותאומים, מה שאין כן שאר המזלות של שאר החדשים נאמרו בלשון יחיד, לרמז שרק בזכות התורה, הרבים מתאחדים יחד. ורואים קשר בין תאומים לדגים המסמלים את היסוד שבמלכות כדלקמן. וכן **תאומים** מרמזים באות שלישית בכתוב (בראשית לח, יא) **"וַיֹּאמֶר יְהוָה לְתָמָר כִּלְתוֹ שְׁבִי אֵלַי בְּבֵית אֲבִיךָ"**. ויש כאן רמז שיהודה מנע מתמר את הולדת התאומים פרץ וזרח שמהם שרש המלכות.

ונביא טבלה מאת הרה"ג ר' פנחס פרקש שליט"א בה רואים קשר בין השדוד של רבקה ליצחק, לשדוד של רות לבעז

רות לבעז	רבקה ליצחק
"וַיִּקַּר מִקְרָה חֲלֻקֹת"	"הִקְרָה נָא לִפְנֵי"
"לְנַעֲרוֹ הַנָּצֵב"	"אֲנֹכִי נָצֵב"
"לְמִי הַנְּעִרָה הַזֹּאת"	"וְהִי הַנְּעִרָה"
"וְשִׁתִּית"	"וְאִשְׁתִּיה"
"בְּרוּךְ הוּא לָהּ"	"בְּרוּךְ ה'"
"לֹא עֲזַב חֲסִדוֹ"	"לֹא עֲזַב חֲסִדוֹ"
"קָרוֹב לָנוּ הָאִישׁ"	"בֵּית אַחֵי אֲדֹנָי"
"אִם תִּגְאָל גְּאֹל וְאִם לֹא"	"הִגִּידוּ לִי וְאִם לֹא"
"כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ"	"לֹא אֲכַל עַד אִם"
"כִּי נַחֲמָתָנִי"	"וַיִּנָּחֵם יִצְחָק"
"יַעֲשֵׂה ה' עִמָּכֶם חֲסִד"	"וַעֲשֵׂה חֲסִד עִם אֲדֹנָי"

וכן מצינו בגמרא (שבת פט:) שלעתיד לבוא בזמן הגאולה יאמרו ליצחק **כי אתה אבינו**, כי הוא מליץ טוב על בני ישראל, שיזכו לכפרה ולגאולה. וכן מצינו בזהר

(שמיני לח:) שֶׁהִגָּאֵלָה תְהִיָּה בְסוּד יִצְחָק. וְכֵן מְצִינּוּ בַזֶּהֶר (תולדות קלה.) **בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁיֶגּוּ הַצְּדִיקִים דַּעַת שְׁלֵמָה וְכוּ', הִדָּא הוּא דְכָתִיב "וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אֲבֵרָהם", אֵלּוּ הֵם תּוֹלְדוֹת הַשְּׁמֵחָה וְהַשְּׁחוּק שְׂיֵהָא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (פ' וירא ע' נח) כְּמוֹ שְׂמֵאֲבֵרָהם יִצְאָ יִצְחָק, כֵּן יִצְאָ מְלוּט יִצְחָק, ק"ץ ח"י, דְהִינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוּד "דּוֹד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם". וְכֵן מְשִׁיחַ מְרַמֵּז בְּכַתוּב שֶׁל לְדַת יִצְחָק, (בראשית יח ד) "לְמוֹעֵד אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה", בְּדִלּוּג ה' אוֹתִיּוֹת. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שְׂרַבְקָה אוֹתִיּוֹת הַבְּקָר שְׂמַרְמֵז עַל הַגָּאֵלָה. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזְבוֹרְג שְׁלִיט"א עַל הַכְּתוּב שְׂרַבְקָה הַסְּכִימָה לְהַנְשֵׂא לְיִצְחָק, (בראשית כד, נח) "וַיִּקְרָאוּ לְרַבְּקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הַתְּלַכִּי עִם הָאִישׁ הַזֶּה וַתֹּאמֶר אֵלָּהּ". שְׂרַבְּקָה" יַחַד עִם "אֵלָּהּ" בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ.**

מְדוּעַ כְּתוּב פְּעָמִים "הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה".

<p>הִיָּה מֵאֵכֶל אֲבָלִים, שְׂקִשׁוֹר לְשֶׁרֶשׁ דּוֹד, הַמְּשִׁתֵּתֵף בְּצַעַר הָעוֹלָם, וּמִנַּחֵם אֶת הָאֲבָלִים, עֲשׂוֹ הַשְּׁתוּקָה לְמֵאֵכֶל הַזֶּה בְּמִיחָד, שְׁבוּ הַשֶּׁרֶשׁ שְׁלוֹ וּמִמֶּנּוּ הוּא יוֹגֵק. וְהַפְּסוּק מְצִינּוּ "עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדוֹם", דָּשֵׁם הָאָדָם מוֹרָה עַל שֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתוֹ מִמֶּנּוּ הוּא יוֹגֵק. וְכִיּוֹן שְׂפָאן הַתְּגִלָּה שְׂשֶׁרֶשׁוֹ מֵהָאֲדָמוֹנִי דְקִדְשָׁה, קָרָאוּ לוֹ אָדוֹם. וְכֵן עֲדָשִׁים בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּבְעֲדָשִׁים יֵשׁ ג' אוֹתִיּוֹת מְשִׁיחַ. וּמִשְׁמִים סוּבְבוּ אֶת הַתְּשׁוּקָה שֶׁל עֲשׂוֹ מֵהַשֶּׁרֶשׁ שְׁלוֹ בְּקִדְשָׁה שְׂמֵשׁ הוּא יוֹגֵק, כְּדִי שְׂיִמְכֹר אֶת הַבְּכוֹרָה לְיִעֲקֹב בְּטַעֲנַת אֲמַת; דְּיִעֲקֹב הִרְאָה לוֹ שֶׁהוּא</p>	<p>כְּתוּב (בראשית כה, כט) "וַיִּזְד יַעֲקֹב נִזְיָד וַיִּבֵּא עֲשׂוֹ מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵינִי: וַיֹּאמֶר עֲשׂוֹ אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵינִי אֲנֹכִי עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדוֹם". וְצִרִיף לְהַבִּין מְדוּעַ מְצִינּוּ הַפְּסוּק "הָאָדָם הָאָדָם" ב' פְּעָמִים, וּמְדוּעַ הַשֵּׁם אָדוֹם לְעֲשׂוֹ, נִתֵּן בְּגִלְל הַעֲדָשִׁים הָאֲדָמוֹת הָאֵלֶּה דְּוָקָא. וְלֹא מִשׁוּם שְׁנוּלֵד אֲדָמוֹנִי, וּלְבוֹשׁוֹ אָדָם וְכוּ' כְּמוּבָא בְּסִפְר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (אחרי רכד). נִרְאָה לְבָאָר שְׂכַתוּב אָדָם ב' פְּעָמִים, דִּינִיקַת עֲשׂוֹ, שֶׁהוּא אֲדָמוֹנִי, הִיא מֵהָאֲדָמוֹנִי דְקִדְשָׁה דּוֹד הַמְּלֶךְ. וְכִיּוֹן שְׁנִזְיָד הַעֲדָשִׁים</p>
---	---

יונק ממלך המשיח דרך העדשים, ושם שרש שמו ומהותו וממילא הבכורה ראויה למשיח שבא מיעקב, כיון שעשו מקבל מהמשיח שנמצא מעליו. וכן הכתוב המרמז על יניקת עשו (בראשית כה, כז) "איש ידע ציד" ס"ת **ע"ש**. לרמז שיניקתו מבחינת העדש. וכן "ציד" אותיות **צ"י**, דעשו הופך את ה**צ"י** ל**צ"י**. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שעדשים הם **קטניות** המסמלות את המוחין דקטנות. ורואים קשר לדוד שנקרא ברחוק המלך, כיון שהוא מוריד את האורות לבחינת קטנות ושחוק. וכן מובא שם ש**נזיד עדשים** בגימטריא "א פעמים אדם, כנגד "א אלופי עשו, או **המן וי בניו**. ורואים ש**נזיד** העדשים הוא השרש של עשו. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שב**פעמים אדמוני** בגימטריא **בכר**, ומבאר לדברינו שרק לדוד שהוא בבחינת ב' פעמים אדמוני, כי גם האדמוני של עשו יונק ממנו, לו ראויה הבכורה. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל ש"**הלעיטני נא מן האדום האדום הזה**" בגימטריא "**עובד הוא אבי ישי אבי דוד**". והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד

סיבוגי שליט"א **שראש עשו** שנקבר במערת המכפלה בגימטריא **משי"ח** במלוי האותיות שממנו הוא יונק. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א **שראש עשו** לפי החשבון ששי"ן שמאלית היא במספר ששים, בגימטריא **שבע פעמים סוכה**, לרמז שיונק מסכת דוד ששיכת למספר שבע.

מובא בספר 'צורר המור' בשם מדרש הנעלם, ששם ועבר אמרו ליעקב: עשיו הוא איש בליעל ועתיד להלחם עם בניך, וכיון שאתה סימן לבניך הרי זה סימן בידי, אם ימכר את בכורתו בעד כפר לחם יהיה זה סימן לבניך שעל ידי השעיר לעזאזל ביום הכפורים יסתם פי הקטגור. בארנו במאמר 'חשמל מילה' שהשעיר לעזאזל מסמל את משיח בן דוד שסובל עונות עבור כפרת עם ישראל, והוא נותן יניקה לעשו שיעזב את עם ישראל, ולכן קשרו לשון **אדם** של זהורית על ראש השעיר לעזאזל לרמז שהוא מיעד עבור יניקת **האדמוני** דקלפה מה**אדמוני** דקדשה. ורואים ש**נזיד** העדשים היה באותה בחינה, וכפי שבארנו שיעקב נתן לו יניקה מהאדמוני דקדשה. וכן **עזאזל**

מרמז על הזלזול של עשו, שמכר את הבכורה עבור נזיד עדשים. מובא בשם הג"ר חיים קניבסקי שליט"א ששואל מדוע נתן יעקב לעשו גם לחם עם נזיד העדשים, והלא עשו בקש ממנו רק נזיד, כמו שכתוב (בראשית כה, לד) **"ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים ויאכל וישת"'**. ומבאר לפי דברי המדרש שהיתה ליעקב מסרת משם ועבר להאכיל אותו דוקא לחם, כדי שיזכה לשעיר לעזאזל. וביתר באור כיון שהוא נתן לו יניקה מהמלכות שהיא בבחינת לחם, נצרך לתת גם לחם. והגרח"ק שליט"א מישב שעדשים מבשלות הן שלקות, ויעקב נסתפק איזו ברכה צריך לברך על שלקות בורא פרי האדמה או שהכל, כי יש על זה מחלוקת בגמרא (ברכות לח:), ויעקב לא רצה להכשיל את עשו בברכה שאינה ראויה ולכן הביא לו גם לחם שהמוציא לפטר את שאר הברכות. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמובא בפרע"ח להאריז"ל (ראש חודש פ"ג תס) שבועשו היתה כלולה נשמת רבי עקיבא שיצא ממנו, ונרמז בכתוב **"כי ציד בפיר"**, וכיון שרבי עקיבא סובר במשנה (ברכות מד.) **אפלו**

אכל שלק והוא מזונו, מברך אחריו שלש ברכות, לכן נתן לו יעקב לחם שיברך עליו ג' ברכות לפי שיטת רבי עקיבא שנשמתו כלולה בו. וכן מצינו ברש"י שם **בשל יעקב עדשים להברות את האבל, ולמה עדשים שדומות לגלגל שהאבלות גלגל החוזר בעולם. וגלגל חזר בעלם בגימטריא עדשים או משיח בן דוד.** וממשיך רש"י שם ועוד מה **עדשים אין להם פה, כך האבל אין לו פה שאסור לדבר, ולפיכך המנהג להברות את האבל בתחלת מאכלו ביצים שהם עגלים ואין להם פה.** ורואים קשר בין העדשים לביצים המסמלות את המלכות, כמובא בזהר (תיקונים ב:). וכן רואים שהעדשים אין להם פה המסמל את המלכות, כי הם מסמלים את המלכות במצב של חסרון ואבלות, כשיש לעשו יניקה, ואז המלכות היא בבחינת שאין לה פה. וכן מצינו במשנה (שבת עו:) שעדשים הם המאכל היחיד שנאכל בקלפתו, והקלפה מצטרפת לשעור הוצאה בשבת. ורואים שהעדשים מחברים חזק לקלפה. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א שנזיד עדשים

בגִּימְטְרִיא מְלָכוֹת. וְעַדֵּשׁ בְּגִימְטְרִיא לִיקוּי יֵרַח, כִּי הוּא מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת בְּמַצֵּב שֶׁל לְקוּי וְאַבְלוֹת, וּבְמַצֵּב שֶׁל יִנִּיקַת הַקְּלָפָה שֶׁל עֵשׂו.

וְכֵן הַפְּתוּב (ש"א כט, ג) "דָּוִד עֶבֶד שְׂאוּל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל" ר"ת עַדֵּשׁ"ם. וְכֵן הַפְּתוּב "וַיֹּאמֶר עֵשׂו אֶל יַעֲקֹב הֲלַעֲיִטְנִי" ס"ת יוֹב"ל, דִּינִיקַת עֵשׂו הִיא מְדוּד שֶׁשָּׂרְשׁוּ בְּעוֹלָם הַיּוֹבֵל כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמְרֵי חֲנָפֶה. וְכֵן בִּינִ"ה הַמְּסַמֵּלֶת אֶת עוֹלָם הַיּוֹבֵל, מְרַמֶּזֶת בְּפְתוּב "וַיֹּאמֶר עֵשׂו אֶל יַעֲקֹב הֲלַעֲיִטְנִי נָא מִן הָאֵדָם" בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן זָד שֶׁפְּרוּשׁוֹ לֶץ כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (מְשֻׁלִי כ"א, כ"ד) "זָד יְהִיר לֶץ שְׂמוֹ" מְרַמֶּז בְּפְתוּב "וַיִּזְד יַעֲקֹב נִזְיָד" דְּקִלְפַת עֵשׂו הִיא בְּבַחֲיִנַת לִיצְנוּת שֶׁמְלַבִּיֶשֶׁה עַל הַצָּחוּק דְּקִדְשָׁה שֶׁל דָּוִד כְּדִלְקָמוֹ, וַיַּעֲקֹב עוֹרֵר אֶת עֵשׂו דֶּרֶךְ שֶׁרֶשׁ ה'זָד' שֶׁהוּא הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁלוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזִבּוֹרֵג שְׁלִיט"א שֵׁישׁ דְּר'ד תְּבוּת, וְד' פְּעָמִים דְּר'ד אוֹתִיּוֹת, בְּפָסוּק (בְּרֵאשִׁית כ"ה, ל"ד) "וַיַּעֲקֹב נָתַן לְעֵשׂו לְחֶם וַיִּנְזִיד עֲדָשִׁים וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתֶּה וַיִּקֶּם וַיִּלְךָ וַיָּבֹז עֵשׂו אֶת הַבְּכֹרָה". וְכֵן יֵשׁ בְּפָסוּק ה' תְּבוּת רְצוּפּוֹת שֶׁמִּתְחִילוֹת בְּאוֹתִיּוֹת ו"י, לְרַמֵּז עַל עֵשׂו שְׁיוּגָק מִהִסוּד שֶׁבְּמִלְכוּת שֶׁהוּא בְּחִינַת אוֹת ו' שֶׁנִּמְשַׁכֶּת מֵהִי'.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (שְׁמוֹ"ר יט, ז) ר' נָתַן אוֹמֵר, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה, כָּשֶׁם שֶׁעָשִׂיתִי יַעֲקֹב בְּכוֹר, כִּךָ אֲנִי עוֹשֶׂה לְמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּכוֹר, שֶׁנֶּאֱמַר "אֵף אֲנִי בְּכוֹר אֶתְנַהוּ עָלָיו לְמַלְכֵי אֶרֶץ". וְצָרִיף לְהַבִּין מֶה הַקְּשֶׁר בֵּין הַבְּכוֹרָה שֶׁל יַעֲקֹב לְבְּכוֹרָה שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, וּמֶה הַעֲנָן שֶׁהַמְּשִׁיחַ נִקְרָא בְּכוֹר. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁיַּעֲקֹב הוֹצִיא אֶת הַבְּכוֹרָה מֵעֵשׂו בְּטַעֲנַת אֲמַת שֶׁהָרְאָה לוֹ שֶׁאִין לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם, רַק מֶה שֶׁהוּא יוֹגֵק מִמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ דֶּרֶךְ הַעֲדָשִׁים, וְלָכֵן הַבְּכוֹרָה רְאוּיָה לְמְשִׁיחַ שֶׁמְשַׁפִּיעַ לוֹ אֶת הַשִּׁפְעַ. וְהַמִּדְרָשׁ מְרַמֵּז שֶׁלְקִיחַת הַבְּכוֹרָה עַל דִּי יַעֲקֹב, הִיְתָה גַם עֲבוּר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. דְּכָשֶׁם שֶׁיַּעֲקֹב הוֹכִיחַ לְעֵשׂו מִנְזִיד הַעֲדָשִׁים, שֶׁשָּׂרֵשׁ שְׂמוֹ וּמַהוּתוֹ הוּא מִיִּנִיקָתוֹ מִהַקְּדוּשָׁה, וְאִין לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם, כִּךָ בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ תִּהְיֶה בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה; שֶׁעֵשׂו וְאֵמוֹת הָעוֹלָם יִרְאוּ שֶׁאִין לָהֶם שִׁפְעַ רַק דֶּרֶךְ עִם יִשְׂרָאֵל, וְעִם יִשְׂרָאֵל הֵם הַבְּכוֹרִים הָאֲמִתִּיִּים. וְכֵן הַפְּתוּב (תְּהִלִּים פ"ט, כ"ח) "בְּכוֹר אֶתְנַהוּ עָלָיו לְמַלְכֵי אֶרֶץ" ס"ת צִינּוֹ"ר הַמְּסַמֵּל אֶת הִיסוּד שֶׁבְּמִלְכוּת כְּדִלְעִיל.

כְּתוּב (שְׁמוֹת ד, כ"ב) "וַאֲמַרְתָּ אֶל פְּרַעֲהַ כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר אֲלֶיךָ שְׁלַח אֶת בְּנֵי וַיַּעֲבֹדְנִי וַתִּמְאָן לְשַׁלְּחוֹ הִנֵּה אֲנֹכִי הִרְגַּת אֶת בְּנֶךָ

הקשוי ומבשלתו. וכן בארנו לעיל שהדלעת נקראת **בוצין** אותיות **בציון**, לרמז שיש לו שיכות לציון. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שרבי יהודה בגימטריא אנטונינוס**. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א).

שם שפ"ו.

וכן שם שפ"ו מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) "הוא **ישופך** ראש ואתה תשופנו עקב". דרדך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין המשיח לנחש שהם אותו מספר כידוע. וכפי שמובא שם בתרגום ירושלמי **עתידין הינון אליו לאליו למעבד שפוייתא בעיקבא בסוף עקב יומיא ביומוי דמלכא משיחא**. וכן מובא בתורת האדם' לרמב"ן (אות ה') בשם הירושלמי שהיה מקבל בימיהם ללחש על הכשת נחש, 'ישו בן פנדירא' והיו נרפאים. ורואים שישו שיקד לשרש הנחש. וכן שם **שפ"ו** מצד אחד הוא בגימטריא **שכינה**, ומצד שני הוא בגימטריא **סמאל** במלוי האותיות **סמ"ך מ"ם אל"ף למ"ד**. וכן שם **שפ"ו** מרמז בהגדה של פסח: **שפוך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו**. וכן שם

שפ"ו הוא הג' אותיות הראשונות של **שופר** של משיח. ושופר מסמל את יסוד הנוקבא, כמובא בזהר (הקדמה יג): שהשופר מסמל את היסוד של אמא עלאה. וכן מובא בספר 'אמרי נעים' (דזיקוב) שהכתוב (תהלים קכו, ב) "אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה", ר"ת **שופ"ר**, ונבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת שחוק. וכן שם **שפ"ו** בגימטריא **פרוק** ית ענד'. וכן שם **שפ"ו** ר"ת הכתוב (בראשית לח, כט) "ויקרא שמו פרץ". וכן שם **שפ"ו** בגימטריא הכתוב (במדבר כו, כ) "משפחת הפרצי". וכן שם **שפ"ו** במלוי האותיות **שי"ן פ"א ו"ו** בגימטריא **מלך המשיח**. וכן שם **שפ"ו** עם האותיות בגימטריא **שטף** שהוא שם הקץ כמו שכתוב (דניאל ט, כו) "**וקצו בשטף**". וכן שם **שפ"ו** בגימטריא **פקד יפקד**, עם האותיות והכולל. וכן שקוץ **שומם** בגימטריא **שפ"ו**, וכתוב (דניאל יב, יא) "**וימעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמם ימים אסף מאתים ותשעים**". וכן שם **שפ"ו** נרמז בקרתא דשופריא.

וכן מובא בספר 'אור נערב' לרמ"ק (חלק שביעי הכינויים א') ש**טפח** מסמל את המלכות, ו**טפח** נקרא **פושכא** שיש בו אותיות **שפ"ו**. וכן שם **שפ"ו** בגימטריא **פרסום** כי ספירת המלכות היא בסוד

שהלשון היא בחינת היסוד שבפה והפה עצמו הוא בחינת מלכות. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (הארות ז'ו' פ"ז) שיסוד הנוק' נקרא פה. וכפי שמצינו בגמרא (מנחות צח.) **פה שלמעלה, פה שלמטה**. נראה דפה בכללותו הוא מלכות, והלשון היא בבחינת יסוד דנוק', לכן אומרים ברית הלשון, ולא ברית הפה, כי הברית היא דרך הלשון שהיא בבחינת יסוד דנוק'. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא יט, כז) שהלשון היא בחינת האות ו'. וכן **לשון** מרמזת בכתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהלים קמה) "אליו ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו" בדלוג ד' אותיות.

וכן מצינו במדרש (ויק"ר כה, ו) שיש ערלה בפה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' לך לך ע' נו) שכשם שיש בברית ערלה ופריעה, כך יש בערלת הפה ב' חומות. **שנים** בבחינת ערלה, ו**שפתים** בבחינת פריעה. ומבאר על פי דברינו **דלשון** בגימטריא **שפ"ו** המסמל את יסוד הנוק'. וכן **שפה** עם הכולל בגימטריא **שפ"ו**. וזה גם הסוד של **דוד בן ישי** שהוא בגימטריא **שפה** או **לשון**, כמו שכתוב על המלך המשיח (ישעי' יא, ד) "**וברוח שפתיו ימית רשע**", וכן יהודה שממנו יוצאת המלכות נקרא **יהודה** על שם ה**ודאה** בדבור **דשירות ותשבחות שיכות לפה**,

ההתגלות והפרסום. וכן **פרסום** נרמז ב**פרס** ומדי שמסמלים את המלכות, כמובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' ט) שפרס ומדי הם כנגד רחל ולא. וכן מובא בספר 'שם משמואל' (שמיני תרע"ח) **הנה במדרש שארבעה המינים הטמאים שבפרשה שיש בהם סימן אחד של טהרה, גמל, שפן, ארנבת, חזיר, רומזים לארבע המלכיות; בבל, פרס, יון, אדום, ורואים שמלכות פרס היא כנגד השפן** אותיות **נפש** שמסמלת את המלכות. וכן נרמז בכתוב (ויקרא יא, ה) "ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפריס. וכן **מל"ד** **פ"ר"ס** מרמז באות שניה הפוכה בפסוק (דברים יד, ז) "ואת השפן כי מעלה גרה המה ופרסה לא הפריסו".

וכן שם **שפ"ו** בגימטריא עולם העשייה שמסמל את ספירת המלכות, ובגימטריא הפסוקים "**ויאמרו יחי המלך**", וכן "**עיר המלוכה**", וכן "**דוד ואנשיו**". וכן "**גשם גדול**". "**נבל הפרמלי**" שהיה מתנגד לדוד מצד הקלפה. וכן **נבל** מרמז על ה**נבל** ו**כנור** דקלפה שמלבישים על דוד. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א ש**נבל כנור** בגימטריא **משיח**. **מצינו** בזהר חדש (יתרו מג:) **פומא** **דיליה מלכות, תרין שפון** **נצח והוד, יסוד לשון למודים**. רואים

וּלְדוֹד. וְכֵן הַכְּתוּב (משלי כא, כג) "שֹׁמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ", ר"ת שפ"ו ב'ב' אָפְנִים.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ערכין טו:) **כָּל הַמְּסַפֵּר לְשׁוֹן הָרַע נִגְעִים בָּאִים עָלָיו**. וּנְגַעִים הֵם הַיְסוּדִים שֶׁל הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, כְּפִי שֶׁהֵבֵאנוּ שְׂיִסוּרֵי הַמְּשִׁיחַ הֵם נִגְעִים. וְכֵן כָּל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב "**פְּשָׁה הַנִּגְעַ**" בְּגִמְטְרִיָּא שפ"ו. וְכֵן **עֲמֶלֶק** בְּגִמְטְרִיָּא **פָּצַע** כִּיּוֹן שֶׁהוּא הַצָּרַעַת שֶׁמַּלְבִּישָׁה עַל הַנֶּגַע בְּבַחֲיִנַת פָּצַע. וְכֵן נִחַשׁ **צָפַע** שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת **פָּצַע**, מְצִינּוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת מִצְרַע, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (תנחומא מצורע ב) **אָמַר רַב הוֹנָא בְּשֵׁם רִיב"ל, הַסְּלָעִים שֶׁהֵן עַל הַנֶּחֱשׁ, זֶה הִיא צָרַעַתוֹ**. רוֹאִים שֶׁהַנֶּחֱשׁ יֵשׁ לוֹ צוּרוֹת סְלָעִים עַל עוּרוֹ, שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת צָרַעַת. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מֹשֶׁה פְּלֶדְמָן שְׁלִיט"א שְׁנַח"ש אוֹתִיּוֹת שְׁח"ן הֵינּוּ פָּצַעִים. וְכֵן **עֲמֶלֶק** מְרַמֵּז בְּכְתוּב (במדבר כד, א) "וַיֵּרָא בְּלָעַם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֶךְ אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם בְּפַעַם לְקִרְאָתָא נַחְשִׁים". וְכֵן **צַפ"ע** אוֹ **פָּצַע** בְּא"ט ב"ח כְּל"י הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁלֹּכֵן נִגַע נִקְרָא בְּשֵׁם **מַחִית**, לְרַמֵּז שֶׁהַתְּגִלָּה כֹּאן נִיצוּץ עֲמֶלֶק שֶׁצָּרִיךְ לְמַחֲוֹת אוֹתוֹ.

נוֹצְרִים אוֹתִיּוֹת צִיּוֹן מֶר.

וְכֵן נוֹצְרִי אוֹתִיּוֹת **צִיּוֹן ר'**, דְּאוֹת ר' מְסַמֵּלֶת אֶת הָרַע כִּידוּעַ. אוֹ בְּאִפְּן אַחֵר, **נוֹצְרִים** אוֹתִיּוֹת **צִיּוֹן מֶר**, דְּעֲמֶלֶק הוּא בְּגִמְטְרִיָּא **מֶר**, וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזָה עַל אַחֲזִיזוֹת עֲמֶלֶק בְּשִׁפְעַת שֶׁל צִיּוֹן, כִּי עֲמֶלֶק הוּא הַנֶּכֶד שֶׁל עֵשׂוֹ, וְהוּא הַיְסוּד דְּקַלְפָּה שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לְכָל הַשְּׁבַעִים אַמּוֹת, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשִׁמֵּל מִטָּה'. וְכֵן הַשְּׁקוּץ הַגְּדוֹל שֶׁבָּנוּ הַנוֹצְרִים בְּהַר צִיּוֹן הוּא שֶׁל הַגְּרַמְנִים שֶׁהֵם כִּידוּעַ מִזְרַע עֲמֶלֶק וְעֵשׂוֹ. וְכֵן הַגְּרַמְנִים ימ"ש נִקְרָאוּ **נְאֻצִּים** שֶׁהוּא קְצוּר שֶׁל **נְאֻצִּיּוֹנִל** שֵׁישׁ בּוֹ אוֹתִיּוֹת **צִיּוֹן**. וּמְשַׁמְעוֹת הַמֶּלֶךְ **נְאֻצִּיּוֹנִל** דּוֹמָה לְמַדַּת סֵדֶם, שְׂדוּאָגִים רַק לְעֲצָמָם וְהוֹרְגִים וּמְסַלְקִים אֶת כָּל הַזָּרִים. וְאֵלּוּ הֵן הַקְּלִפּוֹת הַמֵּתְלַבְּשׁוֹת עַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁעֲנִינָה חֶסֶד וְרַחֲמִים עִם כָּלֵם, כְּפִי שֶׁבְּאֵרְנוּ בְּמֵאמֶר 'שֶׁרֵשׁ דָּוִד' מִדוּעַ נִשְׁמַת דָּוִד נוֹלְדָה בְּסֵדֶם. וְכֵן הַגְּרַמְנִים מְכַנְּיָם עֲצָמָם **גִּזְע הָאָרִי**, וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזָה שֶׁהֵם הַלְעָמַת זֶה שֶׁל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, "**גוֹר אֲרִיָּה יְהוּדָה**". וְכֵן **צִיּוֹן** מְרַמֵּזת בְּמְקוֹם בּוֹ הֵם רָצְחוּ רַבְבוֹת יְהוּדִים; אוֹשׁוּיִנְצִים. וְכֵן עֲמֶלֶק הוּא בְּחִינַת כָּלֵב הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת דְּקַלְפָּה כְּדִלְעִיל, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (תנחומא תצא ט) **מֵהוּ עֲמֶלֶק עִם שָׂבָא לְלוֹק דָּמֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּכָלֵב**. וְלִכְּנֵן הוּא בָּא **לְלוֹק דָּמֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל**, כְּפִי שֶׁנִּבְאָר לְקַמֵּן שֶׁהַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת הוּא

בבחינת **דָם**. וכן הפתוב שְנַאֲמַר על עמלק (דברים כה, יח) "**וַיִּזְנֹב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ**" ס"ת **כָּל"ב**. וכן **נחש** מרמז במלה "**הַנְּחָשִׁים**". וכן שמו של הצורר הנאצי **היטלר** ימ"ש פרושו **כָּלֵב** בגרמנית, וכשהרג את עצמו נתן הוראה להרג גם את כלבתו וגוריה. וכן **גרמניא** בגימטריא **עַרְלָה** או **חַרוּץ** או **שֵׁד** המסמלים את הקלפה שבמקום הזה. וכן **אלוף עמלק** בגימטריא **מְשִׁיחַ**. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהשתלשל בגשמיות בארץ גרמניא שיש להם מסדר כבוד של **אַרְבַּע מאות חילים**. וכן שם רופאו של היטלר ימ"ש **הִיָּה בְלוֹךְ** בהפוך אותיות **כָּלֵב**.

וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שוֹיִזְתָּא הַבֵּן הַעֲשִׂירִי שֶׁל הַמֶּן, הוא אותיות **וַי זָאת**. כיון שהוא העשירי המסמל את המלכות דקלפה שעושה וי לזאת ומפרידה את היחוד דקדשה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שוֹיִזְתָּא בגימטריא **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד**.

והוסיף הרה"ג ר' יצחק בוגנים שליט"א שהספירה הנוצרית החלה בשנת **3760** לבריאת העולם, ואז התגבר הלחץ של עשו שהוא בגימטריא **376**. וכן רואים בגמרא (סוטה מז.) שהחטא הראשון שחטא אותו האיש לאחר שרבי יהושע בן פרחיה נדהו, היה שהעמיד **לבנה** לעבודה

זרה. ולבנה מסמלת את מלכות בית דוד שהיא בבחינת אבן, שנקראת **לבנה**, על שם ה**לבנה**.

מובא בקנטרס מהגרי"מ מורנגנטרין שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאולה יעשו תקון בהר ציון, ומשם ימשך התקון לירושלים. ומבאר לדברינו, שכשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העקר, כך התקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאולה השלמה. וכן כתוב (עובדיה א, כא) "**וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָרַע עֲשׂוֹ וְהִיתָה לָהּ הַמְּלוּכָה**". ורואים שתחלת עליית המושיעים היא "**בְּהַר צִיּוֹן**", ששם שופטים את "**הַר עֲשׂוֹ**", היינו שעוצרים את היניקה של עשו מציון מהשם **שפ"ו**, ואז "**וְהִיתָה לָהּ הַמְּלוּכָה**". וכן "**בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט**" ר"ת **צָל"ב**, הסמל של הנוצרים שמתנוסס בהר ציון, שבו יעשו את המשפט ברוחניות ובגשמיות, על ידי הפסקת יניקתם, וכשזה נופל זה קם. וכן **צָל"ב** מרמז בכתוב (דברים לב, מג) "**הַרְנִינוּ גוֹיִם עִמּוֹ כִּי דָם עֲבָדְיוֹ יָקוּם וְנָקָם יִשְׁיב לְצָרָיו**". וכן הכתוב המדבר על יניקת הקלפה מציון, (מיכה ג, יב) "**לָכֵן בְּגַלְלַכֶּם צִיּוֹן שְׂדֵה תַחְרֹשׁ**". ר"ת **צָל"ב**. וכן בדלוג הפוך של ג' אותיות "**בְּגַלְלַכֶּם צִיּוֹן**". והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ש**הַר עֲשׂוֹ** עם האותיות בגימטריא

ירוּשָׁלַם. לְרַמֵּז שֶׁהַמוֹשִׁיעִים יַעֲלוּ בְּהַר צִיּוֹן בִּירוּשָׁלַם, לְשַׁפֵּט אֶת הַר עֵשׂוֹ שְׂיוֹנֵק מֵהַר צִיּוֹן שֶׁבִירוּשָׁלַם. וְהוֹסִיף הַר־הַ"ג ר' אֶהְרֹן שְׁפִיצֵר שְׁלִיט"א שָׁשִׂים אוֹתוֹ הָאִישׁ טְמוֹן בַּמְּלָה מוֹשִׁיעִים בֵּין הַמ' הַפְּתוּחָה לַמ' הַסְּתוּמָה, לְרַמֵּז שְׂיַעֲשׂוּ תַקּוּן לְמָה שֶׁהוּא קַלְקַל, וְזֶה סוּד הַגְּאֻלָּה: **"בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הַר עֵשׂוֹ"**.

מוֹבָא בְּסִפְר 'אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל' (זְכוּר) **"וְכָל קַרְנֵי רְשָׁעִים אֲגַדֵּעַ תְּרוֹמְמָנָה קַרְנוֹת צְדִיק"**, הֵינּוּ כְּשֶׁאֲכַרְתַּ וְאֲגַדֵּעַ קַרְנֵי רְשָׁעִים, אוֹתִיּוֹת שֶׁבְּקַרְנוֹת וּקְצוֹת שֶׁל רְשָׁעִים שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת מ"ר מִסְפָּר עַמְל"ק. נִמְצָא נִשְׂאָר אוֹתִיּוֹת יִש"ע, וְאֵז תְּרוֹמְמָנָה קַרְנוֹת צְדִיק. רוֹצֵה לוֹמַר אוֹתִיּוֹת שֶׁבְּקַרְנוֹת וּקְצוֹת שֶׁל צְדִיק שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת ק"ץ. וְאֵז תִּהְיֶה סוּד הַגְּאֻלָּה. רוֹאִים שֶׁמְרַמֵּז עַל דְּבָרֵינוּ שֶׁסוּד הַגְּאֻלָּה, הוּא לְגַדֵּעַ אֶת הַיְנִיקָה שֶׁל עַמְלַק מִצִּיּוֹן דֶּרֶךְ יִשׁוּעַ. וְהוֹסִיף הַר־הַ"ג ר' מְרַדְּכִי בֶן שְׁלֹמֹה שְׁלִיט"א שְׂיַשׁוּעַ מְרַמֵּז בְּכַתוּב (יִרְמִי' ל, ז) **"וַעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמִמֶּנָּה יוֹשָׁע"**. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שֶׁהֶמֶן מְרַמֵּז בְּאוֹתִיּוֹת הַקּוּדְמוֹת **"וּמִמֶּנָּה"**, לְרַמֵּז שֶׁצָּרִיךְ לְהוֹצִיא אֶת יְנִיקַת הֶמֶן וְעַמְלַק מִצִּיּוֹן דֶּרֶךְ יִשׁוּעַ, וְזֶה סוּד הַגְּאֻלָּה.

מִצִּיּוֹן בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צַח:) שְׂיִסְוְרֵי הַמְּשִׁיחַ שֶׁשָּׂרְשׁוּ מֵהַמְּקוֹם הַזֶּה, וְסוֹבֵל

עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל הֵם צָרַעַת. וְכֵן עַל דּוֹד הַמְּלָךְ מִצִּיּוֹן בְּגִמְרָא (יוֹמָא כַב.) **אָמַר רַב יְהוּדָה, אָמַר רַב, שֶׁשָּׂה חֲדָשִׁים נִצְטָרַע דָּוִד, וּפְרָשׁוּ מִמֶּנּוּ סְנַהֲדְרִין, וְנִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה.** וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'מִי הַשְּׁלוּח' בְּשֵׁם מִדְרַשׁ (תְּזַרְעִי) שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ לֹא יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ עַד שֶׁלָּמַד וְהִבִּין שְׁנֵי פְרָשִׁיּוֹת תְּזַרְעִי מִצּוֹרַע לְאִמִּיתָם.

וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּמִדְרַשׁ שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ בִּיקֵשׁ מֵה' שֶׁהַעוֹסְקִים בְּסִפְר תְּהִילִים יִקְבְּלוּ שֶׁכַר כְּעוֹסְקִים בְּנִגְעִים: (יִלְקוּט תְּהִילִים תְּר"ג) יְהוּ קוֹרִין בְּהֵן [בְּסִפְר תְּהִילִים] וְהוֹגִין בְּהֵן וְנוֹטְלִין שֶׁכַר עֲלֵיהֶם כְּנִגְעִים וְאֵהְלוֹת שְׁנֹאמַר **"יְהוּ לְרַצוֹן אִמְרֵי פִי"**. וְכֵן רוֹאִים מֵהַפְּסוּקִים בְּתְהִילִים שֶׁהַעוֹנֵשׁ לְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד אִם לֹא הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ ה', הוּא נִגְעִים: (תְּהִילִים פֹּט) **"אִם יַעֲזְבוּ בְּנֵי תוֹרָתִי וּבְמִשְׁפָּטֵי לֹא יִלְכוּן: אִם חֲקַתִּי יַחֲלִלוּ וּמִצְוֹתֵי לֹא יִשְׁמְרוּ: וּפְקֻדָּתִי בְּשֶׁבֶט פְּשָׁעִים וּבְנִגְעִים עֹנֵם"**. וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּרִש"י (שֶׁבַת קַכֵּט:) שְׁנִגְעִים וְחִזִּיר נִקְרָאִים דְּבַר אַחַר: קֶשֶׁה לְדַבֵּר אַחַר צָרַעַת, שֶׁהַחִזִּירִים מְנוֹגְעִים הֵם, כְּדֹאמְרִין בְּקִידוּשֵׁין עֲשֵׂרָה קַבִּים נִגְעִים יִרְדּוּ לְעוֹלָם תְּשַׁעָה נִטְלוּ חִזִּירִים. וּמִצִּיּוֹן בְּמִדְרַשׁ (תְּהִילִים רַכ) **"יְכַרְסְמָנָה חִזִּיר מִיֶּעֶר"**, זֶה עֵשׂוֹ הַרְשָׁעִי. וְרוֹאִים שֶׁקְלִיפַת עֵשׂוֹ

שמלבישה על מלכות בית דוד היא בחינת חזיר שהוא מנוגע.

כתוב (ויקרא יד, לז) **"וְהִנֵּה הַנֶּגַע בְּקִירֹת הַבַּיִת שֶׁקְּעָרוּת יִרְקַקֶת או אֲדַמְדַמֶת וּמְרַאֵהוּן שֶׁפֶל מִן הַקִּיר"**, ומבאר רש"י **"שקערוות" שוקעות במראיהן**. שמעתי מהרה"ג ר' רפאל בצלאל שליט"א שתבת **שק"ר** נרמזת ב"**שֶׁקְּעָרוּת**" נראה שמרומז כאן **שק"ר ערו"ת**, לרמז שנגע פוגם את היסוד שבמלכות שהוא בחינת **ערוות**, והופך אותו **מענג לנגע ומקשר לשקר**. לכן הוא **שק"ר ערו"ת**. ולכן הסימן לנגע טמא הוא סימן של **שקע**, כי שקע מסמל את היסוד שבמלכות, כמובא בְּסֵפֶר 'סוּדֵי רִזְיָא' (ל) **יֵשׁ לְאַרְץ מְקוֹם קְבוּל לְקַבֵּל הַשָּׁמַיִם, וְלִשְׁמַיִם יֵשׁ בְּלִיטָה שְׁנֹכְנֵס לְתוֹךְ הַקְּבוּל**. וכן מובא בְּלֶק"ת (שה"ש מה): **שֶׁהַחֶלֶק הַבּוֹלֵט בְּחִתִּימָה מְסַמֵּל יְסוּד זָכָר, וְהַחֶלֶק הַשּׁוֹקֵעַ בְּחִתִּימָה מְסַמֵּל יְסוּד נְקֵבָה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת שְׁקֵעַ**. וכן מובא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יֶצְחָק גִּנְזֶבּוֹרֵג שליט"א **שֶׁשְׁב"ת ר"ת שְׁקִיעָה בְּלִיטָה תְּקִיעָה**. דְּשֶׁבֶת הִיא זְמַן הַזְּוּג. וְכֵן שְׁקֵעַ בְּגִימָטְרִיָּא הֵר הַמּוֹרֶיָה שְׁשֵׁם מְקוֹם הַזְּוּג. וּבְגִימָטְרִיָּא קְדוּשִׁין שְׁמַסְמְלִים אֶת הַיְחוּד. וּבְגִימָטְרִיָּא קַרְקַע שְׁמַסְמְלֵת אֶת הַמַּלְכוּת.

וכן השתלשל בגשמיות שבעלי **ממון** מחפשים מקום **להשקיע** את הממון, לסמל שהממון ששורשו מהיסוד שבמלכות שנקרא **שקע**, צריך **להשקיע** אותו. וכפי שנבאר שהיסוד שבמלכות נקרא **קבר**, בסוד **אין פתיחת הקבר בלא דם**, וקבר הוא מקום **שקוע** באדמה, ולכן הוא קשור עם הדם והממון שנקרא דמים ששרשם מהמקום הזה. וכן **חור** המסמל את היסוד שבמלכות נרמז בסחורה. וכן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שבת ע.) שְׁתֵּשְׁלוּם מְמוֹן הוּא בְּחִינַת מְוֹת: וּמְאִי יוֹמַת יוֹמַת בְּמְמוֹן. וכן מובא בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן עַל הַפְּסוּק (ויקרא יט, טז) **"לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רֵעֶךָ"** שְׁמַדְבָּר עַל הַזֶּקֶ מְמוֹן. דְּהַשְׁפָּעַת הַמְמוֹן בָּאָה בְּזִכּוּת אִשְׁתּוֹ, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (יבמות סב:) **כָּל הַשְּׂרָוֵי בְּלֹא אִשָּׁה שְׂרָוֵי בְּרָכָה**. ולכן הַמְמוֹן נִקְרָא **דָּמִים מְלִשׁוֹן דָּם**. וכן השתלשל השם למסחר שעושים **עס"ק**, שמתחלף לאותיות **שק"ע**. וכן כשאחד מונע מהשני ממון שמגיע לו הוא פוגם את השקע והופך אותו ל"**עשק**" כמו **"עשק** את עמיתו" וכדומה. וכן כן מְצִינוּ שֶׁהַמְשִׁיחַ הוּא בְּחִינַת **"גיא"** שענינו **שקע**, כמובא בְּשֵׁם הַגְּר"א עַל הַפְּסוּק (ישעי' מ, ד) **"כָּל גֵּיא יִנְשָׂא"**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁ"כָּל גֵּיא יִנְשָׂא", בְּגִימָטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

של **י"ג** בריתות שנכרתו על המילה דוחה את הנגעים והופך אותם חזרה **מנגע לענג ולנעם**.

וכן **צלב** בגימטריא **נגע**, המסמל את יניקת הקלפה **מענג** הקדשה, כמובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (תזריע ע' נא) **צרעת** הוא רוח הטמאה והנגע אינו טמאה אלא ניצוץ אחד של דינא קשיא טהור שנגלה שם. וכן צרעת היא לשון צער הפך הענג. היינו צרעת היא אותיות **צער ת'**, הצער שבא מהאות ת' שמחברת קלפה לקדשה. כמובא במאמר 'דרך עץ חיים' לרמח"ל, אין הסטרא אחרא יונקת פי אם מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות, וסוד זה אות ת"ו שבאל"ף ב"ת, סוף הרגל התחתונה שלה היא המדרגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עקום הרגל הזאת. וכן נגע בגימטריא פגם דנגע הוא קדשה שנפגמה על ידי הקלפות שמסובבות אותה שנקראות צרעת. ומרמז בלשון המשנה (נגעים יא, ח) **השתי והערב מטמאים בנגעים מיד**. וכן הכתוב (ויקרא יג, ב) "והיה בעור בשרו לנגע צרעת" ר"ת **צ"ב**. וזה גם דלוג הפוך של ד' אותיות. וכן מצינו בגמרא (שבת כא.) שישנו צמח ושמו **צלוליבא** תחתיו

חוסים כל החולים בארץ ישראל. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שלכן אומרת הגמרא ש**צלוליבא** הוא **קקיון דיונה**, כי **צלוליבא** מרמז על תפלה שנקראת **צלו** שצריכה להיות מעמק לבא, כמו תפלתו של יונה הנביא מעמקי הדיג, ועל זה יכולים לסמך כל החולים שישנו לרפואה, וכן הכתוב (שמות כג, כה) "והסרתי מחלה מקרבך" מרמז שה' יסיר את המחלה אם האדם יתפלל מקרות הלב שבך.

וכן רואים בפרשת נגעי בגדים שהפסוקים מזכירים שלש פעמים **שתי וערב** בענין הנגעים, ולא כתבו בגד סתם, ויש כאן רמז שענין הנגעים קשורים עם שתי וערב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפסח התפלה: הרחמן הוא יקים לנו את סכת דוד הנופלת, ר"ת **אסדה**, ומובא בפרוש הר"ש משאנץ (טהרות צז): **אסדה, פירש בערוך משימין עצים שתי וערב על המים עד שיעשה מגדל ועולין עליו בעלי המלחמה**. רואים שהמצב של סכת דוד בזמן הנפילה נרמז בענין השתי והערב. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א ש**שתי וערב** עם המלים בגימטריא **משיח בן יוסף משיח בן דוד**, לרמז שהקלפה הזאת מלבישה על נקדת היחוד של שני המשיחים.

אֵלֵיהוּ הַאִיתְמַרִי ז"ל שְׁכֵלִי זֶהָב הוּא
הַיְחִיד שְׁסוּבֵל אָרֶס שֶׁל נַחֵשׁ בְּתוֹכוֹ, מֵה
שְׂאִין כֵּן כְּלֵי מִתְכַּת אַחֲרִים נִפְקָעִים
מֵאָרֶס הַנַּחֵשׁ. וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין כְּלֵי זֶהָב
לְאָרֶס הַנַּחֵשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ,
וּמִסְמַל אֶת הַקְּלָפָה שְׁמֵלְבִישָׁה עַל
הַמְּשִׁיחַ.

וְכֵן נִגְעִים נִקְרָאִים שְׁחִין שְׁמַרְמֵז עַל
הַנַּחֵשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ כִּיּוֹן
שֶׁהוּא הַקְּלָפָה שְׁמֵלְבִישָׁה וְיוֹנְקַת
מֵהַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שַׁבַּת ע"ז):
שֶׁהַנַּחֵשׁ הוּא רְפוּאָה לְשְׁחִין סַפְחַת,
שֶׁהוּא אֶחָד הַנִּגְעִים הַיְדוּעִים. וְכֵן מְצִינּוּ
בַּמְּשֵׁנָה (נִגְעִים א, א) וְהַשְּׂאֵת כְּקָרוֹם
בִּיצָה, וְהַקְּלָפָה שְׁעַל הַבִּיצָה מִסְמַלֶּת אֶת
הַקְּלָפָה שְׁעַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת, כַּמּוּבָא
בְּזֵהָר (תִּיקוּוֹיִם ב:): שְׁבִיבִים הֵן מֵצַד
הָאֵמָא הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהִיא מַלְכוּת. וְכֵן
בְּפֶרֶשֶׁת מִצְרַע יֵשׁ צ' פְּסוּקִים כְּמִנְיֵן
מַלְדָּה.

וְעוֹד קֶשֶׁר בֵּין דּוֹד הַמַּלְדָּה לְצִרְעַת מְצִינּוּ
בְּזֵהָר (בִּלְק ר"ו): "וַיִּקְלַל הַפְּלִשְׁתִּי אֶת
דּוֹד בְּאֵלֵהִי", הַסְּתַפֵּל בּוֹ דּוֹד בְּעֵינָיו
רָעָה. וּבְכֵל מְקוֹם שֶׁהִיָּה מְסַתְּפֵל
בְּעֵינָיו רָעָה, כָּל מִינֵי צִרְעַת נִמְשָׁכוּ
מֵעֵינָיו דּוֹד. וְכֵן הִיָּה בְּיוֹאֵב, כִּיּוֹן
שֶׁהַסְּתַפֵּל בּוֹ בְּדוֹד בְּעֵינָיו רָעָה, מֵה
כְּתוּב וְלֹא יִכְרַת מִבֵּית יוֹאֵב זָב
וּמִצְרַע וְגו'. וְכֵן בְּפִלְשְׁתֵי הַזֶּה, כִּיּוֹן
שֶׁקְלַל אֶת הַשֵּׁם, הַסְּתַפֵּל בּוֹ בְּעֵינָיו

וְכֵן מְצִינּוּ בְּנִגְעִים שֶׁהִנְיָצוּ קִדְשָׁה
שְׁמַחִיָּה אֶת הַנִּגְעַת הוּא בְּחִינַת זֶהָב.
כַּמּוּבָא בְּרִש"י (וּיקְרָא יג, לה) "וּבּוֹ שְׁעַר
צָהָב וְגו'", לְשׁוֹן צָהָב דּוֹמָה לְתַבְנִית
הַזֶּהָב, צָהָב כְּמוֹ זֶהָב, וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִש"י
(וּיקְרָא יד, לד) "וְנִתְתִי נִגְעַת צִרְעַת",
בְּשׁוֹרָה הִיא לָהֶם שֶׁהִנְיָצוּ בְּאִים
עֲלֵיהֶם, לְפִי שֶׁהִטְמִינוּ אֲמוּרָיִם
מְטֻמְנִיּוֹת שֶׁל זֶהָב בְּקִירוֹת בְּתֵיהֶם,
כָּל אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
בְּמִדְבָּר, וְעַל יְדֵי הַנִּגְעַת נוֹתֵץ הַבַּיִת
וּמוֹצָאָן. וּבְאֲרָנוֹ לְעִיל שְׁדוּד הַמַּלְדָּה הוּא
בְּבַחֲבִינַת זֶהָב. לְכֵן דּוֹד בְּגִימְטְרִיא זֶהָב
וְשְׁעֵרוֹתָיו הָיוּ בְּצַבֵּעַ זֶהָב, וְהָיָה לוֹ
שְׂרָבִיט זֶהָב בְּכֶתֶר. וְכֵן הַכְּתוּב (וּיקְרָא יג,
יג) "כָּלֹּ הַפֶּה לְבֵן טְהוֹר" ס"ת כְּנוֹר
הַמְרַמֵּז עַל כְּנוֹר דּוֹד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר
'מַחְמַדֵי אֲרָץ' שֶׁהָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי הַמְּצָרַע
הֵן ק"ן שִׁפ"ו. וְכֵן הַכְּתוּב הַמְּדַבֵּר עַל
טְהַר הַמְּצָרַע (וּיקְרָא יד, ו) "וְהִזָּה עַל
הַמְּטָהָר מִן הַצִּרְעַת שֶׁבַע פְּעָמִים וְטְהַר"
ר"ת שִׁפ"ו. וְכֵן הַמְּסַפֵּר הַמְּסַתְּתֵר בֵּין
אוֹתִיּוֹת נִגְעִי"ם הוּא 204 כְּמִנְיֵן צָחוּק,
כִּי הַצָּחוּק הוּא נִקְדַּת הַעֲנֵג שְׁבִיבִיט
שְׁבַמְלָכוֹת שְׁנֵהֶפֶד לְנִגְעַת וּמְסַתְּתֵר בּוֹ. וְכֵן
מוּבָא בְּמַעַם לוֹעֵז' (אֶסְתֵּר א) שֶׁשְׁתֵּיהֶם בְּכֵלֵי
זֶהָב מְשַׁמַּחַת אֶת הַלֵּב, וְהַמַּלְכִים שׁוֹתִים
בְּכֵלֵי זֶהָב כִּי הֵם מְסַגְּלִים לְהַבִּיא שְׁמַחָה,
וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין זֶהָב לְשְׁמַחָה וְלַצָּחוּק שֶׁל
דּוֹד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'לֹא עוֹד אֵלֵא' מְרַבֵּי

רעה, וְרָאָה שֶׁהִצְטָרַע בְּמִצְחוֹ. מִיַּד
"וְתִטְבַּע הָאָבֶן בְּמִצְחוֹ", וְדַבְּקָה
הַצְרַעַת בְּמִצְחוֹ. וְהִלֵּל הָיָה;
הַשְּׁתַקְעָה עֵינַי רָעָה שֶׁל צְרַעַת
בְּמִצְחוֹ, וְהַשְּׁתַקְעָה אָבֶן מִמֶּשֶׁ
בְּמִצְחוֹ, וְדַאי מְצָרַע הָיָה.

וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (שבת סב:) "וְשִׁפַּח ה'
קִדְקֵד בְּנוֹת צִיּוֹן", אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶר
חֲנִינָא, מְלַמֵּד שֶׁפְּרָחָה בְּהֵן צְרַעַת,
כְּתִיב הֵכָא, "וְשִׁפַּח", וְכִתִּיב הַתָּם,
"וְלִשְׂאֵת וְלִסְפַּחַת". "וְה' פָּתְחָן
יַעֲרָה". רַב וְשִׁמוּאֵל, חֵד אָמַר,
שֶׁנִּשְׁפָּכוּ כְּקִיתוֹן. וְחֵד אָמַר, שֶׁנִּשְׁעָשׂוּ
פְתַחְיָהֶן כִּיעֵר. וְרוּאִים שֶׁצְרַעַת הִיא
עֹנֵשׁ עַל זְנוּת בְּצִיּוֹן, וְיַחַד עִם זֹאת בָּא
עֹנֵשׁ עַל הִסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת. וְכֵן מְצִינֵנוּ
בְּגִמְרָא שָׁם, "וְתַחַת פְּתִיגִיל מַחְגוֹרֵת
שֶׁק". פְּתַחִים הַמְבִיאִים לַיָּדִי גִילָה
יְהִיּוּ לְמַחְגוֹרֵת שֶׁק. וְכַפִּי שֶׁבְּאֲרָנוּ
שֶׁצְרַעַת הִיא עֹנֵשׁ עַל הַפִּיכַת הָעֹנֵג לְנֶגַע.
וְהַגְמְרָא מְרַמְזֵת שֶׁהֵם הִפְכוּ אֶת הִסּוּד
שֶׁבַמְלָכוֹת, שֶׁהוּא מְקוֹם הָעֹנֵג וְהַגִּילָה,
לְמַחְגֵרֵת שֶׁק וְצְרַעַת. וְכֵן נִרְאָה דְשֶׁרֶשׁ
עֲגוּנָה הוּא מֵאוֹתוֹ שֶׁרֶשׁ שֶׁל הַפִּיכַת
הַנֶּגַע לְעֹנֵג, כִּי עֲגוּנָה הִיא גַם עֹנֵשׁ
בִּיסוּד שֶׁבַמְלָכוֹת שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהַנְשֵׂא,
וְכֵן עֲגוּנָה ר"ת הַפְּסוּק (ישעי' ג, טז) "יַעַן
כִּי גָבְהוּ בְנוֹת צִיּוֹן וְתַלְכְנָה נְטוּיּוֹת גְּרוֹן
וּמִשְׁקֵרוֹת עֵינַיִם הַלּוֹךְ וְטַפּוֹף תַּלְכְנָה
וּבְרוּגְלֵיהֶם תַּעֲפֹסְנָה".

כְּתוּב (ש"א טו, לג) "וַיִּשְׁסֹף שָׁמוּאֵל אֶת
אָגַג לְפָנָיו ה'". וּמִבְּאֵר רַש"י וַיִּשְׁסֹף
חֲתָכוּ לְאַרְבָּעָה. וְרוּאִים שֶׁשָׁמוּאֵל
נִלְחַם בְּעַמְלֵק דֶּרֶךְ שְׁתֵּי וְעָרַב, הֵינּוּ צֶלֶב.
וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזִיבּוּרְג
שְׁלִיט"א שֶׁעַמְלֵק בְּגִימְטְרִיא פְּסֵק, שֶׁהוּא
בְּגִימְטְרִיא ד' פְּעָמִים הֶלְכָה. כִּי פְּסֵק
הֶלְכָה עַל עַמְלֵק הוּא לְחַתֵּךְ אוֹתוֹ לַד'.
וְכֵן צֶל"ב מְרַמֵּז בְּכַתּוּב (שמות יז, ט) "וַיֵּצֵא
הַלְחָם בְּעַמְלֵק", בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן
צֶל"ב מְרַמֵּז בְּכַתּוּב (דברים כח, מח) "וַנִּתֵּן
עַל בְּרָזֶל עַל צִוְאֵרְךָ" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל ג'
אוֹתִיּוֹת, וּבְכַתּוּב (תהילים א, א) "וּבְמִוֶשֶׁב
לְצִיִּים לֹא יֵשֵׁב". כִּי הֵם קִלְפַת הַלִּיצְנוּת
שֶׁמְלַבִּיֶשָׁה עַל מְקוֹם הַחֲחוּק דְקִדְשָׁה כְּפִי
שֶׁנִּבְאָר לְקַמֵּן שְׂאוֹתִיּוֹת צִיּוֹן נִמְצְאוֹת
בְּתוֹךְ לִיצְנוּת. וְכֵן צֶל"ב מְרַמֵּז בְּכַתּוּב
(משלי טו, יב) "לֹא יֵאָהֵב לֵץ הוֹכַח לוֹ".
וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבֵרָהָם פְּלִדְמָן שְׁלִיט"א
שְׂאוֹתִיּוֹת לֵץ נִמְצְאוֹת בְּתוֹךְ צֶלֶב.

וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן (ל) "וַיִּשְׁסֹף
שָׁמוּאֵל אֶת אָגַג", כִּי אָגַג הוּא
כְּלָלוֹת הָאַרְבַּע מַלְכוּיּוֹת דְּסִטְרָא
אַחְרָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "רֵאשִׁית גּוֹיִם
עַמְלֵק". וְזֶה שֶׁפָּרֵשׁ רַש"י וַיִּשְׁסֹף
חֲתָכוּ לְאַרְבָּעָה. וְכֵן אוֹתִיּוֹת הַג"ג הֵן
לְפָנָיו דָּו"ד, לְרַמֵּז עַל קִלְפַת אָגַג
שֶׁמְלַבִּיֶשָׁה עַל דָּוִד מִבְּחוּץ. כִּי הָאוֹת ה'
מִתְחַלֶּפֶת בָּא', וְכֵן נוֹסֵף עַל הָא' שֶׁל אָגַג
עוֹד ד', לְרַמֵּז עַל חֲתָכוּ לְאַרְבָּעָה. וְכֵן

שְׁמוּאֵל וְאַגֹּג נִרְמְזִים בְּרַ"ת שֶׁל הַכְּתוּב (תהילים ט, ו) "גְּעַרְתָּ גּוֹיִם אֲבֹדֶת רָשָׁע שָׁמַם מַחִית לְעוֹלָם וָעֶד", וְרוֹאִים שְׁקוּדִים נִרְמְזֵי **אַגֹּג** בְּרַ"ת שֶׁל "גְּעַרְתָּ גּוֹיִם אֲבֹדֶת" וְאַחַר כֵּן כְּתוּב "רָשָׁע" שְׁמַתִּיחַס לְאַגֹּג, וְאַחַר כֵּן יֵשׁ רַ"ת **שְׁמוּאֵל** בְּמַלִּים "שָׁמַם מַחִית לְעוֹלָם וָעֶד".

נִרְאָה דְצַל"ב אוֹתוֹת **בְּצַ"ל**. דְצַלֵּב מִסְמַל אֶת הוֹרְדַת הַשָּׁפַע מֵעוֹלָמוֹת הַקְּדוּשָׁה לְעוֹלָמוֹת הַקְּלָפָה הַתַּחְתּוֹנִים. וְכֵן יִרְק הַבְּצַל, נִקְרָא **בְּצַל** מִלְשׁוֹן **צַל** שֶׁל **סַכַּת דָּוִד הַנוֹפְלֹת**, שֶׁנִּפְלָה לְקַלְפוֹת הַלֵּץ שֶׁל עֲמַלְק בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת. דִּירְק זֶה מִסְמַל אֶת צוּרַת הָעוֹלָמוֹת, כְּפִי שֶׁהֵם מְקִיפִים זֶה אֶת זֶה כְּגַלְדֵי בְּצַלִּים. כְּמוֹבֵא בְּרַמְבַּ"ם (יסוה"ת ג, ב), וְכִיּוֹן שֶׁגַלְדֵי הַבְּצַל הֵם בְּבַחֲיִנַת מְקִיף וְצַל, לְכֵן קִרְאוּ לָזֶה בְּשֵׁם **בְּצַל**. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁיֵּשׁ מְנַהֵג אֶצֶל יוֹצְאֵי גְרַמְנִיָּה לְתַלּוֹת בְּצַל בְּסַכָּה, עַל שֵׁם הַכְּתוּב (תהילים לו, ח) "**בְּצַל כְּנַפְיָךְ יַחְסִיוּ**". וְהוֹסִיף הַרַ"ה ג' ר' גְּרִשׁוֹן בָּאֵס שְׁלִיט"א שֶׁמְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין בְּצַל לְצַל בְּגַמְרָא (פסחים קיד). **אָמַר רַבֵּה בְּרַ בְּרַ חֲנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי יְהוּדָה בְּרַ אֱלֵעָאִי, אָכַל בְּצַל וְשָׁב בְּצַל, וְלֹא תִיכּוֹל אֲוִזִין וְתִרְנַגּוּלִים וְיִהְיֶה לְבָד רּוֹדֵף עֲלֶיךָ. וְהוֹסִיף הַרַ"ה ג'**

ר' יוסף מאיר סופר שליט"א **שְׁבַצ"ל** בְּאֵת ב"ש **שְׁכ"ה**. וְכִמוֹ שֶׁמְצִינּוּ שְׁכַתוֹב שְׁכוֹת בְּשִׁ"ן, (אייב מ, לא) "**הַתְּמַלָּא בְּשָׁכוֹת עוֹרוֹ**".

וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגַשְׁמִיּוֹת כְּשֶׁאֲדָם חוֹתֵף בְּצַל, זֶה מְבִיא לוֹ דְמַעוֹת, וְיֵשׁ כְּאֵן רְמֵז עַל הַיְסוּרִים שֶׁל הַמְּקוֹם הַזֶּה, שְׁבַאִים כְּתוֹצָאָה מִיְרִידַת הָאוֹר לְמַטָּה לְמְקוֹם הַקְּלָפוֹת. וְכֵן בְּפִרְשַׁת כִּי תִבֵּא בְּהַ מוֹפִיעוֹת הַקְּלָלוֹת הַקְּשׁוֹת, ר"ל, יֵשׁ **קכ"ב** פְּסוּקִים כְּמִנְיֵן **בְּצַל**. וְהוֹסִיף הַרַ"ה ג' ר' מ. פ. שֶׁהַכְּתוּב שֶׁהֵבֵאנוּ שְׁמַרְמֵז עַל הַבְּצַל עַל שֵׁם הַכְּתוּב (תהילים לו, ח) "**בְּצַל כְּנַפְיָךְ יַחְסִיוּ**" רַ"ת **בְּכ"י**.

וְכֵן **בְּצַל** נִרְמְזֵי בְּ**בְצַלְאֵל** שֶׁמְמַנּוּ יְצָא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְנִקְרָא **בְּצַלְאֵל** עַל שֵׁם שֶׁיֵּשֵׁב **בְּצַל אֵל**, כְּמוֹבֵא בְּגַמְרָא (ברכות נה). **אָמַר ר' שְׁמוּאֵל בְּרַ נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן בְּצַלְאֵל עַל שֵׁם חֲכָמְתוֹ נִקְרָא, בְּשַׁעָה שֶׁאָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה לֵךְ אָמַר לְבְּצַלְאֵל עֲשֵׂה לִי מִשְׁכָּן אֲרוֹן וְכִלִּים, הֲלֹךְ מֹשֶׁה וְהִפְדָּה, אָמַר לוֹ [בְּצַלְאֵל] מְנַהֵגוֹ שֶׁל עוֹלָם אָדָם בּוֹנֵה בַּיִת וְאַחַר כֵּן מְכַנִּיס לְתוֹכוֹ כְּלִים, אָמַר לוֹ [מֹשֶׁה] שְׁמָא בְּצַל אֵל הָיִיתָ וְיִדְעָתָה. וְכֵן בְּצַ"ל מְרַמֵּז**

באות שניה בכתוב (אסתר א, יט) "אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו".

וכן מצינו בגמרא (עירובין כט): **תנו רבנן, לא יאכל אדם בצל מפני נחש שבו, ומעשה ברבי חנינא בן דוסא שאכל חצי בצל וחצי נחש שבו, וחלה, ונטה למות.** ומבאר רש"י נחש שבו ארס שרף הבצל. ורואים ששרף הבצל הוא בבחינת ארס של נחש. ומבאר לדברינו שהבצל מסמל את צמצום האור וירידתו למטה לעולמות הקלפות שהם בבחינת נחש. לכן השתלשל שחריות הבצל היא בבחינת ארס של נחש. וכן תוספות שם מבאר שהגבעול הפנימי של הבצל מתפתל כנחש. וכן בארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' שבצל ירק מסמל את עולמות הישר, וירוק בגימטריא יש"ו. ובצל ירוק הוא פניכול צל"ב יש"ו שנמשל לנחש. וכן מובא בשם רבנו אפרים על הכתוב "והנחש היה ערום" בגימטריא יש"ו. וכן הגימטריא של בצל ירוק [438] היא בדיוק המספר שעומד באמצע בין מספר משיח בן דוד, [424] לבין מספר מלך המשיח [453].

וכן הבאנו מהרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שמש"ח בן דוד בגימטריא קו ירוק עם המלים, דקו ירק מסמל את

פנימיות הישר של אדם קדמון שיורד עד לעולם העשיה התחתון, כדבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש'. וזה גם המספר של תהו בהו שהיו קודם בריאת העולם. ועל זה מלבישה הקלפה של יש"ו בגימטריא ירוק. בסוד נוצרי אותיות ציון ר' כדלעיל. וכן נראה שהשתלשל בגשמיות על יד מפרץ מקסיקו בגימטריא יש"ו, המקום שנקרא משלש ברמודה, ר"ת משיח בן דוד, יחד עם אותיות ר"ה שמסמלות את היחוד, ויחד עם האות ר' המסמלת את הקלפה של אותו האיש שמלבישה על המקום הזה. וכפי שמצינו בזהר חדש (ואתחנן ע), שקו החסד נקרא ארץ וקו הגבורה נקרא רחב, והיסוד נקרא שם קו המדה, עגולא. ובפרוש 'מתוק מדבש' מבאר שם, שהיסוד יש לו ג' השפעות, שהם בבחינת משלש, וכל משלש הוא עגול. ורואים קשר בין צורת המשלש ליסוד ומלכות. ולכן קלפת הנוצרים שמלבישה על המלכות דקדשה מאמינים בשלוש, ונראה לקמן ממצאים נפלאים של ברמודה הנרמזת באות השלישית דוקא שמרמזת על המשלש. והוסיף

הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמשלש בר - מודה מרמז על הבן שמודה בשלוש. ולכן נמצא משלש ברמודה קרוב לאי פוארטו ריקו' אותיות ירוק בגימטריא

יש"ו. וכן פוארטו בגימטריא קבר, ועם האותיות בגימטריא חריץ, המסמלים את היסוד שבמלכות. וזה גם על יד הים הקריבי עם האותיות בגימטריא יש"ו, ומלשון קב"ר. ועל יד חצי האי יוקטון, ומרמז על הכתוב שנאמר על דוד, (ש"א יז, יד) "ודוד הוא הקטון". וקרוב לפלורידה בגימטריא פרה אדמה שמתקנת את קלפת הנצרות כדלעיל. וכן קרוב למיאמי בגימטריא 101 המסמל את המלכות שבמלכות עם הכולל. וכן יתכן שהשתלשל בגשמיות שם מחלה מסכנת שפעת מקסיקו, לרמז על מקסיקו בגימטריא יש"ו שקלקל את צנורות השפע, ומזה באה מחלת השפעת. וכן שפעת אותיות שפע עם אחיזת הקלפה שנקמזת באות ת'.

וכן השתלשל בגשמיות שיש במשלש ברמודה אבן שואבת השואבת כלי שיט ואף מטוסים העוברים במקום זה. ומובא בספר 'שערי אורה' מהרב יוסף גיקטלייא שהיה מהראשונים (השער השני) וזהו הסוד המפלא בהיות אדני משתוקק ונקסף להתעלות בעלוי אל ח"י, ומתאנה לעלות אליו תמיד. ואל תתמה, שהרי יש דגמא בעולם הזה: הלא תראה האבן השואבת מושכת אליה, והיא

למעלה, ומה שהיא נושאת, למטה ממנה. רואים שהשערי אורה ממשיל את נקדת היחוד של המלכות לאבן שואבת, וכן מצינו בגמרא (ע"ז מד.) שהיתה אבן שואבת מעל הכתר של דוד המלך, והיא עזרה לו לשאת את הכתר הכבד על ראשו, ובארנו במאמרים 'חשמל דם' ו'חשמל לולב' שכתרו של דוד סמל את החשמל הרוחני שמשפיע לדוד המשפיע לכל המלכות, ולכן היתה שם אבן שואבת לרמז שהוא בבחינת אבן שואבת. וכן מצינו במדרש (ב"ר ע, ח) "והנה באר בשדה", זו ציון, "והאבן גדלה", זו שמחת בית השואבה. ורואים שציון היא בחינת ה"באר בשדה" שממנה שואבים את השפע בשמחת בית השואבה.

וכן מובא ברש"י (ברכות ח.) כפסוקי בפי ושט: ים אוקיינוס יש בו מקומות שאינו מקבל ברזל, ומחברין לוחי הספינה על ידי חבלים ועקלים שתוחבין בנקביו, ותוקעין אותו בדחק לפי שהם גסין כמדת הנקב. ועין שם ברש"י שיש מגנט בים שמושך את הברזל. וכן ושט עם הכולל בגימטריא יש"ו. ופסוקי מרמז על פורטו ריקו כדלעיל.

וכן ברמודה מרמזת באות שלישית בכתוב (במדבר לה, יז) "ואם באבן יד אשר

ימות בה", ויש פאן רמז על אותו האיש שנהרג בסקילה.

וכן השתלשל בגשמיות אור של תכלת בתוך הים במשלש ברמודה, ומצינו בזהר (שלח קעה.) התכלת היא פסא לבית דוד, ותקון שלו, וזה היא היראה מלפני ה' להתירא מהמקום ההוא.

ורואים שהזהר מקשר את דוד המלך ואת פסא דוד, לתכלת. והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שפס"א דוד"ר"ת הפתוב (יחזקאל א, כו) "וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות פסא ועל דמות הפסא", ורואים שהפסא קשור עם הרקיע שדומה לתכלת. וכן תכלת היא בחינת תכלת שמסמלת את המלכות.

וכן כתוב (בראשית ב, יא) "שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב: וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם". ומובא בספר 'סוד המבול' שארץ החוילה בגימטריא אמריקה בה גלו הרבה מכרות זהב. וכן כתוב (בראשית י, כט) "ואת אופר ואת חוילה ואת יובב כל אלה בני יקטן". ורואים שאופיר וחוילה שקשורים לזהב, היו בני יקטן, והבאנו שהשתלשל במשלש ברמודה חצי האי יוקטן.

ולפי זה יתכן לבאר הגמרא שלקחו מהים אבנים טובות עבור לעתיד לבא, שהוא

ממשלש ברמודה שגובל עם יבשת אמריקה בפלורידה, שיתכן ששם הבדולח ואבן השהם. וכפי שמצינו בגמרא (ב"ב עה.) "ושמתי כדוד שמשותיך" אמר רבי שמואל בר נחמני פליגי תרי מלאכי ברקיעא גבריאל ומיכאל, ואמרי לה תרי אמוראי במערבא ומאן אינון יהודה וחזקיה. חד אמר ד"שוהם", וחד אמר ד"ישפה". אמר להם הקדוש ברוך הוא להגי כדון וכדון. "ושעריך לאבני אקדח" פי הא דיתבי רבי יוחנן וקא דריש, עתיד הקדוש ברוך הוא להביא אבנים טובות ומרגליות שהן שלשים על שלשים, וחוקק בהן עשר על עשרים, ומעמידם בשערי ירושלים. ליגלג עליו אותו תלמיד השתא פביעתא דציצלא לא משפחיןן כולי האי משפחיןן, לגימס הפליגה ספינתו בים, חזא מלאכי השרת דיתבי וקא מנסרי אבנים טובות ומרגליות, שהם שלשים על שלשים, וחוקק בהם עשר ברום עשרים. אמר להו, הני למאי אמרו ליה, שעתיד הקדוש ברוך הוא להעמידן בשערי ירושלים. אתא לקמיה דרבי יוחנן, אמר ליה דרוש רבי ולך נאה לדרוש כפאשר אמרת כן ראיתי, אמר לו, ריקא, אלמלא

לא ראית לא האמנת מלגלג על דברי חכמים אתה נתן עיניו בו, ונעשה גל של עצמות. וראה זה פלא ברמוד"ה מרמזת באות שלישית גם בכתוב הזה: "וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח".

וכן מובא ב'תרגום יונתן' (שמות יד, ט) שבזת הים לאחר קריעת ים סוף היתה מאבנים טובות ומרגליות שבאו מגן עדן לנהר הפישון, שהעבירם למרכבות פרעה שנפלטו מים סוף, ורואים שנהר הפישון שסובב את ארץ החוילה מביא את האבנים הטובות לעם ישראל. וכן שם שפ"ו נרמז בפישון. וכן רואים שרק על נהר זה מזכרת הלשון אַחַד, כמו שכתוב (בראשית ב, יא) "שם האחד פישון". דנהר זה מתחבר לקדשה שהיא בחינת אַחַד. וכן מצינו בזהר (בראשית כו: עם פירוש 'מתוק מדבש') שנהר פישון הוא בבחינת פשט המסמל את הדרגה התחתונה של הקדשה, וכן הכתוב (שם יא) "שם האחד פישון הוא הסבב" בגימטריא שבועים, לרמז שנהר זה משפיע לכל השבעים אמות. וכן "הוא הסבב" בגימטריא יסוד.

וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (עקב ע' רמט) היסוד יש בו ב' צנורות, צנור הזרע, הוא בסוד ז' שביעי קדש, וצנור המוציא המותרות, הוא בסוד בני חת ומשם נזונים בני חת, מקצה

הטפה היוצאת עם מי רגלים, והנה יניקת מצרים ממותרות טפות הללו, וזה שכתוב כי ארץ ישראל אינו כמצרים ש"השקית ברגלך כגון הירק", ממים הנקרא מי רגלים, וזהו ירק אותיות קרי, כלומר טפה מיחדת בחינת קרי. רואים שיניקת מצרים היא מהיסוד דקדשה, מטפות הקרי, שנהפך לירק של מצרים. היינו מצרים יונקים ממי רגלים, ומהטפה האחרונה של קרי שיוצאת עם מי רגלים, כמו שנרמז בפסוק "ברגלך כגון הירק", ויש כאן רמז על יניקת הקלפה מהקו ירוק שקשור לנהר פישון. וכן הפישון נקרא נילוס שהוא בגימטריא יוסף, ומסמל את היסוד דקלפה של מצרים שיונק מיוסף. וראה זה פלא ששתן נרמז בפשתן המסמל את הנילוס. כמובא ברש"י (בראשית ב, יא) פישון הוא נילוס נהר מצרים, שהוא מגדל פשתן, שנאמר אצל מצרים "ובשו עבדי פשתים". דנהר הנילוס הוא בחינת נהר של מי רגלים יחד עם טפת קרי כדברי האריז"ל. והוסיף הרה"ג ר' אליהו פולק שליט"א שמצינו בפרושלמי (כתובות לז.) כופה לעשות בצמר אבל לא בפשתן מפני שהיא מסרחת. וכן נילוס אותיות סילון שמסמל את צנור מי הרגלים, כמובא בגמרא (בכורות מד:) סילון החוזר מביא אדם לידי ירקון.

וכן מובא בספר 'בית עולמים' לר"א חבר (דף קמב ד"ה ותאנא) **יוסף בגימטריא סילון** דהיסוד הוא בסוד סילון אמת המים. וכן נראה דפרעה טען שהוא ברא את הנילוס, כמו שכתוב (יחזקאל כט, א) **"פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאריו אשר אמר לי יארי ואני עשיתני"**. ולכאורה בכל שקר צריך להיות ניצוץ של אמת כידוע, ובפרט שהפסוק מזכיר את השקר הזה, שהוא כביכול ברא את הנילוס. ומבאר לדברינו שהרי פרעה הקפיד לעשות צרכיו בנילוס, כמובא ברש"י (שמות ז, טו), ממילא זה היה הניצוץ של אמת שהוא כביכול ברא את הנהר של מי רגלים הזה. ובפרט שהוא בחינת תנים הרבץ בנילוס, וכל שאר המצרים הם רק דגת יארה, כמובא בהמשך הפסוקים שם, ממילא עקר בחינת הנילוס מתחסת לפרעה. וכן **פרעה בגימטריא צנור** שהוא סילון אותיות **נילוס**. וכן בארנו במאמר 'חשמל ציצית' שפשתן מסמל את חוטי הסטרא אחרא לכן נרמז בו שטן. כמובא בשל"ה (ויקרא פרק תורה אור מתו"כ אות יט) **שעטנז אותיות שטן עז, שטן ראשי תבות שוע טווי נוז, פשתן סוד קין, מפרי העץ פשתן, צמר הבל**. וכן מי רגלים בגימטריא צמר עם האותיות, דמי רגלים הם בחינת פשתן שהוא

הלעמת זה של הצמר ומתקשר עם מצרים.

ועוד מבאר לדברינו מדוע שמו המצרים את ארונו של יוסף בנילוס, כדי שהיסוד דקלפה יקבל שפע מהיסוד דקדשה של יוסף הצדיק, וכפי שהבאנו מהאר"ל שניקת מצרים היא מקצה הטפה היוצאת עם מי רגלים.

ועוד יתכן שבמשלש ברמודה נמצא מקום הלוינתן בים לכן מאיר שם אור גדול, כמובא בגמרא (ב"ב ע"ד:) **מעשה בר' אליעזר ור' יהושע שהיו באין בספינה, והיה ר' אליעזר ישן, ור' יהושע נעור, נזדעזע ר' יהושע וננער ר' אליעזר, אמר לו מה זה יהושע, מפני מה נזדעזעת, אמר לו מאור גדול ראיתי בים, אמר לו שמה עיניו של לוינתן ראית, דכתיב "עיניו כעפעפי שחר"**, וכן מצינו במדרש (ילקוט איוב תתקכ"ז) **מקום רפידתו של לוינתן יפה של זהב לכך נאמר "ירפד חרוץ עלי טיט"**.

וכן לוינתן בגימטריא מלכות.

וכן השתלשל במשלש ברמודה שעובר שם זרם הגולף, שהוא זרם מים חמים בתוך הים, כי גולף בגימטריא דמעה, ויש כאן רמז על המקום הזה בו נמצאת נקדת המלכות שהיא בחינת דין, לכן זרם מים חמים בתוך הים. וכן

המקום הזה קשור עם דמעות, כי המלכות סובלת יסורים ומשתתפת בצער העולם כפי שבארנו על חתוף הבצל. וכן השתלשל בגשמיות משחק גולף, ונבאר שעניני משחק ושחוק שיכים למלכות.

וכן מצינו בגמרא (ברכות נט.) **בשעה שהקב"ה בקש להביא מבול לעולם, נטל שני כוכבים מכימה, והביא מבול לעולם וכו', בשעה שהקדוש ברוך הוא זוכר את בניו ששרויים בצער בין עובדי כוכבים, כביכול, מוריד שתי דמעות לים הגדול, וקולם נשמע מסוף העולם ועד סופו.** ויתכן ששתי הדמעות יורדות לנקדת המלכות שבים במשלש ברמודה שהוא מקום הדמעות כדלעיל. ולכן הגמרא מסמיכה זאת לענין המבול, כי המבול נהיה על ידי שהתחברו המים העליונים למים התחתונים כמובא בזהר (נח סב.). ומצינו במדרש (עשרת הדברות א) **בשעה שחצה הקדוש ברוך הוא את הים חציו למעלה וחציו למטה, אותם שלמטה התחילו בוכים ואומרים, או לנו שלא זכינו להיות קרובים ליוצרנו.** וכן מצינו במדרש ('אוצר המדרשים' ע' שיא) **המים שנתן למטה היו מתרגשים ומיללים וצוחים, וקוראים ובוכים, אמרו לא זכינו שנהיה קרוב ליוצרנו.**

וראים שהמים התחתונים בוכים בגלל הרחוק מהמים העליונים ובמבול התחברו, וזה אותו סוד של הדמעות שה' מוריד לים לחבר את המים העליונים לתחתונים. וכמובא ב'תניא' (פ"ג) שהמים בגוף של האדם, מה שהגוף מיצר כגון דמעות באים מן המוח, ששם החכמה שהיא המים העליונים, לכן דמעות בוקעות את העולמות ומחברות אותם, כי הדמעות קשורות עם המים העליונים, וראה זה פלא: **ברמוד"ה מרמזת באות שלישית בכתוב (במדבר ז, יא) "בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו".** וכן מצינו בזהר (שמות ט.) **אמר רבי שמעון, ודאי עקשו הוא זמן שהקדוש ברוך הוא נזכר בבניו ומוריד שתי דמעות לים הגדול, וכאשר יורדות, הן פוגעות בצנור הזה של שלהבת אש, וישתקעו זה בזה בים. בכה רבי שמעון ובכו החברים.** ורואים שהדמעות יורדות לים הגדול למקום הצנור, שהוא סוד היסוד שבמלכות כפי שהבאנו לעיל את הכתוב (ש"ב ה, ח) **"ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור וגו'".** ורואים שמצודת ציון נקראת בכתוב צנור. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (טז) **אמר אברהם ליצחק בנו, העבד הזה**

חשוד על כל עריות שבתורה העבד
הזה מרמה בו, שנאמר "כנען בידו
מאזני מרמה", ראה שמה נגע
בצנור, תביא הנערה האלה
ותוציא בתוליה באצבע. והוסיף
הרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א שבצינור יש
אותיות ציון. וכן המספר המסתתר בין
אותיות צינור הוא 358 כמנין משיח.
(בכל ענין משולש ברמודה סייעני הרה"ג ר' רפאל
קבלן שליט"א).

וכן מצינו בגמרא שם שיש ארס בעלי
הבצל רק אם לא גדלו במדת זרת, ואם
גדלו במדת זרת הארס יוצא. נראה לבאר
על פי מה שמובא ב'שער ההקדמות'
להאריז"ל (ע' קע) על הכתוב "ושמים
בזרת תפן" שהזרת מודדת את השפע
שמתחלק בין זעיר אנפין למלכות
וכפיכול אומרת עד כאן שיך לזעיר אנפין,
ומכאן שיך למלכות. וכן החשון, המסמל
את המלכות, שנוכללים בה "ב שבטים,
כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תצוה
ע' קפח), היה "זרת ארכו וזרת רחבו"
(שמות כח, טז). ולכן במדת זרת הנחש
נהפך לחשון ועובר לצד הקדשה
שבמלכות. וכן זרת בגימטריא אדם
הראשון שהוא חלק מנשמת משיח.

מובא בספר 'צירה' (ב, ז) אין בטובה
למעלה מענ"ג ואין ברעה למטה
מנ"ע. בארנו לעיל שצלב בגימטריא

נגע, כי הוא הופך את הענג לנגע. ולפי
זה אפשר להוסיף שהבצל הוא גם אותו
מספר של הענג שנהפך לנגע, כי הוא
הופך את הבצל לצלב כשהוא יורד
למטה למקום הקלפות. וכן מצינו שהנגע
נמשל בחמה וצל, כמובא ברש"י (ויקרא
יג, ג) "עמק מעור בשר" כל מראה
לבן עמק הוא כמראה חמה עמקה
מן הצל. ולכן הגימטריא של כל אלו
היא 123 לרמז על ירידת האור מדרגה
לדרגה דרך גלדי הבצלים, עד לעמקי
הקלפות שהופכים אותו לצלב. ויש רמז
במספר שיורד מ' 1 ל' 2 ל' 3 וכו'.

וכן מצינו במשנה (תרומות ט, ו) שבצל הוא
מהצמחים שאין זרעם כלה באדמה,
והזרע עצמו צומח ונכלל בבצל החדש
שגדל, ולא כתבואה ושאר זרעים שהזרע
כלה ונותן פח באדמה להצמיח תבואה
חדשה. ומבאר לדברינו שהבצל מסמל
את ירידת האור למטה מטה, ואין זרעו
כלה, רק משתלשל לדרגה אחרת. וכן ענג
או בצל בגימטריא חנינה שמו של מלך
המשיח.

והוסיף הרה"ג ר' י. ג. ב. שליט"א שמצינו
בגמרא (כתובות קיב.) רבי חנינא, מתקן
מתקליה. רבי אמי ורבי אסי קימי
משמשא לטולא ומטולא לשמשא.
רואים שמיד אחרי השבח של רבי חנינא
שהיה מתקן את הדרכים משום חבת

חַבְתְּכֶם לִפְנֵי הַמָּקוֹם כְּחַבַּת זָכָר וּנְקָבָה.
מוֹבָא בֵּיעַב"ץ (סדר עולם רבה) שְׁהִיָּה
הָאָרוֹן בְּמַצוֹדַת דָּוִד בְּמִשְׁךְ
יֹתֵר מֵאַרְבָּעִים שָׁנִים, וְשָׁם גַּם יָסַד
אֶת מִשְׁמְרוֹת הַלְוִיָּה שִׁישׁוֹרְרוּ לִפְנֵי
הָאָרוֹן, וְהָרִי זֶה סִימָן לְעֵתִיד שְׁמִשְׁשׁ
תִּתְחִיל גַּם צְמִיחַת הַבַּיִת הַשְּׁלִישִׁי
הַנִּצְחָי. רוֹאִים שֶׁבָּנְנוּ בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ
הַשְּׁלִישִׁי, יִתְחִיל בְּתַקוֹן שִׁיעֲשׂוּ בְּעִיר דָּוִד
בְּהַר צִיּוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֹהַר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים
קל) "הַר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צִפּוֹן", מֵאִי הַר
צִיּוֹן, דָּא הוּא הַר דְּאַתְמַר בֵּיה "הַר
הָעֲבָרִים", מִתְמַן יָקוּם, וְתֵרִין
מְשִׁיחִין דְּאַנּוּן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, וּמְשִׁיחַ
בֶּן יוֹסֵף, יְהוֹן יִרְכִין דִּילִיה, וְאִיהוּ
אוֹת בִּינְיָהוּ. רוֹאִים שֶׁהֲגַאֲלָה תִּתְחִיל
מִחְבוּר מִשֶּׁה רַבִּינוּ עִם ב' מְשִׁיחִים, שֶׁהוּא
סוּד הַחְבוּר שֶׁל הַר צִיּוֹן עִם הַר הָעֲבָרִים.
וְנִרְאָה לְבָאֵר אֶת דְּבָרֵי הֵיעַב"ץ שֶׁהֵם
מְכֻנָּיִם לְדְבָרֵי הַזֶּה־ר: דְּכָשֵׁם שֶׁהָאָרוֹן שָׁבוּ
מוֹנַחִים הַלְוִיָּוֹת וְהַתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה, הִיָּה
בְּהַר צִיּוֹן לִפְנֵי שֶׁבָּא לְמִקּוּמוֹ בְּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ, וְזֶה סוּד הַחְבוּר שֶׁהִיָּה אֲזַ בֵּין
הָאָרוֹן שֶׁל מֹשֶׁה לְדָוִד, כִּף תִּתְחִיל הֲגַאֲלָה
הַעֲתִידָה מֵהַר צִיּוֹן. בְּסוּד חְבוּר מֹשֶׁה
וְדָוִד. וְכֵן כְּתוּב (תְּהִילִים נא, כ) "הִיטִיבָה
בְּרַצוֹנָךְ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת
יְרוּשָׁלַם". וְרוֹאִים שֶׁהֲגַאֲלָה תִּתְחִיל

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מְזַכְרִים אֶת רַב אַמִּי וְרַב
אַסִּי שֶׁהֵם גַּם בְּגִימְטְרִיא חֲנִינָה אוּ עֲנָג
אוּ בְּצֵל, וְהִשְׁבַּח שְׁלֵהֶם שֶׁהִיוּ עוֹבְרִים
מִחֲמָה לְצֵל וּמִצֵּל לְחֲמָה כְּדֵי שְׁלֹא
יִתְרַעְמוּ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְרוֹאִים אֶת
הַקָּשֶׁר לְעֲנֵן הַצֵּל, וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל
שֶׁמְסַמְלֶת אֶת סְפִירַת הַמַּלְכוּת. וְכֵן
בְּלַעֲמַת זֶה מְצִינּוּ בְּסִפְר 'הַלְקוּטִים'
לְהָאֲרִיז"ל (בְּרֵאשִׁית לג) שֶׁלְמֶךְ אוֹתִיּוֹת
מֶלֶךְ, וְלִגְבֵי שָׁם אֲשֶׁתוֹ צֵלָה הַרוֹמְזֶת עַל
הַצֵּל, מוֹבָא בְּסִפְר 'הַפְּלִיאָה' (ד"ה וִיקַח לוֹ
לְמֶד) שֶׁצֵּלָה אֲשֶׁת לְמֶךְ הִיא בְּחִינַת לִילִית
אֲשֶׁת הַס"מ. וְכֵן רוֹאִים שֶׁלְמֶךְ קָשׁוּר
לְמִסְפָּר שֶׁבַע שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ד, כד) "וְלְמֶךְ שֶׁבַעִים
וְשִׁבְעָה".

וְכֵן עֲנָג אוּ נָנַע אוּ בְּצֵל אוּ צֵלָב אוּ
פָּגָם בְּגִימְטְרִיא בֵּין הַבְּדִים שֶׁמְסַמְלִים
אֶת נִקְדַּת הַיְחוּד שֶׁל בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשָּׁם
נִקְדַּת הָעֲנָג שֶׁמִּתְהַפְּכֶת לְנָנַע וְכו', כְּמוֹבָא
בְּגִמְטְרֵא (יֹמָא נד.) רֵאשִׁי הַבְּדִים דּוּחֻקִין
וּבּוֹלְטִין וְיוֹצְאִין בְּפִרְכָּת, וְנִרְאִין
כְּשֵׁנִי דְדֵי אֲשֶׁה, שֶׁנֶּאֱמַר "צָרוּר הַמֶּר
דּוּדֵי לִי בֵּין שְׂדֵי יְלִין", אָמַר רַב
קִטִּינָא בְּשַׁעָה שֶׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹלִין
לְרַגֵּל מַגְלִילִין לָהֶם אֶת הַפְּרִכָּת
וּמִרְאִין לָהֶם אֶת הַפְּרוּבִים שֶׁהִיוּ
מְעָרִים זֶה בְּזֶה וְאוֹמְרִים לָהֶם רְאוּ

מציון, וכפי שבארנו לעיל את הכתוב **"ועלו מושיעים בהר ציון"**. וכן כתוב זה בגימטריא **ספר תורה**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שהר ציון** בגימטריא הכתוב (דברים י, א) **"ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ"**. ועוד קשר מצינו בין משה להר ציון, **דמשה** בזמן הגאולה נקרא שילה, והוא בגימטריא **שילה**. ומובא ברבנו בחיי (בראשית מט, ט) **הזכיר יעקב המשיח בשם שילה, כלומר בנו שיוולד משלית אשה פדרך כל הנולדים, מלשון "ובשליתה היוצת מבין רגליה"**. ורואים שמקשר בין שילה לשלית אשה, ששיכת ליסוד שבמלכות. וכן **שילה** או **משה**, בגימטריא **מקור**, או **צנור**, המסמלים את היסוד שבמלכות, כמו שכתוב (ויקרא כ, יח) **"והיא גלתה את מקור דמיה"**. וכן הכתוב (בראשית מט, י) **"עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים"**. בגימטריא **שפ"ו**. והוסיף הרה"ג ר' א. ש. שליט"א **שהר ציון** בגימטריא **משה דוד** עם המלים, כי שם הם מתחברים. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א **שמשה דוד** בגימטריא **משיח**. וזה גם בגימטריא **מסדרון** שפרושו **פרוזדור** שמסמל את היסוד שבמלכות, (עיין שופטים ג, כג). והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שמשה**

ר"ת רוחו **של מלך המשיח**. וכל שרשי שבט לוי מרמזים בכתוב **"עד כי יבא שילה** [משה] **ולו** [לוי] **יקהת** [קהת] **עמים** [עמרם]". **ולפי** זה מבאר מה שהבאנו מהר"ש אוסטרופלי שהגאולה תלויה בשם **דוד בן ישי** דוקא, שהוא בגימטריא **שפ"ו**, ולא בשם **דוד לבד**, דמצינו בזהר (בראשית כט: עם פירוש ה'מתוק מדבש') שהמשיח נקרא **"בן ישי"**, לרמז על הקשר שלו לספירות החכמה והבינה שנקראות **ישי**, וספירות אלו מסמלות את פנימיות התורה שבה תלויה הגאולה. וכן מצינו ברש"י (בראשית מז, כט) שיש חי **שמונים** שנה, וספירות אלו מסמלות את השמן והשמיני. וכן **ישי** נרמז בפסוק **"אז ישיר"**, המדבר על זמן הגאולה. וכן **ישי** ר"ת יחד שבטי ישראל, ומרמז על האחדות של זמן הגאולה. וכן מצינו בזהר (האזינו רצב:) שאור הגבורה שיוצא מאמא עלאה שמסמלת את השמיני נקרא **בוצינא דקרדינותא**. ו**בוצינא** אותיות **א"ב ציון**. דאור זה שיך לישי שהוליד את ציון. וכן שם **שפ"ו** נרמז בתבת **שפוי** שפרושו **חכם**, כמובא במשנה (גיטין כג.) **שפוי ונשתטה**. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל **שגזע ישי** בגימטריא **400**, וזה גם המספר של **ישי** במלוי האותיות **י"ד ש"ן י"ד**. ובארנו

לעיל שְׁמִסְפָּר 400 מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד
שֶׁבְּמִלְכוּת.

מוֹבָא בְּסִפְר 'דְּגַל מַחְנֵה אֲפָרַיִם' (שְׁמִינִי)

בְּסִפְרָא דְּא סִפְר הַזֶּהר יִפְקוּן
יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, וְכִמּו שְׁכַתְבְּתֵי
בְּפִרְשֵׁת בְּשִׁלַּח רָמְזוּ מִזֶּה עַל
הַתְּרָגוּם "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִפְקִין בְּרִי" ש
גְּלִי" ר"ת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי.
וְאִיתָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי הֵיָה
בְּחִינַת מֹשֶׁה וְגַם כִּי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר
יֵשׁ בְּחִינַת מֹשֶׁה, וְזֶהוּ "דְּרֵשׁ דְּרֵשׁ
מֹשֶׁה" הֵיִינוּ כְּשִׁיתְגַּלְהַ וְיִדְרֵשׁ מֵה
שְׁדָרְשׁ כְּבָר מֹשֶׁה הֵיִינוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאִי סִפְר הַזֶּהר, אַז "וְהִנֵּה
שְׂרָף" הֵיִינוּ שְׁיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת
וּמִמִּילָא יְהִיָה גְּאֵלָה שְׁלֵמָה בְּמַהֲרָה
בְּיַמֵּינוּ אֲמֵן נֶצַח סְלָה וְעַד. רוֹאִים
שֶׁהַפְּסוּק "דְּרֵשׁ דְּרֵשׁ מֹשֶׁה" מְרַמֵּז עַל
הַדְרִישָׁה הַשְּׁנִיָה שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁתְּהִיָה בְּזִמְנָה
הַגְּאֵלָה כְּשִׁיִּדְרֵשׁוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה,
וּבְזִכּוּתָהּ תִּבְא הַגְּאֵלָה בְּרַחֲמִים, וְיִתְקַיֵּם
הַמִּשָּׁךְ הַכְּתוּב "וְהִנֵּה שְׂרָף" שִׁישְׂרְפוּ כָּל
הַקְּלָפוֹת. וְכֵן בֵּין הַ"דְּרֵשׁ" הַרְאִישׁוֹן
לַ"דְּרֵשׁ" הַשְּׁנִי, נִמְצָא חֲצֵי הַתּוֹרָה
בְּתַבּוּת. וְיֵשׁ כְּאֵן רָמְזוּ שֶׁהַ"דְּרֵשׁ" הַשְּׁנִי
מְדַבֵּר עַל הַחֲצֵי הָעֵלְיוֹן שֶׁל פְּנִימִיּוֹת
הַתּוֹרָה שְׁיִתְגַּלְהַ לְעֵתִיד לְבָא, כְּדַבְּרֵי הַ'דְּגַל
מַחְנֵה אֲפָרַיִם'. וְכַפִּי שֶׁבְּאַרְנוּ בְּמֵאֲמַר 'סוּד
הַחֲצִי' שְׁלַעֲתִיד לְבָא נִזְכֶּה לְסוּדוֹת הַתּוֹרָה

מֵהַיְסוּד שְׁבוּ סוּד, וְטִמּוֹן בּוֹ הַחֲצֵי הָעֵלְיוֹן
שֶׁל הַתּוֹרָה. וְרֵאָה זֶה פְּלֵא: הַפְּסוּק הַיְחִיד
בְּתַנְיָךְ שֵׁישׁ ר"ת **מֹשֶׁה דְּר"ד**, הוּא
הַפְּסוּק הַזֶּה, וְהַר"ת מוֹפִיעַ ג' פְּעָמִים
בְּרִצְיָפוֹת: (וִיקְרָא י, טז) "וְאֵת שְׂעִיר
הַחֲטָאת דְּרֵשׁ דְּרֵשׁ מֹשֶׁה וְהִנֵּה שְׂרָף".
דְּמֹשֶׁה וְדוֹד יַחַד הֵם סוּד חֲבוּר הַר
הָעֲבָרִים וְהַר צִיּוֹן, בְּגִלּוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה
כְּדַלְעִיל. וְכֵן הַגִּימְטְרִיאָה שֶׁל הַנְּקוּד שֶׁל
הַ"דְּרֵשׁ" הַרְאִישׁוֹן הִיא **כ"ו** כְּמִנְיָן שֶׁם
הוּא, וְהַנְּקוּד שֶׁל הַ"דְּרֵשׁ" הַשְּׁנִי עוֹלָה
כְּמִנְיָן **כ"ב** יַחַד כְּמִנְיָן **כ"ב** אוֹתִיּוֹת, וְיַחַד
עוֹלִים כְּמִנְיָן **כּוֹכ"ב**, לְסַמֵּל אֶת הַגְּאֵלָה
הַעֲתִידָה, כְּמוֹבָא בְּלֶק"ת לְהַאֲרִיז"ל (בְּלֶק ע'
רַכַּח) "**כּוֹכ"ב**, **כ"ו** שֶׁם הַוּוֹ"ה וְכ"ב
אוֹתִיּוֹת, וְזוֹ "**דְּרֵשׁ כּוֹכ"ב**, יְסוּד
יַעֲקֹב. הַאֲרִיז"ל מְרַמֵּז שֶׁהַיְסוּד נִקְרָא
כּוֹכ"ב, הֵיּוֹת שֶׁהוּא מְשַׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפָעַת
שֶׁם הַוּוֹ"ה **כ"ו**, דְּרֵשׁ **כ"ב** הַאוֹתִיּוֹת וְזֶה
סוּד הַגְּאֵלָה שְׁעֵלֶיהָ נֶאֱמַר "**דְּרֵשׁ כּוֹכ"ב**
מִיַּעֲקֹב". וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א
שֶׁבְּכּוֹכ"ב יֵשׁ **כ"ב** אוֹתִיּוֹת שֶׁמְחַבְּרִים אֶת
חֻלְקֵי הַתּוֹרָה דְּרֵשׁ תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן
הַמִּשְׁיַח רֹכֵב עַל הַחֲמוֹר בְּאוֹתוֹ סוּד.

כְּתוּב (אִיּוֹב לח, ו) "**אוּ מִי יֵרָה אֲבֹן**
פְּנִתָה: בְּרֹן יַחַד כּוֹכְבֵי בִקְר וְיִרְיעוּ
כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים" וּמִבְּאֵר הַמִּלְבֵּ"ם "אוּ
מִי יֵרָה אֲבֹן פְּנִתָה" מִצִּיר שְׁבָאֲמָצֵעַ
הָאֲרָץ נִמְצָא צוּר וְאֲבֹן שְׁתִּיָה

המושך את כל מה שבסביבו אל המרכז, ומי שם שם האבן הזה, "בְּרֵן יַחַד כּוֹכְבֵי בְקָר" דְּרֶךְ הַמַּלְכִים שְׁבַעַת שְׁמֹנִיחִים אָבֹן פְּנֹה לְיִסֹד בֵּית מִקְדָּשׁ מְלֹךְ, יַעֲמִידוּ שָׁרִים וּמְנַגְנִים לְנֶגֶן וּלְהַרְיַע תְּרוּעָה גְדוּלָה, עַל פִּי זֶה מְצִיר שְׁבַעַת יָרֵה אָבֹן פְּנֹת הָאָרֶץ, רָנְנוּ כָּל כּוֹכְבֵי בְקָר, וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים הֲרִיעוּ וְזֶה הַצִּיּוֹר שֶׁל הַכַּח הַמוֹשֵׁךְ שֵׁישׁ לְכָל הַכּוֹכְבִים זֶה אֶת זֶה וְאֵל כְּדוֹר הָאָרֶץ, שְׁעָרָךְ מִיתְרֵי הַכַּח הַמוֹשֵׁךְ הַזֶּה וַיְחֹסוּ שְׁוֹה עִם עֶרֶךְ הַקּוֹלוֹת אֲשֶׁר בְּחֻכְמַת הַמוֹסִיקָא, וְזֶה מֵרָאָה הָעָרֶךְ הַתְּבוּנִי וְהַיְחֹס וְהַשִּׁיּוּי שֵׁישׁ בֵּין הָאָרֶץ וַיִּתֵּר הַכְּדוּרִים, שֶׁכָּל זֶה מוֹרָה עַל רֹב הַחֻכְמָה וְהַשְּׁגָחָה. וְרוֹאִים שֵׁישׁ קָשֶׁר בְּגִשְׁמִיּוֹת בֵּין הַכּוֹכְבִים לְאָבֹן הַשְּׁתִיָּה שֶׁשֶׁם שָׂרֵשׁ דָּוִד וּמְשִׁיחַ, שְׁאָבֹן הַשְּׁתִיָּה יַחַד עִם הַכּוֹכְבִים מַפְעִילִים אֶת כַּח הַמְּשִׁיכָה שֵׁישׁ בְּאָרֶץ וְהַקָּשֶׁר שֶׁל הָאָרֶץ עִם שָׂאֵר הַגְּלִגְלִים וְזֶה נִמְשָׁל לְחֻכְמַת הַמוֹסִיקָא שִׁידְעַת לְשֵׁלֵב וּלְאֶחָד כְּמָה גוֹרְמִים לְפַעַל יַחַד בְּשִׁלּוּב מְשָׁלֵם. וְכַעֲיִן זֶה מוּבָא ב'אָבֹן עֲזָרָא' (סֵפֶר לַמְּשַׁאֲלָה שֶׁעַר א) שֵׁישׁ כַּח מְגַנֵּט בֵּין הַכּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לְכָל הַדְּבָרִים שְׁבָאָרֶץ. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁהַשְּׁתֻלְשָׁל

שבאידיש כוכב הוא שטרן ודומה לאבן שהיא שטיין.
נראה לבאר את הקשר הפנימי בין אבן השתיה לכוכבים, דמובא בזהר (תיקונים צה.) אבן השתיה שממנה השתת העולם, עליה נאמר "אבן מאסו הבונים", והיא יסוד הכל ועליה נבנה, אוי לו למי שחטא באות שבת ובאות תפלין ובאות ימים טובים, ובאות ברית מילה, כאלו עוקר אותו ממקומו, ומחזיר העולם לתהו ובהו. רואים שאבן השתיה היא היסוד בבחינת אות שבת ותפלין ומילה שהם בסוד עטרת היסוד שכוללת כ"ב אותיות. והאריז"ל מלמד שהיסוד נקרא כוכב, היות שהוא משפיע את השפעת שם הוי"ה כ"ו, דרך כ"ב האותיות, ולכן יש קשר בין הכוכבים לאבן השתיה ששניהם פועלים יחד דרך כ"ב אותיות עליהן עומד העולם. וזה סוד הגאולה שתבא דרך גלוי פנימיות התורה שטמונה בכ"ב אותיות, שעליה נאמר "דרך כוכב מינקב". וכן מובא בספר ה'תניא' (שער היחוד יב) שכללות הרקיעים נבראו וחיים וקיימים בכללות תבות אלו שבמאמר 'הי רקיע וגו', ופרטי הברואים שבז' רקיעים נברא כל פרט מהם וחי וקיים מאיזה צרוף אותיות מתבות אלו, או חלופיהן

וכן "כוכבי בקר" ר"ת כ"ב, וכן "כוכבי בקר ויריעו כל" ר"ת כוכ"ב. ונראה דזה סוד הפסוק "דרך כוכב מיִעקב". שהכוכב יִדְרֹךְ שוב למטה להתחבר לאבן השתיה, לכן הכוכב קשור ליעקב, כי יעקב ומשה הם אותה נשמה, כמובא בזהר (תיקונים כט). יעקב הוא דיוקן עמוד האמצע מהצד שלחוף, ומשה מהצד שלפנים, זה מהגוף וזה מהנשמה. ודריכת יעקב היא דריכת משה שדורף למטה על אבן השתיה לגלות את כ"ב האותיות, שהן סוד הגאולה כדלעיל. וכן על משה נאמר פני משה כפני חמה, וחמה היא שם של כוכב. וכן מובא ביעב"ץ (מגדל עוז) שחמה כוכב נוטריקון חקמה. וכן מובא בספר 'קהלת יעקב' בשם הזהר שהכוכב ששמו כוכב הוא בחינת תפארת. וזה לשונו: בזהר חדש פרשת יתרו דף מ' ע"א מבאר דלכנה איהו חסד, חמה גבורה, כוכב תפארת "דרך כוכב מיִעקב", מאדים הוד, שבתי מסטרא דיסוד. וכן מש"ה דו"ד מרמזים בס"ת ב' פעמים בכל התנ"ך; פעם אחת בכתוב (בראשית ט, ה) "ואף את דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם". הכתוב מרמז על הנקמה בעשו ועמלק

ותמורותיהן, שהן כפי בחינת חיות הנברא הפרטי ההוא, כי כל שנוי צרוף הוא הרפבת ואריגת הפחות והחיות בשנוי. רואים שכל הבריאה היא בבחינת צרופי אותיות שנעשים בכל רגע לקיים את העולם. וכן מצינו בזהר (תיקונים קמה). לחת אבן מאי אבן דא אבן השתיה,

ורואים ששרש התורה ולחות האבן שנקללים בכ"ב אותיות נמצא במקום הזה. וכן מובא בספר 'מלאך הברית' מה'בן איש חי' בשם האריז"ל על מקום אבן השתיה עליו שכב יעקב אבינו (פ' וירא) "וישכב במקום ההוא". וי"ש כ"ב אותיות במקום ההוא.

יוצא לדברינו שישנם שני פסוקים שמסמלים את חבור אבן השתיה לכוכבים: (איוב לח, ו), "או מי ירה אבן פנתה: בן יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים". (ויקרא י, טז) "ואת שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף". וראה זה פלא שרואים קשר ביניהם כי "בן" בגימטריא חצי ממספר "דרש", לרמז על פעמים "דרש". וכן ר"ן אותיות ג"ר המסמל את היחוד העליון שנעשה בבחינת אש שמחבר את חלקי התורה, וכן השתלשל שהפעלת אש באידיש נקראת בְּרִנְר, והפסוק ממשיך "יחד" בגימטריא כ"ב,

ואתה תעמד וכלם כפגד יבלו כלבוש
תחליפם ויחלפו".

כתוב (בראשית מו, כח) **"ואת יהודה
שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו
גשנה"**. ומבאר רש"י לתקו לו בית
תלמוד שמשם תצא הוראה, רואים
שיעקב שלח את יהודה דוקא, לענין
התורה, כיון שהתורה נתנת לישראל דרך
המלכות כדלעיל, וכן מובא בספר קול
מבשר' (ח"א ויגש) שגשנה בגימטריא
משיח, ומבאר לדברינו דיעקב רמז
שעקר השפעת התורה תהיה על ידי
משיח שיצא משבט יהודה. וכן מובא
בספר 'שיחות הר"ן' (אות מ), שגשנה,
ר"ת הכתוב (תהלים עד, ב) "גאלת שבט
נחלתך הר ציון", ומבאר לדברינו שגלוי
פנימיות התורה מיהודה דרך בחינת גשנה
תהיה בהר ציון. והוסיף הרה"ג ר' אברהם
פלדמן שליט"א שהאותיות אחרי גשנה
הן אותיות סדר"ת. וכן מובא בשם
הרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל שהאותיות
לפני גשנה הן מדב"ר ומבאר לדברינו
כיון שמדבר הוא הכנה לתורה.

וכן רואים דמיון בין הפסוק של הגאלה,
(ישעי' סג, ד) **"כי יום נקם בלבי
ושנת גאולי באה"**. לפסוק של תקון
ציון (ישעי' לד, ח) **"כי יום נקם לה שנת
שלומים לריב ציון"**. דשני אלו הם
אותו תקון כדבארנו. והוסיף הרה"ג ר'
משה לוינגר שליט"א שהפסוק על ריב

שהם בסוד חיה, כפי שהבאנו לעיל את
הכתוב **"גער חית קנה"**, והם מלקקים
דמם של ישראל, כפי שהבאנו לעיל את
המדרש, **עמלק עם שבא ללוק דמן
של ישראל**, וה' ינקם בחיה שמלקקת
את דמם של ישראל. וכן מצינו במדרש
(ב"ר לד, יג) **"מיד כל חיה אדרשנו" אלו
ד' מלכיות, "ומיד האדם מיד איש
אחיר" זה עשו, דכתיב "הצילני נא
מיד אחי מיד עשו", "אדרש את
נפש האדם" אלו ישראל, שנאמר
"ואתן צאני צאן מרעיתי אדם
אתם"**. וכן מש"ה דר"ד מרמזים בס"ת
בפעם השניה, בתהלים בענין תקון ציון
באחרית הימים: (קב) **"אתה תקום תרחם
ציון כי עת לחננה כי בא מועד: כי רצו
עבדיך את אבניה ואת עפרה יחננו:
ויראו גוים את שם ה' וכל מלכי הארץ
את כבודך: כי בנה ה' ציון נראה בכבודו:
פנה אל תפלת הערער ולא בזה את
תפלתם: תכתב זאת לדור אחרון ועם
נברא יהלל יה: כי השקיף ממרום קדשו
ה' משמים אל ארץ הביט: לשמע אנקת
אסיר לפתח בני תמותה: לספר בציון
שם ה' ותהלתו בירושלם: בהקבץ עמים
יחדו וממלכות לעבד את ה': ענה בדרך
כחי קצר ימי: אמר אלי אל תעלני בחצי
ימי בדור דורים שנותיך: לפני הארץ
יסדת ומעשה ידיך שמים: המה יאבדו**

מרמז על יסורי משיח. וכן בארנו במאמר 'חשמל מילה' שעשו הוא בבחינת קש ותבן שמתלבש על החטה מבחוץ, בסוד המוץ של התבואה, ורואים שעשו יונק מצנורות הפרנסה של ישראל שנוקמים בתבואה.

וכן רואים בזמירות שבת שהנזקמה באדום תהיה בגלל השפע שהם גוזלים מציון. נסגרת לאדום ביד רעי מדני. שבכל יום ויום ממלאים כרסם מעדני. עזרתו עמי לסמך את אדני. ולא נטשתני כל ימי עדני. כי לא יזנח לעולם ה'. בבאו מאדום חמוץ בגדים. זבח לו בבצרה וטבח לו בבוגדים. ויז נצחם מלבושיו להאדים. בלחו הגדול יבצור רוח נגידים. הגה ברוחו הקשה ביום קדים. וכן הכתוב (שמואל ב, ה, ז) "וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דוד" ר"ת אדו"ם. אף שדוד כבש את המקום מנכדי אבימלך שהיה פלישתי ולא אדומי, ודאי שהיתה גם לקלפת אדום אחיזה במקום הזה, וכשכבש דוד את המקום סלק את קלפת אדום משם. וכן הכתוב על אבימלך שנסה לפגם את שרה, (בראשית כ, ז) "ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך וחייה ואם אינך משיב דע כי מות תמות", ר"ת אדו"ם.

ציון בא אחרי הפסוק של "זבח לה' בבצרה וטבח גדול בארץ אדום", לרמז שריב ציון קשור לאדום, כפי שרואים מהפסוק "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו". וכן מצינו שהנזקמה לעתיד לבא תהיה "בעמק החרוץ" ומזכרת גם ציון ככתוב (יואל ד, יד) "המונים המונים בעמק החרוץ כי קרוב יום ה' בעמק החרוץ, וגו', וה' מציון ישאג ומירושלים יתן קולו". ובארנו לעיל שחרוץ מסמל את הניקה מהשפע של ציון. וכן מבאר הרד"ק שם: "החרוץ" כי שם יהיו הגוים חרוצים וחתוכים, או כי שם יחרץ ויחתך משפטם כמו שקרא אותו עמק יהושפט. ורואים שחרוץ מסמל את הדין עצמו, וכפי שבארנו שנתוק וניקתם מהחרוץ הוא הנזקמה והדין הגדול. וכן שם שפ"ו המסמל את ציון כדלעיל, מרמז בעמק יהושפט. וכן שם שפ"ו המסמל את ציון כדלעיל, מרמז בכתוב (תהילים עט, י) "יודע בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך השפוד". וכפי שנבאר שציון היא בבחינת דם, והנזקמה תהיה דרך נתוק וניקתם משפע הדם שהם שופכים ולוקחים מציון. וכן מצינו בזהר (פנחס ריח.) שיסורי משיח הם בבחינת דם הקזה שמקיזים מהיד לרפא את כל הגוף. ולפי זה דם עבדיך השפוד

מוֹבָא במלבי"ם (יחזקאל לב, יז) שהמלחמה

של גוג ומגוג בין אָדום וישמעאל, תהיה מלחמת דתות, מפני שאמונתם מפרדת. ומבאר לדברינו כיון שייעשו תקון בציון שתפסיק את יניקת הנוצרים משם, ממילא תפסק גם יניקת הישמעאלים שיונקים מירושלים, כפי שבארנו שירושלים תלויה בציון. וכשירגישו אמות העולם שהדתות שלהם כבר אינם נוהגים להם שפע, תתפתח מחד מלחמת גוג ומגוג, על אמונותיהם, ותבא הגאולה לישראל. וכן כתוב על מלחמת גוג ומגוג (תהילים ב, ד) "יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו", ויבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת שחוק.

מְצִינּוּ בזהר חדש (רות צג) הארץ

רועדת מציון. נראה דלכו רעידת האדמה באה מציון, דמובא בירושלמי (ברכות סד). אמר רבי שמואל אין רעש אלא הפסק מלכות. כמה דאת אמר "ותרעש הארץ ותחל". וכיון שציון היא שרש המלכות בעולם, כשיש זעזוע והפסק במלכות, זה גורם את הרעידה מציון.

מצינו בגמרא (ברכות כז): תנו רבנן, מעשה בתלמיד אחד שבא לפני רבי יהושע, אמר לו, רבי, תפלת ערבית רשות או חובה אמר לו, רשות. בא

לפני רבן גמליאל, אמר לו, רבי, תפלת ערבית רשות או חובה, אמר לו, חובה. אמר לו, והלא רבי יהושע אמר לי רשות. אמר לו, המתו עד שיפנסו בעלי תריסין לבית המדרש. כיון שפנסו בעלי תריסין, עמד השואל ושאל, תפלת ערבית, רשות או חובה, אמר לו רבן גמליאל, חובה. אמר להם רבן גמליאל לחכמים, כלום יש אדם שחולק בדבר זה, אמר לו רבי יהושע, לאו. אמר לו, והלא משמך אמרו, רשות, אמר לו, יהושע, עמד על רגליך ויעידו בך, עמד רבי יהושע על רגליו ואמר, אלמלא אני חי והוא מת, יכול החי להכחיש את המת, ועכשיו, שאני חי והוא חי, היאך יכול החי להכחיש את החי, היה רבן גמליאל יושב ודורש, ורבי יהושע עומד על רגליו, עד שרבנו כל העם ואמרו לחוצפית המתרגמן, עמד, ועמד. אמרו, עד כמה ניצעריה וליזיל. בראש השנה אשתקד צעריה. בבכורות, במעשה דרבי צדוק צעריה. הכא נמי קא מצער ליה. תא ונעבריה. וכו'. אותו היום סלקוהו לשומר הפתח ונתנה רשות לתלמידים לפנס, שהיה רבן גמליאל מכריז ואומר, כל תלמיד שאין תוכו פברו, לא יפנס לבית

על שם שפ"ו. וכן מצינו בגמרא (חגיגה ה):
ר' יהושע בן חנניא הוא קאי בי
קיסר וכו' כי קא ניחא נפשיה דר'
יהושע בן חנניא אמרי ליה רבון
מאי תיהוי עלן מאפיקורסין וכו'.
רואים שהיה מצוי אצל הקיסר, והיה
מתוכח עם אפיקורסין. לכן הגמרא
מצינת בסוף אחרי הפיוס, שרבי שמעון
בן יוחאי היה התלמיד שעורר את כל
המעשה מהתחלה, כדי להביא פיוס בין
היסוד למלכות, כי רבי שמעון בר יוחאי
ראה שרבן גמליאל מצער את רבי יהושע,
בסוד הפרוד שיש למעלה בין היסוד
למלכות, וחשב מחשבות איך לגרם פיוס
ביניהם כדי לגרם יחוד יסוד ומלכות,
ולכן הוא עורר את כל הענין דרך השאלה
על תפלת ערבית אם היא רשות או
חובה. כפי שמצינו בזהר (ויחי רכט):
שבשחרית ומנחה כשהמלכות נמצאת
במצב של מקבל, והיא צריכה יחוד,
התפלות הן חובה לעורר את היחוד.
ובערבית כשהמלכות נמצאת במצב של
משפיע, שהיא מחלקת את השפע
לעולמות התחתונים, ואין צורך לעורר
יחוד עבור המלכות בזמן זה, התפלה היא
רשות. וכיון שרשב"י רצה לעורר יחוד
יסוד ומלכות שרבן גמליאל יתפוס עם
רבי יהושע, הוא עורר את זה דרך חלוקי
הדעות שהיו ביניהם סביב ענין יחוד
יסוד ומלכות בתפלת ערבית. היינו שרבי

המדרש. ההוא יומא אתוספו כמה
ספסלי. אמר רבי יוחנן, פליגי בה
אבא יוסף בר דוסתאי ורבנן, חד
אמר, אתוסף ארבע מאות ספסלי,
וחד אמר, שבע מאות ספסלי. וכו',
ולא היתה הלכה שהיתה תלויה
בבית המדרש שלא פרושה. ואף
רבן גמליאל לא מנע עצמו מבית
המדרש אפלו שעה אחת דתנן, בו
ביום בא יהודה גר עמוני לפניהם
בבית המדרש. אמר להם, מה אני
לבוא בקהל וכו'. אמר רבן גמליאל,
הואיל והכי הוי, איזיל ואפייסיה
לרבי יהושע. כי מטא לביתה,
חזינהו לאשיתא דביתה דמשחרן.
אמר ליה, מפתלי ביתך אתה נכר
שפחמי אתה. אמר ליה, אוי לו
לדור שאתה פרנסו. שאין אתה
יודע בצערן של תלמידי חכמים,
במה הן מתפרנסין ובמה הם נזונין.
אמר ליה, נעניתי לך, מחל לי. לא
אשגח ביה. עשה בשביל כבוד אבא,
איפייס וכו'. ואותו תלמיד, רבי
שמעון בן יוחאי הוה. יש מקשים
מדוע אומרת הגמרא רק בסוף שאותו
תלמיד שעורר את כל המעשה היה רבי
שמעון בר יוחאי. נראה לבאר שרבן
גמליאל היה נשיא שהוא בחינת יסוד
המשפיע למלכות. ורבי יהושע היה
בחינת מלכות, דרבי יהושע מרמז בשמו

אמר לתלמידיו כל אחד מכם יטול כל מה שהוא מבקש, אלא היו יודעים שכל מי שהוא נוטל ממנו מתן שכרו שלעתיד לבא הוא נוטל.

וכן מרון בגימטריא אוצר.

וכן רואים שרבי יהושע היה עני, שהוא סמל של המלכות בזמן שאין לה שפע, והוא רמז לרבן גמליאל שהוא צריך להשפיע למלכות ולדעת את מצב הפרנסה של תלמידי החכמים. לכן הוא רמז זאת בקירות ביתו השחורים, כי קיר מסמל את המלכות, כמובא בזהר (ויחי רכח): על הכתוב (ישעי' לח, ב) **"ויסב חזקיהו פניו אל הקיר**. ולכן כשהורידו את רבן גמליאל מנשיאותו נתוספו **ארבע מאות או שבע מאות ספסלים בבית המדרש, כי המספרים ארבע ושבע הם מספרים של המלכות. וכן ספסלים וכסאות מסמלים מלכות. וכן מנו במקום רבן גמליאל את רבי אלעזר בן עזריה שנעשה לו גס בהלבנת זקנו, ואמר הרי אני כבן שבעים שנה, ורואים שהוא קשר למספר שבע. וכן הדיון בבית המדרש אחרי הורדת רבן גמליאל היה על עמון ומואב, האם התערבו באמות או שעדין עומדים באסורם, ורואים שהיה דיון על קלפת מואב שממנה יצאה מלכות בית דוד. וכן יהושע"ע ס"ת הכתוב בלדת שרש דוד (בראשית לח, ב) **"וירא שם יהודה בת איש****

יהושע שהוא בחינת מלכות סבר שעכשיו אין צורך ביחוד והתפלה רשות, ורבן גמליאל סבר שגם בערבית יש ליסוד מה להשפיע, כיון שהוא היה בבחינת יסוד. ורבי שמעון בר יוחאי בשאלתו עורר את הצער שרבן גמליאל מצער את רבי יהושע, שסמל את הצער שנגרם למלכות כשאין יחוד, וכתוצאה מזה נהיה בסוף פיוס שעורר את היחוד העליון. וכן רשב"י נקרא בזהר **בוצינא** קדישא, אותיות **א"ב ציו"ן**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שספר הזוהר אותיות **ר"ז ו"ה**, היינו סוד היחוד של קב"ה ושכינתיה שנקרמזים באותיות ו"ה. וכן מצינו בזהר (שמות יד.) על רשב"י שזכה לגלוי אור אין סוף בבחינת **אש של זהב טוב דולק**. ובארנו לעיל שדוד הוא בחינת זהב. וכן לפני **רשב"י** האותיות **קרא"ט** הן סמל למדידת איכות של זהב. וכן מצינו קשר בין **רשב"י לזהב** במדרש (ילקוט תהילים תתמג) **אמר רבי חזקיה בשם ר' ירמיה מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בן יוחאי שיצא לסחורה והרויח והעשיר, והיו התלמידים רואים את הרויח שהרויח והיו מצירין עצמן, מה עשה ר' שמעון בן יוחאי נסיב להון לתלמידיו ונפק בהון לבקעה אמר לבקעה בקעה התמלאי דינרין זהב מיד נתמלאה הבקעה דינרין זהב,**

כַּנְעַנִי וְשֵׁמוֹ שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ". וְכֵן שׁוּעַ מְרַמֵּז
עַל יְהוֹשֻׁעַ. וְכֵן יְהוֹשֻׁעַ ר"ת הַמְּשֻׁד
הַפְּסוּקִים שֶׁם "וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֵּן יָד וַתִּקַּח
הַמִּילֵדֶת וַתִּקְשֶׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי לֵאמֹר".
"וְאַחַר יָצָא אָחִיו אֲשֶׁר עַל יָדוֹ הַשְּׁנֵי
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זֶרַח". וְכֵן מוֹבָא בְּרַמ"ע
מִפְּאֵנוּ ('יונת אלם' ח"ב פרק מז) שֶׁרַבֵּן
גַּמְלִיאֵל נִקְרָא בְּגַמְרָא בְּעַל הַחֻטִּים, סוּד
הַתְּפָאֶרֶת שֶׁהוּא בְּעַל הַחֻטִּים בְּעֵלְהָ
דְּמְטְרוֹנִיתָא. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמְרָא (סוּכָה
מ:א) מַעֲשֵׂה בְּרַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה וְרַבִּי
עֲקִיבָא שֶׁהֵיוּ בָּאִין בְּסַפְיָנָה, וְלֹא
הָיָה לוֹלֵב אֶלָּא לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּלִבָּד,
שֶׁלְקָחוּ בְּאֶלְף זוּז, נָטְלוּ רַבֵּן גַּמְלִיאֵל
וַיֵּצֵא בּוֹ, וַיִּנְתְּנוּ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְכוּ'.
וְרוֹאִים שֶׁרַבֵּן גַּמְלִיאֵל קָנָה אֶת הַלוֹלֵב
שֶׁהוּא בְּחִינַת יְסוּד בְּאֶלְף זוּז וַיִּנְתְּנוּ לְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ שֶׁהָיָה בְּבַחֲיַנַת מַלְכוּת. וְכֵן רַבֵּן
גַּמְלִיאֵל הָיָה בְּלִבְנָה אוֹתִיּוֹת בִּינָה, לְרַמֵּז
עַל הַיְסוּד שֶׁעוֹלָה עַד הַבִּינָה. וְהוֹסִיף
הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁעֲבָדוֹ שֶׁל
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הָיָה טְבִי אוֹתִיּוֹת שֶׁם בִּי"ט
שֶׁמְשַׁפֵּיעַ אֶת שְׁפַע הַבִּינָה לְעוֹלָמוֹת
הַתְּחִתּוֹנִים.

לְהֵלֵן נְבִיא פְּסוּקִים מְנַבּוֹאֵת יְרַמְיָהוּ עַל
הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה, וְרוֹאִים שֶׁיְרַמְיָהוּ
רַמֵּז עוֹד קוֹדֵם שֶׁבָּאוּ הַנוֹצְרִים לְעוֹלָם, עַל
הַתְּקוּן שֶׁיַּעֲשׂוּ בְּצִיּוֹן בְּזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה;
שֶׁיִּתְקַנּוּ אֶת הַקְּלָקוּל שֶׁל הַנוֹצְרִים בְּצִיּוֹן,

וְשֶׁל הַעוֹרִים וְהַפְּסָחִים, וְשֶׁהַשְּׁפַע יַחֲזֹר
לְצַד הַקְּדוּשָׁה. כְּמוֹ כֵן הוּא מְרַמֵּז עַל קְלַפַּת
יָוֵן שֶׁיּוֹשֶׁבֶת בְּאֵיִם, וְהִיא הַלְעָמֶת זֶה שֶׁל
הַתּוֹרָה שֶׁבָּאָה מְצִיּוֹן, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאמְרֵי
חֲנַנְיָה. [בְּרוּר שֶׁהַפְּסוּקִים אֵינָם מְדַבְּרִים
עַל הַנוֹצְרִים הַרְשָׁעִים, וְרַק בְּתוֹרַת הַרְמֵז
מְסַתְּתֵר מִתְּחַת לְמַלִּים, הַתְּקוּן שֶׁל קְלָקוּל
הַנוֹצְרִים וְהַעוֹרִים וְהַפְּסָחִים בְּצִיּוֹן]: (יְרַמְיָהוּ
לֵא, ה) "כִּי יֵשׁ יוֹם קָרָאוּ נְצָרִים בְּהַר
אֶפְרַיִם קוֹמוּ וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֵל ה' אֱלֹהֵינוּ:
כִּי כֹה אָמַר ה' רְנוּ לַיַּעֲקֹב שִׁמְחָה וְצַהֲלֹו
בְּרֹאשׁ הַגּוֹיִם הַשְּׁמִיעוּ הַלְלוּ וְאָמְרוּ
הוֹשֻׁעַ ה' אֶת עַמּוֹךְ אֶת שְׂאֲרֵי יִשְׂרָאֵל:
הַנְּנִי מִבִּיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבְּצֵתֵם
מִיִּרְכַּתֵי אֶרֶץ בְּסֵ עוֹר וּפְסָח הָרָה וַיִּלְדֶת
יַחֲדוֹ קֹהֵל גָּדוֹל יְשׁוּבוּ הִנֵּה: בְּבִכֵי יְבֹאוּ
וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילִם אֵל נַחֲלֵי מִים בְּדַרְדָּר
יִשָּׂר לֹא יִכְשְׁלוּ בָּהּ כִּי הֵייתִי לְיִשְׂרָאֵל לְאָב
וְאֶפְרַיִם בְּכָרִי הוּא: שְׁמַעוּ דְבַר ה' גּוֹיִם
וְהִגִּידוּ בְּאֵיִם מִמְּרָחֵק וְאָמְרוּ מִזְרָה
יִשְׂרָאֵל יִקְבְּצֻנוּ וְשָׁמְרוּ כְּרַעַה עֲדָרוּ: כִּי
פָּדָה ה' אֶת יַעֲקֹב וַיְגָאֵלוּ מִיַּד חֲזַק מִמֶּנּוּ:
וּבָאוּ וְרִנְנוּ בְּמְרוֹם צִיּוֹן וְנִהְרּוּ אֵל טוֹב
ה' עַל דָּגָן וְעַל תִּירֹשׁ וְעַל יַצְהָר וְעַל
בְּנֵי צֹאן וּבִקֹּר וְהִיָּתָה נִפְשָׁם כְּגֹן רוּחַ
וְלֹא יוֹסִיפוּ לְדַאֲבָה עוֹד". נִסַּח זֶה שֶׁל
"עוֹר וּפְסָח" מוֹפִיעַ רַק פְּעַמִּים בְּכָל
הַתְּנ"ךְ, כְּשֶׁכָּבַשׁ דָּוִד אֶת מְצוֹדֵת צִיּוֹן,

ובנבואת ירמיה' הזאת שהבאנו על הגאולה העתידה.

וכן **פסח** מרמז על חג **הפסח** זמן הגאולה העתידה, וזה היה גם הזמן של חרבן ציון כשנתלה אותו האיש בערב **פסח** כידוע, לכן התקון בציון יהיה טוב בזמן זה. וכפי שמצינו בזהר (פנחס רמט:) שבי"ד בניסן ה' ינקם בעשו בזמן הגאולה. ונביא את לשונו: **"ובחדש הראשון, מי הוא ראשון, זה ניסן. ובי"ד שלו, ויאמר כי יד על כס יה". שם נשבע להעביר מהעולם זרעו של עשו עמלקיים.** וכן מצינו בגמרא (פסחים ה.) **בשכר שלשה "ראשון" זכו לשלשה "ראשון", ועין שם במהרש"א שבזכות הפסוק "ביום הראשון תשביתו" נזכה להכרית זרעו של עשו, שכתוב עליו, "ויצא הראשון אדמוני".** וכן מצינו במדרש (שמור"ר טו, א) **כשיצאו ישראל ממצרים אמר להם הקב"ה אין לכם חדש אחר גדול מזה, לפיכך נקרא ראשון, שנאמר "ראשון הוא לכם", וציון נקרא ראשון, ועשו נקרא ראשון, ומשיח נקרא ראשון, יבא הקב"ה שנקרא ראשון ויבנה בית המקדש שנקרא ראשון ויפרע מן עשו שנקרא ראשון ויבא משיח שנקרא ראשון בחדש הראשון. ויתכן שזה הטעם שהר"ש אוסטרופלי תקן את**

התפלה שמזכירה את **שם שפ"ו** לאמרה בערב **פסח**. וכן מובא מהר"ש אוסטרופלי זצ"ל שהכתוב שנאמר על **חדש ניסן "החדש הזה לכם",** בגימטריא שם **כד"ת** החקוק על מצחו של משיח בן דוד ועולה בגימטריא **משיח בן דוד.** וכן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (בראשית יד, יג) שבזמן שעוג בא לבשר לאברהם שנשבה לוט זה היה **ערב פסח** ואברהם אפה מצות, לכן קוראים לעוג בשם עוג, על שם העגות מצות שאפה אברהם באותו יום. ורואים שביום הזה דאגו להציל את נשמת דוד המלך שהיתה כלולה בלוט. וכן המצות הן האכל של דוד המלך **לחם עני.** כמובא בזהר (ויצא קנז). וכן הצלת לוט מסדום היתה בערב **פסח**, שהרי לוט אפה מצות באותו היום, כמו שכתוב (בראשית יט, ג) **"ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו".** וכן ברכת הפרנסה שברך יצחק את יעקב היתה בערב **פסח**, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (לב). ודוד משפיע את השפעת הפרנסה לישראל. וכן מכירת הבכורה של עשו היתה בערב **פסח** כמובא ב'פרי מגדים' (או"ח ס' תעו בשם יד יוסף). ובארנו לעיל שבמכירה זו הכניע יעקב את עשו בזכות נשמת המשיח שתצא ממנו. וכן רות הגיעה לבית לחם והתחילה את הקשר עם בעז להוליד את

שָׁרַשׁ דָּוִד בְּפֶסַח בְּתַחֲלִית קִצִּיר שְׁעוּרִים. וְכֵן בַּעֲזָז בְּאֵל ב"ם מִצָּה. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (תַּנְחוּמָא בַּמְדַּבֵּר י"ד) אָמַר לָהֶם הַקַּב"ה לְעֵתִיד לְבֹא אֲנִי גּוֹאֵל אֶתְכֶם וּמְדַלֵּג עַל הַקֶּץ בְּזִכּוֹת אַבּוֹת שְׁנוּקְרָאוּ הָרִים, שְׁנֹאֲמַר "קוֹל דּוֹדֵי הַנְּהָה זֶה בָּא מְדַלֵּג עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת". וְרוֹאִים שֶׁהַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה תֵּבֵא דְרָךְ דְּלוּג וְקַפִּיצָה שְׁנַרְמְזִים בְּפֶסַח עַל שֵׁם שְׁפֶסַח. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' אַבִּיגְדוֹר נְבֻנְצַל שְׁלִיט"א שֶׁהַעֲבֵרַת הַמְּלָכוֹת מִשְׁאוּל לְדוֹד בְּמִלְחַמַת שְׁאוּל נֶגְדַת אֲגִי, הַתַּחֲלִילָה בְּעֶרְבַת פֶּסַח. כִּי כְּתוּב (ש"א טו, ד) "וַיִּפְקְדֵם בְּטַלְאִים" וְהַתַּרְגוּמִים מִתַּרְגָּם בְּאִמְרֵי פֶסַחִיא, וְאַחֲרַי כִּד נֹאֲמַר "קִרְעֵה אֶת מַמְלְכוֹת יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיָךְ הַיּוֹם וְנִתְּנָה לְרַעֲךָ הַטּוֹב מִמֶּנִּי". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּסקִין שְׁלִיט"א שֶׁחֲמֵץ וּשְׂאֵר מִרְמְזִים בְּכַתּוּב הַמְּדַבֵּר עַל נִצְחוֹן הַמְּשִׁיחַ עַל הָאֲמוֹת. (תַּהֲלִים קי, ה) "אֲדַנִּי עַל יְמִינְךָ מִחֵץ בְּיוֹם אִפּוֹ מְלָכִים: יְדִין בְּגוֹיִם מְלֹא גִוִּיּוֹת מִחֵץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה". וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר שֶׁה' יְבַעַר אֶת הָרַע מִהָעוֹלָם בְּעֶרְבַת פֶּסַח בְּזִמְנֵי שְׁרַפַת חֲמֵץ (תִּיקוּנִים כח):

וּבְגִין דְּלֹא יִפְרִישׁוּ בֵּין שֵׁשׁ דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאִמְצִיעִיתָא, וּבֵין שְׁבַע דְּאִיהִי בֵּת זִגְיָה, צְרִיךְ לְבַעֲרָא שְׂאוּר וְחֲמֵץ דְּאִינוּן עֶרְבַת רַב, דְּלֹא יִתְחַזְזִין

בֵּין שֵׁשׁ דְּאִיהוּ ו', וּבֵין שְׁבַע דְּאִתְמַר בַּה "שְׁבַע בְּיוֹם הַלְּלִיתִיךָ", בְּגִין דְּעֶרְבַת רַב אִפְרִישׁוּ בֵּין שֵׁשׁ לְשְׁבַע בְּמִתָּן תּוֹרָה, כְּמָה דְּאִתָּא אָמַר "וַיִּרְא הָעַם כִּי בִשַׁשׁ מִשָּׁה", וְאוּקְמוּהוּ בִשַׁשׁ, בְּאֵלִין שִׁית שְׁעִתִּין עֲבָדוּ יְתַ עֲגֹלָא, וְאַפְרִישׁוּ בֵּין ו' ק דְּאִינוּן שֵׁשׁ לְשְׁבַע, הַכִּי יִפְרִישׁ לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין שֵׁשׁ לְשְׁבַע. רוֹאִים שֶׁהַקַּב"ה יְבַעַר אֶת הָעֶרְבַת רַב בֵּין הַשְּׁעָה הַשְּׁשִׁית לְשְׁעָה הַשְּׁבִיעִית שֶׁל עֶרְבַת פֶּסַח בְּזִמְנֵי שְׁרַפַת חֲמֵץ.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (יבמות עז.) שֶׁמְּלָכוֹת בֵּית דָּוִד נִקְרָאת **מְצִיאָה** כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תַּהֲלִים פט, כא) "**מְצִאתִי דָּוִד עַבְדִּי**", וְכֵן כְּתוּב (בְּרַאשִׁית יט, טו) "**שְׁתִּי בְּנִתִּיךָ הַנְּמִצָּאת**", דְּמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד הִיא בְּחִינַת הַנְּקִבָה הַכְּלִלִית שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר עֲלֶיהָ "**מְצִאתִי**", כְּדַבְּאַרְנּוּ בְּמִאֲמַר 'צְנִיעוּת הָאִשָּׁה' שְׁכָל אִשָּׁה תְּלוּיָה בְּחִיָּה מִמָּה שֶׁמְקַבְּלַת מִבְּעָלָהּ, לְכֵן הָאִשָּׁה וְהַמְּלָכוֹת הֵן בְּחִינַת מְצִיאָה, שְׁכָל פְּעַם מוּצָאִים אֶת הַשְּׁפַע שְׁלָהֶם, כְּמוֹ אָדָם שְׂמוּצָא דְּבַר שְׂאֵבֵד לוֹ וּמוּצָא אוֹתוֹ מִחֲדָשׁ. וְכֵן הַכְּתוּב (צַפְנִיָּה א, יב) "**אֶחָפֵשׁ אֶת יְרוּשָׁלַיִם בְּנִרוֹת**", מְרַמֵּז עַל סְפִירַת הַמְּלָכוֹת שְׁנוּקְרָאת יְרוּשָׁלַיִם שְׁצִרִיכָה חֲפּוּשׁ. וְכֵן כָּל זְוִיג בֵּין רִוְחָנִי וּבֵין גְּשָׁמִי נַעֲשֶׂה דְרָךְ **מְצִיאָת** חֵן. וְכֵן הַדּוּדָאִים שְׂמִרְבִּים אֲהַבָּה בְּעוֹלָם בְּאִים לְאָדָם בְּדְרָךְ

מציאה כמו שכתוב (בראשית ל, יד) **"וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בְּשׂוּדָה"**. וכן רואים מהפסוקים שאשה היא בחינת מציאה, כמו שכתוב (משלי יח, כב) **"מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב"**, וכן (שם לא, י) **"אִשֶּׁת חַיִל מִי יִמְצָא"**, וכן (בראשית ב, כ) **"וּלְאָדָם לֹא מִצָּא עֶזֶר כְּנַגְדּוֹ"**. וכן הכתוב (דברים כב, ב) **"וְהָיָה עִמָּךְ עַד דְּרֹשׁ אַחִיךָ אֹתוֹ וְהִשְׁבֵּתוּ לוֹ" ס"ת שְׂדוֹ"ךְ**. וכן מציאה בגימטריא אפ"ל"ו שהוא שם אשת דן בן יעקב כמובא בספר הישר. והיא אחת האמהות של בית דוד, כמובא במדרש (ילקוט יחיא קס) **"גור אריה יהודה"**, זה משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ואמו מדן. וכן בנה של אפ"לו חשים אותיות משיח.

וכן מצינו בגמרא (נדה לא:) **שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי מפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת על איש. משל לאדם שאבד לו אבדה מי מחזר על מי בעל אבדה מחזר על אבדתו, ומפני מה איש פניו למטה ואשה פניה למעלה כלפי איש, זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת.** נראה דלכן מסמיכה הגמרא ענין זה שהאשה היא אבדה לענין שהוא למטה והיא למעלה, לרמז ששניהם מאותו טעם, דכשם שאשה היא אבדה

שכל פעם מוצאים את השפע שלה, כך היא צריכה להיות למטה בשביל שבעל האבדה יחזר על אבדתו למצא את השפע שלה.

מצינו בגמרא (גיטין נח.) שזווג איש ואשה נמשל לנר, יסוד האיש הוא בחינת הפתילה שבנר, ויסוד האשה בחינת הכלי שבנר. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (פ' בראשית שנה שניה) **והנה מה שמדליקין בליל שבת שתי נרות ראיתי טעם בספרים כי ב' פעמים נר עולה ת"ק, והאיש ואשתו הם גוף אחד, ובפרט בליל שבת שהוא זמן הזווג, ובאיש יש רמ"ח איברים ובאשה רנ"ב, וסך הכל ת"ק כמנין ב' פעמים נר.** ורואים שגם שבת מסמל את הזווג. וכן מובא ב'שער הפנויות' להאר"ז"ל (חנוכה ח"ב ע' שכח ומקורו מהזהר תרומה קסו:) שרמ"ח איברים המחבקים את הנקבה יחד עם הב' זרועות הם כמספר נר, והם בחינת נר שבת. וכן ב' פעמים נר עם אותיות **"ה שבאיש ואשה בגימטריא גרן ארונה** ששם מקום המקדש, מקום הזווג של קב"ה ושכינתיה. וכן במלים **גרן ארונה יש פעמים אותיות נר.** וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' אות ב') שהורדוס שבנה את בית המקדש, היה גלגול נר אבי שאול, שהיה מדליק נרות במבואות האפלות, וקודם לכן הוא היה ברק בעלה של דבורה הנביאה, שהיה

האותיות ח"ת תי"ו נו"ן כ"ף למ"ד ה"א.

על פי הקדמות אלו נראה לבאר את הגמרא (פסחים ז:) **בּוֹדְקִין אֶת הַחֲמִץ לְאוֹר הַנֵּר, מִנָּא הֵנִי מִיְלִי, אָמַר רַב חֲסֵדָא, לְמַדְנוּ מְצִיאָה מְמַצִּיאָה, וּמְצִיאָה מְחַפּוּשׁ, וְחַפּוּשׁ מְחַפּוּשׁ, וְחַפּוּשׁ מִנְרוֹת, וְנִירוֹת מִנֵּר. מְצִיאָה מְמַצִּיאָה כְּתִיב הֲכֵא "שְׁבַעַת יָמִים שָׂאֵר לֹא יִמָּצֵא בְּבִתְיֹכֶם", וְכִתִּיב הֵתֵם "וַיִּחַפֵּשׂ בַּגָּדוֹל הַחֵל וּבִקְטָן כֹּלָה וַיִּמָּצֵא". וּמְצִיאָה מְחַפּוּשׁ דִּידֵיהּ. וְחַפּוּשׁ מִנְרוֹת, דְּכִתִּיב, "בָּעֵת הַהִיא אָחַפֵּשׂ אֶת יְרוּשָׁלַיִם בְּנִירוֹת". וְנִירוֹת מִנֵּר, דְּכִתִּיב, "יֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם, חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטָן". כִּיּוֹן שְׁעָרַב פֶּסַח הוּא הַזְּמַן שֶׁבּוּ נִחְרַב הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת עַל יְדֵי אוֹתוֹ הָאִישׁ, זֶה הַזְּמַן בּוּ תִתְחִיל הַגְּאֻלָּה שֶׁתַּעֲשֶׂה אֶת הַתְּקוּן בַּיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. נִרְאָה שֶׁזֶה טְמוּן כְּאִן בְּדַבְרֵי רַב חֲסֵדָא מִלְשׁוֹן חֲסֵד, שֶׁמְבָאֵר אֶת הַתְּהִלָּה שֶׁבּוֹדְקִין אֶת הַחֲמִץ לְבַעַר אֶת הָרַע, וּלְתַקֵּן אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת לְאוֹר הַנֵּר בְּעָרַב פֶּסַח, שֶׁהוּא תְהִלָּה שֶׁל מְצִיאָה חַפּוּשׁ וְנֵר, מִשׁוּם שְׁלוֹמֵי הַיְסוּד שֶׁל לַיְלָה לִל פֶּסַח מְמַצִּיאָה שֶׁהַשְּׁלִיחַ שֶׁל יוֹסֵף חָפֵשׂ בְּאִמְתַּחַת בְּנִימִין, וְשֵׁם חָפֵשׂ יוֹסֵף אֶת הַשְּׁפַע שֶׁל הַיְסוּד שֶׁלּוֹ, שֶׁנִּרְמַז בְּגִבְעֵי שֶׁלּוֹ, כִּפִּי שֶׁהוּא**

מְכִין פְּתִילוֹת לְנִירוֹת הַמְקַדָּשׁ. וְרוֹאִים שְׁבִית הַמְקַדָּשׁ נִבְנָה דְרָךְ אָדָם שֶׁהִיא מִשְׁרַשׁ הַנִּירוֹת. וְכֵן מוּבָא שֵׁם בְּרַמ"ע מִפְּאֵנוּ (אוֹת א) שֶׁהוֹרְדוּס הִיא גְלוּל אַבִּימֶלֶךְ. וְעִין בְּמַעַם לְעִז' (ש"ב כד, כג) שֶׁאַרְוֵנָה הִיא מְצַאֲצָאֵי אַבִּימֶלֶךְ, וְכִפִּי שֶׁבְּאַרְנוּ שֶׁאַבִּימֶלֶךְ הוּא הַקְּלָפָה שֶׁמְלַבִּיֶשֶׁה עַל הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת בְּבַחֲנֵת אַבִּי מֶלֶךְ. וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין אַרְוֵנָה שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵת נֵר, לְהוֹרְדוּס שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵת נֵר. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'וַיִּכְלוּ' מִהֶרֶב גְּלִזְרוֹסוֹן שְׁלִיט"א (ע' מז) שֶׁב' פְּעָמִים נֵר בְּגִימְטְרִיא "פָּרוּ וּרְבִרוּ". וְכֵן מוּבָא מִהֶרֶב אוּרֵי יוֹנְגְרִיז שְׁלִיט"א, שֶׁנֵּר שְׁבַת מְחַבֵּר וּמְזוּג אֶת הָאִישׁ לְאִשְׁתּוֹ. דִּהְבַּעַל מְכִין אֶת הַפְּתִילָה (ע' מ"ב רסד, כח), וְהָאִשָּׁה מְדַלֶּקֶת אֶת הַנֵּר. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁעַר הַפְּנוֹנוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (קִבְלַת שַׁבַּת ח"ב ע' נה) שֶׁנֵּר בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹת הַנֵּר הָאֵלֶּה הַנֵּר הָאֵלֶּה"ם הַנֵּר הָאֵלֶּה"י, וּמְרַמַּז עַל כָּל בַּחֲנוּת הַיְחוּד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנֵת זְכָר, עִם הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנֵת נְקֵבָה. וְכֵן מוּבָא בְּרַש"י (נְהַר שְׁלוֹם מ.) שֶׁפְּתִילָה בְּתוֹךְ נֵר הִיא בְּסוּד יְסוּד הַנְּקֵבָה - נְקֻדַּת צִיּוֹן, וְכִשְׁמִדְלִיקִים אֶת הָאֵשׁ מִתְחִיל הַזְּוּג וְהִיא מִתְחִילָה לְהַעֲלוֹת מִיּוֹן נִיבְּיָן. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'דוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת' (ע' קכט) בְּשֵׁם סֵפֶר 'אֵהֶל תוֹרָה' שֶׁהַכְּתוּב "נֵר הוֹי"ה נִשְׁמַת אָדָם" בְּגִימְטְרִיא חֲתוּן כֹּלָה בְּמַלּוּי

דְּבַעֵי דְרִישָׁה. וְרוֹאִים שֶׁהַתְּקוּן שֶׁל צִיּוֹן
הוא דֶּרֶךְ חֲפוּשׁ וּדְרִישָׁה. וּמִבְּאֵר הַשְּׁפַת
אֲמַת' שֶׁהַכְּנָנָה לְלַמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה,
וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: (לִיקוּטִים עַל הַש"ס) וְזֶה
נִקְרָא שְׁעָרֵי צִיּוֹן שֶׁבְּכָל דְּבַר יֵשׁ
נִקְדַּת חַיּוֹת מֵהַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְקִ
שְׁצָרִיךְ הָאָדָם לִפְתַּח שַׁעַר בְּכָל דְּבַר
שְׂוִיכָל לִכְנוֹס לְנִקְדָּה הַפְּנִימִית, וְעַל
זֶה כָּתוּב "יִהְיֶה סָגוּר וְכוּ' וּבִיּוֹם
הַשְּׁבִת יִפְתַּח וּבִיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח",
וְעַל זֶה כָּתוּב חֲז"ל צִיּוֹן הִיא דוֹרֵשׁ
אֵין לָהּ, מִכָּל דְּבַעֵי דְרִישָׁה לִפְתַּח
שְׁעָרֵי צִיּוֹן.

וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַפְּלִיאָה שֶׁהִיא אֶחָד
הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהִגְאֵלָה תְּבִיא כְּשֵׁאֲמוֹת
הָעוֹלָם יִפְסִיקוּ לִינוּק מֵאוֹתוֹ הָאִישׁ. וְנִבְיָא
אֶת דְּבָרָיו: (ד"ה שֶׁאֵל מִשָּׁה לַמֶּט"ט) "וְהִנֵּה
רַחֵל בָּתוּ בָּאָה עִם הַצֹּאן" וְרַחֵל
שֶׁהִיא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וְ"צֹאן" הִיא
ת"ת, "אֲשֶׁר לְאֲבִיהָ" הִיא חֶסֶד,
וּמִצַּד עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל הִיא בָּאָה לְאֵט
לְאֵט בְּקִרְוֵב הַזְּמַן אַרְבֵּי הַגְּלוּת הַד'
כִּי אֵין לָהּ רְשׁוּת, וּבְהִגִּיעַ הַזְּמַן, הִיא
הַזְּמַן שֶׁאָמַר יֵשׁוּ לְאֲמוֹת הָעוֹלָם
לְהִיּוֹת עוֹלָם חֶרֶב, הִיא הַזְּמַן
שֶׁיַּעֲשֶׂה מִלְחָמָה לְמַעַלָּה כְּאֲשֶׁר
יִתְבָּאֵר לְפָנֵינוּ, וְיִפְּלוּ כָּל הַשָּׂרִים
לְמַעַלָּה וְיִשְׁתַּעֲבְדוּ תַּחַת כְּנִסַּת
יִשְׂרָאֵל וְיִחַזְרוּ הָאֲמוֹת לְמִטָּה לִפְּוֹל

מִשְׁפִּיעַ לְבִנְיָמִין שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶטְרָה
שְׁבִיטוֹד, לְהַשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת. וְלוֹמְדִים
חֲפוּשׁ מִחֲפוּשׁ, כִּי חֲפוּשׁ מְרַמֵּז עַל שֵׁם
שֶׁפ"ו הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת
שְׁשָׁם מִחֲפָשִׁים וּמוֹצְאִים אֶת הַשְּׁפַע,
וְהַדְּרֵךְ לְחַפֵּשׁ הִיא בְּנֵר הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְחוּד
כְּדִלְעִיל. וְכֵן בְּאֲרֵנוּ לְעִיל שְׁנֵר נִקְרָא
בְּלִשׁוֹן תַּרְגוּם בּוֹצִינָא מִלִּשׁוֹן צִיּוֹן. וְכֵן
חֲפוּשׁ הוּא מִלִּשׁוֹן לְחַפּוֹר, כְּמוּבָא בְּרַבְנֵנוּ
בְּחִי (דְּבָרִים א, כב) יְכַנּוּ הַכְּתוּבִים
הַרְגוּל בְּשֵׁם חֲפִירָה כִּי הַחֹפֵר יִחַפֵּשׁ
מֵה שְׁבִטָּתוֹ. וּמִצִּינּוּ בְּזֶהֱרַח חֲדָשׁ (שֶׁה"ש
עו.) שְׁכִנִּיסַת הַיְסוּד לְתוֹךְ נִקְבַּת הַיְסוּד
שְׁבִמַלְכוּת הִיא בְּבְחִינַת חֲפִירָה, כְּמוֹ
שְׁעוֹשִׂים חוֹר בְּאֲדָמָה. וְכֵן מוּבָא בְּהַמְשָׁךְ
שֵׁם שֶׁהַכְּתוּב "בְּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים"
מְרַמֵּז עַל הַיְסוּד שְׁבִמַלְכוּת שֶׁנִּקְרָא בְּאֵר,
שֶׁנִּחְפָּר דֶּרֶךְ הַיְסוּד. וְכֵן יְחוּד נַעֲשֶׂה דֶּרֶךְ
מִשְׁמוּשׁ הַיָּד, שֶׁעֲנִינּוּ חֲפוּשׁ, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית לֵא, לז) "כִּי מִשְׁשַׁתְּ אֶת
כָּל כְּלֵי מַה מְצֹאָתָה". וְכֵן הַכְּתוּב (מִשְׁלִי
כ, כז) "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם חֲפֵשׁ כָּל
חֲדָרֵי בָטָן", מְרַמֵּז שֶׁהַחֲפוּשׁ דֶּרֶךְ נֵר
הַמְּסַמֵּל יְחוּד, הוּא בְּחֲדָרֵי בָטָן
הַמְּסַמֵּלִים אֶת הַיְסוּד שְׁבִמַלְכוּת. וְכֵן
מִצִּינּוּ בְּגִמְרָא (סוּכָה מֵא.) "כִּי אֲעַלֶּה
אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ נְאֻם ה',
כִּי נִדְחָה קְרָאוּ לָךְ צִיּוֹן הִיא דֹרֵשׁ
אֵין לָהּ". "דוֹרֵשׁ אֵין לָהּ", מִכָּלֵל

ולהשתעבד תחת יד ישראל, וזהו קרא אותו האיש חרבן העולם הוא חרבן האמות, ולא אמר להם האמת שהוא חרבנם, כי היה ירא מהם פן יחזרו להם ואיש תחבולות היה יש"ו, והאמינו לו שהוא חרבן העולם, והם אינם יודעים שבשר להם חרבנם, ואז ילכו הווי"ן ויאמרו לכנסת ישראל קום בתולת ישראל, וזהו רחל באה עם הצאן.

מצינו במדרש (שמו"ר א, כו) בת פרעה מגדלת מי שעתיד ליפרע מאביה. ואף מלך המשיח שעתיד ליפרע מאדום ישב עמם במדינה שנאמר "שם ירעה עגל ושם ירביץ". רואים שמלך המשיח היה עם בני ישראל במצרים. על פי זה נראה לבאר את הכתוב (שמות ה, ט) "תכבד העבדה על האנשים ויעשו בה ואל ישעו בדברי שקר". ולכאורה מדוע כותבת התורה ומצינת את האשמות השוא של פרעה, שהאשים את משה ואהרן בדברי שקר. נראה דבדברי פרעה היה רמז למשה ואהרן שכלל ישראל שיכים לבחינת שקר, דבשביל לצאת ממצרים היו צריכים להתקשר עם דם פסח ודם מילה להוריד את הערלה מהיסוד כדבארנו במאמר 'חשמל מילה'. ופרעה טען על משה ואהרן מה אתם מבקשים לצאת ממצרים

אם עדין אתם משקרים בבירית, וקשורים עם הערלה שהיא בחינת שקר. ולכן פרעה קרא לגאלה "ואל ישעו בדברי שקר". בגימטריא דוד בן ישי או להבדיל, עשיו, או השם של אותו האיש. לרמז שאם הגאלה היא לא אמתית היא מתהפכת מדוד בן ישי לעשיו. וכן נראה שיש רמז בכתוב (בראשית לז, כה) "והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה". שהורידו את המשיח שבא משרש לוט. וכן "נכאת וצרי ולט" עם המלים בגימטריא דוד מלך ישראל חי וקיים. וכן ר"ת הכתוב (בראשית מו, ד) "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך" בגימטריא משי"ח. והוסף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א ש"מצרימה" בגימטריא דוד בן ישי. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהכתוב "בא אל פרעה" בגימטריא משי"ח. ומבאר לדברינו שמשה בא אל פרעה עם כח המשיח שהיה במצרים, לבקש שיוציא את בני ישראל ממצרים.

דבר דומה לזה נראה לבאר שפרעה רמז לבני ישראל את שנת יציאת מצרים ב' אלפים תמ"ח בכתוב (שמות ה, יד) "מדוע לא כליתם חקכם ללבן כתמול שלשם".

ולכן דוד המלך נקרא **בדחן המלך** ששרשו ממקום הצחוק. וכן מובא במהר"ל (באר הגולה ד) **השחוק הוא התאחדות ודבוק הגמור עם מי שהוא משחק**. וכן **שחק** אותיות **חשק** שמסמל את הזוג. וכן המספר המסתתר בין אותיות **שח"ק** הוא **384** כמנן **זכר נקבה**. וכן **צח"ק** נרמז באות שלישית פעם יחידה בתורה בכתוב על לדת פּרץ שממנו יצא דוד המלך, (בראשית לח, כט) **"ויקרא שמו פּרץ: ואחר יצא אֲחיר"**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהפתיח (תהילים פט, כא) **"מִצֵּאתִי דָוִד עֲבָדִי"** ר"ת **דמ"ע**, ומבאר לדברינו שדוד מביא את דמעות הצחוק דקדשה לעולם, ומאיך בזמן הגלות סובל יסורים עבור עונות ישראל, והדמעות הן של צער. וכן השתלשלה בקלפה ליצנות בעשותם **חקויים**, כי הם יונקים מדוד מלך ישראל **חי וקיים**. והוסיף הרה"ג ר' י. ג. ב. שליט"א שמצינו בגמרא (נדרים נא.) שבר קפרא היה בדחן, ו**קפרא** עם האותיות והכולל בגימטריא שם **שפ"ו** או **דוד בן ישי**.

וכן דוד המלך שרשו מיצחק כפי שהבאנו לעיל מהזהר (וישלח קסח:). ומובא ברש"י (בראשית יז, יט) **"וקראת את שמו יצחק" על שם הצחוק**. כי דוד המלך שרשו ממקום הצחוק של יצחק. וכן

מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וירא ע' נו) ששרש נשמת יצחק היא מיסוד הנוקבא מהרוחא דשב"ק בה בעלה, ולכן נשמת יצחק היתה בתחלה בבחינת נקבה ובעקדה קבל נשמה חדשה בבחינת זכר. ומבאר לדברינו ששרש יצחק הוא מיסוד הנוקבא ששם מקום הצחוק, ושם שרש דוד. וכן מצינו אצל דוד (ש"ב ו, כא) **"ושחקתי לפני ה'".** וכן מצינו במדרש (תנחומא תצוה טו) **דוד המלך נתאנה להקטיר קטרת**. ובקטרת כתוב (שמות ל, לו) **"ושחקת ממנה הדק"**. דשרש המלה **שחוק** הוא מלשון לשחק ולפורר, דשחוק נוצר על ידי פרוור החכמה לפרורים קטנים שמעוררים את השחוק. וכן כתוב (זכריה ה, ה) **"ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחבתיה"**, ורואים שמשחק מלשון **שחוק** שיף לקטנים. וכן מצינו בגמרא (ערכין טז.) **תנא דבי רבי ישמעאל על מה קטרת מכפרת, על לשון הרע**. אמר הקדוש ברוך הוא **יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי**. ורואים שקטרת מכפרת על הלשון המסמלת את היסוד שבמלכות כדלעיל, וכן קטרת נעשית בחשאי בבחינת זוג שנגעשה בחשאי. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות אחר **צח"ק קוד"ש** הן

קטרת זרה, לרמז שקטרת זרה משתלשלת מקטרת דקדשה, שהיא בסוד צחוק קודש. וכן נבאר שעמלק מסמל את קלפת הליצנות שמלבישה על הצחוק דקדשה. וכן האותיות אחרי הפסוק (דברים לג, י) "ישימו קטור"ה באפ"ד" הן גז"ר צל"ב יש"ו. ומובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שעמלק ס"ת הכתוב (בראשית כא, ו) "ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים כל השמע יצחק לי".

מובא בספר 'אהבת יהונתן' (בלק) איתא ב'מזרחי' "וירם מאגג מלכו ותנשא מלכתו", רמז למשחקים בקביא, והענין הוא קשזה נופל וזה קם, ענין הקביא הוא כף קשתשליכי בכל צד שתדעה ותחשב למעלה ולמטה ביחד יעלה מספר ז'. אם למעלה הוא א' אז למטה הוא ו', אם למעלה הוא ג' אז הוא למטה ד' וכן להפך. וזהו כאן "וירם מאגג", הוא מלכו של עמלק, ממנו ירום מלכו של ישראל דוד המלך. אם א' של אגג נופל למטה, יהיה למעלה ו' של דוד, ואם ג' של אגג נופל למטה, יהיה למעלה ד' של דוד, וכן באות ג' וד' השני. וזה שכתב "יתן ה' את איבך" שהוא עמלק, "בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים ינוסו

לפניך". ורואים שהמלחמה של מלכות דקדשה נגד מלכות דקלפה, היא דרך דוד המלך נגד אגג, ונרמזת באותיות שמותיהם שהם מקבילים במשחק הקביא, שאם אותיות ד"ד תהיינה למעלה בקביא, אותיות אג"ג תהיינה למטה, וכן ח"ו להפך, פי קשזה נופל זה קם, והקביא תתן תמיד תוצאה של מספר שבע אם נחשב את הלמעלה ולמטה יחד. ומבאר לדברינו פיון שדוד המלך והלעמתו שהם קלפת עמלק שרשם ממקום השחוק והמשחק, לכן השתלשל סמל המלחמה ביניהם בצורת המשחק, וכיון שכללות המשחקים בעולם השתלשלה ממקום המשחק הרוחני ששיך למספר שבע שמסמל את המלכות, לכן השתלשל בקביא שתמיד יוצא מספר שבע. ולכן האותיות המקבילות של דוד מול אגג הן אותיות ד' מול ג', היינו אותיות ד"ג שמסמל את נקדת השחוק שבמלכות כדלקמן. וכן דוד בגימטריא ב' פעמים ד"ג, ואגג בגימטריא פעם אחת ד"ג. וכן ג"ד נרמז בכתוב (תהילים עה, יא) "וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק". היינו שיהיה אגד"ע לג"ד, וירום קרו הד"ג. לפי זה מבאר מדוע השתלשל בגשמיות שמשחקים תופסים את האנשים, ורבבות יוצאים לראות משחק וכדומה.

הפרנסה שבאה משם משתלשלת דרך משחק ושחוק.

והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שלכן משחק בקביא פסול לעדות, דעצם המשחק מראה שאינו מקבל את עליונות צד הקדשה, ובכל רגע הוא פבכול מנסה לראות מי למעלה ומי למטה. דמי שיש לו אמונה פשוטה יודע שגם כשהסטרוא אחרא מתגבר, זה רק למראית עין, ובפנימיות צד הקדשה הוא תמיד למעלה, ומשחק הקביא הוא שקר שמראה שפבכול המצב משתנה.

וכן תרבות המשחקים דקלפה באה לעולם בעקר ממלכות ון פידוע, ויון היא החכמה דקלפה, כמובא במדרש (איכ"ר ב, יג) **חכמה בגוים תאמין**. והיא מלבישה על החכמה שיש בציון, כפי שהבאנו את הכתוב (ישעי' ב, ג) **"כי מציון תצא תורה"**. וכן ארץ ון היא קבוצת איים על הים, ורואים שיש שיכות לים, והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שהמשחק הידוע כדור סל אותיות ר"ד כסל"ו. שתרבות ון הורידו את הארת חנכה שבחדש כסלו לקלפה. וכן ון בגימטריא ב' פעמים **משיח**. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהשתלשל בגשמיות השם **כדורי** ירייה לרמז שהמלחמה היא בבחינת משחק רוחני שנרמז בכדור. וכפי שמצינו ב'ירושלמי'

כיון שמלחמות משתלשלות דרך משחק, בין במאבק בין הקדשה לקלפה, ובין בתוך הקבוצות באפן פרטי, אנשים מרגישים שיש למשחקים משמעות רוחנית של שפע וממון וכו', מעבר לתוצאות המשחק כפי שהן. וכן השתלשל בעולם הפלפלה השם **תורת המשחקים**, למתמטיקה שעל פיה מתנהל העולם הפלפלי. ורואים שהמערכת הפלפלית שבה שפע העולם היא בבחינת משחק. וכן **חוק** המסמל את השפעת הפרנסה נרמז ב**שחוק**.

ומשחק אותיות **שם חק**. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שהשתלשל בגשמיות **משחק** הפלפלה העולמית תחת השם דאו ג'ונס ר"ת **ד"ג, וג'ונס** בגימטריא **קוביא** ובגימטריא **דויד המלך**. וכן **משחק** עם האותיות והכולל בגימטריא **מלך המשיח**.

וכן מובא בלקוטי מוהר"ן (ז) **לויתן זה יצרת לשחק בו בחינת שחקים, ששם שוחקין מן דהינו פרנסה**. ורואים שמשחק קשור לשחקים ששם משפיעים את הפרנסה. וזה גם קשור ללויתן שמסמל את השפעת הפרנסה מהיסוד שבמלכות, וכיון שהיסוד שבמלכות הוא מקום הצחוק, גם השפעת

(סנהדרין ג.) **"דַּבְּרֵי חֻמִּים כְּדַרְבָּנוֹת"**, כפדור הזה בין הבנות, מה הפדור הזה מקלטת מיד ליד וסופה לנוח ביד אחר.

מצינו במדרש (ילקוט בראשית קלב) **"שִׁלְחֵנִי כִּי עָלָה הַשַּׁחַר" אָמַר לוֹ וְכִי גָבַ אוֹ קוֹבִיּוֹסְטוֹס אֶתָּה שְׂאֶתָּה מִתִּירָא מִן הַשַּׁחַר**. רואים שהשר של עשו הוא בבחינת משחק בקוביא כדלעיל.

וכן כתוב (מ"ב יט, כא) **"לַעֲגָה לָךְ בַּתוֹלַת בַּת צִיּוֹן"** ורואים שלעג וצחוק על הרשעים בא מציון. וכן הכתוב (ישעי' לג, כ) **"חֲזָה צִיּוֹן קַרְיַת מוֹעֲדֵנָה" ר"ת צח"ק**. והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א ש**נַחְשׁוֹן** בן עמינדב שממנו יצא דוד המלך, בגימטריא **שָׁחוק**. וכפי שמובא בשער הגלגולים' להאריז"ל (לג) ש**נַחְשׁוֹן** הוא מלשון **נחש**, שהוא בגימטריא **משיח**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שזה גם הגימטריא של כנוי תמר כשהולידה את דוד, (בראשית לח, כא) **"אֵיִה הַקְּדוֹשָׁה"**.

וכן **צחוק** בגימטריא **צדיק** המסמל את היסוד, והוא בחינת הצדיק שבנוקבא, היינו היסוד שבמלכות שנקרא ציון. וכן השם ציון מתחיל באות **צדיק** שהיא בגימטריא **צחוק**, ו**ציון** בגימטריא **יוסף**, היינו היוסף יסוד שבנוקבא, כמובא

בלק"ת להאריז"ל (פ' נשא ע' רה) שהיסוד שבמלכות נקרא ציון. וכן כתוב (איוב יב, ד) **"וַיַּעֲגֵהוּ שָׁחוק צַדִּיק תַּמִּים"**. ורואים שה**שָׁחוק** שיך לבחינת הצדיק. וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' שמח) ש**שָׁחוק** בגימטריא **ב'** פעמים **אור** ובגימטריא **בית** עם שתי האורות, לרמז שהבית המסמל את המלכות מקבל את השפעת השחוק. וכן מנהג ישראל להביא בדין לשמח הדין והפלה, לרמז להם ששרש הזווג שיך לצחוק דקדשה. וכן הכתובים (ירמי' ז, לד. טז, ט. כה, י. לג, יא) **"קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול פלה" ר"ת שח"ק** בב' אפנים. וכן **שָׁחוק** בגימטריא **מעשה**, המרמז על זווג זכר ונקבה, כמובא במשנה (ברכות טז.) **חתן פטור מקריאת שמע וכו' אם לא עשה מעשה**.

וכן רואים מסדר הפרשיות ששרש דוד בא לעולם יחד עם יצחק, דבנות לוט נתעברו לאחר הפיכת סדום, ומיד אחר כך נתעברה שרה ביצחק. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' וירא ע' נח) **כמו שמאברהם יצא יצחק, כן יצא מלוט יצחק, ק"ץ ח"י, דהינו המשיח בסוד "חיים שאל ממך נתתה לו", ובסוד "דוד מלך ישראל חי וקיים"**. וכן הצלת לוט מסדם הייתה

כד, נח) "וַיִּקְרָאוּ לְרַבֵּקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ
הַתְּלָכִי עִם הָאִישׁ הַזֶּה וְתֹאמְרוּ
אֵלָיו". ש"רַבֵּקָה" יחד עם "אֵלָיו"
בגימטריא מְשִׁיחַ.

מְצִינּוּ בַּזְהָר (תולדות קלז): **מְדוּעַ** לֹא
אָהַב יִצְחָק אֶת יַעֲקֹב כֹּל כֶּף
כִּמוֹ אֶת עֵשָׂו, וְהִיָּה יוֹדֵעַ שְׁעֵתִיד
הוּא לְהַעֲמִיד מִמֶּנּוּ שְׁנַיִם עֵשָׂר
שְׁבָטִים, אֲלֵא כֹל מִן אוֹהֵב אֶת
מִינוֹ, וְנִמְשָׁךְ וְהוֹלֵךְ מִן אַחַר מִינוֹ,
בּוֹא וּרְאֵה מַעֲשֵׂו יֵצֵא אָדוּם, וְהוּא
מִן שֶׁל יִצְחָק שֶׁהוּא דִין קֶשֶׁה
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְיֵצֵא מִמֶּנּוּ עֵשָׂו דִין קֶשֶׁה
לְמִטָּה, שְׁדוּמָה לְמִינוֹ, וְכֹל מִן הוֹלֵךְ
לְמִינוֹ, וְעַל כֵּן אָהַב אֶת עֵשָׂו,
שְׁכֵתוֹב "וַיֹּאֲהַב יִצְחָק אֶת עֵשָׂו כִּי
צִיד בְּפִיר". רואים שִׁיִּצְחָק אָהַב אֶת עֵשָׂו
יֹתֵר מֵיַעֲקֹב, כִּינן שְׁשִׁנְיָהם מֵאוֹתוֹ שְׂרֵשׁ
שֶׁל מִדַּת הַגְּבוּרָה, וְכֹל מִן אוֹהֵב אֶת מִינוֹ.
נִרְאֶה לְהוֹסִיף עַל פִּי דְבָרֵינוּ שְׂשִׁרֵשׁ יִצְחָק
וְעֵשָׂו, מֵהִסּוּד שְׁבַמְלָכוֹת, בְּאוֹתוֹ סוּד שֶׁל
דָּוִד; יִצְחָק וְדָוִד מְשִׁרְשִׁים שֵׁם מִצַּד
הַקִּדְשָׁה, וְעֵשָׂו מִצַּד הַקְּלָפָה, וְאִם כֵּן הֵם
מִמֶּשׁ אוֹתוֹ שְׂרֵשׁ, כְּדָבָרֵי הַזֶּהֶר. וְכֵן שֵׁם
שֶׁפ"ו בְּגִימְטְרִיא אֵשׁ אֱלֹהִים.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (תנחומא יתרו ג) "לֵץ
תִּפְחָ" זֶה עֲמֶלֶק. וְרוֹאִים שְׁקִלְפַת עֲמֶלֶק
הִיא בְּבַחֲיִנַת לִיְצָנוּת. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ כִּינן
שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִמְּקוֹם הַצְּחוּק דְקִדְשָׁה, הֵם

בְּזָכוֹת שְׁלוֹט לֹא גָלָה שְׂשִׁרָה הִיא אֲשֶׁתוֹ
שֶׁל אַבְרָהָם, כְּמוֹבָא בְּרִש"י (בראשית יט,
כט), וּבִזְהָ לוֹט כְּבִיכּוֹל עֶזֶר לְהִבִּיא אֶת
יִצְחָק לְעוֹלָם, וְלָכֵן הוּא קָבֵל שְׂכָר עַל זֶה
שֶׁנִּצַּל מִסָּדֵם וְזָכָה לְהִבִּיא אֶת שְׂרֵשׁ דָּוִד
לְעוֹלָם. וְכֵן יִצְחָק גְּבוּרָה בְּגִימְטְרִיא
מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנֵת
עֵתִיד' (תשנ"ז ע' מט) שְׁבַלְדַת יִצְחָק נִרְמַז
מְשִׁיחַ. ד' "אֲשׁוֹב אֵלָיו כְּעַת חִיָּה"
בְּגִימְטְרִיא שֵׁם אֲצִמִּיחַ קָרוֹן לְדָוִד. וְכֵן
מְשִׁיחַ מִרְמָז בְּכֵתוֹב (בראשית יח ד)
"לְמוֹעֵד אֲשׁוֹב אֵלָיו כְּעַת חִיָּה", בְּדִלּוּג ה'
אוֹתִיּוֹת, וְאוֹת ה' מְסַמְּלַת אֶת הַמְּלָכוֹת.
וְכֵן הַכְּתוֹב (שם יח, ו) "מִהָרִי שְׁלֹשׁ סָאִים
קָמַח לוֹשִׁי וְעֵשִׂי עֲגוֹת" ס"ת מְשִׁיחַ. וְכֵן
מוֹבָא בְּסִפְר 'בְּנֵי יִשְׂשָׁכָר' ש"וְעֵשִׂי"
בְּגִימְטְרִיא דָּוִד בֶּן יִשִׁי, [שפ"ו].
דְּאַבְרָהָם רְמַז שְׁפָאן נִמְצָא הַמְּלָאָךְ
שֶׁנִּמְצָא בְּדָרְךְ לְהַצִּיל אֶת לוֹט כְּדִי לְהִבִּיא
אֶת הַמְּשִׁיחַ, וּמִמִּילָא צְרִיךְ לְכַבְּדוֹ כְּרֹאוֹי,
וְלְהַכִּין שְׁלֹשׁ סָאִים קָמַח סֵלֶת וְכו'. וְכֵן
"עֲגוֹת" ר"ת תוֹרָה עֲבוּדָה וּגְמִילוּת
חֲסִדִים. הֵינְנו שְׁצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת מֵיִן נוֹקְבִין
לְזָכוֹת לְמְשִׁיחַ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדִּי
אַרְץ' שְׁעֲגוֹת בְּגִימְטְרִיא תִלְמוּד. וְהוֹסִיף
הַרמ"ז שְׁלִיט"א שְׂרַבְקָה אוֹתִיּוֹת הַבְּקָר
שְׁמִרְמַז עַל הַגְּאֵלָה. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג
ר' יִצְחָק גְּנִזְבוּרְג שְׁלִיט"א עַל הַכְּתוֹב
שְׂרַבְקָה הַסְּפִימָה לְהַנְשֵׂא לְיִצְחָק, (בראשית

בבחינת ליצנות. וכן אותיות ציון נמצאות בתוך ליצנות, כי משם הם יונקים. וכן אומרים על המן ביוצר לשבת זכור, **לץ בבא ללוצץ. פלץ ונתלוצץ.** וכן הפתוב (אסתר ז, י) **"ויתלו את המן על העץ"**, ס"ת **ליצנו"ת.** וכן הפתוב (אסתר ט, יג) **"ואת עשרת בני המן יתלו על העץ"** ס"ת **ליצנו"ת.** וכן נראה שהם נענשו להתלות על העץ ולהיות **צל** אותיות **לץ**, בגלל שהפכו את **צל** החכמה של סכת דוד **ללץ.** וגם בארמית **ליצנות** נקראת **איטולא** שהיא גם שם של **צל.** וכן **צל** ולץ נרמזים בפתוב של ישועת פורים, (שם יד) **"רוח והצלה יעמוד ליהודים"**.

וכן מובא ברבי צדוק (מחשבות חרוץ יג) **"לץ תפה"** זה עמלק שזה כל ענינו בשחוק, כי הוא מלעיג על האמת, והשעה משחקת לו בעותרא דהאי עלמא כהמן שהיה עשיר שבאמות העולם, אבל רק לשעה כדרך המשחק, והשחוק המצוי הוא מצד הרע, הוא השחוק של קלות ראש המרגיל לערוה. רואים שרבי צדוק מקשר את השחוק לעשירות, וכפי שבארנו ששפע הממון בא דרך משחק ושחוק, וכשזה נופל זה קם. וכן בספרו 'רסיסי לילה' (נב) **כשנכנס דבר תורה ללב, יצא נגדו דבר של ליצנות, כי ראשית גוים עמלק ודרשו חז"ל**

"לץ תפה" זה עמלק והוא השרש ועמק ראשית שבכל האמות. כי ליצנות הוא ההיפך מדברי תורה דכתיב בה אמת שזה כל ענינו התורה המלמדת לאדם דרך ה', היינו שכל פרטי ענינו מעשיו ומחשבותיו יהיה הכל שפת אמת אשר תכון לעד. וליצנות הוא ההיפך מאמת. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שלצנות נמשלה לשרפת קוצים המסמלים את עמלק שהוא בבחינת קנה וקוץ. כמו שכתוב (קהלת ז, ו) **"כי כקול הסירים תחת הסיר כן שחק הפסיל וגם זה הבל"**. וברש"י שם **"כקול הסירים" עצי קוצים, "תחת הסיר" תחת סיר נחשת** הפפוי על תבערת קוצים והם מקשקשים. וכן קו"ץ מרמז בפתוב (שמות לב, ו) **"ויקמו לצחק"**. וכן עמלק בגימטריא ב' פעמים **לץ.** והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שדויתשלאנד בגימטריא **שחוק.** [נעוד הוסיף שהאותיות הסמוכות לפני עמלק הן **סלכ"ץ,** לכן הם עשו סלקציות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ש**סלכ"ץ** אותיות **ל"ץ כ"ס,** כמו שכתוב (שמות יז, יט) **"כי יד על פס יה"**].

וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ב ע' מא, מד) שאבימלך היה בבחינת צחוק

וּלְצַנּוֹת דְקַלְפָּה, כַּמּוּבָא בַּגְּמָרָא (ע"ז יט).
"וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב" שְׁלֵא יֵשֵׁב
בְּמוֹשֵׁב אֲנָשִׁי פְּלִשְׁתִּים מִפְּנֵי
שְׁלֻצְנִים הִיוּ. וּבְאַרְנוֹ לְעִיל שְׂאֲבִימְלָךְ
שִׁיךְ לְקַלְפָּה שְׂמִלְבִּישָׁה עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה.

מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (גיטין נז.) אֶזֶל אָסִיק
לְפוֹשֵׁעַ יִשְׂרָאֵל בְּנִגְיָדָא. אָמַר לִיה, מֵאֵן חָשִׁיב בְּהֵהוּא עֲלָמָא, אָמַר לִיה
יִשְׂרָאֵל. מַהוּ לְאַדְבוּקֵי בְּהוּ, אָמַר לִיה,
טוֹבְתָם דְּרֵשׁ, רְעַתָּם אֵל
תְּדַרְשׁ, כָּל הַנוֹגֵעַ בְּהוּ כְּאֵלוֹ נוֹגֵעַ
בְּבֵת עֵינוֹ. אָמַר לִיה, דִּינִיָּה דְּהֵי
גְּבֵרֵי בְּמֵאֵי, אָמַר לִיה, בְּצוּאָה
רוֹתַחַת. דְּאָמַר מַר, כָּל הַמְּלַעֲיג עַל
דְּבָרֵי חֻכְמִים נְדוֹן בְּצוּאָה רוֹתַחַת.
רוֹאִים שְׂהַחְטָא שֶׁל אוֹתוֹ הָאִישׁ הִיָּה
שְׂהִיָּה מְלַעֲיג עַל דְּבָרֵי חֻכְמִים, וּמְבַאֵר
לְדְּבָרֵינוּ שֶׁהוּא הִיָּה הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל
הַצְּחוּק דְקִדְשָׁה.

כְּתוּב (תהילים קכו, ב) "אֵז יִמְלֵא
שְׁחוּק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה". וּמְבַאֵר
לְדְּבָרֵינוּ שְׁלַעֲתִיד לְבֵא יַעֲשׂוּ תַקְוֹן בְּצִיּוֹן
שְׁשָׁם מְקוֹם הַצְּחוּק, וְנִזְכָּה לְצְחוּק
דְקִדְשָׁה שִׁימְלֵא שְׁחוּק פִּינוּ. וְלִכְּוֹן הַפְּסוּק
הַזֶּה "אֵז יִמְלֵא שְׁחוּק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה",
ר"ת שפ"ו שְׁשָׁם יַעֲשׂוּ אֶת הַתַּקְוֹן
כְּדִלְעִיל. וְכֵן "וּלְשׁוֹנֵנוּ" מְרַמֵּז עַל הַלְשׁוֹן
שֶׁהִיא גַם בְּגִימַטְרִיא שפ"ו. וְכֵן הַכְּתוּב
(איוב ח, כא) "עַד יִמְלָה שְׁחוּק פִּיךָ וּשְׂפָתֶיךָ

תְּרוּעָה", ר"ת שפ"ו. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהַר
(תולדות קלה.) בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁגוּ
הַצְּדִיקִים דְּעַת שְׁלָמָה וְכוּ', הַדָּא
הוּא דְכָתִיב "וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן
אַבְרָהָם", אֵלוֹ הֵם תוֹלְדוֹת הַשְּׂמֻחָה
וְהַשְּׂחוּק שֶׁהִיא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן.
וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גְּנִזְבוּרְג
שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (בראשית כא, ו) "וַתֹּאמֶר
שָׂרָה צְחָק עָשָׂה לִי". בְּגִימַטְרִיא תרי"ג,
וּמְבַאֵר לְדְּבָרֵינוּ שֶׁהַצְּחוּק שֶׁל יִצְחָק הוּא
הַהִשְׁגָּה וְהַשְּׂמֻחָה בְּתַר"ג מְצוּוֹת.

מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (ע"ז ג:) אָמַר לִיה רַב אַחָא
לְרַב נַחְמָן בְּר' יִצְחָק, מִיּוֹם שְׁחָרַב
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵין שְׁחוּק לְפָנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמְבַאֵר לְדְּבָרֵינוּ
שֶׁכָּל הַשְּׂחוּק שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם בְּזְמַן הַגְּלוּת
הוּא מִמָּה שֶׁהַקְּלָפָה יוֹנֵקֶת מְצִיּוֹן,
וְהַשְּׂחוּק הָאֲמִתִּי דְקִדְשָׁה יִחְזַר כְּשִׁיחָה
תַקְוֹן בְּצִיּוֹן, וְיִלְמְדוּ אֶת הַתּוֹרָה גַם בְּדֶרֶךְ
הַצְּחוּק שֶׁהוּא אַחַד מֵהַשְּׂבָעִים פְּנִים שֶׁל
הַתּוֹרָה. וְכֵן מְשִׁיחַ אוֹתִיּוֹת יִשְׁמַח.
וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּגִימַטְרִיא יִשְׁחוּק. וְכֵן
מְצִינּוּ שֶׁהַר צִיּוֹן מְבִיא שְׂמֻחָה לְבָאִים
בְּשַׁעְרָיו, כַּמּוּבָא בְּזֵהַר חֲדָשׁ (ויצא לו).
"מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ הַר צִיּוֹן יִרְכָּתִי
צְפוֹן", שְׁכָל מִי שֶׁהִיָּה רוֹאֵה אוֹתָהּ,
הִיָּה שְׂמַח. דְּתַנְיָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי
א"ר חִיָּא, מְעוֹלָם לֹא נִכְנַס אָדָם
בִּירוּשָׁלַיִם, וְהִיָּה עֶצֶב. וְכֵן הַכְּתוּב

(תהילים מח, ג) "יפה נוף משוש כל הארץ
הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב". ס"ת
בגימטריא **שפ"ו**. וכן שם **שפ"ו** באות
השניה "יפה נוף משוש". וכן שמעתי
מהרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א
שהאותיות לפני ואחרי **ר"ז** הן **שח"ק**,
לרמז שגלוי הרז על ידי המשיח יעורר
את השחוק. וכן **שחוק** בגימטריא ב'
פעמים **רז**. ובגימטריא **אור אין סוף**.
(התקבל מהרה"ר ש' רייסקין שליט"א). ומאידך
זרש המסמלת את הליצנות דקלפה,
הופכת את **הרז לזר** דרך **הש'** של **זרש**.
כמובא ברש"י (כתובות קיא): **ואחוי לי**
שניף לשון שחוק שהשחוק שניו
נגליו. ורואים ששחוק שיף **לשנים** שהן
בסוד האות **שי"ן**, כדבארנו במאמר
'חשמל סלם'. וכן מובא ב'שער הפונות'
להאריז"ל (פורים ח"ב שכט) שהמן וזרש נסו
ללחם במרדכי דרך הרגל הארפה של
האות ק' שיונקת מהקדשה ונותנת לח
לחיצונים, והעץ שהם עשו מרמז על רגל
הק'. **וזרש** בגימטריא **אות ק'**. וכן מצינו
במדרש ('אותיות דר"ע' אות ק') שהאות ק'
מסמלת "**קרני רשעים**".

מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה רלא)
שאם תכה יו"ד פעמים ה"א, ווא"ו
פעמים ה"א, יוצא יחד בגימטריא **קצ"ח**.
[צח"ק]. וזה הסוד של פגנת אל עליון
בעמידה שהוא בגימטריא **קצ"ח**. נראה

שיש כאן רמז על הצח"ק של הגאולה,
שאז יתחברו ה"ה לו"ה ויהיה השם
שלם. ולכן הוא נרמז **בהפאה**, דהפאה
מרמזת על **שחיקת** השפע מלשון
שחוק, ופרורו לפרורים קטנים דרך
הצמצום של הגבורה. וזה סוד פגנות אל
עליון שאז ממשיכים את השפע שבונה
את **פטר המלכות** לפי האריז"ל. וכן
השתלשל בגשמיות בשפה הצרפתית,
שקוראים לכובע **שפו** ויש כאן רמז
ששרש הכובע והפטר מהשם שפ"ו. וכן
שמעתי בשם ה'חתם סופר' ששמות
אה"ה הוי"ה, אדנ"י, אלהים,
בגימטריא **קצ"ח**. ומבאר לדברינו
שהשפעת כל השמות כשיוודים לשם
אלהים שהוא בבחינת **גבורה**, היא
בסוד **הצחק** של **יצחק**. וכן המספר
המסתתר בין אותיות **כוב"ע** הוא **86**
כמנין שם **אלהים**. וכן הכתוב (בראשית
יט, ל) "וישב בהר ושתי בנתיו עמו כ"
ר"ת **כוב"ע** המסמל את ספירת הפטר,
כמובא בזהר (תיקונים מ:), דבהלדת דוד
היתה הארה מספירת הפטר.

וכן מצינו במדרש (משלי ח) **בתחלה**
היתה תורה בשמים. **שנאמר**,
"ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשעים
יום יום משחקת לפניו בכל עת".
ואחר כך עלה משה והורידה לארץ
ונתנה לבני אדם, שנאמר, "משחקת

בתבל ארצו ושעשעי את בני אדם.

ורואים שיש בתורה בחינה של שחוק ושעשוע. ודוד המלך אמר (תהילים קיט, צב) **"לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני"** לרמז שההנאה שלו בלמוד התורה היא בבחינת שעשועים ונראה דלכן התורה **"משחקת בתבל"** דמובא בזהר (תרומה קסא). **אסתכל באורייתא וברא עלמא.** וכל מה שקורה בעולם משתלשל מהתורה, יש כאן בחינה שהתורה משחקת ושוחקת ומצמצמת את האור לגשמי לכל מה שקורה בעולם, והיא כביכול משחקת בתבל שמשתלשל ממנה. וכן **"שח"ק** מרמז ב' פעמים בכתוב על חכמת שלמה לעשות משלים לצמצם את אור התורה, (קהלת יב, ט) **"ויתר שהיה קהלת חכם עוד למד דעת את העם ואזן וחקר תקון משלים הרבה"**.

והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שתבל** בגימטריא **ב'** פעמים **גבורה**, כפי שבארנו שענין השחוק נעשה דרך הגבורה.

וכן מצינו ב'ירושלמי' (סנהדרין ג.) **"דברי חכמים כדרבנות"**, כפדור הזה בין הבנות, מה הפדור הזה מקלטת מיד ליד וסופה לנוח ביד אחר, כך משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה לאנשי כנסת

הגדולה. וכן מובא בספר 'מתוק האור' בשם הגר"צ סנה שליט"א שהכתוב (תהילים פא, יב) **"הרחב פיה ואמלאהו"**, מרמז על הצחוק דקדושה שמרחיב את הפה, ובזכותו זוכים לשפע מאת ה' **"ואמלאהו"**. ומבאר לדברינו פיון שפה מסמל את המלכות, לכן הוא קשור לענין הצחוק ששייך למלכות. וכן מובא בשם הגר"א דסלר זצ"ל ששעשוע מסמל ענין שאין לו תכלית, והדבר עצמו הוא התכלית, כמו שעשועים ומשחקים של ילדים שאין בהם תכלית מלבד השעשוע בעצמו. ולמוד תורה באופן זה הוא בדרגה הגבוהה ביותר, כמובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א **שמחכה** אותיות **חכמה**. ו**יגיעה** היא מלשון **געגוע**, ו**נענוע** ושעשוע, שהאדם מנענע את עצמו בזמן הלמוד, ומשתקק ומתגעגע להשיג תורה, והוא יודע שאין זה תלוי בו רק מתנת שמים, הוא ראוי לקבלה. וכן שמעתי ממור הגר"ח פ' שיינברג זצ"ל פרוש על מאמר חז"ל (מגילה ו:) **יגיעת ומצאת תאמין**, דגם לאחר היגיעה צריך לדעת שזאת מציאה שזמנו לו משמים, כמו שכתוב (משלי ב, ו) **"כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה"** ולא שאדם משיג זאת בשכלו אלא **"אתה חונן לאדם דעת"**.

מצינו בגמרא (עירובין סה:) **אמר רב אילעא, בשלשה דברים אדם ניכר,**

בְּכֹסוֹ, בְּכִיסוֹ, בְּכַעְסוֹ, וַיֵּשׂ אוֹמְרִים,
אִף בְּשַׁחְקוֹ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ בֵּינוֹ
שֶׁהָאָדָם נִכְרַ בְּכֹסוֹ וּבְכִיסוֹ הַמְּסַמְלִים אֶת
יְסוֹד הַנוֹקְבָא, כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ (ויק"ר יב, א)
שֶׁיְסוֹד הָאִשָּׁה נִקְרָא כִּיס מִלְשׁוֹן כּוֹס,
לְכֵן הוּא נִכְרַ גַּם בְּשַׁחְקוֹ הַמְּסַמֵּל אֶת
יְסוֹד הַנוֹקְבָא.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי זְרַע קִדְשׁ שֶׁהִסִּית שֶׁל "וַיִּגַּשׁ
אֵלָיו יְהוּדָה", שׁו"ה, הֵם הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁנוֹסְפוּ לַג' אֲבוֹת, ה' לְאַבְרָהָם, ש'
לְיִצְחָק, שֶׁעֲלָה לְיִשְׁחָק. וּ' לְיַעֲקֹב שְׁלוֹקֵחַ
מֵאֵלֵיהוּ כְּמוֹבָא בְּרִש"י (ויקרא כו, מב)
"**וַיִּזְכְּרֵנִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב**", בְּחֻמְשָׁה
מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מֵלֵא [וַא'ו], וְאֵלֵיהוּ
חֶסֶר [וַא'ו] בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב
נִטַּל אוֹת מִשְׁמוֹ שֶׁל אֵלֵיהוּ עֲרֵבוֹן
שֶׁיִּבְאוּ וַיִּבְשֵׁר גְּאֻלַּת בְּנָיו. נִרְאֶה לְבִאֵר
בֵּינוֹ שֶׁהִפְסִיק "וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה" מְרַמֵּז
עַל חֲבוּר יְהוּדָה לְיוֹסֵף בְּזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה
כְּשִׁיתְחַבְּרוּ ב' מְשִׁיחִים, לְכֵן הִסִּית הֵם
אוֹתִיּוֹת שׁו"ה שֶׁמְסַמְּלוֹת אֶת הַתּוֹסֵפֶת
שֶׁהָאֲבוֹת מְקַבְּלִים לְצַרְף הַגְּאֻלָּה. כְּפִי
שֶׁהִבְאֵנוּ מֵהַזֶּהר שֶׁיִּצְחָק יִהְיֶה יִשְׁחָק
בְּזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה, וְכֵן יַעֲקֹב מְקַבֵּל אֶת הָאוֹת
ו' מֵאֵלֵיהוּ לְצַרְף הַגְּאֻלָּה. וְכֵן אֲבָרְהָם קִבֵּל
ה' לְצַרְף הַלְדָּת יִצְחָק שֶׁבְּזִכּוֹתוֹ תִּבְא
הַגְּאֻלָּה. וּבְזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה נִזְכָּה שֶׁיְהוּדָה יִהְיֶה
שׁו"ה לְיוֹסֵף כְּשִׁיתְחַבְּרוּ ב' מְשִׁיחִים. [עֵינֵי
ב'מְגִלָּה עֲמֻקוֹת' (פֶּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת) שֶׁיַּעֲקֹב

יִקַּח בְּזִמְנֵי הַגְּאֻלָּה אֶת הָאוֹת ו' מֵעֵשׂו,
וַיִּהְיֶה לְעֵשׂו. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "עֵשׂ יֹאכֵלם".
כְּתוּב (בראשית יד, ז) "**וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֵם
לְקִרְאָתוֹ אַחֲרָי שׁוּבוּ מֵהַכּוֹת אֶת
כְּדָרְלַעַמֵּר וְאֶת הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ
אֶל עַמְקֵי שׁוּה הוּא עַמְקֵי הַמְּלָךְ**".
וּמִבְּאֵר רִש"י "עַמְקֵי הַמְּלָךְ" שֶׁהִיא
מִיַּחַד לְמֶלֶךְ לְצַחֵק שָׁם. וְרוֹאִים שֶׁמִּיד
אַחֲרָי שֶׁשְׁחָרְרוּ אֶת לוֹט שֶׁנִּשְׁבָּה בְּיַד
הַמְּלָכִים, הַתּוֹעֵדוֹ אֲבָרְהָם אֲבִינוּ וּמֶלֶךְ
סֹדֵם בְּעַמְקֵי הַמְּלָךְ בְּמִקּוֹם הַצְּחֹק.
וּמִתְבָּאֵר עַל פִּי דְבָרֵינוּ בְּמִאֲמַר 'שֶׁרֶשׁ דְּדוּד'
שֶׁאַבְרָהָם נִלְחַם לְהַצִּיל אֶת לוֹט בְּשִׁבִיל
דְּדוּד הַמְּלָךְ שֶׁצָּרִיף לְצֵאת מִמֶּנּוּ, וְלְכֵן מִיד
אַחֲרָי הַנִּצְחָוֹן בְּמִלְחָמָה, הַתּוֹעֵדוֹ אֲבָרְהָם
וּמֶלֶךְ סֹדֵם בְּ"עַמְקֵי הַמְּלָךְ" בְּמִקּוֹם
הַצְּחֹק, לְסַמֵּל שֶׁהַחֲזִירוּ אֶת מַלְכוּת בֵּית
דָּוִד שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַּת צְחֹק.

וְכֵן מְצִינּוּ שְׁחֹק שֶׁל נְשִׁים כְּשֶׁדָּוִד הִרְגַּ
אֶת גִּלְיָת, כְּכָתוּב (ש"א יד, ז) "**וַתַּעֲנִינָה
הַנְּשִׁים הַמְּשַׁחֲקוֹת וַתֹּאמְרֵן הֲכָה
שְׂאוֹל בְּאֵלְפָיו וְדוּד בְּרַבְבֵּיתוֹ**".

וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת צַעֲצַע שֶׁפֶּרוּשׁוֹ
קָטָן, כְּמוֹבָא בְּכָתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' ג, י)
"**מַעֲשֵׂה צַעֲצָעִים**". וְכֵן צַעֲצו"ע מְרַמֵּז
בְּר"ת בְּב' אֲפָנִים בְּכָתוּב הַמַּחְבֵּר בֵּין
יוֹסֵף לְבִנְיָמִין לְסַמֵּל אֶת יְרִידַת הָאוֹר
לְמַטָּה לְמַלְכוּת, "וַיִּפֹּל עַל צְוֹאֲרָיו [וַיִּבֶן
עַל צְוֹאֲרָיו עוֹד", וְכֵן צַעֲצַ"ע מְרַמֵּז

בפתוב שְׁדוּד נִלְחַם בְּגִלְיָת: (ש"א יז, מט)
"וַיִּדְּ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי אֶל מִצְחוֹ וְתַטְבַּע
הָאָבֶן בְּמִצְחוֹ וַיַּפֵּל עַל פְּנָיו אֲרָצָה" בְּדִלּוּג
ז' אוֹתִיּוֹת.

וְלָכֵן אֲבָרְהָם אָמַר שֵׁם (בראשית יד, כב)
"הֲרַמְתִּי יָדִי אֶל הוֹי"ה אֶל עֲלִיּוֹן
קִנְיָה שְׁמִים וְאַרְצֵי: אִם מַחוּט וְעַד
שְׂרוּף נַעַל וְאִם אֶקַּח מִכָּל אֲשֶׁר לְךָ
וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הֶעֱשִׂיתִי אֶת
אֲבָרָם". כִּינּוֹן שֶׁעַל זֶה הִיָּתָה כָּל הַמִּלְחָמָה
לְהוֹצִיא אֶת נִשְׁמַת דָּוִד, שֶׁהִשְׁפַּע זְבֵּא יֵשֶׁר
לְקַדְשָׁהּ וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְקַבֵּל דֶּרֶךְ הַקְּלָפָה,
וְאֲבָרְהָם רִמְזוּ לְמֶלֶךְ סָדָם שֶׁאֲמַנָּם עַכְשָׁיו
הוּא אֲתוֹ בְּשִׁתּוֹף פְּעִלָּה נֶגֶד הַמַּלְכִים, אֲבָל
בְּעֵתִיד כְּשִׁיּוֹלֵד שֶׁרֵשׁ נִשְׁמַת דָּוִד, גַּם מֶלֶךְ
סָדָם יֵאבֵד מִהָעוֹלָם. כִּפִּי שֶׁהִיָּה בְּהַפְּיֵכֶת
סָדָם. וְאֲבָרְהָם רִמְזוּ שְׁתַּכְלִית הַמִּלְחָמָה
הִיָּתָה, שְׁשׁוּם קְלָפָה, כּוֹלָל קְלַפַּת מֶלֶךְ
סָדָם לֹא תֹאמַר "אֲנִי הֶעֱשִׂיתִי אֶת
אֲבָרָם". הִיָּינוּ כְּבִיכּוֹל אֲנִי הַשְׁתַּלְטֹתִי עַל
צִנּוֹר הַפְּרִנְסָה שֶׁל אֲבָרְהָם שֶׁהוּא דָּוִד,
שֶׁהִשְׁפַּע יַעֲבֵר דְּרָכָי. וְכֵן עֲשׂוֹ מְרַמְזו
בְּכַתּוּב "מַחוּט וְעַד שְׂרוּף נַעַל" בְּדִלּוּג
הַפּוּף שֶׁל ה' אוֹתִיּוֹת. כִּי אֲבָרְהָם רִמְזוּ
שֶׁהִשְׁפַּע שֶׁל סָדָם הוּא הִשְׁפַּע שֶׁל עֲשׂוֹ
שִׁיּוֹנֵק מִדָּוִד כְּדִלְעִיל, לָכֵן הוּא בְּדִלּוּג ה'
אוֹתִיּוֹת הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן נִרְאָה
שֶׁאֲבָרְהָם אָמַר "הֲרַמְתִּי יָדִי אֶל הוֹי"ה
אֶל עֲלִיּוֹן", לְרַמֵּז עַל הַכַּתּוּב שֶׁנֹּאמַר עַל

הַמְּשִׁיחַ, (תהילים פט, כ) "הֲרִימוֹתַי בְּחוֹר
מַעַם". הִיָּינוּ שֶׁהַתַּכְלִית הִיָּתָה הֲרַמְת
הַנִּיצוּץ שֶׁל דָּוִד מִהַקְּלָפָה. וְכֵן אֶל עֲלִיּוֹן
בְּגִימְטְרִיא צַחַק הַמְּסַמֵּל אֶת דָּוִד כְּדִלְעִיל.
מְצִינּוֹ בְּגִמְטְרִיא (סנהדרין צו.) "וַיַּחֲלַק
עֲלֵיהֶם לִילָה הוּא וַעֲבָדָיו
וַיִּכְּסוּ", אָמַר ר' יוֹחָנָן אוֹתוֹ מְלֶאֱךָ
שֶׁנִּזְדַּמְּנוּ לוֹ לְאֲבָרְהָם לִילָה שְׁמוֹ,
שֶׁנֹּאמַר "וְהִלְיָלָה אָמַר הֲרָה גְבֹר".
וּמְצִינּוֹ בְּזָהָר (לד לד צא:) שֶׁהַמְּלֶאֱךָ הַמְּמַנֶּה
עַל עַבְדֵי הַיָּהוָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם נִקְרָא לִילָה,
כְּמוֹ שֶׁכַּתּוּב (איוב ג, ב) "וְהִלְיָלָה אָמַר
הֲרָה גְבֹר". נִרְאָה דְּלָכֵן הַמְּלֶאֱךָ הַמְּמַנֶּה
עַל עַבְדֵי הַיָּהוָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם שֶׁשְׁמוֹ לִילָה
עֶזֶר לְאֲבָרְהָם בְּמִלְחַמַת הַמַּלְכִים, כִּינּוֹן
שֶׁשֶׁרֵשׁ נִשְׁמַת דָּוִד מִיִּסוּד הַנוֹקְבָא מִמְּקוֹם
הַעֲבוּר, לָכֵן מְלֶאֱךָ הַעֲבוּר בָּא לְעֶזֶר.

מְצִינּוֹ בְּגִמְטְרִיא (נדרים כ:) הֵהִיא דְּאֵתְרֵי
לְקַמִּיָּה דְּרַב אֶמְרָה לוֹ רַבִּי עֲרַכְתִּי לוֹ
שֶׁלְחָן וְהַפְּכוֹ, אָמַר מֵאֵי שְׁנָא מִן
בִּינִיתָא. וּמִבְּאֵר רִשְׁ"י בִּינִיתָא דָּג
שֶׁיִּכּוֹל לְאֶכְלוֹ כְּמוֹ שִׁירְצָה. רוֹאִים
שֶׁהָאִשָּׁה בְּזִמְנֵי הַזְּיוּג הִיא בְּבַחֲיִנַת דָּג
שֶׁאוֹכְלִים אוֹתוֹ. וְעַל הַדָּג כְּתוּב "לִוְיָתָן
זֶה יִצְרָתָ לְשַׁחַק בּוֹ". וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזָהָר
(שלח קעב.) שֶׁהַלְוִיָּתָן יוֹצֵא בְּיוֹם תִּשְׁעָה
בְּאָב לְנֶקֶם עַל חֲרַבּוֹן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן
כְּתוּב (בראשית מח, טז) "וַיִּדְּגוּ לְרַב בְּקָרֵב
הָאָרֶץ". וְרוֹאִים שֶׁיִּסוּד הַמַּלְכוּת שְׁפוּרָה

וְרַב הוּא בְּחִינַת דָּג. וְכֵן מְצִינּוּ בְּסֵפֶר
'דוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת' (ע' קיד) בְּשֵׁם סֵפֶר 'מְטַבֵּעַ
שֶׁל חֲכָמִים', שְׁשָׂרֵשׁ הָרָה הַרְיוֹן מוֹפִיעַ
בַּתַּנּוּ"ךְ נ"ז פְּעָמִים כְּמִנְיֵן דָּגִים. וְכֵן מְצִינּוּ
בַּגְּמָרָא (בְּכוּרוֹת ת.) הַפֶּל מְשַׁמְשִׁין פְּנִים
כְּנֶגֶד עֶרְף, חוּץ מְשַׁלְשָׁה שְׁמִשְׁמִשִּׁין
פְּנִים כְּנֶגֶד פְּנִים וְאֵלוּ הֵן אָדָם, דָּג
וְנַחֲשׁ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוּן שֶׁהַדָּג וְהַנַּחֲשׁ
שׂוֹכִים לִיסוּד הַמַּלְכוּת, יֵשׁ לָהֶם מַעְלָה
בְּעִנְיַן הַזְּווּג שְׂדוּמִים לְאָדָם. וְכֵן דָּגִים
בְּגִימְטְרִיא חֲמֻדָּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרַלְב"ג
(מַלְחָמוֹת הַשֵּׁם' מֵאֵמֶר רַבִּיעִי פֶרֶק חֲמִישִׁי)
שְׁנִייעָה בְּמִקּוּמוֹת רְגִישִׁים בְּאָדָם נִקְרָאת
לְדָגָג, וּמִשֵּׁם הַשְּׁתַלְשָׁלָה הַמְלָה לְדָגָג,
שְׁמִשְׁמִיעוּתָהּ גַּם לְגְרוּם צָחוּק, וְגַם
לְצַעַר. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהִיא מְלִשׁוֹן דָּג,
הַנֶּרְמָז בְּמִקּוּם הַצָּחוּק וְהִיסוּרִים. וְכֵן
דָּגָג בְּגִימְטְרִיא דָּוָד. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר'
מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַשְּׁתַלְשָׁל דָּגָג בְּבֵית
הַשְּׁחִי שֵׁשׁ בּו ג' אוֹתִיּוֹת מִמְּשִׁיחַ.

וְכֵן מוּבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' (בְּמַדְבַר כַּד, יז)
"וּמַחֲץ פְּאֵתֵי מוּאָב וְקַרְקַר", קַרְקַר
בְּאֵת ב"ש דָּג בְּגִימְטְרִיא דָּוָד. וְכֵן
מוּבָא בְּפֶרוֹשׁ בְּעַלֵּי הַתּוֹסְפוֹת שֵׁם
וְנִרְאָה לְרִיב"א דָּשֵׁת הֵינּוּ בְּנֵי עֲמוּן
וּלְפִי שֵׁהֶם בְּנֵי עֶרְוָה קָרְאוּ שֵׁת
דָּשֵׁת לְשׁוֹן עֶרְוָה. כְּדִכְתִּיב "וַחֲשׂוּפֵי
שֵׁת". וּפִירֵשׁ"י מְגַלָּה עֶרְוָה. וּלְפִי

שְׂדֵבֶר בְּבֵנֵי עֲמוּן שְׂבָאוּ מִבְּנוֹת לוֹט
שְׂיָלְדוּ מֵאֲבֵיהֶן מוּאָב וְעֲמוּן. וּמִבְּאֵר
לְדַבְרֵינוּ כִּינּוּן שֶׁהַדָּג מְסַמֵּל אֶת הַיִּסוּד
וּמַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, הַקְּלָפָה שֶׁלוֹ מִבְּנֵי לוֹט
שֵׁהֶם בְּנֵי שֵׁת הֵם בְּחִינַת עֶרְוָה שְׂצָרִיף
לְקַרְקַר. כִּי שָׂרֵשׁ הַקַּ"ר מְסַמֵּל אֶת
עֲמֶלֶק שֶׁהוּא הָאֲחֹר שֶׁל הַד"ג, לְכֵן הוּא
הַא"ת ב"ש שֶׁלוֹ שְׁמִסְמֵל אֲחֹר. וְהוֹסִיף
הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁכְּתוּב עַל דָּוָד
שֶׁהִיא מְרַקֵּד לְפָנֵי הַתּוֹרָה, (ש"ב ו, יד)
"מְכַרְכֵּר בְּכָל עֵז לְפָנֵי ה'", כִּי אוֹתִיּוֹת
מְכַרְכֵּר מִתְחַלְּפוֹת בְּאוֹתִיּוֹת מְקַרְקַר,
וְדוּד הַכְּנִיעַ אֶת שָׂרֵשׁ הַקַּר בְּכַח הַרְקוּד
לְפָנֵי הַתּוֹרָה. לְכֵן כְּתוּב שֵׁם "וּמִיכַל בֵּת
שְׂאוּל נִשְׁקָפָה בְּעַד הַחֲלוֹן וַתֵּרָא אֶת
הַמֶּלֶךְ דָּוָד מִפְּזֵז וּמִכַּרְכֵּר לְפָנֵי ה'
וַתִּבֶּז לוֹ בְּלִבָּהּ וְגו', וּלְמִיכַל בֵּת
שְׂאוּל לֹא הָיָה לָהּ יָלֵד עַד יוֹם
מוֹתָהּ" כִּינּוּן שֶׁהִיא זְלִזְלָה בְּשֵׁם שִׁפ"ו,
הִיא נֶעְנְשָׁה בְּשִׁפ"ו שְׁלָה שְׁלֹא זָכְתָה
לְיֹלֵד.

כְּתוּב (דְּבָרִים כה, יח) "אֲשֶׁר קָרָה בְּדָרָךְ
וַיִּזְנֶב בְּךָ כָּל הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֶיךָ".
וּמִבְּאֵר רַש"י "אֲשֶׁר קָרָה" לְשׁוֹן קוֹר
וְחוּם צָנָג וְהַפְּשִׁירָה מְרַתִּיחָתָהּ.
"וַיִּזְנֶב בְּךָ" מִכַּת זָנַב חוֹתָךְ מִיִּלּוֹת
וְזוֹרֵק כְּלָפֵי מַעְלָה. רוֹאִים שֶׁהַפְּסוּק

מקשר בין זריקת הערלה ל"אשר קרד".
וכן מצינו במדרש (ילקוט אסתר תתננו)
"ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו",
אין קרהו אלא עמלק שנאמר "אשר
קרד בדרד". ורואים שהקר הוא חלק
מהשרש של עמלק. וכן מובא בספר
'באוני אנדות אפיקי ים' (ערכין טו):
שהעקרב הוא בחינת עטרת היסוד
דקלפה והוא הלעמת זה של מצות ברית
מילה, בבחינת עקר ברית. וכן מצינו
בגמרא (ע"ז כח): שיש לחמם את הנעקץ
מעקרב, ורפואה היא לו. והמהרש"א
(ברכות נח): מדיק משם שתקף ארס
העקרב הוא מפח קר. וכן מובא
ב'תפארת שלמה' (פורים) "ויגד לו
מרדכי את כל אשר קרהו" אותיות
ק"ר ו"ה. וזה הסוד שעמלק נקרא
קלפת קרי. וכן מצינו בגמרא (גיטין נז):
מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק.
והוסיף הרה"ג ר' יהודה ג. שליט"א
שהשתלשל בגשמיות בשמחות יהודיות
שמגישים קרקר ועליו דג עם בצלים,
יחד עם קצת ליקר, כדי להכניע את
הקרקר והליקר שישמשו לדג, ולא
שחס ושלום ישלט עליו. וכן על המשיח
נאמר (במדבר כד, יז) "דרד כוכב מיעקב
וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב

וקרקר כל בני שת". וכן השתלשל מנהג
ישראל שלא נותנים לתינוק לאכול דג
עד שיכול לדבר, וזה מקביל לקרקר
כמובא בגמרא (ברכות מ). שאין התינוק
יודע לקרות אבא ואמא עד שיטעם
טעם דגן. וכן דג נרמז בדרדן.

והוסיף הרה"ג ר' י. ג. ב. שליט"א שמצינו
במשנה (ברכות מד.) הביאו לפניו מליח
בתחלה ופת עמו, מברך על המליח
ופוטר את הפת, שהפת טפלה לו.
זה הפלל, כל שהוא עקר ועמו
טפלה, מברך על העקר ופוטר את
הטפלה. רואים שהמשנה נותנת דגמא
של עקר וטפל, בדג ופת שזה הדג המלוח
עם הקרקר, שבו טמון הפלל של עקר
וטפל שצריך לברך על העקר, להרים את
קרן דוד משיח ה'. וכן עקר בגימטריא
פרץ שממנו יצא דוד, וטפל בגימטריא
לץ שמסמל את המן ועמלק.

וכן על הלוינתו מצינו שה' הכין ממנו דג
מלוח לצדיקים לעתיד לבא, כמובא
בגמרא (ב"ב עד:) לוינתו נחש ברח,
ולוינתו נחש עקלתון, זכר ונקבה
בראם, ואלמלי נזקקין זה לזה
מחריבין כל העולם פלו, מה עשה
הקדוש ברוך הוא סרס את הזכר,
והרג הנקבה, ומלחה לצדיקים
לעתיד לבוא.

וכן השתלשל בגשמיות משחק ילדים
שאומרים אחת שתיים שלש דג מלוח

ופותחים **עינים**, לרמז שהדג המלוח פותח את ה**עינים** בסודות התורה, כמובא ב'אבן שלמה' לגר"א (יא) **סעדת לויתן** הוא הדעת אשר תתברכה בארץ, שהוא השמחה הגדולה שאין למעלה ממנה. וכן **עיני** הדג מרמזות על **עינא** פקיקא שאף פעם אינה נעצמת, כפי שידוע על הרה"ק מרוזין שהיה אוכל **עין** של דג בשבת לעורר את ה**עינא** פקיקא. וכן רואים שהדג שותה כל הזמן בלי הפסק, וזה מרמז על מדת החסד שאין בה גבול וצמצום של גבורה.

ועוד הוסיף שפת ומלוח נרמזים בכתוב (תהילים קג, ד) "הללוהו בתף ומחול", ומובא בספר 'ישמח משה' (פ' בשלח) שמרים והנשים בקריעת ים סוף לקחו תפים כדי שהאנשים לא ישמעו את שירת הנשים, ורואים שהתפים היו לשם צניעות באפן שהתף משמש את המחול, והמחול הוא העקר כדלעיל. וכן עקר תפקיד הקלפה הוא להיות שומר לפרי, ולכן התף שהוא כנגד הקלפה, תפקידו לשמר על הצניעות שהיא הפרי של היסוד ומלכות דקדושה.

וכן מצינו שפת ומלוח נרמזים בכתוב (תהילים קג, ד) "הללוהו בתף ומחול", ומובא בספר 'ישמח משה' (פ' בשלח) שמרים והנשים בקריעת ים סוף לקחו תפים כדי שהאנשים לא ישמעו את שירת הנשים, ורואים שהתפים היו לשם צניעות באפן שהתף משמש את המחול, והמחול הוא העקר כדלעיל. וכן עקר תפקיד הקלפה הוא להיות שומר לפרי, ולכן התף שהוא כנגד הקלפה, תפקידו לשמר על הצניעות שהיא הפרי של היסוד ומלכות דקדושה.

וכן מצינו שתף ומחול מכניעים את קלפות הנוקבא, כמובא בשל"ה (בשלח תורה אור) "ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים

ובמחלת", תף חסר כתיב, לרמז בטלה ת"ף כתות של לילית, "ובמחלות" לבטל קלפת מחלת. ומבאר לדברינו שבחבור שני השרשים האלו כראוי מעוררים את הנוקבא דקדושה ומכניעים את הנוקבא דקלפה. וכן הנוקבא דקלפה שנקראת לילית בגימטריא ב' פעמים עמלק שמסמל את הזכר.

וכן מובא בשם רבי מאיר מפרימשלן זצ"ל שתפים מזכרים בכל מקום יחד עם מחולות, לרמז שזוכים בזכותם למחילת עונות.

וכן מצינו שיסוד האשה נקרא בשם פת, כמו שכתוב (ישעי' ג, יז) "וה' פתהו יערה". וכן תף נרמז במקום התרף. וכן לעתיד לבא מזכרים תפים בבחינת משחק, כמו שכתוב (ירמי' לא ג) "עוד אבנה ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיד ויצאת במחול משחקים". וכן שמעתי שהשתלשל בארץ ישראל סוג קרקרים בשם דג דג שיש נוהגים לשים אותם במרק.

וכן כשבא יעקב לקבל את הברכה הגשמית מיצחק, ולקחת במרמה את הברכה מעשו ועמלק, כתוב (בראשית כז, כ) "ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה ה' אליהיך לפני". יעקב רמז שהוא נלחם בקרהו של עשו,

להשליט את צד החם על צד הקר. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שאותיות קו"ר סמוכות לאותיות זר"ש. וכן אותיות למ"ד סמוכות לאותיות המ"ן, לרמז שלמוד התורה מכניע את עמלק המסמל את היצר הרע. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שגם הסמל של הנאצים העמלקים היה צלב קרס.

וכן לדגים יש תכונת שתיקה שהם תמיד דוממים, וזה מראה קשר לצבע האדם של המלכות. וכן הדומם הוא סמל למלכות. וכן הדגים שותים כל הזמן, ומצינו בזהר (ויחי רלא) שנקדת ציון המסמלת את היסוד שבמלכות שהיה בבית המקדש, נקראת בשם אבן השתיה. וכן נקודת ציון בגימטריא שתיה. והוסיף הרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א שאגג מלך עמלק שהוא הקלפה שמלבישה על ציון בגימטריא דג.

וכן שמות בני דוד נרמזו בדגים; שלמה נרמז בדג סלמון, ואבשלום בדג סול. ואמנון הוא שם של דג. ודניאל ואדוניה נרמזים בדג דניס. ואליפלט נרמז בפילט דגים. וכן השתלשל בשפה האנגלית השם דג לכלב, ובארנו לעיל שכלב מסמל את הקלפה שמלבישה על היסוד שבמלכות. וכן דג בלשון ארמי נקרא נונא. ומובא ברש"י (תהילים עב, יז) על הכתוב "לפני שמש ינון שמו"

ולקח ממנו את הגשמיות כדי לקדש את זה, ולמחות את עמלק. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שכפירה היא מלשון כפור וקור. ואור הפורים מבטל את הכפור של עמלק. וכן פורים הוא בזמן הקור בחורף, וכן מצינו בגמרא (מגילה טז.) שהמן היה ספר של כפר קרצום. וכן מצינו במדרש (פנים אחרים) שפרשנדתא היה הגמון בקרדונגא. וכנגד זה אנו עושים מקרא מגלה. וקרוב"ץ לפורים ומקזימים לבסומי גם בליקר ובערק, ואוכלים קרפלאך. ומכונים קרע שטון. וכן כל נסי פורים השתלשלו בדרך מקרה, על ידי אסתר שהיתה ירקרקת. וכן קרצום וקרובץ מרמזים על שרש קרץ וקריצה כדלעיל. וכן ריקוד בפורים מבטל את הקור י"ד. וכן את הקטרת שמבטלת את קלפת עמלק ואת החלבנה שהיא בגימטריא המן, עושים מעשה רוקח. וכן אגג מלך עמלק מרמז על גג שהוא תקרה או קרוי. וכן על שמואל שהרג את אגג כתוב (תהילים צט, ו) "ושמואל בקראי שמו קראים אל ה'". וכן כשונכשל שאול המלך ולא הרג את אגג, כתוב (ש"א טו, כח) "קרע ה' את ממלכות ישראל מעליך". וכן "תמחה את זכר עמלק" מרמז שצריך

שְׁהַמְלָכוֹת הַיָּא בְּחִינַת נו"ן. יְנוֹן לְשׁוֹן
מְלָכוֹת וְשָׂרָה כְּמוֹ "וְאַחֲרֵיתוֹ יְהִי
מְנוֹן". וְכֵן דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא בְּכַמָּה
מְקוֹמוֹת נְגִיד שֵׁישׁ בּוֹ אוֹתִיּוֹת דָּ"ג נ'. וְכֵן
הָאוֹתִיּוֹת לְפָנֵי נו"ן הֵן מו"מ ר"ת מְלֶךְ
הַמְּשִׁיחַ שֶׁשְּׁמוֹ יְנוֹן. וְכֵן שֵׁם שפ"ו נִרְמַז
בְּאוֹת הַשְּׁלִישִׁית בְּכַתוּב (דְּבָרִים יד, ה) "לוֹ
סִנְפִּיר וְקִשְׁקִשִׁת". וְכֵן קִשְׁתַּת הַמְּסַמְּלֶת
אֶת עֶטְרַת הַיְסוּד נִרְמַזַת בְּקִשְׁקִשְׁתַּת.

וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֹהַר (פְּנַחֵס רְנָה: עִם 'מֵתוֹק מִדְּבַש')
שְׂדֵגֶשׁ בְּאוֹת מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת,
וְהָאוֹתִיּוֹת הַמְּקַבְּלוֹת דָּגֶשׁ הֵן בַּג"ד
כַּפְ"ת. וְכֵן דָּגֶשׁ בְּגִימְטְרִיא אֲשֶׁה
הַמְּסַמְּלֶת אֶת הַמְּלָכוֹת.

וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּאִיִּדֵּשׁ הַשֵּׁם שֶׁל הַדָּג,
פִּישׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא שפ"ו עִם
הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל. וְכֵן שפ"ו בְּגִימְטְרִיא
הַכְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר בְּשִׁירַת הַיָּם שֶׁהוּא מְקוֹם
הַדָּגִים, (שְׁמוֹת טו, יח) "הוֹי"ה יְמֶלֶךְ
לְעוֹלָם וָעֶד" עִם הַמְּלִים. וְהוֹסִיף הַרַה"ג
ר' אָדָם מ. שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק הַזֶּה כְּמוֹ
שֶׁהוּא כְּתוּב "לְעוֹלָם" בְּלִי ו' הוּא הַיְחָיִד
בְּתוֹרָה שְׁעוֹלָה בְּגִימְטְרִיא 376 כְּמִנְיֵן
שְׁלוֹם, כִּי שְׁלוֹם הוּא אֶחָד הַשְּׁמוֹת שֶׁל
מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרַה"ג ר'
יְצַחַק גִּנְזֶבֶרְגַּב שְׁלִיט"א שֶׁהַשֵּׁם הוֹי"ה
בְּפְסוּק זֶה, הוּא שֵׁם הוֹי"ה מְסַפֵּר 358
מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה כְּמִנְיֵן מְשִׁי"ח. וְכֵן פִּישׁ
בְּאִ"ק בַּכ"ר אוֹתִיּוֹת פֶּל"א. וְכֵן פִּישׁ

מְרַמַּז בְּאוֹת הַשְּׁלִישִׁית בְּכַתוּב (וִיקְרָא יא, ט)
"סִנְפִּיר וְקִשְׁקִשִׁת בְּמִיָּם". וְכֵן הַמְּסַפֵּר
הַמְּסַתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת פִּישׁ הוּא 360
כְּמִנְיֵן הַר צִיּוֹן. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ.
שְׁלִיט"א שְׁפִישׁ בְּגִימְטְרִיא זְכָר וְנִקְבָּה.
וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' יַעֲקֹב מְטֵר שְׁלִיט"א
שְׁפִישׁ ר"ת שְׁפָרָה פּוֹעֵה הוֹי"ה, סוּד
הַפְּרִיָּה וּרְבִיָּה שֶׁנִּמְשָׁלָה לְדָגִים, "וַיִּדְגּוּ
לְרַב".

וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קטז, ו) "שֹׁמֵר פְּתָאִים
הוֹי"ה" ר"ת פִּישׁ. וּמְצִינּוֹ בְּגִמְטְרִיא (נֹדָה
מַה). שְׂדוּרְשִׁת אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה עַל הַיְסוּד
שֶׁבַּמְּלָכוֹת, שֶׁה' שׁוֹמֵר אֶת הַנְּשִׁים
שֶׁמְשַׁמְּשׁוֹת בְּזִמְנִים בְּהֵם מְסַפֵּן לְהוֹן
לְהַתְעַבֵּר. וְכֵן "פְּתָאִים" מְרַמַּזִים עַל פְּתַת
הַמְּסַמֵּל אֶת יְסוּד הָאֲשֶׁה כְּמוֹ שְׁכַתוּב
(יִשְׁעִי ג, יז) "וְה' פְּתָהוּ יַעֲרָה". וְהוֹסִיף
הַרַה"ג ר' ד. לֵב שְׁלִיט"א שְׂרֹר"ת הָאֵמָא
לְבֵית דָּוִד ס"ת הַכְּתוּב (תְּהִלִּים צז, י) "שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו". וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'זֶרַע
קֹדֶשׁ' שְׁנַח"ש ר"ת הַכְּתוּב "שֹׁמֵר נַפְשׁוֹת
חֲסִידָיו". וְנַחֲשׁ בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ.

וְכֵן מְצִינּוֹ בַּמְדָּרֶשׁ שֶׁהַגְּאֻלָּה תִּהְיֶה בְּסוּד
יְצִיאָה לְחַפְּשִׁי, שֵׁישׁ בּוֹ אוֹתִיּוֹת פִּישׁ,
(פְּסִיקְתָא רַבְתֵּי ח) אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה הַלְּהוֹן
בֵּי רַבִּי "אַחֲפֵשׁ אֶת יְרוּשָׁלַיִם
בְּנֵרוֹת", מוֹצִיא אֲנִי אוֹתָהּ לְחַפְּשִׁי,
לְמָה הַכְּתַבְתִּי בְּתוֹרָה "כִּי תִקְנֶה
עֶבֶד עֲבָרֵי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעַת

יצא לחפשי", הוי "אחפש את ירושלים בגרות". וכן כתוב (תהילים פת, 1) "במתים חפשי" ובארנו שהיסוד שבמלכות הוא בחינת קבר, ושם נקשרים כל המתים. וכן המספר המסתתר בין אותיות חפשי הוא 582 כמנין יסוד המלכות. והמספר המסתתר בין אותיות בל"ת המסמל את המלכות הוא 398 כמנין חפשי. וכן אדם שיצא לחפשי ונגאל נקרא בן חורין, לרמז שהוא קשור ליסוד שבמלכות שהוא בבחינת חור. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גזבורג שליט"א שהמלכות היא בחינת חור, לכן כתוב (קהלת י, יז) "אשריד ארץ שמלפך בן חורים". וכן עשו שהוא המלכות דקליפה ירש את בני שעיר החורי. ולכן למשיח יש את סוד הרוח בנחירי האף, לרמז שהוא קשור לחר.

וזה לשון ה'לקוטי מוהר"ן' (ערה) וכשנסתלק האדם, אם היא נשמה גדולה שהיא יקרה מאד בעיני השם יתברך, אזי נותנין לה להיות מחפש בגנזיא דמלפא, שיחפש ויקח לו מה שירצה מגנזי המלך יתברך, וזהו תכלית כל תענוגי עולם הבא, ולחפוש צריכין גרות, והגרות נעשין מן המצוות, וזה בחינת "במתים חפשי" כיון שמת אדם נעשה חפשי

מן המצוות 'חפשי'. הינו בחינת החפוש שנעשה מן המצוות, כי המצוות הם גרות שעל ידם החפוש. ורואים שמקשר את בחינת חופשי לחפוש בגרות המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל.

והוסיף הרה"ג ר' שמעון יו"ט שפירא שליט"א שדג הסלמון עובר ממקום למקום ומקיף את כל העולם, ויודע לשחות נגד הזרם. ומרמז על שלמה שהיה מלך על כל העולם, וידע לשחות נגד הזרם כראוי למלך. וכן הכתוב (יונה ב, א) "וימן ה' דג גדול לבלע את יונה" ס"ת לע"ג, דפעלת הדג היא בבחינת צחוק ולעג.

וכן מצינו שדוד לקח אבנים חלקות ששרו במים והחלקו במים להלחם עם גלית, כמו שכתוב (ש"א יז, מ) "ויבחר לו חמשה חלקי אבנים מן הנחל וישם אתם בכלי הרעים אשר לו ובילקוט וקלעו בידו", לרמז שהלחם והשרש שלו בא דרך ים ונחל כיון שהוא בבחינת דג. ולכן הוא שם את האבנים בילקוט, דילקוט בגימטריא ציון שמסמלת את היסוד שבמלכות שבידי דוד, וכן "ויבחר לו חמשה חלקי אבנים" ס"ת מור"ה, המסמל את היסוד שהיה בבית המקדש ומשפיע לציון, כדבארנו במאמר 'חשמל עוף'. וכן "ויקח מקלו בידו ויבחר לו

חמשה חלקי אבנים" בגימטריא
שב"ת במלוי האותיות שי"ן בי"ת
תי"ו.

נראה מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) אמר
רבי חנינא, אין בן דוד בא,
עד שיתבקש דג לחולה, ולא ימצא.
ומבאר הרמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' ע)
אין בן דוד בא עד שיתבקש דג
לחולה ולא ימצא, דג זה משיח בן
יוסף דכתיב "וידגו לרב", לחולה
הם ישראל שיהיו שבויים בצרה ולא
ימצא, ואז יגלה בן דוד במהרה
בימינו. ומבאר לדברינו שהשפעת
המשיח היא בבחינת דג, שמשפיע
רפואות וישועות, וכשיתגברו הצרות יבא
משיח.

וכן מצינו קשר בין הלוינות לזהב
החרוץ, המסמל את היסוד שבמלכות
כדלעיל. כמובא במדרש (ילקוט איוב
תתקכז) מקום רפידתו של לוינות יפה
של זהב לכך נאמר "רפד חרוץ
עלי טיט". וכן בארנו במאמר 'חשמל
צדיק' שהלוינות הוא צנור הפרנסה של כל
העולם, שבזמן הגלות משפיע לשבועים
אמות, ובזמן הגאולה יחזר לעם ישראל,
בסוד סעדת הלוינות שתהיה אז. וצנור
הפרנסה שיך למלכות. וכן נראה דדגן
הוא מלשון דג, דהשפעת הדגן והפרנסה
היא מהמלכות שהיא בבחינת דג. וכן

מצינו בגמרא שמקשרת דגן לדגים. (ברכות
ט:) "וינצלו את מצרים" עשאוה
כמצולה שאין בה דגים, ר' אמי
אמר עשאוה כמצודה שאין בה דגן.
וכן מצינו קשר בין הלוינות לעשו, כמובא
בזהר (תולדות קלח:) אמר רבי שמעון
מאי דכתיב "ויברא אלהים את
התנינים הגדלים" זה יעקב ועשו. וכן
לוינות בגימטריא מלכות. וכן הסכה
שעושים מעורו של לוינות מסמלת את
הקשר של הלוינות לנשמת דוד שהיא
בחינת סכה, ספת דוד הנופלת.
שלעתיד לבא נזכה שהקב"ה יקים סכה זו
שהיא סכת עורו של לוינות. וכן הפתוב
המרמז על הסכה "סככים בכנפיהם"
בגימטריא משיח. וכן אותיות סוכ"ה
ואותיות משי"ח דומות שיש בשניהם ד'
אותיות מד' מוצאות הפה, מלבד
מהלשון. כי לשון בגימטריא דוד בן
ישי, או שם שפ"ו, ואותיות הלשון הן
דטלנ"ת, היינו נטילת ד' מינים, וכפי
שבארנו שהם האור הפנימי של הסכה
בבחינת לשון. וכן כתוב (ישעי' כז, א)
"לוינות נחש עקלתון" ונחש
בגימטריא משיח כדלעיל. והוסיף הרה"ג
ר' יוסף מאיר סופר שליט"א
ש"עקלתון" בא"ט ב"ח דע"ת קל"ה
המסמלת את המלכות, שהיא בבחינת

נקבה שדעתו קלה, כמובא בכתבי האריז"ל.

כתוב (יחזקאל כט, ג) **"פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יארי"** רואים שפרעה הוא בבחינת דג **"תנים"**, וב'מצודת ציון' (שם) **"התנים" מין דג הדומה לנחש**, הבאנו במאמר 'דגים מספר שבע' מהזהר (בא לד. ומהגמרא ב"ב עה.) שהלוינתו הוא פרעה שנקרא **"התנים הגדול"**, שמכניס ראשו לגן עדן, ומשפיע משם את השפע שיוֹרד למטה לכל השבעים אמות. ולכן **פרעה** אותיות **הערף**. דיניקתו היא מהערף ממקום הקשר של תפלין, מהאות ד', שמסמל את הנהר שיוצא מעדן ונפרד לרדת לקלפה. וממשיך הכתוב **"אשר אמר לי יארי ואני עשיתי וגו'**, **והדבקתי דגת יארי בקשקשתי** **והעליתיך מתוך יארי ואת כל דגת יארי בקשקשתי תדבק ונטשתיך המדברה אותך ואת כל דגת יארי על פני השדה תפול וגו'.** רואים שהכתוב ממשיך את המצרים לדגי היאור. נראה דלכן **מצרים** עם האותיות בגימטריא **שפ"ו**, כי היא שיכת לנחש שמלביש על משיח. וכפי שהבאנו את הגמרא (ברכות ט:): **"וינצלו את מצרים" עשאוה כמצולה שאין בה דגים**, ולכן מצרים הקדומה היתה קלפת הזמה. וכן רואים במצרים במכת דם שהיתה

כנגד ספירת המלכות, לקו **הדם והדגים**, ומבאר לדברינו ששני דברים אלו שיכים לספירת המלכות. ולכן אמר הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים (בראשית טו, יג) **"ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה וגו'"**, כיון שקלפת מצרים שיכת למספר **ארבע מאות** המסמל את היסוד שבמלכות פדלעיל. וכן מובא מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א, **שמצרים בגימטריא מספר**. ומבאר לדברינו כיון שהאור אין סוף כשיוֹרד לספירת המלכות נהפך למספר, ומצרים מסמלת את המלכות. וכן מצינו בגמרא (תענית י.) **תנו רבנן ארץ מצרים הוּא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה**.

וכן מצינו על המן ועמלק הקלפה שמלבישה על היסוד שבמלכות, שהם בחינת דגים, כמובא במדרש (אסת"ר ז, יא) שהמן בחר בחדש אדר שמזלו דגים, שאמר **כשם שהדגים בולעים כף אני בולע אותן**, אמר לו הקדוש ברוך הוא **רשע, דגים פעמים נבלעין פעמים בולעים**. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א **שדלפון** בנו של המן מרמז בשמו על דג הדולפין.

וכן מצינו שהמן הוא בחינת **חריץ** המסמל את היסוד שבמלכות, כמובא בגמרא (מגילה יד.) **משל דאחשורוש**

והמו, למה הדבר דומה, לשני בני אדם, אחד יש לו תל בשדהו, ואחד יש לו חריץ בתוך שדהו. אמר בעל התל, מי יתן לי חריץ זה בדמים ובעל חריץ אומר, מי יתן לי תל זה בדמים, לימים נזדוּגו שניהם. אמר לו בעל החריץ לבעל התל, מכור לי תלך. אמר לו, הלואי, טול אותו בחנם.

כתוב (דברים י, ו) "ובני ישראל נסעו מבארת בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם ויכהו אלעזר בנו תחתיו: משם נסעו הגדגדה ומן הגדגדה יטבתה ארץ נחלי מים: וכו'". המפרשים מתקשים בפסוקים אלה מאד, שהרי בפרשת מסעי כתוב שנסעו להפך ממוסרה לבני יעקן. ומה שיכת מיתת אהרן למוסרה, שהרי מת בהר ההר. ורש"י מבאר שפאן מדבר על המסעות שחזרו לאחוריהם במיתת אהרן, ובמוסרה היה הספד לאהרן. ומקשה ה'כלי יקר' מדוע מזכיר הפתוב דוקא את אלו, ולא את האחרים. ומדוע כאן מזכיר בארות, מה שלא הזכיר בפרשת מסעי. ומה הקשר להבדלת שבט הלוי שהיתה ארבעים שנה קודם. ומבאר ה'כלי יקר' שבני ישראל פחדו אחרי מיתת אהרן ששוב יפסידו את המים כמו

במיתת מרים, לכן הם חזרו למקומות אלו שהיו בהם בארות ונחלי מים כדברי הפסוק. ונראה לבאר דבריו על פי דברינו שאהרן מת ובני ישראל הפסידו את החבור של אהרן דרך ענני הכבוד למלכות העליונה, שהיא בבחינת שמיני. וחזרו בני ישראל להתחבר למלכות התחתונה, לכן חזרו לאחוריהם שמונה מסעות, לרמז שהפסידו את השמיני, והלכו להתקשר עם הגדגדה, שהיא חר הגדגד המסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת דג, וחזרו ליטבתה המסמלת את היסוד שבמלכות בסוד י' טבת כדלקמן. וזה מה שמנח בדברי ה'כלי יקר' כיון שמרים היתה אמא לבית דוד בסוד מלכות התחתונה [מים התחתונים] כדלקמן, כשהיא נפטר בנני ישראל הפסידו את המים, והמים חזרו בזכות משה ואהרן שהיה להם חבור למלכות העליונה, [מים העליונים]. וכשמת אהרן פחדו בני ישראל ששוב יפסידו את המים, לכן הלכו לחפש חבור אחר למלכות התחתונה. לכן כתוב "ובני ישראל נסעו מבארת בני יעקן מוסרה שם מת אהרן ויקבר שם". כי "בני יעקן" עם שתי המלים בגימטריא מרים, עם האותיות, ובני ישראל נסעו מההתקשרות עם מרים בסוד בארות בבחינת בארה של

מְרִים, וּבְסוּד בְּנֵי יַעֲקֹב בְּגִימָטְרִיא מְרִים, לְמוֹסְרָה, שְׁפָרוּשׁוֹ חֶבֶל, הַיֵּינוּ חֶבֶל שְׁעוֹלָה לְשִׁמְיָנִי, וְכֵן מוֹסְרָה בְּגִימָטְרִיא מִים הָעֲלִיוֹנִים הַמְסַמְּלִים אֶת הַשְּׁמִינִי. וְ"שָׁם מֵת אֶהְרֹן" וְהַפְּסִידוֹ אֶת הַשְּׁמִינִי, לְכֵן "מִשָּׁם נָסְעוּ הַגְּדָגְדָה יִטְבְּתָה אֶרֶץ נַחֲלֵי מִים" לְהִתְחַבֵּר חֲזָרָה לְמַלְכוּת הַתְּחַתּוֹנָה. וְלָכֵן בְּמָקוֹם הַזֶּה נֶאֱמַר "בָּעֵת הַהוּא הַבְּדִיל ה' אֶת שֶׁבֶט הַלְוִי וְגו'" כִּי שָׁם הָיָה מָקוֹם הַמַּלְכוּת, וּמִשָּׁם זָכוּ שֶׁבֶט לְוֵי לְמַלְכוּת שְׁלֵהֶם בְּמַדְבַּר דְּרָךְ מִשָּׁה, עִם כָּל הַמְּסַתְעָף לְדוֹרוֹת. וְכֵן הַפְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר לֵג, לֵד) "וַיִּסְעוּ מִיִּטְבְּתָה וַיִּחַנוּ בְּעֵבְרָנָה", מְרַמֵּז שְׁמָקוֹם זֶה סָמוּךְ לְאַחִיזַת הַנְּחֹשׁ וְלַעֲבִירוֹת. וְכֵן מֵעֵבְרָנָה נָסְעוּ לְעֵצִיּוֹן גְּבֵר, הַמְרַמֵּז עַל צִיּוֹן, וּמִשָּׁם נָסְעוּ לְמַדְבַּר צִיּוֹן הַמְסַמְּלָה אֶת צִיּוֹן כְּדִלְקָמוֹ. וְכֵן "עֵצִיּוֹן גְּבֵר" נִקְרָאת אֵילַת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ב, ח) "מֵאֵילַת וּמֵעֵצִיּוֹן גְּבֵר", וְ"אֵילַת" הִיא אוֹתִיּוֹת "אֵילַת" הַמְסַמְּלֵת אֶת הַמַּלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ה, יט) "אֵילַת אֶהְבִּים וַיַּעֲלֵת חַן". וְכֵן תִּבְתַּעַדְתָּ שְׁבַמ"ב תְּבוֹת שֵׁשׁ ב'אָנָּה בְּכַח', שֶׁהִיא מְסַמְּלֵת אֶת הַמַּלְכוּת, הִיא כְּנֻגָה הַחֲנִיָּה יִטְבְּתָה, מֵתוֹךְ מ"ב מְסַעוֹת שֶׁבְּתַחֲלַת פְּרֻשַׁת מְסַעֵי. וְכֵן יִטְבְּתָה בְּגִימָטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עִם הַמְּלִים. וְכֵן יִטְבְּתָה מְרַמֵּזת בְּפְסוּקִים הַמְּדַבְּרִים

עַל הַמַּלְכוּת. (בְּרֵאשִׁית ו, ב) "בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבַת הֵנָּה". (שְׁמוֹת יח, יג) "וַיְהִי מִמְּחֻרַת וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה לְשֹׁפֵט אֶת הָעָם". (אֶסְתֵּר ד, יא) לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרֵבִיט הַזֶּהב וְחִיָּה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ". וְכֵן "חַר הַגְּדָגְדָה" בְּגִימָטְרִיא בְּרָכָה. וְכֵן בְּצַ"ל הַמְסַמְּלָה אֶת הַמַּלְכוּת כְּדִלְעִיל מְרַמֵּז בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּכְתוּב "וּמִן הַגְּדָגְדָה יִטְבְּתָה אֶרֶץ נַחֲלֵי מִים. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' צִיּוֹן דָּוִד סִיבּוּנִי שְׁלִיט"א שְׁ"עֵצִיּוֹן גְּבֵר", בְּגִימָטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

כְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר לֵג, כח) "וַיִּסְעוּ מִתְּרַח מִתְּרַח וַיִּחַנוּ בְּמִתְקָה: וַיִּסְעוּ מִמִּתְקָה וַיִּחַנוּ בְּחִשְׁמֹנָה: וַיִּסְעוּ מִחִשְׁמֹנָה וַיִּחַנוּ בְּמִסְרוֹת: וַיִּסְעוּ מִמִּסְרוֹת וַיִּחַנוּ בְּבְנֵי יַעֲקֹב: וַיִּסְעוּ מִבְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּחַנוּ בְּחַר הַגְּדָגְדָה: וַיִּסְעוּ מִחַר הַגְּדָגְדָה וַיִּחַנוּ בְּיִטְבְּתָה: וַיִּסְעוּ מִיִּטְבְּתָה וַיִּחַנוּ בְּעֵבְרָנָה: וַיִּסְעוּ מֵעֵבְרָנָה וַיִּחַנוּ בְּעֵצִיּוֹן גְּבֵר: וַיִּסְעוּ מֵעֵצִיּוֹן גְּבֵר וַיִּחַנוּ בְּמַדְבַּר צֶן הוּא קִדְשׁ". שְׁמַעְתִּי מֵהַרְהַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁסֵּדֵר הַמְּסַעוֹת מִתְּרַח לְמִתְקָה, מְרַמֵּז עַל תְּרַח שֶׁהוּלִיד אֶת אֲבָרְהָם אִישׁ הַחֹסֵד שֶׁמִּמֶּתֶק אֶת הַגְּבוּרוֹת, וּמִמִּתְקָה נָסְעוּ לְחִשְׁמוֹנָה שְׁמַרְמֵז עַל יִצְחָק, כִּי חִשְׁמוֹנָה מְרַמֵּז עַל אוֹר הַשְּׁמִינִי שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהוּא שׂוֹרֵשׁ הַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק. וּמִחִשְׁמוֹנָה נָסְעוּ

למסרות שמרמז על קו האמצע של יעקב שדומה למוסרות הסוס שמכונים אותו לאמצע שלא יפנה ימין ושמאל. וכן הכתוב "יעקב חבל נחלתו" מרמז על מסרה שהיא חבל. וממסרות נסעו לבני יעקו, שמרמז על השבטים בני יעקב. ומבאר לדברינו שלאחר שהתקשרו בני ישראל עם כל הג' קוים של אברהם יצחק ויעקב, נסעו בני ישראל מבני יעקו לחר הגדגד ויטבתה ועברונה ועציון גבר וכו' המסמלים את המלכות.

עטוש בגימטריא שם שפ"ו.

מצינו קשר בין הלוינתן לירדן, כמובא בגמרא (ב"ב ע"ד): ירדן יוצא ממערת פמייס ומהלך בימה של סיבכי ובימה של טבריא, ומתגלגל ויורד לים הגדול, ומתגלגל ויורד עד שמגיע לפיו של לוינתן, שנאמר "יבטח כי יגיה ירדן אל פיהו". ומובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (דברים ע' וסד) ירדן סוד יסוד דנוקבא וכו' ארץ ישראל היא הנוקבא והירדן יסוד. וכן מצינו שהירדן מרפא את הצרעת שמסמלת את הקלפות שמלבישות על מלכות בית דוד. כמו שכתוב (מלכים ב' ה, יד) "ויירד ויטבל בירדן שבע פעמים

כדבר איש האלהים וישב בשרו כבשר נער קטן ויטהר". וכן הכתוב (שם י) "הלוך ורחצת שבע פעמים בירדן" בגימטריא יסוד שבמלכות. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל שמלוי מצר"ע, מ"ם צדי"ק רי"ש עי"ן בגימטריא נהר הירדן. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (אופן סא) שירדן בגימטריא י' פעמים שם הוי"ה. ומבאר לדברינו דהירדן שיך למדת המלכות העשירית. וכן ירדן בגימטריא הכתוב (בראשית מט, כ) "מעדני מלך". וכן כתובים אלו המדברים על דוד המלך הם ס"ת ירדן (תהילים קלב, יז) "שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיחי". (רות ד, יז) "לאמר ילד בן לנעמי". (מ"א יא, לד) "למען דוד עבדי אשר בחרתי אתו". (שם לח) "ובניתי לך בית נאמן כאשר בניתי לדוד". וכן ירדן באח"ס בט"ע כ' שפ"ו, היינו שהוא דומה לשם שפ"ו. וכן המספר המסתתר בין אותיות ירדן הוא 432 כמנן בצל ירק שמסמל את עולמות הישר שירדים ליסוד שבמלכות כדלעיל. וכן מובא בשם ר' נטע מאווריטש שהאותיות אחרי ירדן הן שכנה, כי אחרי הנו"ן יש עוד נו"ן. נראה דבזמן שבני ישראל היו צריכים לעבר את הירדן, ה' אמר ליהושע שיאמר לפהגים נשאי הארון להתקרב עד לירדן כדי לעצר את המים. כמו שכתוב (יהושע ג,

(טו) "וכבוא נשאי הארון עד הירדן ורגלי הפהנים נשאי הארון נטבלו בקצה המים וגו' ויעמדו המים". כי המקום הזה הוא נקדת ציון שהיא תורה, כי שם מגיעים המוחין של היחוד, ומציון תצא תורה, לכן נבקע הירדן על ידי הארון דוקא. ונושאי הארון "נטבלו בקצה המים" שמסמלים תורה. וכן פתוב (יהושע ד, ה) "ויאמר להם יהושע עברו לפני ארון ה' אלהיכם אל תוך הירדן והרימו לכם איש אבן אחת על שכמו למספר שבטי בני ישראל וגו' ויכתב שם על האבנים את משנה תורת משה אשר כתב לפני בני ישראל". וכן מצינו במדרש (ב"ר עו, ה) שקריעת הירדן היתה בזכות יעקב, שהוא עמוד התורה. וכן העיר ריחו שנמצאת סמוך לירדן ונקראת בפתוב (במדבר לג, מח) "ירדן ירחו", קשורה ליסוד שבמלכות שנקרא ירדן, דיריחו נקראת בפתוב (דברים לד, א) "עיר התמרים". ובארנו במאמר 'חשמל לולב' שהתמר מסמל יסוד ומלכות. וכן ריחו מרמזת על רחל המסמלת את המלכות, ועם האותיות עולה בגימטריא רחל. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' 56) שיריחו היא מלשון ירח המסמל את המלכות. וכן מובא בספר 'יוסיפון' (פל"ח) שיריחו

היא עיר הירח, בה ראו לראשונה את מולד הירח לפני שאר מקומות. וכן ירחו בא"ל ב"ם קטשפ השם שהשתלשל בגשמיות למאכל שדומה לדם המסמל את המלכות, כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות' בענין מאכל הפיצה. ופלא שקטש"פ בא"ט ב"ח תאר"ך שקשור ליריחו ששם קבעו את המולד והתאריך. וכן השם יריחו הוא על שם הריח כמובא ברש"י (מ"ב כ, יג) שהיה גדל שם אפרסמון שנותן ריח טוב. וכן מצינו בגמרא (יומא לט:) עזים שביריחו היו מתעטשות מריח קטרת. נשים שביריחו אינן צריכות להתבשם מריח קטרת. וריח מסמל את מלך המשיח, כמו שכתוב על המשיח (ישעי' יא א) "והריחו בירת הוי"ה". וכן פתוב (איכה ד, כ) "רוח אפינו משיח ה'". וכן "רוח אפינו" בגימטריא הר ציון. וכן פעלת החטם שנקראת עטוש בגימטריא שם שפ"ו. וכן חטם אותיות מחט המסמל את החוט שמתחבר לשמיני ששם שרש דוד שהיה השמיני בבנים כדלעיל. וכן חט"ם הוא אות ח' בין אותיות מ"ט, היינו מ"ט שהם שבע כפול שבע שמתחברים לאות ח' שמסמלת את השמיני. וכן חטם בגימטריא הנגבים המסמלים את העולם השמיני. וכן מובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"ג) ששני

חֲטָמִין דְּקִים שֶׁהֵיוּ מְנַסְכִּים אֶת הַיִּין וְהַמַּיִם עַל הַמְזַבֵּחַ, וּמִשָּׁם הָיָה יוֹרֵד לְאֲבָן הַשְּׂתִיָּה, הֵם בְּחִינַת הַחֲטָם הָעֲלִיּוֹן. וּבְאֲרֹנוֹ שֶׁאֲבָן הַשְּׂתִיָּה הִיא הָאֲבָן שֶׁל דָּוִד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, בְּסוּד נִקְדַּת צִיּוֹן אֲשֶׁר שָׁם. וְכֵן הַלְוִיָּתוֹן שֶׁקָּשׁוּר לְיֶרֶדוֹן יְרִיחוֹ, וְלִשְׁם שֶׁפִּי כְּדָלְעִיל, מְצִינּוֹ שֶׁהֶעֱטוּשׁ שְׁלוֹ מִבֵּיא אֹר לְעוֹלָם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (איוב מא, י) **"עֲטִישְׁתִּיו תִּהְיֶה אֹר"**, וּמִבְּאֵר רַשִׁ"י **"עֲטִישְׁתִּיו תִּהְיֶה אֹר"**, **בְּכָל עֲטִישָׁה וְעֲטִישָׁה שֶׁהוּא מִתְעַטֵּשׁ יֵהָל וְתִזְרַח אֹר.**

מִוִּבְא בְּלִקוּטֵי הַש"ס לְהַאָרִיז"ל (פסחים) **יְתוּשׁ שֶׁבְּאֲרָצֵנוּ הַיִּינוּ קְלָפוֹת נִגְהָ, אֲשֶׁר כְּנִיסָה יֵשׁ לָהּ וַיְצִיאָהּ אֵין לָהּ, כִּי אֵינָה מִשְׁפַּעַת לְזוֹלָת רַק מְחִזֵּק הַשְּׁפַע בְּגוֹלָה לְעַצְמָהּ, וְהוּא אֲחוּז בְּאֲרֵץ מְצָרִים אֲשֶׁר הִיא הַנוֹקְבָא, וַיֵּשׁ לוֹ גַּם כֵּן שְׁשִׁים רַבּוּא קְלָפוֹת בְּהֶמְסָס שְׁלוֹ דְּהַיִּינוּ מְקוֹם הַיְּבוּרִים בְּסוּד רַעֲמָסָס. רוּאִים שֶׁהֵיְתוּשׁ מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת שֶׁהִיא בְּגוֹלָה מְלַבֶּשֶׁת בְּקַלְפַת נִגְהָ, וְכִשְׁם שֶׁהֵיְתוּשׁ מְכַנֵּס וְאֵינוֹ מוֹצִיא, הַיִּינוּ שְׁאֵינוֹ מוֹצִיא פְּסָלָת, כִּף הַמְּלָכוּת הִיא הַסְּפִירָה הַתְּחַתּוֹנָה שְׁאֵין תְּחַתֵּיהָ עוֹד עוֹלָם לְהַשְׁפִּיעַ עֲבוּרוֹ. כִּידוּעַ שְׁכָל עוֹלָם מִשְׁפִּיעַ בְּבַחֲיַנַת פְּנִים לְקַדְשָׁה שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁתְּחַתּוֹ, וּבְבַחֲיַנַת אַחֲוֹר לְקַלְפוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁתְּחַתּוֹ. הַשְּׁפַעַת**

הַפְּנִים נִרְמְזָת בְּדַמְעוֹת, וְצוֹאֵת הַחֲטָם, וְהַזָּרַע שֶׁבִּיֶסוּד. וְהַשְּׁפַעַת הָאֲחֹרֵר נִרְמְזָת בְּצוֹאָהּ, וְכִיּוֹן שֶׁהַמְּלָכוּת מְסַמֶּלֶת אֶת הָעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן בְּיוֹתֵר שְׁאֵין לְמִטָּה מִמֶּנּוּ, וְהִיא בְּבַחֲיַנַת מְקַבֵּל וְלֹא מִשְׁפִּיעַ, הֵיְתוּשׁ שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת אֵינוֹ מוֹצִיא פְּסָלָת, וְהַקְּלָפוֹת שֶׁשִׁיכּוֹת לְמְלָכוּת יוֹשְׁבוֹת בְּתוֹכוֹ לִינוֹק מִמֶּנּוּ. וְלָכֵן לִיתוּשׁ יֵשׁ שְׁשִׁים רַבּוּא קְלָפוֹת, כְּשֵׁם שֶׁלְּמְלָכוֹת יֵשׁ שְׁשִׁים רַבּוּא נְשָׁמוֹת. נִרְאָה דְּלָכֵן הָעֵנֶשׁ שֶׁל טִיטוּס שֶׁהַחֲרִיב אֶת צִיּוֹן וַיְרוּשְׁלִים הָיָה (גיטין נו:) **בָּא יְתוּשׁ וְנִכְנַס בְּחֲטָמוֹ, וְנִקְרַ בְּמַחוֹ שְׁבַע שָׁנִים.** לְרַמֵּז שֶׁנִּכְנַס לוֹ יְתוּשׁ בְּחֲטָם כְּעֵנֶשׁ עַל הַחֲרִיבַת מְקוֹם הָעֵטוּשׁ וְהַחֲטָם דִּקְדָּשָׁה. וְהֵיְתוּשׁ שֶׁהַמְּלָכוּת הִיא בְּחִינַת יְתוּשׁ, הוּא נֶעְנֵשׁ בְּיְתוּשׁ. וְכֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא הַחֲרִיב, מְצִינּוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת חֲטָם, כְּמוֹבְא בַּמִּדְרָשׁ (שיהש"ר ז, יא) **"אֶפֶס כְּמַגְדָּל הַלְּבָנוֹן"** זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְלָכֵן נֶעְנֵשׁ טִיטוּס **שְׁבַע שָׁנִים**, כִּי מִסְפַּר שְׁבַע מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת. וְזֶה הָיָה עֵנֶשׁ גַּם עַל מְלַחְמָתוֹ בְּתוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת **תוּשָׁה**, אוֹתִיוֹת **יְתוּשׁ ה'.** וְכֵן מְצִינּוֹ בַּמִּדְרָשׁ (קה"ר ה, ט) **זְמַן לוֹ הַקַּב"ה יְתוּשׁ לְתוֹף הַכּוֹס וְנִכְנַס לְתוֹף חֲטָמוֹ וְהִגִּיעַ לְמַחוֹ וְהִתְחִיל מְנַקֵּר בְּמַחוֹ.** וְרוּאִים שֶׁהֵיְתוּשׁ נִכְנַס לְחֲטָם טִיטוּס דִּרְךָ הַכּוֹס הַמְּסַמֶּלֶת אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוּת. וְכֵן

אותיות הש"ש בַּיתוּשׁ וּשְׁתִּיָּה הן אותן אותיות, וכן יתוּשׁ בגימטריא שְׁתִּיָּה, והוא אותיות וּשְׁתִּי שֶׁהיא מלשון שְׁתִּיָּה, כדבארנו במאמר 'חשמל אות' על ישועת פורים שְׁתִּיָּה דרַךְ המלכות בסוד שְׁתִּיָּה. כי יתוּשׁ שֶׁיָּד למלכות שֶׁהיא בסוד אָבֹן הַשְּׁתִּיָּה. וכן הכתוב שֶׁנֶּאֱמַר על הַמֶּן (שמות טז, כו) "שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקָטְהוּ וּבֵיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת לֹא יִהְיֶה בּוֹ", ר"ת יתוּשׁ, דְּכֶשֶׁם שֶׁהִיתוּשׁ מִכְּנִיס וְאִינוּ מוֹצִיא, כִּךָּ בְּאֵכִילַת הַמֶּן הִיָּה גְּבֻלַע בְּמַעֲיָהֶם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שליט"א שְׁתִּיָּו"ש ר"ת נֶסַח הַמְּדֻרָשׁ (ב"ר סו, ד) צְדִיקִים תִּחְלָתוּן יְסוּרִין וְסוּפֹן שְׁלוֹה רְשָׁעִים תִּחְלָתוּן שְׁלוֹה וְסוּפֹן יְסוּרִין. כִּי יתוּשׁ מִסְמַל אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁמִּמֶּנָּה הַשֶּׁכֶר וְהַעֲנָשׁ.

וכן מצינו בגמרא (שבת עז:): **אֵימַת יתוּשׁ עַל הַפִּיל**. ומבאר רש"י יתוּשׁ נִכְנָס לְפִיל בְּחֻטְמוֹ. וגם כאן רואים שֶׁהִיתוּשׁ קָשׁוּר לְחֻטֶּם. וכן בארנו במאמר 'חשמל שנה' שְׁפִיל הוּא בְּבַחֲיַנַת פְּלֵא, ובגימטריא עֲמוּד, כִּיּוֹן שֶׁהַחֻטֶּם שְׁלוֹ הוּא בְּבַחֲיַנַת יְסוּד שֶׁנִּקְרָא פְּלֵא, וְלִכֵּן הִיתוּשׁ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת מְלָכוֹת, נִכְנָס לְחֻטֶּם הַפִּיל שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת יְסוּד. וכן הִיתוּשׁ נִקְרָא בְּגִמְטְרֵא (גיטין נו:): **בְּרִיָּה קְלָה**, וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חשמל עין' שֶׁהַמְּלָכוֹת נִקְרָאֹת **קְלָה**. וכן מובא בְּסֵפֶר 'אלפי ישראל'

שְׁבִרְיָה קְלָה הַכּוֹנֵה לְבְּרִיָּה תְּשׁוּשָׁה וְחִלוּשָׁה מִכָּל הַבְּרִיּוֹת, לִכֵּן נִקְרָא יתוּשׁ מִלְּשׁוֹן הַתְּשָׁה. ומבאר לדברינו שֶׁהִיתוּשׁ מִסְמַל אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁנִּמְשָׁלָה לְעַנְיָה. וכן דְּרָכּוֹ שֶׁל הִיתוּשׁ לְמִצַּץ דָּם, מֵרָאָה עַל קָשֶׁר בִּינוֹ לְדָם הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת. וכן מְצִינוּ בְּגִמְטְרֵא (שבת עז:): שְׁמֵי שֶׁנִּשְׁכּוּ נְחֹשׁ, יְכַתֵּשׁ יתוּשׁ וְיִשִּׁים עַל מִכְתּוֹ, וְהִיתוּשׁ מְרַפָּא אֶת מִכְתּוֹ הַנְּחֹשׁ. וְרֹאִים שֶׁהִיתוּשׁ מִסְמַל אֶת הַמְּשִׁיחַ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרֵא נְחֹשׁ, כִּיּוֹן שֶׁהוּא מְרַפָּא וּמְתַקֵּן אֶת חֻטְא הַנְּחֹשׁ. וכן מְצִינוּ בְּמְדֻרָשׁ (ילקוט ויקרא תקמז) **א"ר יְשַׁמְעָאֵל בַּר תַּנְחוּם אַחֲוֵר לְכָל הַמַּעֲשִׂים וְקוֹדֵם לְכָל הָעֲוֹנוֹת, אִם זוֹכֵה אֲמַרִּין לִיָּה אֶתְּהָ קוֹדֶמַת לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שֶׁנֶּאֱמַר "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת", וְאִם לֹא יתוּשׁ קוֹדֶמַת. רואים שֶׁהִיתוּשׁ מְלַמֵּד מוֹסֵר לְאָדָם יַחַד עִם הַפְּסוּק "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת" שֶׁנֶּאֱמַר עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. ומבאר לדברינו שֶׁשְׁנֵיהֶם שִׂיכִים לְאוֹתָהּ בְּחִינָה, וְהַמְּדֻרָשׁ מְבַאֵר שֶׁאִם אָדָם הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר הוּא קוֹדֵם לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת" קוֹדֵם הַבְּרִיאָה, וְאִם הָאָדָם מִתְּנַהֵג כְּבַהֲמָה, אֹמְרִים לוֹ שֶׁהִיתוּשׁ נִבְרָא לְפָנָיו, וְנִקְטוּ יתוּשׁ כִּי הוּא מִסְמַל אֶת הַחֶלֶק הַבְּהֵמִי שֶׁל רוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת, שֶׁהִיא רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וכן יתוּשׁ**

בגִּימְטְרִיא ב' פְּעָמִים מְשִׁיחַ. וְכֵן יִתּוּשׁ
בגִּימְטְרִיא נְקוּדַת צִיּוֹן, אוּ מְטְרוֹנִיתָא,
הַמְסַמְּלֵת אֶת הַשְּׂכִינָה. (בביאור זה סייעני
הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א). וְכֵן מוּבָא
בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזִבּוּרְג שְׁלִיט"א
שְׁיִתּוּשׁ אוֹתִיּוֹת יִשׁוּת. וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ
שֶׁהוּא מְסַמֵּל אֶת הַחֲלָק הַבְּהֵמִי שֶׁמַּלְבִּישׁ
עַל הַמַּלְכוּת, לְכֵן הוּא בְּחִינַת יִשׁוּת
שֶׁמַּלְבִּישָׁה עַל הַבְּטוּל שֶׁל הַמַּלְכוּת. וְגַם
בְּזֶה שֶׁהִיתּוּשׁ מְכַנֵּס וְאִינוּ מוֹצִיא יֵשׁ רַמְזוֹ
עַל יִשׁוּת.

וְכֵן רוֹאִים שֶׁהַחֲטָם גְּבַהּ יוֹתֵר מִשָּׂאֵר
אֲבָרִים, דָּאָף עַל פִּי שֶׁהַמְּפָהֵק וּמְגַהֵק אוּ
רוֹק, וְכַדוּמָה, מְאוּסִים בְּשַׁעַת תְּפִלָּה,
הַעֲטוּשׁ הוּא סִימֵן יָפָה, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא
(בְּרֻכּוֹת כ"ד:) הַמְתַּעַטֵּשׁ בַּתְּפִלָּתוֹ סִימֵן
יָפָה לוֹ כְּשֵׁם שְׁעוֹשִׂים לוֹ נַחַת רוּחַ
מִלְמַטָּה כְּדֵ עוֹשִׂין לוֹ נַחַת רוּחַ
מִלְמַעְלָה. וְכֵן מוּבָא ב'מְקוֹר חַיִּים' (א"ח
ג) שֶׁהַלֵּכָה שְׂאֲסוּר לְקַנֵּחַ צוּאָה בְּיַד יָמִין,
לֹא נֶאֱמָרָה עַל צוּאָת הַחֲטָם, וְרוֹאִים
שֶׁצוּאָת הַחֲטָם עַל פִּי תוֹרָה אֵינָה מְאוּסָה.
וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת מ"ג:) אֵיזָהוּ דְבָר
שֶׁהַנְּשָׂמָה נְהֵינִית מְמַנּוּ וְאִין הַגּוֹף
נְהֵנָה מְמַנּוּ זֶה הַרִיחַ. וְכֵן מוּבָא ב'בְּנֵי
יִשְׁשַׁכָּר' שְׁחוּשׁ הַרִיחַ לֹא נִפְגַּם בְּחֲטָא
אָדָם הָרָאוּשׁוֹן. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (בְּתֵי
מִדְרָשׁוֹת ח"ב אוֹת ג') מִשְׁנַבְּרָא הָעוֹלָם
וְעַד שְׂבָא אֲבִינוּ יַעֲקֹב הָיוּ בְּנֵי אָדָם
כְּשֶׁמְגִיעִים זְמַנָּם לְמִיתָה הָיָה

מְתַעַטֵּשׁ וּמַת וְהָיָה מִיתָתָם פְּתָאוּם
עַד שְׂבָא אֲבִינוּ יַעֲקֹב וְנָתַן חֲלִי עַל
יְדוֹ שְׁנַאָמַר "הִנֵּה אָבִיךָ חָלָה".
וְרוֹאִים שֶׁעֲטוּשׁ קָשׁוּר לְמִיתָה שְׁשִׁיכַת
לְיִסוּד שְׁבַמְלָכוֹת כְּדִלְקָמֵן. וְכֵן מְצִינוּ
בְּגִמְרָא (תַּעֲנִית כ"ט.) שְׂרַבָּן גְּמִלְיָאֵל מְכַנֵּה
בְּעַל הַחֲטָם, וּמְבָאֵר רַש"י בְּעַל הַחֲטָם
בְּעַל קוּמָה וְצוּרָה, לְשׁוֹן אַחֵר גְּדוּל
הַדּוֹר.

וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שְׁבֵת נ"ד:) אָמַר רַב
הוֹנָא עַץ אֶחָד יֵשׁ בְּכַרְפֵי הַיָּם וְחֲנוּן
שְׁמוֹ, וּמְבִיאִין קִיסָם וּמְנִיחִין לָהּ
בְּחֲטָמָה כְּדֵי שֶׁתַּתְּעַטֵּשׁ וַיִּפְּלוּ דְרָנֵי
רֵאשָׁה. וְרוֹאִים שֶׁהַעַץ שֶׁגוֹרָם עֲטוּשׁ
שְׁמוֹ חֲנוּן שֶׁמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַרְחָמִים.

קֶבֶר נְקִרָא צִיּוֹן.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שְׁבֵת ק"ד:) אָמַר שֵׁר שֵׁר שֵׁל
גִּיהֵנוּם לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
רְבוּנוּ שֵׁל עוֹלָם, לֵיָם כָּל. וְרוֹאִים
שֶׁהַגִּיהֵנָם נְקִרָא יָם. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (ב"ב
ע"ט.) אֵין "רְפָאִים" אֵלָא יוֹרְדֵי גִיהֵנוּם.
וּמְצִינוּ בְּזֵהַר (וִיקָהֵל קצ"ט:) וְעַתִּיד קוּל
אֶחָד לְהַעִיר בְּבֵית הַקְּבֻרוֹת וַיֹּאמֶר,
"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שְׁכֵנֵי עִפְרַיִם כִּי טַל
אוֹרֵת טַלְדָּ וְאֶרֶץ רְפָאִים תְּפִיל". אֵז
כְּתוּב, "וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה
אֶל הַיַּבְּשָׁה". זֶהוּ שֶׁכְּתוּב "וְאֶרֶץ
רְפָאִים תְּפִיל". מַה זֶה תְּפִיל,

שְׁתַּקִּיא אוֹתָם הַחוּצָה. מֵה זֶה
רְפָאִים, שֶׁקִּבְלוּ רְפוּאָה כְּמִקְדָּם.
וּבְדָג הִזָּה מִצְאָנוּ דְבָרִים לְרְפוּאָה
שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כִּיֹּן שֶׁבָּלַע אֶת יוֹנָה,
הוּא מֵת, וּבֹ הִזָּה יוֹנָה שְׁלֹשָׁה יָמִים,
וְאַחַר כֵּן חָזַר לְחַיִּים כְּמִקְדָּם וְהִקִּיא
אֶת יוֹנָה הַחוּצָה. רוּאִים שֶׁהַדָּג הוּא
סִמּוֹל שֶׁל הַגִּיהֶנֶם שֶׁנִּקְרָא אֶרֶץ רְפָאִים
מִלְשׁוֹן רְפוּאָה, כִּי הוּא מְרַפָּא אֶת כָּל
הָעוֹלָם, וְסוּד תַּחֲתֵת הַמַּתִּים יִהְיֶה מִפְּתַח
הַגִּיהֶנֶם בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל הַדָּג שֶׁהִקִּיא
אֶת יוֹנָה לִיְבֹשֶׁת. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁהִסּוּד
שֶׁבַמְלָכוֹת הוּא בְּבַחֲיִנַת דָּג שֶׁמִּשְׁפִּיעַ
רְפוּאָה, וְכֵן הַגִּיהֶנֶם שֶׁיָּד לְיִסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת,
כְּפִי שֶׁבְּאֵרֵנוּ, לְכֵן הוּא בְּבַחֲיִנַת דָּג. וְכֵן
מִצִּינּוּ בַמְדָּרֶשׁ שֶׁהַדָּג הִרְאָה לְיוֹנָה אֶת
הַשָּׂאוֹל, וְאֶת הַגִּיהֶנֶם, (תַּנְחוּמָא וִיקְרָא ח)
”וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעֲי הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים
וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת”, וְהִרְאָהוּ שָׂאוֹל
תַּחֲתֵית שֶׁנֶּאֱמַר ”וַתַּעַל מִשַּׁחַת חַיִּי
ה’ אֱלֹהֵי”, וְהִרְאָהוּ גִיהֶנֶם דְּכַתִּיב
”מִבְּטֹן שָׂאוֹל שׁוֹעֵתִי שְׁמַעֲתָ קוֹלִי”.
וְכֵן דְּ”ג ר”ת דִּין גִּיהֶנֶם. וְכֵן הַמִּסְפָּר
הַמִּסְתַּתֵּר בֵּין אוֹתֵיּוֹת גִּיהֶנֶם הוּא 57
כְּמִנְיַן דְּגָיִם.

וְכֵן בְּעַמּוּק הַר צִיּוֹן נִמְצָא פֶּתַח הַגִּיהֶנֶם
שֶׁנִּקְרָא עִמּוּק רְפָאִים, כְּכַתּוּב (יְהוֹשֻׁעַ יח,
טו) ”וַיֵּרֶד הַגְּבוּל אֶל קִצְהָ הַהָר אֲשֶׁר
עַל פְּנֵי גַי בֶּן הַנֶּם אֲשֶׁר בְּעַמּוּק

רְפָאִים”. וְכֵן מִצִּינּוּ שֶׁאֶרֶץ רְפָאִים הִיִּתְהוּ
יְרוּשָׁה לְבְנֵי לוֹט, שֶׁמִּשָּׁם יֵצֵא דָוִד. כְּכַתּוּב
(דְּבָרִים ב, יט) ”כִּי לְבְנֵי לוֹט נִתְתִּיחָה
יְרֹשָׁה: אֶרֶץ רְפָאִים תַּחֲשֹׁב אִף הוּא
רְפָאִים יֵשְׁבוּ בָהּ לְפָנִים וְהַעֲמִנִים
יִקְרָאוּ לָהֶם זְמִזְמִים”.

וְכֵן מִצִּינּוּ שֶׁהַקִּבְרָה הוּא בְּבַחֲיִנַת הַיִּסּוּד
שֶׁבַמְלָכוֹת, כְּמוּבָא בְּרַמְח”ל (אֲדִיר בַּמְרוֹם
ח”א) וְהִנֵּה צְרִיף שֶׁתִּדְעַ, שֶׁכְּמוֹ שְׁגוּף
הָאָדָם נִקְבֵר לְמִטָּה בְּאֶרֶץ, כֵּן שְׂרֵשׁ
הַגּוּף נֶאֱסָר לְמַעְלָה בְּנוֹקְבָא.
וּכְשִׁירְצָה הַקַּב”ה לְהוֹצִיא הַגּוּף
מִמְאֲסָרוֹ, הִנֵּה יִגִּיעַ הַלַּחַח זֶה
שֶׁאֲמַרְנוּ אֶל הַנוֹקְבָא. וְכֵן מִצִּינּוּ
בַמְדָּרֶשׁ (תַּדְבָּא”ז כב) שֶׁיִּסּוּד הָאִשָּׁה נִקְרָא
קִבְרָה, וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי בְּאוּרֵי אַגְדוֹת
אֲפִיקֵי יָם’ (ב”ב נח.) בְּשֵׁם הַגַּר”א שֶׁמַּעֲרָה
מִסְמָלֶת אֶת יִסּוּד הַנְּקֵבָה, מְעַרְהָ מִלְשׁוֹן
עֲרֻנָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי לְקוּטֵי לוֹי יִצְחָק
(זֶהר בְּרֵאשִׁית רַלָּה) שֶׁהַמְּלָאךְ הַמְּמַנֶּה עַל
הַמַּתִּים נִקְרָא דוּמָה מִלְשׁוֹן אָדוּם.
וְרוּאִים שֶׁמִּקּוּם הַמַּתִּים שֶׁיָּד לְקַלְפַת
אָדוּם הַמְּלַבִּיֶשֶׁה עַל הַיִּסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת. וְכֵן
מְרִ”ת בָּא”ט ב”ח סְד”ק הַמְּסַמֵּל אֶת
הַיִּסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת. וּלְפִי שֵׁיטָה אַחֲרֵת יוֹצֵא
סְד”ם שֶׁשָּׁם שְׂרֵשׁ דָּוִד. וְכֵן חֲרִי”ץ
בְּאֲח”ס ב”ט ע”ס סוֹפִ”ד. וְכֵן שְׁמַעֲתִי
מִהֲרָה”ג ר’ מ. פ. שְׁלִיט”א שֶׁקִּבְרָה הוּא

בחינת ערו"ת הארץ, ר"ת עפר רמה ותולעה.
מצינו בגמרא (עירובין נד:) **ציון לישנא דסימנא הוא, דכתיב, "וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון"**. ורואים שציון פרושו **סימן**. ולכן השתלשל שכל מקום קבר נקרא ציון, שענינו סימן זהו למקום. ונראה להוסיף על פי דברינו פיון שהיסוד שבמלכות נקרא קבר, לכן קבר נקרא ציון המסמל את היסוד שבמלכות. וכן **סימני נערות** ובגרות, קשורים ליסוד שבמלכות, שאם היא ראויה לביאה ולהולדה זה הסימן על כל מציאותה, דיסוד הוא ציון וסימן. והוסיף הרמ"ז שליט"א עוד טעם מדוע השתלשל שכל מקום קבר נקרא ציון, פיון שאצל דוד נאמר הפסוק (ש"א כה, כט) **"והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את ה"**, מזכירים בכל קבר את השם של דוד שנקרא ציון. וכן הכתוב **"נפש אדני צרורה בצרור החיים"** ס"ת שמי"ה. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערוך סכה) שהכתוב (קהלת ז, ב) **"באשר הוא סוף כל האדם"** ר"ת **ספ"ה**. וספה מרמזת על היסוד שבמלכות שנקרא **ספת דוד**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שרקבון** שהוא מלשון **קבר** ששם מקום הרקבון, בגימטריא **משיתח**. והוסיף הרה"ג ר' משה גנוט שליט"א שרקבון הוא סוד הגרעין

שנרקב באדמה, וממנו צומח אילן חדש, וזה סוד צמח דוד שיצמח מתוך הרקבון הכללי שיהיה לכלל ישראל. וכן מובא בספר 'שפתי פהו' (קרח) שהכתוב **"חיים שאלה"** אותיות **אליה משיתח**. לרמז שמשיתח ואליהו הנביא יוציאו את קרח מהגהנם. ומבאר לדברינו שמשיתח נרמז במקום הזה ששייך למלכות.
וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שהכתוב (במדבר טז, ל) **"ויפצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה"** מרמז על **פרה אדמה**, לכן הסמיכה התורה את פרשת פרה אדמה לפרשת בליעת קרח. נראה לבאר על פי מה שמובא ברמח"ל (סוף אוצרות רמח"ל) שפרה אדמה היא התקון לקלפת הנצרות שהיא **אדום**. וכן **אפיפיור** נרמז בפרה. וקרח שהתקשר עם הגבורות דקלפה נפל לגיהנם ששם מקום אדום, ותקונו יהיה לעתיד לבא כשנזכר לפרה אדמה בביאת המשיח. וכן מצינו ב'מדרש פליאה' (אות פז) **מה ראה קרח שחלק על משה, פרה אדמה ראה**. ובספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' קרח) מצא רמז לזה ש**קרח** במלוי האותיות **קו"ף רי"ש חי"ת**, אותיות **יפרי"ש חוק"ת**, דקרח הפריש עצמו ממשה בגלל החקת של פרה אדמה. ומבאר לדברינו שקרח ראה את סוד פרה אדמה שמתקן אותו, ולכן חשב

שֶׁאֵין לוֹ מֵה לַחֲשׁוֹשׁ מִמְחַלְקֵת עַל מִשָּׁה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב עַל פֶּרֶה אֲדָמָה (במדבר יט, יג) "מִי נָדָה לֹא זָרַק עָלָיו" הוּא בְּגִימְטְרִיא קָרַח, הֵיִינוּ שְׁלֵעֲתִיד זָרַק עָלָיו אֶפֶר פֶּרֶה וַיִּטְהַר. וְכֵן חֻקֵּת מִתְקַנֵּת אֶת קָרַח, כִּינּוֹן שֶׁהָאוֹת ר' שְׁבִ'קָרַח' שְׁמִסְמֵלֵת אֶת הָרַע הַגְּמוּרָה, נִהְפְּכֵת לִהְיוֹת אוֹת ת' שְׁבִ'חֻקֵּת', וְהָאוֹת ת' מִחֻבְרַת קִדְשָׁה לַקְּלָפָה בְּאֶפֶן שֶׁהַקְּדֻשָּׁה יְכוּלָה לִתְקַן אֶת הַקְּלָפָה, כְּמוֹבָא בְּמֵאֲמַר 'דְּרַךְ עֵץ חַיִּים' לְרַמְח"ל, אֵין הַסְטְרָא אַחֲרָא יוֹנְקֵת כִּי אִם מִן הַמְּדַרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה שְׁבָכְל הַמְּדַרְגוֹת, וְסוּד זֶה אוֹת תִּי"ו שְׁבִ'אֵל"ף בִּי"ת, סוּף הַרְגֵל הַתַּחְתּוֹנָה שְׁלָה הִיא הַמְּדַרְגָּה הַזֹּאת הָאֲחֻרּוֹנָה שְׁמִמְנֵה יוֹנְקִים, וְהוּא עֵנִין עֶקוּם הַרְגֵל הַזֹּאת. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'עֲרַבֵי נַחַל' (בשׁלח א) שֶׁהָאוֹת תִּי"ו שְׁבִ'תַּבְּתַת שְׁבִ"ת הִיא בְּסוּד חֻבּוּר הַשְּׁבֵת לְחוּל, וַיִּנִּיקֵת הַחִיצוֹנִים מִקְּדֻשַׁת הַשְּׁבֵת. וְכֵן אוֹת ת' מְרַמְזֵת עַל תַּחְתּוֹתִית הַקְּדֻשָּׁה. וְכֵן הַפְּתוּב (בראשית כה, כה) "וַיִּדּוּ אַחֲזֵת בַּעֲקֵב עֵשׂו" מְרַמֵּז שְׁיַעֲקֹב אוֹחֵז ת' שְׁעֵשׂו יוֹנֵק מִשָּׁם, כְּדִי לְהַפְסִיק חֵיוֹתוֹ. וְכֵן תִּי"ו בְּאֵל"ל ב"ם כְּשִׁ"ף שְׁמוּרִיד אֶת הַשְּׁפַע מִהַקְּדֻשָּׁה לַקְּלָפָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁלַכְנָן הַשָּׁם הַקְּדוּשׁ שְׁמִבְטָל כְּשׁוֹף הוּא מַל"ת, בְּבַחֲיִנַת מ"ל ת', שֶׁהוּא חוֹתֵךְ אֶת הַרְגֵל שֶׁל הָאוֹת ת'

שְׁיִוְצֶרֶת אֶת הַכְּשׁוּף. וְכֵן אוֹת ת' בְּגִימְטְרִיא ע' פְּרִים שְׁמִקְרִיבִים בְּחַג הַסְּכוֹת כְּנֶגֶד ע' אֲמוֹת, וּמֵהֶם הֵם יוֹנְקִים. וְכֵן אוֹת תִּי"ו נְרַמְזֵת בְּחֻבּוּר הַקְּלָפָה לַקְּדֻשָּׁה בְּנִסְחַת הַתַּפְּלָה 'וַיִּאֲתָיו כָּל לְעַבְדְּךָ'.

כְּתוּב (תהילים קכו, א) "בְּשׁוֹב ה' אֶת שְׁיִבַת צִיּוֹן הֵיִינוּ כְּחֻלְמִים". וּבְבֵּאֵר הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁיֵשׁ כָּאֵן רְמֵז לַתַּחֲתִית הַמְּתִים. שְׁה' יִשִּׁיב אֶת שְׁיִבַת צִיּוֹן, הֵיִינוּ יַעֲלֶה אֶת נְקוּדַת הַשׁוֹרֵק שְׁבִ'וֹ שֶׁל צִיּוֹן, וַיַּעֲשֶׂהוּ חוּלָם, הֵיִינוּ צִיּוֹן, יִתְקַים הַמְּשֻׁף הַפְּתוּב "הֵיִינוּ כְּחֻלְמִים", וְנִזְכָּה לַתַּחֲתִית הַמְּתִים.

מוּבָא בְּסִפְר 'קֶרְנִים' (מאמר ו) טַבַּת סוּד הַטּוֹבָה, וְהַמַּת בּוֹ נִדְבֵק בְּשִׁכְנָה הַנִּקְרָאת אַת"י גִּימְטְרִיא טַב"ת, וּמֵיתֵת הָאֲזַרְחֵי מוֹכִיחַ בְּסוּד הַפְּתוּב "תִּקְבֹּר בְּשִׁיבָה טוֹבָה" ר"ת טַב"ת. וְהוּא הַבְּשׁוּרָה טוֹבָה כְּנֹדַע. וּמִבְּאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵינוּ לְעִיל שְׁחֻדֵּשׁ טַבַּת מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. וְכֵן מְנוֹת בְּגִימְטְרִיא יִנְשׁוּף שְׁיֵשׁ בּוֹ אוֹתִיוֹת שֵׁם שִׁפ"ו וּמְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת, כְּפִי שְׁנִבְבֵּאֵר לְקַמּוֹן שְׁיִנְשׁוּף אוֹתִיוֹת וַיִּנְפֹּשׁ שְׁנִבְבֵּאֵר עַל שְׁבֵת קִדְשׁ, וּמִצִּינוּ בְּגִמְרָא (ביצה רט) "שְׁבֵת וַיִּנְפֹּשׁ" כִּינּוֹן שְׁשְׁבֵת, וַיִּי אֲבָדָה נִפְשׁ.

וְעוֹד טַעַם נִרְאֶה לְבֵּאֵר מְדוּעַ הַשְּׁתַּלְשֵׁל שְׁכָל מְקוּם קֶבֶר נִקְרָא צִיּוֹן, דְּמִצִּינוּ בְּזֵהָר

(הקדמה יב:) שֶׁהַנְּשֻׁמוֹת בְּאוֹת לְעוֹלָם דָּרָךְ הַיְסוּד לְרִמְזוֹ שֶׁהַיְסוּד הַרוּחָנִי מִשְׁפִּיעַ אֶת הַנְּשֻׁמוֹת לְעוֹלָם. וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל חֲטָא' שְׁמִיתֵת הָאָדָם הִיא בְּבַחֲיַנְתָּ לְדָהּ, דְּהַעוֹלָם הַזֶּה הוּא בְּבַחֲיַנְתָּ נִקְבָּה שְׁמִסְמֶלֶת אֶת הַמַּלְכוּת שְׁמִקְבָּלֶת אֶת הַנְּשֻׁמוֹת מֵהַיְסוּד, וְכֵשֶׁם שֶׁהוֹלֵד גָּדַל בְּרַחֵם אִמּוֹ כִּי הָאָדָם גָּדַל בְּעוֹלָם, וַיִּצִיאֵת הַנְּשֻׁמוֹת מֵהַעוֹלָם הִיא בְּבַחֲיַנְתָּ יִצִּיאֵת הַנְּשֻׁמוֹת מֵהַנִּקְבָּה בְּזִמְנָה לְדָהּ. וְכֵשֶׁם שֶׁלְדָה נִעֲשִׂית דָּרָךְ הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת שְׁנִקְרָא צִיּוֹן, לְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל שְׁכָל מְקוֹם קֶבֶר נִקְרָא צִיּוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (אבות ד, טז) **רַבִּי יַעֲקֹב אוֹמֵר, הַעוֹלָם הַזֶּה דוֹמֵה לְפְרוֹזְדוֹר בְּפָנָי הַעוֹלָם הַבָּא. הַתְּקוֹן עֲצָמָי בְּפְרוֹזְדוֹר, כְּדִי שֶׁתִּכְנַס לְטְרַקְלִין.** וְרוֹאִים שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְהַכִּין אֶת עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנְתָּ הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת, שְׁנִקְרָא **פְּרוֹזְדוֹר**, כְּדִי שֶׁיִּוָּכַל לְהַכְנִס לְטְרַקְלִין בְּזִמְנָה מִיִּתָּהּ, שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנְתָּ לְדָהּ. וְכֵן מוּבָא בְּפֶרֶע"ח לְהֶאֱרִיז"ל (נפילת אפים ח"א רצט) שְׁמִיתֵת צְדִיקִים מַעֲלָה מִיּוֹן נִוְקְבִין בְּדַרְגָּה גְבוּהָה מְאֹד, וּמִיִּחְדָּת קב"ה וְשִׁכְיַנְתִּיהּ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מו"ק כה:) שֶׁבְּשַׁעַת מִיתַת צְדִיקִים הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ כֹּלָה חֲדָשָׁה לְקַב"ה. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרִינוּ כִּיּוֹן שְׁמִיתָה נִעֲשִׂית דָּרָךְ יְסוּד הַנוֹקְבָא בְּבַחֲיַנְתָּ לִידָהּ, יֵשׁ בְּזֶה הַעֲלָאֵת מִיּוֹן נִוְקְבִין, דְּכָל שְׁפַע הַבָּא מִיְסוּד הַנוֹקְבָא הוּא בְּבַחֲיַנְתָּ מִיּוֹן נִוְקְבִין. וְכֵן

מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵּי אֲרָץ' שֶׁהַכְּתוּב (ויקרא י, ג) **"בְּקִרְבֵי אֲקָדָשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֲכַבְדוּ וַיִּדְּם אֶהְרִן"**, ס"ת **מ"ד מ"ן**. לְרִמְזוֹ שְׁמִיתֵת צְדִיקִים מְעוֹרְרֵת מִיּוֹן דְּכוּרִין וּמִיּוֹן נִוְקְבִין. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים לְהֶאֱרִיז"ל (תהילים רג) **שְׁעָרֵשׁ דְּוַי אוֹתִיּוֹת עֵשֶׂר יו"ד**. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרִינוּ שֶׁבְּזִמְנָה מִיִּתָּה עוֹלָם מֵהַמַּלְכוּת הַשְּׂיִכָּת לְמִסְפָּר עֵשֶׂר לְעֵטְרַת הַיְסוּד הַנִּרְמְזָת בְּאוֹת יו"ד. וּבְפֶרֶט מִי שֶׁשׁוֹכֵב עַל עֵרֶשׁ דְּוַי הוּא נִמְצָא מִמֶּשׁ בְּחַבּוּר יְסוּד הַנוֹק' לְעֵטְרַת הַיְסוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר הַיִּשָּׁר לְרַבְּנּוּ תָם (יב) **הַעוֹלָם הַזֶּה דוֹמֵה לְמַעְרָה בְּמַדְבָּר תַּחַת הָאֲרָץ**. וּמוּבָא בְּסִפְר 'בְּאוּרֵי אֲגוּדוֹת אֲפִיקֵי יָם' (ב"ב נח.) בְּשֵׁם הַגְּר"א שְׁמַעְרָה מִסְמֶלֶת אֶת יְסוּד הַנִּקְבָּה, **מַעְרָה** מְלִשׁוֹן **עֲרוּה**. וְכֵן **מֵת מְצוּה** בְּגִימְטְרִיא **יְסוּד הַמַּלְכוּת**.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (נידה כא:) **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, אִין פְּתִיחַת הַקֶּבֶר בְּלֵא דָם**. נִרְאֶה דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הַמְרַמֵּז בְּשִׁמוֹ עַל שֵׁם **שפ"ו**, מְלַמֵּד שֶׁכֵּשֶׁם שֶׁבְּפִתְיַחַת קֶבֶר לְקַבֵּר אָדָם, יֵשׁ דָם שֶׁל הַנִּפְטָר, כִּי בְּפִתְיַחַת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת שֶׁל הָאִשָּׁה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנְתָּ קֶבֶר, חֲזִיב לְהִיּוֹת דָם. וְכֵן בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים נִבְּאָר לְקַמּוֹן שֶׁהַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת הוּא בְּבַחֲיַנְתָּ דָם. וְכֵן מוּבָא בְּלִקְוֵטֵי מוֹהַר"ן (ז) **"הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עֵפְרָא וְלְהַרְאוֹת לְהֵם כִּי מְלֵא כָל הָאֲרָץ כְּבוֹדוֹ"**. זֶה בְּבַחֲיַנְתָּ רַבִּי

יְהוֹשֻׁעַ, כִּי יְהוֹשֻׁעַ הוּא רֹאשֵׁי
תְבוּת: "יְחִיו מִתִּיד נִבְלָתִי יְקוּמוּן
הַקִּיצוֹ וְרָנְנוּ שְׁכֵנֵי עִפְרָי".

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא קָשָׁר בֵּין הַיְסוּד
שֶׁבְּמַלְכוּת לְקַבֵּר, (בְּרִכּוֹת טו:) אָמַר רַבִּי
טְבִי אָמַר רַבִּי יֵאשְׁיָה, מֵאֵי דְכְתִיב,
"שְׂאוֹל וְעֶצֶר רַחֵם, אֶרְץ לֹא שְׁבַעָה
מִים". וְכִי מָה עֲנִין שְׂאוֹל אֶצֶל רַחֵם,
אֶלֶּא לֹאמַר לָךְ, מָה רַחֵם מְכַנִּיס
וּמוֹצִיא, אֵף שְׂאוֹל מְכַנִּיס וּמוֹצִיא,
וְהֵלֵא דְבָרִים קַל וְחֹמֶר, וּמָה רַחֵם,
שְׁמִכְנִיסִים בּוֹ בְּחֵשָׁאֵי, מוֹצִיאִין
מִמֶּנּוּ בְּקוּלֵי קוּלוֹת, שְׂאוֹל,
שְׁמִכְנִיסִין בּוֹ בְּקוּלוֹת, אֵינּוּ דִין
שְׁמוֹצִיאִין הַיְמָנוּ בְּקוּלֵי קוּלוֹת,
מִכָּאן תְּשׁוּבָה לְאוֹמְרִים, אֵין תְּחִית
הַמֵּתִים מִן הַתּוֹרָה.

וְכֵן הָאֲנָשִׁים שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ הִיָּה קָשׁוּר אֲתֵם
הַרְבֵּה בְּחֵייו וְסָבַל מֵהֶם וְכו' מְרַמְזִים עַל
הַמּוֹת וְהַגֵּיהֶנֶם, שְׂאוֹל הוּא אוֹתִיּוֹת
שְׂאוֹל, וְכֵן שְׂאוֹל נִקְרָא כּוֹשֵׁי בְּחֵז"ל,
וְכוֹשֵׁי מְרַמְזֵי בְּאוֹת שְׁנִיָּה בְּכַתּוּב שְׂאֵמַר
דָּוִד (תְּהִלִּים ו, ו) "בְּשְׂאוֹל מִי יוֹדֵה לָךְ".
וּמִיד אַחֵר כֶּף כְּתוּב "עַל דְּבָרֵי כּוֹשׁ בֶּן
יְמִנִי" עַל שְׂאוֹל. וְכֵן אַחַתְפָּל נְרַמְזֵי
בְּכַתּוּב (אִיּוֹב י, כב) "אֶרְץ עֵיפָתָה כְּמוֹ
אֶפֶל צִלְמוֹת וְלֹא סְדָרִים וְתַפֵּעַ כְּמוֹ
אֶפֶל". וְכֵן אַחַתְפָּל ר"ת הַכְּתוּב שְׂאֵמַר
דָּוִד (תְּהִלִּים קמ, ה) "שְׁמַרְנֵי ה' מִיַּדֵי רָשָׁע
מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְצְרֵנִי אֲשֶׁר חָשְׁבוּ

לְדַחֹת פְּעַמֵּי". וְכֵן אַחַתְפָּל בְּגִמְטְרִיא
חֲתָן וְכֵלָה. וְגַם עַל שְׂאוֹל מְצִינּוּ קָשָׁר
לְכָלוֹת בְּמַדְרָשׁ (מִשְׁנֵת ר"א י') שְׂאוֹל הִיָּה
מְנַדֵּב לְבָנוֹת יִשְׂרָאֵל, כָּל מִי שֶׁלֹּא
הִיָּה לָהּ נְדוּנָא הִיָּה נוֹתָן לָהּ
נְדוּנָא, שְׂנֵאָמַר "בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל
שְׂאוֹל בְּכִינָה הַמְּלַבְּשָׁכֶם שְׁנֵי עִם
עֲדָנִים". וְכֵן כָּל עֲנִין הַמֵּיתָה בְּכַתְבֵי
הָאֲרִיז"ל פְּרוּשׁוֹ נִפְיָלָה וִירִידָה לְדַרְגָּה
יּוֹתֵר נְמוּכָה, וְזֶה הָעֲנִין שֶׁל סַכַּת דְּוִיד
הַנְּפִלֵת שְׁנוּפִלֵת בְּעוֹנוֹתֵינוּ לְדַרְגוֹת
נְמוּכוֹת. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין
שְׁלִיט"א שְׂדוּד בְּשֵׁפָה הַדְּנִית הוּא מַת,
וְדְנִית מְרַמְזֵת עַל מַדַּת הַדִּין. וְכֵן דְּנִמְרֵק
מְרַמְזֵת עַל מְרוֹק הַדִּין שְׁנַעֲשֶׂה כְּתוּצָאָה
מִהַנְּפִילָה וְהִירִידָה.

וְכַשֵּׁם שְׁמֵיתָה הִיא בְּחִינַת לְדָה, כֶּף לְדָה
הִיא בְּחִינַת מֵיתָה. דְּבִזְמַן לְדָה יוֹצֵאת
הַחַיּוֹת מִהַנְּה"י שֶׁל הַיּוֹלָדָת, וְהַרְגָּלִים
נַעֲשׂוֹת כְּאֵבֶן פִּידוּעַ, וְזֶה סוּד הַמֵּיתָה.
וְכַפִּי שְׁבֵאֲרָנוּ בְּמֵאֵמַר 'רָשָׁעִים בְּחֵיָהֶם
קְרוּיִים מֵתִים' שְׁמֵיתָה עֲנִינָה יְרִידָה
בְּדַרְגָּה, וְלְדָה עֲנִינָה עֲלֵיָה בְּדַרְגָּה. וְכִיּוֹן
שְׁלֵדָת נְשָׁמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה הִיא יְרִידָה
גְּדוּלָה מִמַּעֲלָתָה לְמַעֲלָה, עַל כֵּן יֵשׁ כָּאֵן
בְּחִינַת מֵיתָה. מֵאִידֶךָ יֵצִיאֵת הַנְּשָׁמָה
מִהַעוֹלָם בְּצַדִּיקִים הִיא בְּחִינַת לְדָה וְעֲלֵיָה
בְּדַרְגָּה וְלֹא מֵיתָה, וּבְרָשָׁעִים שְׁבִמֵיתָתֶם
יּוֹרְדִים לְשְׂאוֹל, הַמֵּיתָה הִיא מֵיתָה
אֲמֵתִית וִירִידָה בְּדַרְגָּה.

ועוד קָשֶׁר בֵּין מִיתָה לְלֵדָה רוֹאִים בְּמִנְחַת
חִינוּךְ' (שו) דְּמוּבָא שָׁם שְׂאֵדָם מְקִים
מִצּוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בְּשִׁלְמוֹת, רַק כְּשִׁמַּת
וּבְנָיו עֲדִין חַיִּים. וְאִם מֵת בְּלִי בָּנִים אִף
עַל פִּי שְׁהִיו לוֹ בָּנִים מְקוּדָם, לֹא קָיָם אֶת
הַמִּצְוָה בְּשִׁלְמוֹת. וְרוֹאִים שֶׁבְּזָמַן מִיתָה
זוֹכִים לְמִצְוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה שֶׁהִיא מִצְוֹת
הַהוֹלְדָה.

מִצִּינוּ בְּגִמְרָא (נדה כה.) **אִם הִיְתָה נִקְבָּה**
נְדוּנָה כְּשִׁעוּרָה לְאַרְכָּה. הֵינּוּ שְׁלִיסוּד
הַנוֹקְבָא שֶׁל עֶבֶר יֵשׁ צוֹרֵת שְׁעוּרָה. וְכֵן
אִשָּׁה סוּטָה שֶׁנִּבְדְּקָת אִם חֻטְּאָה בִּיסוּד
שְׁלָה, צְרִיכָה לְהִבִּיא מְנַחַת שְׁעוּרִים.
נִרְאָה דְּלִכּוֹן עֲשׂוֹ מְרַמֵּז בְּכַתוּב (דברים א,
ח) "אֲרַץ חֻטָּה וּשְׁעָרָה" בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת,
דְּעֲשׂוּ הוּא הַקְּלָפָה שְׁמַתְלַבֶּשֶׁת עַל
הַשְׁעוּרָה וְהוֹפְכֶת אוֹתָה מְטוּב לְרַע. וְכֵן
מִצִּינוּ בְּזֶהֱרַ חֲדָשׁ (רות צג.) שֶׁקְּלַפַּת רוּחַ
סְעָרָה נִקְרָאת סְעָרָה, מְלִשׁוֹן שְׁעָרָה,
וּמְלִשׁוֹן "עֲשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר". נִרְאָה דְּלִכּוֹן
עֲצָם הַמֵּת מְטֻמָּא, רַק אִם הוּא גְדוּל
כְּשִׁעוּרָה, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (עירובין ד.) עֲצָם
כְּשִׁעוּרָה, דְּמַתִּים מִתְקַשְּׂרִים לִיסוּד
שְׁבַמְלָכוֹת, שְׁשָׁם נִמְצָאת רוּחַ הַטְּמָאָה
שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת שְׁעוּרָה וְעֲשׂו. וְהִיא נִדְבָקָת
לְעֲצָם הַמֵּת רַק אִם יֵשׁ בּוֹ שְׁעוּר שְׁעוּרָה.
וְכֵן מִצִּינוּ בְּרִשׁ"י (שמות ח, יד) **אֵין הַשֹּׁד**
שׁוֹלֵט עַל בְּרִיָּה פְּחוֹת מְכַשְׁעוּרָה.
וְגַם כָּאֵן רוֹאִים שֶׁהַסְטֵרָא אַחֲרָא אֵין לָהֶם
שְׁלִיטָה בְּפְחוֹת מְכַשְׁעוּרָה. וְכֵן מִצִּינוּ

בְּגִמְרָא (מ"ק כח.) שֶׁבְּזָמַן מִיתָתוֹ שֶׁל
רַבָּא הוּא בִקְשׁ מֵאַחֵיו רַב שְׁעוּרִים
שְׁיִבְקֵשׁ מִמְּלֵאךְ הַמּוֹת שְׁלֹא יִצְעַר
אוֹתוֹ בְּזָמַן מִיתָה. נִרְאָה דְּרַבָּא בִקְשׁ
מְרַב שְׁעוּרִים כִּיּוֹן שְׁשָׂרְשׁוּ מִבְּחִינַת
שְׁעוּרִים דְּקִדְשָׁה, הוּא יוֹכֵל לְהַשְׁפִּיעַ
עַל מְלֵאךְ הַמּוֹת שְׁשִׁיךְ לְשְׁעוּרִים
דְּקִלְפָה, כְּפִי שְׁבַאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'כַּח
הָאֲחֻדוֹת' שְׁלִכְל קִלְפָה יֵשׁ כְּבוֹד
לְקִדְשָׁה שְׁמִמְנָה הִיא יוֹנְקָת.

מוּבָא בְּרַמְבַּ"ם (ספר המצוות מה)
שְׁהַזְהִירוּנוּ מַעֲשׂוֹת שְׂרָט בְּבִשְׂרָנוּ
כְּמוֹ שִׁיעֲשׂוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה וְהוּא
אָמְרוּ יִתְבַּרַךְ "לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְגו'" לֹא
תַעֲשׂוּ חֲבוּרָה עַל מֵת. נִרְאָה דְּעֲבוּדָה
זָרָה זֶה לַעֲשׂוֹת שְׂרִיטָה וְלְהוֹצִיא דָם עַל
מֵת נִקְרָאת גְּדִידָה, מְלִשׁוֹן דָּג הַמְסַמֵּל
אֶת הִיסוּד שְׁבַמְלָכוֹת שֶׁהַמֵּת הַתְּקַשֵּׁר
עִמּוֹ. וְלִכּוֹן הִיוּ מוֹצִיאִים דָם הַמְסַמֵּל אֶת
הִיסוּד שְׁבַמְלָכוֹת, וְלִכּוֹן כְּתוּב "וְשָׂרָט
לְנִפְשׁ לֹא תִתְנוּ בְּבִשְׂרֹכֶם", שְׁלֹא יִתְנוּ
שְׂרָט לְהַתְקַשֵּׁר עִם הַנִּפְשׁ שְׁמִסְמֵלֵת אֶת
הַמְלָכוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּשִׁיטָה לְהַר"ן (שבת
קד:.) **בֵּן סִטְרָא הוֹצִיא כְּשָׁפִים**
מִמְצָרִים בְּסוּרִיטָה שְׁעַל בְּשָׂרוֹ.
פְּרוּשׁ יִשׂוֹ הַנוֹצְרִי דְאַלְמָא
אוֹרְחִיָּהוּ דְאַיְנִשִּׁי לְמַעְבַּד הַכִּי
וְלִסְרֵט כְּתַב בְּבִשְׂרָנוּ.

וְכֵן מִצִּינוּ קָשֶׁר בֵּין אֲבִלוֹת וּמִיתָה,
לְמַסְפָּר שְׁבַע הַמְסַמֵּל אֶת הַמְלָכוֹת,

כמוֹבא בַּזְהַר (ויחי ריז:) שְׁמִסְפָּר שֶׁבַע
מִמְנָה לְאַסֹּף אֶת הַנְּשֻׁמָּה בְּזִמְנָן מִיְתָה
וְלַהֲעֲלוֹתָהּ לְמַעְלָה, וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא
(מ"ק כ:) שְׁיֵישׁ שְׁבַעַה קְרוּבִים שְׁעֲלֵיהֶם
אָדָם מִתְאַבֵּל. וְכֵן רַחֵב הַקֶּבֶר הוּא שְׁבַעַה
טַפְחִים, כְּמוֹבֵא בְּרִש"י (בְּרֻכּוֹת יד: ד"ה כוּד).
וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (קִינִים ג, ו) כְּשֶׁהוּא מֵת
קוֹלוֹ שְׁבַעַה. אִף עַל פִּי שְׁשֵׁם מְדַבֵּר
בְּכַבֵּשׁ, רוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין מִיְתָה לְשַׁבַּע, וְכֵן
מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ב"ב ק:) תִּנּוּ רַבָּנָן אֵין
פּוֹחֲתִין מִשְׁבַּעַה מְעַמְדוֹת וּמוֹשְׁבוֹת
לְמֵת, כְּנֻגַד "הֵבֵל הֵבֵלִים אָמַר קֵהֶלֶת
הֵבֵל הֵבֵלִים הַכֹּל הֵבֵל". וְכֵן מְצִינּוּ
בְּגִמְרָא (ע"ז יא.) מַעֲשֵׂה שְׁמֵת רַבָּן
גְּמִלְיָאֵל הִזְקוּ וְשָׂרְף עֲלָיו אוֹנְקֵלוּס
הַגֵּר שְׁבַעִים מְנָה צוּרִי. וְכֵן מוֹבֵא בְּשֵׁם
הַגֵּר"א שְׁבַפְסוּקִים הַמְדַבְּרִים עַל קִנְיָן
מְעֵרַת הַמְכַפְּלָה, וְקִבְרַת שָׂרָה, מְזַכֵּרַת
שְׁבַע פְּעֻמִּים הַלְשׁוֹן קֶבֶר וּמִיְתָה יָחַד. וְכֵן
תַּקְבֵּר בְּגִימְטְרִיא שְׁבַת הַמְסַמְלֵת אֶת
מִסְפָּר שְׁבַע.

וְכֵן בְּגִיהֲנָם הַמְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד
שְׁבַמְלֻכוֹת יְשָׁנָם שְׁבַעַה מְדוּרֵי גִיהֲנָם.
כְּמוֹבֵא בְּמִדְרָשׁ (אבא גוריון ד) ז' מְדוּרִים
יֵשׁ בְּגִיהֲנָם וְכֹל מְדוּר וּמְדוּר עִמְקוֹ
מְאֵה רְבוּא פְּרָסְאוֹת, וְהַתְּחַתּוֹן
שְׁבָהֶם אֲרַקָּא שְׁמוֹ, וְהוּא חֲצִי אֵשׁ
וְחֲצִי בָרָד, וְכִשְׁדָּנִים בּוֹ הַרְשָׁע
מוֹצִיאִין אוֹתוֹ מֵאֵשׁ לְבָרָד וּמִבָּרָד
לְאֵשׁ, וְעוֹד מְדָה אַחֲרַת יֵשׁ בּוֹ, יֵשׁ

עֲקֵרָב אֶחָד שְׁיֵישׁ בּוֹ תְּשַׁע מְאוֹת
וְתִשְׁעִים וְתִשְׁעַת חֲלִיּוֹת, וְעַל כָּל
חוֹלְיָא וְחוֹלְיָא יֵשׁ לוֹ תְּשַׁע מְאוֹת
וְצ"ט חֲבִיּוֹת שֶׁל דָּם, וְכֹל חֲבִיּוֹת
וְחֲבִיּוֹת יֵשׁ בּוֹ תְּשַׁע מְאוֹת וְצ"ט
לוּגִין וְאָדָם שְׁפוֹפֵר בְּהַקְב"ה
וּמִשְׁתַּחֲוֶה לְצֹלָם דְּנִין אוֹתוֹ בְּכֹלָם.
וְכֵן מְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין אַבְלוֹת לְנִשְׁוֹאִין,
הַמְסַמְלִים אֶת הַמְלָכוֹת, כְּמוֹבֵא בְּגִמְרָא
(מ"ק כה:) שְׁבַשְׁעַת מִיְתַת צְדִיקִים הֵם
בְּבַחֲיִנַת כְּלָה חֲדָשָׁה לְקַב"ה. וְכֵן מְצִינּוּ
אֲצֵל צְדִיקִים מִיְתַת וְשִׁיקָה פָּה אֵל פָּה,
הַמְרַמְזֵת עַל זְוִיג. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר
ק, יג) "וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֶבֶל שְׁבַעַת
יָמִים", וְלָמָּה עוֹשִׂים שְׁבַעַה כְּנֻגַד
שְׁבַעַה יָמֵי הַמִּשְׁתָּה. וְכֵן מוֹבֵא בְּלִקוּטֵי
מוֹהַר"ן (כא) שְׁשַׁבְעַת יָמֵי הָאֲבְלוֹת
מְמַשְׁיָכִים לְנַפְטָר בְּשָׁמַיִם אוֹתוֹ אוֹר שְׁיֵישׁ
בְּשַׁבְעַת יָמֵי הַמִּשְׁתָּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה
(שַׁבַּת קנא.) מַחְשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם
לְפַקַּח עַל עֶסְקֵי כְּלָה וְעַל עֶסְקֵי
הַמֵּת. וְרוֹאִים שֶׁהַמִּשְׁנָה מְכַלִּילָה עֲנִינֵי
כְּלָה וּמֵת יָחַד, וְכֵן הַפְּתוּב בְּקֵהֶלֶת (ב, ד)
"עֵת סְפוּד וְעֵת רְקוּד" מְכַלִּיל אֶת שְׁנֵי
הָעֲנִינִים יָחַד. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת
לא.) שְׁרַבָּנָן בְּקֶשֶׁר מֵר' הַמְנוּנָא שְׁיֵישִׁיר
לְהֵם שִׁיר בְּזִמְנָן חֲתָנָה, וְשִׁיר לְהֵם אֶת
הַמְלִים אוֹי לְנוֹ שְׁאֲנוּ עֲתִידִים לְמוֹת. וְכֵן
מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מ"ק כח:) אָמַר ר' אֲבָהוּ
מִנִּין לְאַבֵּל שְׁמִסֵּב בְּרֹאשׁ וְכו' אָמַר

ר' חמא בר חנינא מנין לחתן שמסב בראש וכו'. וכן ישנם דיני שלושים ושנה בנשואין כמו באבלות, דמצינו בגמרא (יומא עח:) דינים מיוחדים לפלה עד שלושים יום. וכן כתוב (דברים כד, ה) **"נקי יהיה לביתו שנה אחת"**. וכן מצינו בגמרא (כתובות ח.) דינים מיוחדים לברפת חתנים עד שבעה ימים, ועד שלשים יום, ועד שנה. וכן באבלות מדליקים גרות לעלוי נשמה, ובנשואין מדליקים גרות כשמוליכים לחפה. וכן בנשואין מכסים את הפלה, ובקבורה מכסים את הנפטר בעפר. וכן מובא בספר 'הערוד' (ערך אפריון) שהיו נושאים את הפלה על פסא או מטה הנקראים אפריון, ורואים בענין הפלה ובענין המת, שאות שניהם נושאים. וכן השתלשל בגשמיות שנושאים את המת על יריעת בד ומוטות, דומה לחפה העשויה מבד ומוטות. וכן יש נוהגים לסובב את הקבר **שבע** פעמים לאחר הקבורה, וזה דומה לפלה שמסובבת את החתן **שבע** פעמים. וכן מצינו בגמרא (עירובין ק:) שפסוי שער האשה בנשואין הוא בבחינת אבילות, **עטופה כאבל**, וזו אחת הקללות שנתקלה תוה לאחר חטא אדם הראשון. וכן מצינו שתיית יין באבילות כמו בנשואין, כמובא בגמרא (שם סה.) **אמר רבי חנין לא נברא יין בעולם הזה אלא לנחם אבלים**. וכן

מצינו בגמרא (כתובות ח:) שבית האבל נקרא **בית המשטה** ששם שותים את כוס המנות, או את כוס הנחמה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (משפטים קנב) שהכתוב **"שארה פסותה וענתה לא יגרע"** ר"ת **שכול** שפרושו גם מות. וכן מצינו קשר בין תפים לנשואין ולמיתה. כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (יא) שבנשואי אדם הראשון היו המלאכים **מתופפים בתפים**. וכן מנהג ירושלים לנגן בנשואין בכלי התוף. ומצינו בגמרא (ב"ב עה.) על הכתוב (יחזקאל כח, יג) **"מלאכת תפיד ונקבד"**, שהכונה למיתה. והרשב"ם שם מבאר **תפיד, הקבר. שהוא חלול כתף**. והר"י מיגאש שם מבאר שהיו מקוננים על המתים בתפים. וכן תוף מרמז במלה **תפוח** המסמל זיוג יסוד ומלכות, ככתוב (שה"ש ח, ה) **"תחת התפוח עוררתיד"**. וכן תוף מרמז במקום התוף. וכן מצינו שיסוד האשה נקרא בשם **פת**, כמו שכתוב (ישעי' ג, יז) **"וה' פתהו יערה"**.

פפוס בן יהודה היה בעל אמו

של יש"ו.

מובא בשיטה להר"ן (שבת קד:) שאמו של יש"ו הנוצרי היתה נשואה לפפוס בן יהודה שהיה צדיק גדול, וזנתה עם גוי ששמו פנדירא ומתהם נולד יש"ו, ונביא

את דבריו: בן סטר"א הוציא כשפים ממצרים בסריטה שעל בשרו. פרוש יש"ו הנוצרי דאלמא אורחיהו דאינשי למעבד הכי ולסרט כתב בבשרו. בעל סטר"א כלומר בעל אמו שמו סטר"א, אבל אביו שמו פנדי"א אלא שנקרא על שם בעל אמו ולא על שם אביו הנואף, ואקשינו בעל אמו פפוס בן יהודה היה ולא סטר"א, אלא אמו סטר"א היא ונקרא על שם אמו, ואקשינו אמו מרים מגדלא נשיא הוואי ולא סטר"א, ופרקינן דמשום הכי קרו לה סטר"א כדאמרי אינשי בפום ברייתא סתת דא מבעלא, כלומר שזנתה, ועל שהיה ממזר קרו ליה בן סיטרא כלומר בן זונה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששם שפ"ו שבו פגם אותו האיש, נרמז בכשוף.

מצינו בגמרא (ברכות סב:) תנו רבנן מעשה וגזרה מלכות גזרה על ישראל שלא יעסקו בתורה. מה עשה רבי עקיבא, הלך והקהיל קהלות ברבים וישב ודרש. מצאו פפוס בן יהודה, אמר לו, עקיבא, אי אתה מתירא מפני אמה זו, אמר ליה, אמשל לך משל, למה הדבר דומה. לשועל שהיה מהלך על גב הנהר, ראה דגים שהיו רצים לכאן

ולכאן. אמר להם, מפני מה אתם רצים, אמרו לו, מפני הרשתות והמכמורות הבאות עלינו. אמר להם, רצונכם שתעלו לבישה, ונדור אני ואתם, כדרך שדרו אבותי ואבותיכם. אמרו לו, אתה הוא, שאומרים עליך פקח שבחיות, לא פקח אתה, אלא טפש אתה, ומה במקום חיותנו אנו מתיראים, במקום מיתתנו לא כל שכן. ואף אנו כן, בזמן שאנו עוסקים בתורה, דכתיב בה, "כי הוא חייך וארך ימיו", אנו מתיראים, כשאנו פוסקין מדברי תורה, על אחת כמה וכמה. אמרו, לא היו ימים מועטים עד שתפסוהו לרבי עקיבא וחבשוהו בבית האסורים, ותפסו לפפוס בן יהודה, וחבשוהו אצלו. אמר לו, פפוס, מי הביאך כאן, אמר לו, אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה, אוי לי שנתפסתי על דברים בטלים. ומובא בספר 'ברכת שמואל' (ח"ד בהקדמה) בשם הגר"א (עיין בביאורי הגר"א לברכות) שפפוס בן יהודה הוא אותו פפוס שהיה מהרוגי לוד, שעליהם אמרו חז"ל אין אדם יכול לעמד במחיצתו, ומה שאמר שנתפס על דברים בטלים, הכונה שהמלכות העלילה עליו דברים בטלים. כמובא

בְּרֵשׁ"י (תענית יח:) לוליינוס ופפוס
אָחיו צַדִּיקִים גְּמוּרִים הָיוּ. וְהֵינּוּ
דְּאִמְרִינָן הַרוּגֵי לוֹד אֵין כָּל בְּרִיָּה
יְכוּלָה לַעֲמֹד בְּמַחֲצֶתָן בְּגוֹן עֲדוֹ, וַיֵּשׁ
אוֹמְרִין שְׁנֵהֲרוּ עַל בֵּיתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
שְׁנַמְצָאת הַרוּגָה, וְאָמְרוּ הַיְהוּדִים
הַרוּגָה, וְגִזְרוּ גִזְרָה עַל שׁוֹנְאֵיהֶן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, וְעָמְדוּ אֵלּוּ וּפְדוּ אֶת
יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָנוּ הַרְגָנוּהָ, וְהָרַג
הַמֶּלֶךְ לְאֵלּוּ בְּלֶבֶד. נִרְאָה לְבָאָר עַל פִּי
דְּבַרְיָנוּ, שְׂתִתְּכֹן שְׁפָפוֹס הָיָה נִקְרָא בְּן
יְהוּדָה, כִּיּוֹן שֶׁהָיָה מְזַרְע דְּוֹד, כְּפִי שְׂאִשְׁתּוֹ
מְרִים הָיְתָה מְזַרְע דְּוֹד כְּדַלְעִיל, וְלִכְּוֹן הוּא
הָיָה בַּעַל מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ בְּדַרְגָּה גְבוּהָה, כְּפִי
שְׁבַּאֲרָנוּ שְׁעָנִין הַמִּסִּירוֹת נֶפֶשׁ הִיא תְּכוּנָה
שֶׁל מַלְכוּת בֵּית דְּוֹד. וְכִפִּי שְׁמַצִּינוּ בְּגַמְרָא
שָׁם: כְּשֶׁבִקֵּשׁ טוֹרֵינּוֹס לְהָרַג אֶת
לוּלְיָאנוֹס, וְאֶת פְּפוֹס אָחִיו
בְּלוֹדְקִיא [לוֹד], אָמַר לְהֵם, אִם
מַעֲמוֹ שֶׁל חֲנַנְיָה מִישָׂאֵל וְעִזְרִיָּה
אַתֶּם, יָבֵא אֱלֹהֵיכֶם וַיִּצִילְכֶם מִיָּדִי,
כְּדָרְךָ שֶׁהֲצִיל לְחַנְנְיָה מִישָׂאֵל
וְעִזְרִיָּה מִיַּד נְבוּכַדְנֶאֶצַּר. אָמְרוּ לוֹ,
חֲנַנְיָה, מִישָׂאֵל וְעִזְרִיָּה צַדִּיקִים
גְּמוּרִים הָיוּ, וְרֵאוּיָן לַעֲשׂוֹת לְהֵם
נִס, וְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר מֶלֶךְ הַגּוֹן הָיָה
וְרֵאוּיָ לַעֲשׂוֹת נִס עַל יָדוֹ. וְאוֹתוֹ
רְשָׁע הִדְיוּט הוּא וְאֵינּוּ רֵאוּיָ לַעֲשׂוֹת
נִס עַל יָדוֹ, וְאַנְחָנוּ נִתְחַיְבָנוּ כְּלִיָּה

לְמָקוֹם, וְאִם אֵין אֶתְהָ הוֹרְגָנוּ,
הַרְבֵּה הוֹרְגִים יֵשׁ בְּיַד הַמָּקוֹם הַרְבֵּה
דְּבַיִם יֵשׁ, הַרְבֵּה אַרְיֹת יֵשׁ, הַרְבֵּה
נְמָרִים יֵשׁ, שְׁפוּגְעִין בְּנוּ, וְלֹא מְסָרְנוּ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיָדְךָ, אֵלּא
שְׁעַתִּיד לְפָרַע דְּמִינוּ מִיָּדְךָ. אַף עַל פִּי
כֹּן הָרַגְם מִיָּד. אָמְרוּ, לֹא זָזוּ מִשָּׁם,
עַד שֶׁבֵּאתָה דִּינְפְּלִי מְרוּמֵי וּפְצָעוּ אֶת
מַחוּ בְּגִזְרִין. וְכֹן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר סד,
י) שְׁפָפוֹס הָיָה אֶחָד הַמְּמַנִּים לְבָנוֹת אֶת
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהַקְשָׁה הַרַה"ג ר' אֶפְרַיִם
צֶלְעַר שְׁלִיט"א מְדוּעַ אָמַר פְּפוֹס אוֹי לִי
שְׁנַתְּפִסְתִּי עַל דְּבָרִים בְּטָלִים, הָרִי הוּא
נִתְפַס עַל הַצֶּלֶת נְפֻשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבָאָר עַל
פִּי הַגְּמְרָא (מגילה יז.) אָמַר רַב יוֹסֵף,
גְּדוֹל תַּלְמוּד תוֹרָה יוֹתֵר מִהַצֶּלֶת
נְפֻשׁוֹת. וְלִכְּוֹן בְּיַחַס לְתוֹרָה שֶׁל רַבִּי
עֲקִיבָא אוֹי לִי.

וְלִכְּוֹן הַמְשִׁיל לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא מְשַׁל עִם
הַדְּגִים שְׁבִיִם, לְרַמֵּז לוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּג
מְזַרְע דְּוֹד, וְעֲלִיו לְהַתְּנַהֵג כְּדָג. וְכֹן פְּפוֹס
בְּוֹן יְהוּדָה בְּגִימְטְרִיא חֲרִיץ אוֹ שְׂדֵה
הַמִּסְמָלִים אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. וְכֹן
אוֹתִיּוֹת סו"ף הַמִּסְמָלִים אֶת סְפִירַת
הַמְּלָכוֹת מְרַמְזִים בְּפָפוֹס בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת.
אוֹ סוּף פ' הַמְרַמֵּז לְחַבּוּר הַמְּלָכוֹת
לְשְׁמִינֵי, הַסּוּד שֶׁל דְּוֹד בְּוֹן יֵשׁ. וְכֹן פְּפוֹ"ס
ר"ת הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית לט, א) "וַיִּקְנֶהוּ
פּוֹטִיפַר סְרִיס פְּרַעֲהוֹ". וּבָאֲרָנוּ שְׁפוֹטִיפַר

בג'מטריא שם שפ"ו, כי הוא שייך לקלפת עשיו שמלבישה על ציון, וכבכול הוא מחפש נשמות ששיכות לפפוס כדי לפגם אותן. וכפי שמצינו בגמרא (סוטה יג:) "ויקנהו פוטיפר סריס פרעה" אמר רב שקנאו לעצמו בא גבריאל וסרסו. ומבאר רש"י שקנאו לעצמו למשכב זכור מתוך יפיו. וכן הכתוב (בראשית לט, כא) "שר בית הסהר" ר"ת בג'מטריא פפוס בן יהודה, או חריץ. כי פוטיפר שם את יוסף בבור בבית הסהר כדי שהיסוד נוקבא דקלפה יקבל יניקה מיוסף היסוד דקדשה. כמובא בלק"ת להאריז"ל (פ' משפטים ע' קנד) שהיסוד נוקבא דקלפה נקרא בור. וכן מצינו בזהר (וירא קיב:) שמצרים היא בבחינת בור עמק. וכן מובא ברבנו בחיי על הכתוב (משלי כג, כז) "כי שוחה עמקה זונה" שהזנות היא בבחינת בור. וכן פנדירא הגוי הנואף שהוליד את יש"ו, בג'מטריא צנור המסמל את היסוד שבמלכות. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שפנדירא אותיות פ"ר אדנ"י, היינו שפגם את הארת הפ"ר דינים שיש במלכות ששיכת לשם אדנ"י. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבונג שליט"א שרבי עקיבא נולד באותה שנה בה נולד אותו האיש, והוא בג'מטריא נוצרים.

וכן מצינו בגמרא שפפוס היה מקפיד מאד בעניני צניעות. (גיטין צ.) תנאי היה רבי מאיר אומר, כשם שהדעות במאכל כך דעות בנשים, יש לה אדם שזבוב נופל לתוך פוסו וזורקו, ואינו שותהו, וזו היא מדת פפוס בן יהודה שהיה נועל בפני אשתו ויוצא. ומשום כך זנתה אשתו תחתיו, שהיה סוגר עליה יותר מדי, כמובא ברש"י שם פפוס בן יהודה בעלה של מרים מגדלא נשיא היה, וכשיוצא מביתו לשוק נועל דלת בפניה שלא תדבר לכל אדם, ומדה שאינה הוגנת היא זו שמתוך כך איבה נכנסת ביניהם ומזנה תחתיו. וכפי שמובא בתוספות (חגיגה ד: ד"ה הוה) שמרים זנתה תחת בעלה ומהזנות נולד אותו האיש. ורואים כאן דבר פלא שאף על פי שבעלה פפוס היה מחמיר גדול בעניני צניעות, עד שנעל את אשתו בביתו, הוא נתן לה להתפרנס מקליעת שער נשים, כפי שהגמרא אומרת ששמה היה מרים מגדלא נשיא. ומבאר על פי דברינו במאמר 'צניעות האשה' שהתקשטות האשה לבעלה היא מצוה, והיא חלק מהצניעות. וכן מצינו בגמרא (חגיגה ד:) שבזמן מיתתה של מרים מגדלא נשיא טעה מלאך המות והרג בתחלה את מרים המגדלת ולדים קטנים, במקום מרים הקולעת שער נשים. ונראה שיש

זָכַר כְּבִיכּוֹל נִגְלָה הַקַּב"ה עַל סוּס
זָכַר, שֶׁנֶּאֱמַר "דִּרְכַת בָּיִם סוּסִיךְ",
רָכַב פָּרְעָה עַל סוּס נִקְבָּה שִׁיכּוֹלָה
לְסַבֵּל טֶרַח הַדֶּרֶךְ וְלָרוּץ אֲרַח יוֹתֵר
מִזָּכַר, כְּבִיכּוֹל נִגְלָה הַקַּב"ה עַל סוּס
נִקְבָּה שֶׁנֶּאֱמַר "לְסִסְתִּי בְּרִכְבִּי
פָּרְעָה". אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא דִּיִּיד
פְּפוּס וְכוּ'. דִּרְשׁ פְּפוּס "וְהוּא כְּאֶחָד
מִי יִשְׁיבְנוּ וְנִפְשׂוּ אֹתָהּ וַיַּעַשׂ", דִּן
יְחִידִי לְכָל בָּאֵי הָעוֹלָם וְאִין מִי יִשְׁיב
עַל דְּבָרָיו. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא דִּיִּיד
פְּפוּס וְכוּ'. דִּרְשׁ רַבִּי פְּפוּס "הֵן
הָאָדָם הִיָּה כְּאֶחָד מִמְּנוּ" כְּאֶחָד
מִמְּלֶאכֵי הַשָּׁרָת. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא
דִּיִּיד פְּפוּס וְכוּ'. דִּרְשׁ רַבִּי פְּפוּס
"וַיִּמְירוּ אֶת כְּבוֹדָם בְּתַבְנִית שׁוֹר
אֲכַל עֵשֶׂב" שׁוֹמֵעַ אָנִי בְּשׁוֹר שֶׁל
מַעֲלָה תִלְמוּד לֹמַר אֲכַל עֵשֶׂב. אָמַר
לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא דִּיִּיד פְּפוּס. וְנִרְאָה
דְּלָכֵן רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמַר לוֹ כֹּל פַּעַם דִּיִּיד
פְּפוּס, כִּי דִּיִּיד בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְהוּא רַמְזָה
לוֹ שֶׁדַּבְּרֵי הַתּוֹרָה שְׁלוֹ הֵם לְפִי שֶׁרֶשׁ
נִשְׁמָתוֹ מֵהִיסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁהוּא בְּחִינַת
דָּם כְּדִלְקָמֵן, וְלָכֵן אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא
דִּיִּיד פְּפוּס, הֵיִינוּ עֲצוּר עֲכָשׁוּ, וְאֵל
תִּמְשִׁיךְ עִם חֲדוּשִׁים אֱלוֹ, כִּי חֲדוּשִׁים אֱלוֹ
שִׁיכִים לְעֵתִיד לְבָא, לְזִמְנֵי הַסּוּף שֶׁשִּׁיךְ
לְשֶׁרֶשׁ פְּפוּס, וְטֶרַם הִגִּיעַ הַזְּמַן לְאִמְרָם.
וְלָכֵן פְּפוּס דֹּרֵשׁ עַל סוּס נִקְבָּה שֶׁהִיא
יוֹתֵר טוֹבָה מֵהַזָּכַר. וְעַל מִדַּת הַדִּין שֶׁל

כָּאֵן רַמְזָה שְׁמַרְיָם הַקּוֹלְעַת שְׁעַר נְשִׁים
גוֹרְמַת שְׁיָבְאוּ יְלָדִים לְעוֹלָם, וְהִיא
בְּבַחֲיַנַת מַרְיָם הַמְּגַדֶּלֶת יְלָדִים קְטָנִים. וְכֵן
פְּפוּס מְרַמֵּז בְּשִׁמוֹ עַל הַתְּעַסְקוֹת
וּפְסָפוּס בְּשִׁעְרוֹת, כְּמוֹבָא בְּמִשְׁנָה (נִזִּיר
מב.) נִזִּיר חוֹפֵף וּמְפַסֵּס [בְּשִׁעְרוֹ]. וְכֵן
פְּפוּס הוּא מְלִשׁוֹן הַפְּסֵד, וְכִלְשׁוֹן הָעַם,
פְּסָפוּס, שְׂאֵם אֲשֶׁתוֹ לֹא הִיָּתָה מְזֻנָּה הִיָּה
מוֹלִיד אֶת הַנְּשִׂמָה בְּצַד הַקְּדוּשָׁה, וּמוֹנֵעַ
אֶת הַחֲרָבֵן הַגְּדוֹל. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שְׁבֵת
צה.) שֶׁקּוֹלְעַת שְׁעַר נִקְרָאת בְּנֵאִית. וּמִי
שֶׁקּוֹלֵעַ שְׁעַר בְּשֵׁבֶת חִיב מְשׁוּם מְלֶאכֶת
בוֹנָה. וְרוֹאִים שֶׁהַעֲנִין קָשׁוּר עִם סְפִירַת
הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַת בְּנִין.

וְנִרְאָה דְּלָכֵן פְּפוּס הִיָּה מְקָרֵב לְרַבִּי
עֲקִיבָא, כִּי הוּא הִיָּה מְשַׁרְשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד,
וְרַבִּי עֲקִיבָא הִיָּה מְשַׁרְשׁ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף,
כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'פְּרִי צְדִיק' (ל"ג בעוֹמֵר א)
נִקְרָא עֲקִיבָא בֶּן יוֹסֵף שֶׁהִיָּה כְּמוֹ
מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר
הַדּוֹרוֹת' פְּפוּס בֶּן יְהוּדָה חָכֵם גְּדוֹל
בְּבְרִיַתָא, וְהִיָּה טוֹב לְיִשְׂרָאֵל
בְּעִבּוּרוֹ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵּי אֶרֶץ'
בְּשֵׁם מְדַרְשׁ שֶׁלְּפָנָי שֶׁהַתַּחְתָּנָה רַחֵל בְּתוֹ
שֶׁל כְּלָבָא שְׁבוּעַ עִם רַבִּי עֲקִיבָא, דְּבַר לֵה
שְׁדוּךְ עִם פְּפוּס בֶּן יְהוּדָה. וְכֵן מְצִינוּ
בְּמִדְרָשׁ כְּמָה עֲנִינִים בְּהֵם דְּנֵוּ פְּפוּס וְרַבִּי
עֲקִיבָא, וְרוֹאִים שֶׁהִיָּה אָדָם גְּדוֹל בְּתוֹרָה:
(מְכִילְתָא בְּשַׁלַּח ו) דִּרְשׁ פְּפוּס "לְסִסְתִּי
בְּרִכְבִּי פָּרְעָה", רָכַב פָּרְעָה עַל סוּס

הקב"ה, כיון שהמלכות היא דין. וכן הוא מפליג בשבחו של אדם הראשון שהיה כמלאכי השרת, כי הוא שיך לשרש נשמת אדם הראשון, שהוא ר"ת אדם דוד משיח. וכן דרש על חטא העגל שפגמו את היסוד שבמלכות בהריגת חור כדלקמן. וכפי שמובא מהאדמו"ר ר' יואל מסטמאר זצוק"ל בספר 'על הגאולה ועל התמורה' שמבסס על מדרש חז"ל (רות רבה ז, יב) "וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר", רבי חנינא פתר קרא בישראל לשעבר היו מקלסין על הגאולה שנאמר "זה אלי ואנוהו", ועכשו על התמורה שנאמר "וימירו את כבודם בתבנית שור אכל עשב" אין לה מגול ומשקץ ומשנה פשור בשעה שאוכל עשב. ומבאר שם באריכות שכל סוד עכוב הגאולה הוא במדרש הזה שהמירו את הגאולה "בתבנית שור אכל עשב" כמו בחטא העגל.

ובענין הסוסים בקריעת ים סוף מצינו נסח אחר במדרש (שמו"ר כג, יד) "לססתי ברכבי פרעה דמיתיק רעיתי", דרש רבי פפוס מהו "דמיתיק רעיתי", שנדמו גלי הים לסוסיות נקבות, ומצרים הרשעים לסוסים זכרים מזהמין, והיו רצים אחריהם עד שנשתקעו בים, שנאמר "סוס ולכבו רמה בים", והיה המצרי אומר

לסוסו אתמול הייתי מושקך להשקותך מים ולא היית בא אחרי, עכשו אתה בא לשקעני בים, והיה הסוס אומר לו "רמה בים", ראה מה בים רומז של עולם אני רואה בים. וכאן רואים שרבי פפוס מלמד על בחינת יסוד נוקבא שהטביעה את המצרים בים.

בענין מדת הדין מצינו נסח אחר במדרש (תנחומא שמות יח) דרש רבי פפוס לפי שהוא יחיד בעולם ואין מי שימחה בידו, כל מה שרוצה לעשות עושה "ונפשו אותה ויעש". אמר לו רבי עקיבא חידך פפוס אין דורשין כן, כשם שנושאין ונותנין בהלכה למטן כך נושאין ונותנין בהלכה למעלן והכל במשפט, והקב"ה נושא ונותן במשפט ואומר היאך יצא משפט פלוני, והם אומרים כך וכך יצא, והקב"ה מסכים עמהן, ומה הוא "והוא באחד ומי ישיבנו", שמשנגמר הדין הקב"ה נכנס למקום שאין להם רשות לכנס וחותם את הדין. ונראה שאין כאן מחלקת בין פפוס לרבי עקיבא בעצם הדרשא, רק על צורת הדרשא, שהרי גם רבי עקיבא מסכים שבסוף הקב"ה נכנס למקום שאין רשות לאף אחד לכנס, וחותם יחידי את הדין, ורק רמז לפפוס שהוא הולך ישר

לסוף, לפי שרש נשמתו מהמלכות שהיא בחינת סוף כדלעיל, אבל צריך לצנן גם את התהליך שיש דיון בבית דין של מעלה וכו', ולא ללכת ישר לסוף.

היסוד שבמלכות בבחינת דם.

וביתר עמק, נראה לבאר את מה שהבאנו מהזהר (תזריע נא.) שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב**, ובבחינת **אדמוני**. ומדוע **עשיו** בגימטריא **דוד בן ישי**. [שפ"ו]. ומדוע **משיח** בגימטריא **נחש**. על פי מה שמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' פו) ש'יסוד האשה הוא בחינת אחרים של שם אה"ה שמספרו **ד"ם**. ובארנו במאמר 'חשמל דם' ש'יסוד האשה הוא בבחינת **דם**. דיסוד האשה משפיע **דם לדה ודם נדה**. וכן הבנים שבאים מיסוד האשה, מובא בגמרא (כתובות י:) **תנא משום רבי מאיר כל אשה שדמיה מרבין בניה מרבים**. וכן **ילד** בגימטריא **דם**. וכן חלב האם שהאשה משפיעה בא מדם היסוד שלה שנהפך לחלב. וכן מצינו בגמרא (שבת קנב.) **אשה פיה מלא דם והכל רצין אחריה**. וכן אותיות המלה **דם** מסמלות את המלכות. וכן **אב אם** בגימטריא **דם**, דהחבור של אב ואם הוא דרך יסוד האשה שהוא בבחינת דם. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' ששמות יסוד האשה, פרוזדור **חדר** ר"ת

בגימטריא **ב' פעמים ד"ם**. ומובא ב'שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' רלא) שביסוד האשה יש שתי דלתות ושני צירים, [כמו שמצינו בלדת אשה צירי לדה], הציר הוא בחינת האות **ש'**, **ציר** בגימטריא **ש'**, והדלתות הן בחינת האות **דל"ת**, וביתר הם אותיות **ש' ד'**, של השם **שדי** ויסוד האיש מובא בזהר (פנחס רטו:) שהוא בחינת האות **י'**. ורואים שביסוד האשה יש לנחש אחיזה, דהסטרוא אחרא הוא בחינת **שד**. וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שחצי חדש האשה טמאה נדה ואסורה לבעלה בגלל אחיזת החיצונים במקום הזה. וכן מובא בספר 'הלקוטים' להאריז"ל (חוקת ע' הנד) **ששדי ודם** בגימטריא **נחש**, דהבחינה של שדי ודם, היא המקום של יסוד הנוקבא, ולכן הוא בגימטריא **נחש**, כי שם אחיזת הנחש ביותר. וכן **שד** בגימטריא **חרוץ** המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל. ולכן עשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב** ובבחינת **אדמוני**. ועשיו בגימטריא **דוד בן ישי**. [שפ"ו]. ומשיח בגימטריא **נחש**, כי שרש דוד ומשיח במקום הזה, בו יש לנחש אחיזה. וכפי שהבאנו מהזהר שלמקום הזה יש שני צדדים, **זהר הזהב**, ו**פסלת הזהב**, אחד של קדשה ואחד של סטרוא אחרא. במקום הזה לא עושים ברית מילה, ולא מוציאים את הקלפה. [**שד** בגימטריא **ערלה**]. וכפי

שְׁמִצִּינוּ בַּמִּדְרָשׁ (תדבא"ז כב) **אוֹתוֹ מְקוֹם**
הִיא מְלַכְלַכְתָּ וּמְטַנְנַת מְכַל
הָאֲבָרִים וְאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה
לְהַרְיֵחַ רִיחָה. וְצִיּוֹן בְּגִימְטְרִיא טִינוּף].
וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (נדרים כ.) **אָמַר רַבִּי**
יֹחָנָן בֶּן דְּהַבַּאי, אֲרַבְעָה דְּבָרִים
סָחוּ לִי מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת, וְכוּ', אֱלֹמִים
מִפְּנֵי מָה הַוְיָן, מִפְּנֵי שְׁמַנְשָׁקִים עַל
אוֹתוֹ מְקוֹם. סוּמִין מִפְּנֵי מָה הַוְיָן,
מִפְּנֵי שְׁמִסְתַּכְלִים בְּאוֹתוֹ מְקוֹם.
וְרוֹאִים כְּאִן גַּם אֶת שְׂרַשׁ הָעוֹרִים
שֶׁהֶפְגַּם קָשׁוּר לְמְקוֹם זֶה. וְכַפִּי שֶׁהֵבֵאנוּ
לְעֵיל שֶׁהָעוֹרִים וְהַפְּסָחִים שֵׁיכִים
לְקַלְפָּה שֶׁבְּמְקוֹם הַזֶּה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר
הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (שופטים ע' שסב)
שֶׁהַכְּתוּב "לִפְתַּח חֲטָאת רַבִּי" ר"ת רַח"ל
הַמְּסַמְלֵת אֶת סְפִירַת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא
הַנִּקְבָּה הַכְּלָלִית שֶׁהַחִיצוֹנִים אוֹחֲזִים בָּהּ.
וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּרַח"ל מְרַמְזֵת בְּהַפּוּדָה
אוֹתִיּוֹת לְרַמֵּז שֶׁבְּפִתַּח הַזֶּה הִיא נִהְפָּכֶת
מִטוֹב לְרָע. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (יומא כ.)
שֶׁהַקַּב"ה מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַבוֹעֲעִים
בְּעִילוֹת אֲסוּרוֹת עַל יְדֵי פְּסוּק זֶה, וְרוֹאִים
שֶׁפְּסוּק זֶה מְרַמֵּז עַל הַיֵּצֵר הָרָע שֶׁל
תְּשׁוּמִישׁ. וְכֵן רוֹאִים מִהַמִּדְרָשׁ שֶׁהֵבֵאנוּ
שֶׁהַשֵּׁתִלְשֵׁל בְּחַז"ל הַשֵּׁם שֶׁל הַיְסוּד
שֶׁבְּמַלְכוּת **אוֹתוֹ מְקוֹם**. וְזֶה דוּמָה לְשֵׁם
שֶׁהַשֵּׁתִלְשֵׁל עַל **אוֹתוֹ הָאִישׁ שֵׁיוֹגֵק**
מִמְקוֹם זֶה. וְהוֹסִיף הַרַח"ג ר' אַבְרָהָם
פְּלִדְמָן שְׁלִיט"א שֶׁהָאִישׁ אוֹתִיּוֹת **אִישָׁה**.

[וּבְגִימְטְרִיא יֵשׁוּ]. וְכֵן שֵׁם שֶׁפ"ו מְרַמֵּז
בְּנַחֲשׁ הַשְּׁפִיפּוֹן, שֶׁהוּא הַנוֹקְבָא שֶׁל
הַנַּחֲשׁ שֶׁהִיא הַתַּחְתּוֹנָה בְּיוֹתֵר, כְּמוּבָא
בְּפְרוּשׁ ה'מְתוּק מִדְּבַשׁ' עַל הַזֶּהָר (ויחי
רמג:). וְכֵן שֶׁבֵט דָּן נִמְשָׁל לְשִׁפּוֹן, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (בראשית מט, יז) **"יְהִי דָן נַחֲשׁ**
עָלַי דָּרָךְ שְׁפִיפּוֹן עָלַי אֲרַח". וּמְצִינוּ
בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט ויחי קס.) **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד**
שִׁיבָא מִשְׁנֵי שְׁבַטִים, אָבִיו מִיְהוּדָה
וְאָמוּ מִדָּן.

וְכֵן מוּבָא בְּשִׁעַר הַפְּסוּקִים' לְהָאֲרִיז"ל
(תהילים רסא) **"הַנּוֹתָן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים**
הַפּוֹצֵה אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מִחֶרֶב רָעָה".
יִתְבָּאָר בְּמָה שֶׁבְּאֲרָנוּ הַפְּסוּק
"הַנּוֹתָן בַּיָּם דָּרָךְ וּבַמַּיִם עֲזִים
נִתִּיבָה", כִּי הַקְּלָפוֹת הַנִּקְרָאוֹת חֶרֶב
רָעָה, הֵנָּה הֵם סְמוּכִים וְקִרוּבִים
לְמַדַּת הַמַּלְכוּת, אֲשֶׁר בָּהּ נִשְׂרַשׁ דָּוִד
הַמְּלֹךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְאָמַר, כִּי עִם
הַיּוֹת הַחֶרֶב רָעָה הַנִּזְכָּר, סְמוּכָה
לְשִׂרְשׁוֹ, עִם כָּל זֶה מְצִילוֹ מִמָּנָה.

וְכֵן נִרְאֶה שֶׁהַשֵּׁתִלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שְׁפִירוֹת
הַחֶרֶף שֶׁהֵם בְּבַחֲיִנַת זְכָר, קְלִפְתָּם עֲבָה
וְנִזְרָקֶת בְּבַחֲיִנַת בְּרִית מִלָּה. דְּקַלְפַּת
הַפְּרִי הִיא בְּבַחֲיִנַת הָעֶרְלָה שֶׁמִּתְלַבֶּשֶׁת עַל
הַפְּרִי. כְּמוּבָא בַּמִּדְרָשׁ (ב"ר מו, א) **אָמַר רַב**
יִדְּוֹן מָה הַתְּאֲנָה הַזֹּאת אִין לָהּ
פְּסֻלַת אֶלָּא עֲקָצָה בְּלִבָּד, הָעֶבֶר
אוֹתוֹ וּבִטְל הַמוּם, כֶּף אָמַר הַקַּב"ה

לְאִבְרָהִם אֵין בְּךָ פְּסֻלַת אֱלֹא
הַעֲרֵלָה, הַעֲבֵר אוֹתָהּ וּבְטֵל הַמוֹם,
”הַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תַמִּים”.
בַּלְקָ”ת לְהֶאֱרִיז”ל (תהילים ע’ שמא) פָּרִי
שֶׁהוּא הַמִּחַ מִלְגִּיו, וְהַקְלָפָה חוֹפֵף
עָלָיו מִבְּחוּץ. וּמֵאִדָּךְ פְּרוֹת הַקֵּץ שֶׁהֵם
בְּבַחֲיִנַת נוֹקְבָא, קִלְפֵתָם דְּקָה וְנִיאָכְלַת,
לְרַמֵּז שֶׁבְּנוֹקְבָא אֵין מְסִירִים אֶת הַקְלָפוֹת.
כְּפִי שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁבִּיסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת לֹא
עוֹשִׂים בְּרִית מִלָּה. וְכֵן רוֹאִים בְּפָרִי
הַתְּפוּחַ שֶׁנֶּאֱכָל יַחַד עִם קִלְפּוֹתָו. וּבְאַרְנוֹ
בְּמֵאמֶר ‘חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב’ שֶׁפָּרִי הַתְּפוּחַ הוּא
בְּסוּד הַבֶּשֶׂר הַתְּפוּחַ שֶׁבִּיסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת.
בְּסוּד חֶקֶל תְּפוּחִין קִדִּישִׁין, וּבְסוּד
הַתְּפוּחַ שֶׁהָיָה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ.

וְכֵן מְצִינּוּ שְׂדֵם הוּא בְּבַחֲיִנַת אֵשׁ
הַמְּסַמֵּלֶת אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק
וְדוֹד, וּבִלְעָמַת זֶה, אֶת עֵשׂו. כַּמּוֹבָא
בְּמֵהֲרָ”ל (גְּבוּרוֹת הַשֵּׁם’ פֶּרֶק נז) הַדָּם הוּא
טֹבַע אֵשׁ. וְכֵן מוֹבָא בְּזֵהֶר (בְּשִׁלַּח מו:)
שֶׁדוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא בְּבַחֲיִנַת עַמּוּד הָאֵשׁ. וְכֵן
יְסוּד הָאֵשׁ בְּגִימְטְרִיא שִׁפְ”ו, שֶׁהוּא
הַמְּסַפֵּר שֶׁל הַמְּקוֹם הַזֶּה כְּדִלְעִיל. וְכֵן זֵהָב
הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה הוּא בְּבַחֲיִנַת
אֵשׁ, כַּמּוֹבָא בְּרַבְנּוּ בַחֲיִי (שְׁמוֹת כה, יח)
הַזֵּהָב מֵרָאָהוּ כְּמֵרָאָה אֵשׁ. וְכֵן הַמְּמוֹן
נִקְרָא בְּלִשׁוֹן חז”ל דְּמִים מִלִּשׁוֹן דָּם. כִּיּוֹן
שֶׁהַשְּׁפָעַת הַדְּמִים בְּאֵה דֶרֶךְ יְסוּד הַנוֹקְבָא
מִמַּלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁהוּא בְּחִינַת דָּם. וְכֵן

מְצִינּוּ בְּזֵהֶר (ויגש רז.) שֶׁדוֹד הוּא בְּבַחֲיִנַת
נֶפֶשׁ שֶׁהִיא דָּם. וְכֵן דָּוִד מֶלֶךְ ר”ת דָּ”ם.
וְכֵן כָּל מְקוֹם בְּנִ”ד שֶׁכְּתוּב ”לְדוֹד” אוֹ
”אֵל דָּוִד” בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְכֵן לוֹט
שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵא שְׂרָשׁ מַלְכוּת בֵּית דָּוִד,
בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְכֵן הַכְּתוּב (דְּבָרִים יב, כג)
”הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ” בְּגִימְטְרִיא מַלְכוּת.

וְכֵן שֵׁם שִׁפְ”ו מְרַמֵּז ב’ פְּעָמִים בְּכְתוּב
שֶׁאָמַר יְהוָה עַל בְּנִימִין, (בְּרֵאשִׁית מד, ל)
”וּנְפִשׁוֹ קִשְׁוֵרָה בְּנִפְשׁוֹ”. דְּבְנִימִין הוּא
בְּבַחֲיִנַת עֲטֵרָה שֶׁבִּיסוּד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַיהוָה,
וְיְהוָה וּבְנִימִין מִתְחַבְּרִים בִּיסוּד
שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת נֶפֶשׁ, וּבְבַחֲיִנַת
שֵׁם שִׁפְ”ו. וְכֵן לְבְנִימִין הָיָה בֵּן שְׁפּוֹפִם
כְּכְתוּב (בְּמִדְבָר כו, לו) ”לְשִׁפּוֹפִם
מִשְׁפַּחַת הַשּׁוֹפָמִי”. וְכְּפִי שֶׁבְּאַרְנוֹ
בְּמֵאמֶר ‘חֲשַׁמֵּל אוֹת’ שֶׁמִּלְחָמַת יוֹסֵף
וְיְהוָה הִיָּתָה עַל בְּנִימִין, וְיוֹסֵף צִוָּה לְשִׁים
אֶת הַגְּבִיעַ בְּאִמְתַּחַת בְּנִימִין, וְשִׂאֵת
תְּהִיָּה הַסִּבָּה לְקַחְתּוֹ לְעֶבֶד, דְּמוֹבָא בְּשֵׁם
הַצֶּמַח צֶדֶק שֶׁ”הַגְּבִיעַ” שֶׁל יוֹסֵף מְסַמֵּל
כַּד גְּדוּל בְּבַחֲיִנַת יְסוּד, שֶׁמוֹזֵג לְמַלְכוּת,
שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת ”כּוֹס”, וְכִיּוֹן שֶׁהַשְּׁפָעַת
יוֹסֵף הַגְּבִיעַ, לְדוֹד הַכּוֹס, נְעִשִׂית דֶּרֶךְ
בְּנִימִין הַעֲטֵרָה שֶׁבִּיסוּד, לְכֵן צִוָּה יוֹסֵף
לְשִׁים אֶת הַגְּבִיעַ בְּאִמְתַּחַת בְּנִימִין לְסַמֵּל
שֶׁהִיֹּת שֶׁבְּנִימִין מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אֶת הַשְּׁפָעַת
הַגְּבִיעַ, לְכֵן הוּא צְרִיךְ לְהִיֹּת הַעֶבֶד שְׁלוֹ.
וְיְהוָה עָנָה לוֹ: נָכוֹן שִׁיּוֹסֵף קִשְׁוֵר
לְבְנִימִין מִבְּחִינַת רִוְחָנִית, שֶׁבְּנִימִין מְקַבֵּל

היכן מצאתיו בסדום, וכן דוד המלך בגימטריא סדום וכן מובא בשם הרה"צ ר' חנא מקאלשיץ זי"ע שפסד"ם ר"ת סעדתא דדוד מלכא. וכשלוט נשבה אברהם יצא למלחמה להצילו בשביל דוד, והנצחון היה בדמשק, שמתחילה באותיות ד"ם. ומדמשק החזירו אותו לסדום להוליד את דוד. כמו שכתוב (בראשית יד, טו) "ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויכסו וירדפו עד חובה אשר משמאל לדמשק". והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שמש"ח בא"ת ב"ש בגימטריא בסדו"ם.

ועוד נראה לבאר מדוע המלחמה והנצחון להחזיר את נשמת דוד היו בדמשק, כי שם נמצאת הקלפה שיונקת מציון וירושלים, כמובא בלקוטי תורה להאריז"ל (זכריה שכח) ירושלים וציון הם רומזים ליסוד ומלכות, ומלכות דאמא היוצאת ללאה נגד סוריא בסוד דמשק. וכן דמשק גימטריא מד"ת בסוד ד' אלפין דלאה והיא קשר של תפלין והם בסוד דמשק שתהיה רחובה של ירושלים כי כן היא משוכה ברצועות מד' של תפלין לקשר שבאחור. ורואים שדמשק היא בחינת לאה שמורידה את שפע הקדשה שיונקת מציון וירושלים, לקלפות. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (לד

ממנו את השפע כשהוא רוחני קודם שהופך לגשמי, אבל יהודה המסמל את המלכות שנמצאת למטה בעולם הגשמי, קשור מבחינה גשמית "ונפשו קשורה בנפשו", בבחינת נפש, שהיא הדרגה התחתונה שלמטה. ואם חס ושלום לא יהיה לו את בנימין עלול לקרות אסון עד כדי מיתה, "כי אין הנער ומת". אף על פי שהכתוב מדבר על נפשו של יעקב שקשורה עם בנימין, כיון שיהודה אמר את זה הוא רמז בזה שנפשו שלו גם קשורה בבנימין. וכן מש"ח נרמז בכתוב שם, "לאחרים משפחת האחרים, לשפופם משפחת השופים" בדלוג הפוך של ה' אותיות.

וזה לשון ה'לקוטי הש"ס' להאריז"ל (סנהדרין) דע כי דוד המלך ע"ה היה מצד הנוקבא, ולכן היה אדמוני, וזה שאמר הכתוב "אשר מנעני מבוא בדמים", כי הוא יהיה בא מן הב' דמים אשר בנוקבא שהוא דם טהור ודם טמא. היינו שאם חס ושלום דוד היה חוטא, היה מתקשר עם שני הדמים שביסוד שבמלכות. ובזכות שנצל מהחטא, הוא נצל מההתקשרות עם הדם הטמא שביסוד המלכות ששם אחיזת הקלפות כדלעיל.

וכן דם נרמז בתבת סדום, ששם שרש דוד המלך, כמובא במדרש (ב"ר מא, ד) אמר רבי יצחק "מצאתי דוד עבדי"

לד) "כי את זה לעמת זה", ונגד מקדש יש קלפה נקראת דמשק אותיות מקדש. ולכן דמשק אותיות דם ק"ש, כי היא לוקחת את השפע מהדם שבציון ומעבירה לעשו שהוא בבחינת קש. כמו שכתוב "ובית עשו לקש". וכן קש בגימטריא ארבע מאות כמנין ארבע מאות איש של עשו. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שק"ש ר"ת קו שמאל, שהוא הקו של עשו. וכן כתב רש"י (בראשית כה, כז) שעשו שאל את אביו האיד מעשרין את התבן שהוא קש. ולכן הגאלה העתידה תלויה בנפילת דמשק, כמובא במדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין' מדרש רשב"י עמוד 556) וזה לה האות כשאתה רואה שנפל נירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בני מזרח, [ישמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל. כי נפילת דמשק היא חלק מתקון ציון שבזה תלויה הגאלה כדלעיל. וכן מובא בספר אמונת עתיד' שכ"ס חמשי המסמל את הגאלה העתידה, בגימטריא דמש"ק. וכפי שידוע שיש קשר הדוק בין סוריה לרוסיה שהן אותן אותיות, כי רוסיה היא אדם משרש עשו שיונקת מהקדשה בדרך דמשק. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין

שליט"א שסוריא מרמזת על יסורים, ששיכים ליסוד שבמלכות כדלעיל. וכן השתלשל בגשמיות מקום על יד דמשק ששמו חומס, ובערבית חמץ, ומבאר לדברינו כיון שסוריא היא הקלפה שמלבישה על בית המקדש, היא בבחינת חמץ שמלביש על אור המקדש שהוא בסוד מצה. כמו שכתוב (ויקרא ב, יא) "כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו". ומלבד שתי הלחם בעצרת וחלות תודה שהיו חמץ ולא הקטרו על המזבח, לא היה חמץ במקדש, דהמקדש הוא בבחינת מצה. וכן מצינו בגמרא (זבחים נו.) שרחב העזרה היה מאה שלשים וחמש אמות, וזה כמנין מצה. וכן הכתוב המדבר על בית המקדש (ישעי' ד, ה) "מכון הר ציון" ר"ת מצ"ה. מובא ב'רקנטי' (פ' במדבר) סוד שמירת המקדש מפני פחות החיצונים אשר סביבותיה שנגמר "כשושנה בין החוחים" וצריך לשמר שלא יפנסו לפנים. נראה דלכן הכתוב (שה"ש ב, ב) "כשושנה בין החוחים" ס"ת המ"ו, דעקר השמירה על המקדש היא מהמן ועמלק. וכן הכתוב (אסתר ז, ו) "המן הרע הזה" בגימטריא שפ"ו. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהמן בגימטריא כסא דוד, כיון שהוא הקלפה המלבישה על מלכות בית דוד.

כתוב (בראשית יט, ט) **"ולוט ישב בשער סדם"**, נראה דכינון שהתנוצץ אצל לוט אור המלכות, ונשמת המשיח היתה כלולה בו, לכן הוא ישב בשער העיר, דמקומו של המשיח הוא בשער העיר, כמובא בגמרא (סנהדרין צח.) **יטיב אפיתחא דקרתא**. וכן מובא שם שאותו היום מנוהו שופט עליהם, הואיל והתחיל להתנוצץ בו אור המלכות של המשיח, שעליו כתוב (מיכה ד, ג) **"ושפט בין עמים רבים"**. לכן מנוהו לשופט ומלך עליהם. וכן שם שפ"ו מרמז בכתוב (בראשית יט, ט) **"ויאמרו האחד בא לגור וישפט שפוט"**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם חריטון שליט"א שגם אצל בעז כשהתנוצץ אצלו אור המלכות כתוב (רות ד, א) **"ובעז עלה השער וישב שם"**.

היסוד שבמלכות בבחינת

משקוף

מצינו בגמרא (נדה יב.) **משל לשמש ועד שעומדים בצד המשקוף**. ורואים שהיסוד שבמלכות נמשל למשקוף הדלת. וכפי שבארנו שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת דלת. וכן שם שפ"ו נרמז במשקוף.

נראה דלכן צנה ה' (שמות יב, ז) לשים את דם הפסח **"על המשקוף"**. דמשקוף הוא בחינת דם המסמל את היסוד

שבמלכות. וכן מצינו ברש"י (ויקרא כו, לו) **משקוף מקום חבטת הדלת, וכן תרגומו של חבורה משקופי**. ורואים שמשקוף הוא לשון של חבטה וחבורה. ומבאר לדברינו שמקום זה הוא מקום של יסורים כדלעיל. וכן מובא בשל"ה (פסחים) **שמשקוף הוא אותיות ש"ם קו"ף**. ומבאר לדברינו כיין שאות קו"ף מסמלת את הנחש, יש כאן רמז שביסוד שבמלכות יש אחיזה לנחש כדלעיל.

וכן **משקוף** בגימטריא **קן צפור**, ששם נמצא היכל המשיח. כמובא בזהר (שמות ז.) וכן מצינו בזהר קשר בין צפור למשקוף, (בלק קפד:) **"וירא בלק בן צפור וגו'". ר' שמעון אמר "וירא" מאי ראיך חמא, ראיך ודאי ממש, חמא במשקופא דחכמתא. "בן צפור", כמו שאמרו. אבל בן צפור ממש, שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור. לוקח צפור, מכשכש בעשב, מפריח באויר, עושה מעשים ולוחש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפייה, מצפצפת לפניו. ומכניסה בכלוב אחד. מקטר קטרת לפניה, ומודיעה לו כמה דברים. עושה כשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו. רואים שהיתה לבלק ראייה בחלוני**

לתת את הדם על שתי המזוזות והמשקוף, שיצילם בחצי הלילה, כמובא בַרְשׁ"י (שמות יב, ב) **"הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים"**, הַרְאָהוּ לְבַנְיָמִן בְּחֹדֶשׁ וְאָמַר לוֹ, כָּשֶׁהֱיִיחַ מִתְחַדֵּשׁ, יִהְיֶה לְךָ רֹאשׁ חֹדֶשׁ, לְרִמּוֹז לוֹ, שֶׁפָּעֵלָה זֶה הִיא בְּסוּד חֹדֶשׁ הַמְּלָכוֹת כְּמוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בא לט: עם פירוש 'מתוק מדבש') שְׂבִיִּצִיאת מִצְרַיִם הַתְּחִילָה הַמְּלָכוֹת לְהַאֲרִי, לְכֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִצְטוּוּ עַל קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ הַמְּתַקֵּן אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכֵן הַכְּתוּב (שם יא, ד) **"כְּחֻצַּת הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם"** ר"ת **בִּיא"ה**.

הִיְסוּד שְׂבִימְלָכוֹת בְּבַחֲיִנַת בָּאָר

או בור.

כְּתוּב (תהילים קלט, טו) **"לא נִכְחַד עֲצָמֵי מִמֶּנּוּ אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי בְּסִתְרֵי רִקְמָתִי בְּתַחְתִּיּוֹת אֲרָץ"**. וּבְרַד"ק שֵׁם **"רִקְמָתִי בְּתַחְתִּיּוֹת אֲרָץ"**, הוּא הַרְחָם שֶׁהוּא מְקוּם שֶׁפֶל וְאֶפֶל כְּמוֹ תַּחְתִּיּוֹת הָאֲרָץ. וְרֹאִים שֶׁיְסוּד הַמְּלָכוֹת הוּא מְקוּם שֶׁפֶל וְאֶפֶל, וְכֵן תַּחְתִּיּוֹת אֲרָץ מְרַמֵּז עַל הַגִּיהֶנֶם שֶׁקְשׁוּר לְמְקוּם הַזֶּה כְּדִלְעִיל. וְכֵן **"רִקְמָתִי בְּתַחְתִּיּוֹת אֲרָץ"** ר"ת **בָּא"ר** הַמְּסַמֵּל אֶת הִיְסוּד שְׂבִימְלָכוֹת שְׂבוּ נוֹצֵר הוֹלֵד כְּדִלְעִיל.

הַחֲכֵמָה בְּמִשְׁקוּפָא דְחֻכְמָתָא דְרַדְף בַּחֲיִנַת צְפוּר שְׁגֻרְמָה לוֹ לְרִצּוֹת לְקַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל. וְכֵן שֵׁם שֶׁפ"ו בְּגִימְטְרִיא צִיפּוּר. וְכֵן מְבַאֵר הַזֵּהָר (בלק קצח:) **אוֹתוֹ רִשְׁעֵי חָכֶם הָיָה וְרָאָה לְמַרְחוֹק, רָאָה אֶת דְּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁבָּא מֵרוֹת הַמוֹאָבִיָּה גְבוּר חֲזַק כְּאֲרִיָּה וְעוֹשֶׂה קְרִיבוֹת וּמְנַצֵּחַ אֶת מוֹאָב, אָמַר "עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי" מֵאֲתָנּוּ יֹצֵא לְכָלוֹת אֶת מוֹאָב.** רֹאִים שֶׁבֶלֶק רָאָה מֵאוֹתוֹ מִשְׁקוּף וְצְפוּר שֶׁיֹּצֵא מִמֶּנּוּ דְּוִד הַמֶּלֶךְ, וּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁיְכַלּוּ אֶת מוֹאָב.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בא מא.) שֶׁשְׁמוֹ אֶת הַדָּם עַל הַמְּשִׁקוּף וְהַמְּזוּזוֹת בְּצוּרַת הָאוֹת יו"ד הַמְּסַמֵּלֶת אֶת הַבְּרִית קֹדֶשׁ, וְכֵן מוֹבָא שֵׁם בְּפִרוּשׁ ה'מֵתוֹק מִדְּבַשׁ' שֶׁשְׁמוֹ עַל דָּם זֶה גַם מִדָּם הַמִּילָה. וְעַיִן בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיאֵל (שמות יב, יג) שֶׁעֲרְבוּ אֶת שְׁנֵי הַדָּמִים יַחַד. וְכֵן הַכְּתוּב (שם) **"וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַבְּתִיִּים"** מְרַמֵּז עַל אוֹת הַבְּרִית. וְכֵן מוֹבָא בְּרַבְנּוּ בְּחַיִי (שמות יב, כג) שֶׁהַד' כּוֹסוֹת בְּלִיל פֶּסַח הֵן כְּנִגְדַת הַד' מְקוּמוֹת שֶׁהָיָה הַדָּם לְאוֹת בְּמִצְרַיִם, הַמְּשִׁקוּף, שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְהַסֶּף. וְכּוֹס מְסַמֵּלֶת אֶת הִיְסוּד שְׂבִימְלָכוֹת. וְכֵן **שְׁתֵּי"ן** הַמְּסַמֵּלִים אֶת נִקְדַּת צִיּוֹן בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, מְרַמֵּזִים בְּכְתוּב (שם ז) **"וְנָתַנּוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמְּשִׁקוּף" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת.** וְכֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַרְאָה לְמִשָּׁה אֶת חֹדֶשׁ הַלְּבָנָה יַחַד עִם הַצְּוּי

בְּלֶקֶת לְהֶאֱרִיזׁ ל (פ' משפטים ע' קנד)
שֶׁהִיִּסוּד נִוְקְבָא דְקִלְפָּה נִקְרָא בּוֹר. וְכֵן
מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (עִירוּבִין יח.) שְׁבָאֵר יֵשׁ בּוֹ
נְבִיעֵת מִים מְשָׁל עֲצָמוֹ, וּבּוֹר לְפַעְמִים יֵשׁ
מִים וְלְפַעְמִים אֵין מִים, הֵיִינוּ רַק אִם
מְכַנְּסִים לוֹ מִבְּחוּץ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרִינוּ
שְׁבוֹר מְסַמֵּל אֶת הִיִּסוּד נִוְקְבָא דְקִלְפָּה
שְׂאִין לוֹ נְבִיעֵת מִים מְשָׁלוּ לְהַעֲלוֹת מִיַּן
נִוְקְבִין, וְיֵשׁ לוֹ לְפַעְמִים מִים שְׁמִכְנִיסִים
לוֹ מִבְּחוּץ מֵה שְׂיוֹנֵק מֵהִקְדָּשָׁה, וּבְאֵר
מְסַמֵּל אֶת הִיִּסוּד נִוְקְבָא דְקִדְשָׁה
שְׁתַּמִּיד מַעֲלָה מִיַּן נִוְקְבִין. וְכֵן מְצִינּוּ
בְּרַשׁׁי (שבת קמ: ד"ה כורא) שֶׁהִיִּסוּד הָאִשָּׁה
הוּא בְּבַחֲיִנַת בּוֹר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ
(תדבא"ז כה) **אֵין בּוֹר אֶלָּא גֵיהֶנָם.** וְכֵן
בו"ר ס"ת הַכְּתוּב (בראשית לו, ח) **"וַיִּשָׁב**
עֶשׂוֹ בְּהַר שְׁעִיר". וְכֵן ס"ת הַכְּתוּב הַמְדַבֵּר
עַל רִשְׁעַת הֶקְמֵן (אסתר ת, א) **"מִחֲשַׁבְתּוֹ**
אֲשֶׁר חֲשַׁב עַל הַיְּהוּדִים". וְכֵן מְצִינּוּ
שֶׁהִיִּנְיָם נִקְרָאִים **זָדִים** כְּמוֹבָא בְּנִסְחָ
הַתְּפִלָּה **'זָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרַתְךָ'**
זָדִים פְּרוּשׁוֹ **לְצִים** שְׁמִלְבָּשִׁים עַל
הַצָּחוּק דְקִדְשָׁה שְׁבָצִין כְּדַלְעִיל. וְכֵן
הַמְסַפֵּר הַמְסַתֵּתֵר בֵּין אוֹתִיּוֹת **בו"ר** הוּא
198 כְּמִנְיָן **צַח"ק,** וְכֵן **בו"ר** בְּא"ט ב"ח
חֲדָשׁ הַמְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת.

"לא תשחטו ביום אֶחָד" ס"ת

אָדו"ם.

וְכֵן **יָלַד** הוּא אוֹתִיּוֹת **דְּלֵי** דְכָשֶׁם שְׁדֵלֵי
מוֹצִיא שְׁפַע מֵהַבְּאֵר, כְּדֵי לְדַחַּ מוֹצִיאָה
שְׁפַע מֵהַבְּאֵר. וְכֵן מוֹבָא בְּרַד"ק (ישעי' נא,
א) שְׂרַחֵם הָאִשָּׁה נִמְשָׁל בְּפִסּוּק לְבוֹר. וְכֵן
בוֹר מְרַמֵּז בְּתַבַּת עֲבוֹר. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם
הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם מִיִּזְעֵלְס שְׁלִיט"א
שְׁבָאֵר שְׁבַע בְּגִימְטְרִיא **יֵצֵר הָרַע,**
וּבְאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שְׁבָאֵר שְׁבַע
הִיא הִיִּסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ
(תדבא"ז כב) שֶׁהִיִּסוּד הָאִשָּׁה נִקְרָא **קָבֵר,**
לְרַמֵּז שְׁחֵיִי אִישׁוֹת יוֹרְדִים לְמִקּוֹם הַקִּלְפָּה
שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת מוֹת. וְכֵן **קָבֵר** מְרַמֵּז
בְּכְתוּב (בראשית כח, י) **"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר**
שְׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" בְּדִלּוּג **שְׁבַע** אוֹתִיּוֹת.
וְכֵן מְצִינּוּ שְׁקִלְפַת יוֹן הִיא בְּסוּד הַבוֹר שֶׁל
הַגֵּיהֶנָם, כְּמוֹ שְׁכְּתוּב (תהלים מ, ג)
"וַיַּעֲלֵנִי מִבוֹר מַטִּיט הַיּוֹן,"
וּבְסִפְרָא 'נְהוֹרָא דְיוֹסְף' מְבָאֵר שֶׁזֶה הַסּוּד
שֶׁל קִלְפַת יוֹן. וּבְאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל
שׁוֹפֵר' שְׁצִיּוֹן אוֹתִיּוֹת **צ' יוֹן,** כִּי קִלְפַת יוֹן
מְלַבִּיֶּשֶׁה עַל הַתּוֹרָה שְׂיוֹצֵאת מִצִּיּוֹן. וְכֵן
כְּתוּב (זכריה ט, יג) **"וַעֲוֹרַרְתִּי בְּנִיךָ צִיּוֹן**
עַל בְּנִיךָ יוֹן". וְלָכֵן הַבוֹר שֶׁל הַגֵּיהֶנָם
הוּא בְּסוּד יוֹן, וְכֵן רוֹאִים שְׁקִלְפַת יוֹן לֹא
נִלְחָמָה בְּגוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רַק בְּנִשְׁמָה,
שְׂרָצוֹ לְהַחֲטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל וּלְהַפִּיל לְבוֹר
הַגֵּיהֶנָם שְׁשֵׁם שְׂרָשָׁם. וְכַפִּי שְׁבָאֵרְנוּ
בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שְׁבָאֵר מְסַמֵּל אֶת
הִיִּסוּד שְׁבַמְלָכוֹת דְקִדְשָׁה, וּבוֹר מְסַמֵּל
אֶת הִיִּסוּד שְׁבַמְלָכוֹת דְקִלְפָּה. וְכֵן מוֹבָא

מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (חולין עה:) שִׁטַּת רַבִּינָן
שְׁאִסוּר **"אֵתוּ וְאֵת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחַטּוּ**
בְּיוֹם אֶחָד", נוֹהֵג רַק בְּאֵם וּבִנְהָ וְלֹא
בְּאָב וּבִנּוֹ. וְנִלְמַד מִשְׁלוּחַ הַקֵּן שֶׁהַחַיִּיב
לְשַׁלַּח אֶת הָאֵם נוֹהֵג רַק בְּאֵם. וּבְאֲרָנוּ
בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל עוֹף' שֶׁשְׁלוּחַ הָאֵם בְּמִצְוֹת
שְׁלוּחַ הַקֵּן מְרַמֵּז שְׁאִסוּר לְקַחַת גַּם אֶת
הָאֵם וְגַם אֶת הַבָּנִים, הַמְרַמְזִים עַל מִיּוֹן
נוֹקְבִין וְדְכוּרִין, כִּי אֶת הַמִּיּוֹן נוֹקְבִין צָרִיף
לְהַעֲלוֹת לְמַעְלָה בְּבַחֲיַנַּת שְׁלוּחַ הַקֵּן. וְזֶה
הַסּוּד שֶׁל אִסוּר **"אֵתוּ וְאֵת בְּנוֹ"**, שְׁנוּהֵג
רַק בְּאֵמָא וּבִנְהָ, דְּהַשּׁוֹחֵט אֵם וּבִנְהָ הוּא
פְּבִיכּוֹל לִוְקַח לְעַצְמוֹ גַּם אֵם וְגַם בָּנִים,
בְּבַחֲיַנַּת מִיּוֹן נוֹקְבִין וְדְכוּרִין יַחַד. נִרְאֶה
דְּלַכּוֹן הַפְּתוּב (ויקרא כב, חח) **"אֵתוּ וְאֵת בְּנוֹ**
לֹא תִשְׁחַטּוּ בְּיוֹם אֶחָד" ס"ת **אָדוּ"ם**.
לְרַמֵּז שֶׁהַלּוֹקַח מִיּוֹן נוֹקְבִין וְדְכוּרִין יַחַד,
נִדְבֵק בְּקַלְפַּת **אָדוּם** שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת **בוֹר**,
שְׁאִינּוּ מַעְלָה מִיּוֹן נוֹקְבִין לְמַעְלָה, וְלוֹקַח
הַכֹּל לְעַצְמוֹ. וְכֵן מְצִינּוּ בַּמְדָּרֶשׁ (ב"ר עו, ו)
"הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֲשׂוֹ כִּי
יֵרָא אֲנֹכִי אֵתוּ פֶּן יָבוֹא וְהַפְּנִי אֵם
עַל בָּנִים", וְאֵתָה אֲמַרְתָּ **"לֹא תִקַּח**
הָאֵם עַל הַבָּנִים". דְּבָר אַחֵר **"פֶּן**
יָבוֹא וְהַפְּנִי אֵם עַל בָּנִים", וְאֵתָה
אֲמַרְתָּ **"וְשׂוֹר אוֹ שֶׁהָ אֵתוּ וְאֵת בְּנוֹ**
לֹא תִשְׁחַטּוּ בְּיוֹם אֶחָד". וְרוֹאִים
שֶׁעֲשׂוֹ מִכָּה וְשׁוֹחֵט אֵם וּבָנִים יַחַד.
וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁעֲשׂוֹ וְאָדוּם הֵם בְּבַחֲיַנַּת
בוֹר שְׁאִינּוּ מַעְלָה מִיּוֹן נוֹקְבִין, וְלוֹקַחִים

לְעַצְמָם גַּם אֶת הָאֵם וְגַם הַבָּנִים. וְכֵן עֲשׂוֹ
הוּא **"אָדְמוּנִי"** שׁוֹפֵף דְּמִים לְלֹא רַחֲמֵנוּת
כָּלֵל.

וְכֵן מִיַּד כְּשׁוֹנְפֵרְד יַעֲקֹב מַעֲשׂוֹ, הַתְּקַשֵּׁר עִם
מִצְוֹת סִכָּה. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית לג, טז)
"וַיֵּשֶׁב בְּיוֹם הַהוּא עֲשׂוֹ לְדַרְכּוֹ
שְׁעִירָה: וַיַּעֲקֹב נָסַע סִפְתָּהּ וַיָּבֵן לוֹ
בַּיִת וַלְמַקְנָהּ עֲשָׂה סִפְתָּה עַל כֵּן קָרָא
שֵׁם הַמָּקוֹם סִפּוֹת". דְּמִצְוֹת סִכָּה
מִקְשָׁרֶת לְדוּד הַמֶּלֶךְ, סִפְתָּה דְּוֹד, וְהִיא
הַמִּקְבִּילָה שֶׁל עֲשׂוֹ בְּצַד הַקְּדֻשָּׁה. וְהוֹסִיף
הַרַה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגִישִׁי שְׁלִיט"א שֶׁלַּכּוֹן
הַמֵּאָבֶק בֵּין יַעֲקֹב לְעֲשׂוֹ, הוּא בְּפִרְשַׁת
"וַיִּשְׁלַח" אוֹתִיּוֹת **שִׁילוּחַ**, כִּי יַעֲקֹב
נִלְחַם בְּעֲשׂוֹ דְרָף מִצְוֹת **שִׁילוּחַ הַקֵּן**.
וְכַפִּי שֶׁכְּתוּבָה כְּמָה פְּעָמִים הַלְשׁוֹן **שִׁילוּחַ**
בֵּין יַעֲקֹב לְעֲשׂוֹ, וּבֵין יַעֲקֹב לְשָׂרוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ,
"מִנְחָה הוּא **שִׁילוּחָה** לְאֲדֹנָי לְעֲשׂוֹ".
"וְאֲשַׁלְּחָהּ לְהַגִּיד לְאֲדֹנָי" וַיֹּאמֶר **שִׁלְחָנִי**
כִּי עָלָה הַשַּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא **אֲשַׁלְּחָדָּהּ**. וְלַכּוֹן
מִצְוֹת **שִׁילוּחַ הַקֵּן** וּמִצְוֹת מַחֲיַת
עֲמָלֶק הֵן בְּאוֹתָהּ פִּרְשָׁה ב'כִּי תִצְאָה'. וְכֵן
הַמֵּאָבֶק בֵּין יַעֲקֹב לְעֲשׂוֹ, וְשָׂרוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ,
הִזָּה בְּדְרָף, וּמִצְוֹת **שִׁילוּחַ הַקֵּן** שִׁיכַת
לְדְרָף, כְּפָתוּב (דברים כב, ו) **"כִּי יִקְרָא קוֹן**
צִפּוֹר לְפָנֶיךָ בְּדְרָף". וְכֵן מִנְבָּא בְּסִפּוֹר
'מַחְמַדִּי אֲרָץ' שׁ"וַיִּשְׁלַח" עִם הָאוֹתִיּוֹת
בְּגִימְטְרִיא **מְשִׁיחַ**.

וְכֵן מְצִינּוּ בַּמְדָּרֶשׁ שֶׁמִּצְוֹת ד' מִיָּנִים
מְכַנְיָעָה אֶת עֲשׂוֹ, (ב"ר סג, ח) **אָמַר רַב**

חגי בשם ר' יצחק בזכות "ולקחתם לכם ביום הראשון" אני נגלה לכם ראשון שנאמר "אני ראשון ואני אחרון", ופורע לכם מן הראשון זה עשו דכתיב "ויצא הראשון" ובונה לכם ראשון זה בית המקדש דכתיב ביה "כסא כבוד מרום מראשון", ואביא לכם ראשון זה מלך המשיח הנם". נראה לבאר על פי דברינו דכשם שמצות סכה מנצחת את עשו, גם ד' מינים שהם האור הפנימי של הסכה מנצחים את עשו. וכן הפתוב (עמוס ט, יא) "סכת דויד הנפלת" ר"ת הד"ס, וכן שמות ג' האמהות לבית דוד, תמר מרים רות ר"ת וס"ת תמ"ר. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שד' פעמים מ"ן בגימטריא 400, המספר של דוד ועשו, אדמני מול אדמני כדלעיל. וכן ד' פעמים צ"ד, שמרמז על נענועי הלולב לד' צדדי העולם בגימטריא עשו. וכן אותיות ד' מ"נ נמצאות באדמוני. וכן "ולקחתם" בא"ת ב"ש כ"ף י"ד ס"א, לרמז שלקחת המינים בי"ד מכניעה את כף היד של הסטרא אחרא. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שלכן מצות שלוח הקן מעוררת את הגאולה, כמובא ב'לקוט ראובני' (פ' כי תצא בשם ספר הפליאה דף יח.) שכששולחים את האם מעוררים מלאך הנקרא עוף,

לעורר זכות על ישראל ולהחיש גאלתם. וכן מצינו בזהר (שמות ז:ז) באותו זמן יתעורר מלך המשיח לצאת מתוך גן עדן מאותו מקום שנקרא ק"ן צפ"ר. דמצות שלוח הקן מעוררת את הנקמה בעשו שהיא סוד הגאולה, והמשיח נמצא בהיכל המצנה הזאת ששם שרש הבאר של דוד כדלעיל. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שציפור בגימטריא שפ"ו. וכן מובא בספר 'מאורי אור' שצפור אותיות פורץ. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז על מלך פורץ גדר, ששרשו מפורץ. כמו שאומרים בתפלה, ימין ושמאל תפרוצי וכו', על יד איש בן פרצי.

מצינו במשנה (סוכה טו.) המקרה סכתו בשפודין או בארוכות המטה, אם יש רוח ביניהן כמותן, פשרה. ובאר הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיש כאן רמז שפודין אותיות שפ"ו דין, וכן ארוכות אותיות אור תו"ף. נראה לבאר שהמשנה מרמזת שאפלו יקח אדם קרשים שיש להם קשר ורמזים לשרש מצות סכה, כמו שפודין שמרמזים על שם שפ"ו, ועל בחינת הדין שבמלכות, וארוכות המרמזות על האור שמאיר בתוך הסכה, פסולה. אלא אם כן הוא השאיר רוח כמותן, עם סכך פשר ולא פסול.

בא נחש על חוה, והטיל בה

זוהמא.

מצינו בגמרא (שבת קמו.) **בשעה שבא נחש על חוה, הטיל בה זוהמא.** ומבאר רש"י **כשבא נחש על חוה כשנתן לה עצה לאכול מן העץ, בא עליה, דכתיב "הנחש השיאני" לשון נשואין.** ורואים שפגם הנחש הוא ביסוד נוקבא, ושם הוא הטיל זוהמא כדלעיל. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ה פ"ד ח"ב תקנו) **אם היה אדם הראשון ממתין עד יום השבת, אז היה כל העולמות כתקונן, אך לפי שחטאו אדם וחוה, והיה בא נחש על חוה קודם ששמשו מטותיהן, פי לכן יצאו קין והבל מערבים מטוב ורע, והנה חטא הזה שאכל מעץ הדעת טוב ורע, גרם לו להזדוג עם אשתו בו ביום, וזה סוד עץ הדעת, מלשון "וידע אדם את אשתו".** רואים שאם היה אדם הראשון מזדוג רק בליל שבת, לא היה חטא עץ הדעת. והפגם היה משום שאדם בא על חוה קודם שבת לאחר שהנחש בא עליה. ומבאר לדברינו שאם היה אדם הראשון מחכה להזדוג בשבת, היה עושה לחוה תקון להוציא את אחיזת הנחש, כיון שבשבת מסתלקות הקלפות, והעולם היה נתקן

לגמרי מיד, כמו שיהיה בגאולה השלמה. והחטא היה שבא על חוה קודם שבת לאחר שהנחש בא עליה, ואז הוא הגביר את אחיזת הנחש ביסוד נוקבא. וכן הכתוב (שם ג, יג) **"הנחש השיאני"** בגימטריא **עשו**, שהוא הנחש שיש לו אחיזה ביסודה, כדלעיל. וכן **עש"ו** מרמז בכתוב **"והנחש היה ערום"** בדלוג הפוך של ד' אותיות. ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את **הדלתות** שביסוד המלכות. וכן הכתוב (שם ב, כה) **"ויהיו שניהם ערומים"** ר"ת **עש"ו**. וכן המספר המסתתר בין אותיות **גחז"ן** המסמל את הנחש הוא 51 כמנזן **אדו"ם**. וכן מובא בספר 'מרגליות הים' **שנחש אויב בגימטריא עשו.**

וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער ל"ב פ"ז קלג) **מה שאמרו רז"ל בא נחש על חוה פרוש הענין כי יש שמות אלקים של קדשה ומשתלשלין למטה עד הקלפות אלהים אחרים, וכאשר העין גורם הקלפות נכללין זה בזה ואלו באלו עד שאותן בחינות של שמות אלקים עליונים דקדשה נכנסים בנקדת ציון בסוד הגבורות אשר שם ביסוד שלה.** וכן מובא ב'לק"ת להאריז"ל (חוקת רכ) שהנחש שבא על חוה גרם לה להיות נדה, משום שנחש בגימטריא שם **שדי**

יעקב שלח לעשו מנחה באות

ס' סתומה.

כתוב (בראשית ג, טז) "אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך". רואים שה' קלל את חנה אחרי החטא שתסבל יסורים ביסוד שבמלכות. ומבאר לדברינו שהחטא היה מהזוהמא שנכנסה ביסוד שבמלכות, וממילא זה גורם לה יסורים במקום הזה. וכן נראה שיעקב שלח לעשו מנחה שרבה מסתימת באות ס' סתומה, כמו שכתוב (בראשית לב, יד) "עזים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים: גמלים מיניקות ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנת עשרים ועזים עשרה". כי יעקב רצה לתקן את היסוד שבמלכות דקדשה שהוא בבחינת ס' סתומה, מאחיזתו של עשו. וכן מצינו במדרש שמצות עונה נלמדת מפסוקים אלו. (ב"ר עו, ז) "ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו: עזים מאתים ותישים עשרים" אמר רבי אלעזר מפאן לעונה האמורה בתורה, הטילים בכל יום, הפועלים שתים בשבת, הספגין אחת לששה חדשים, עזים מאתים שהן צריכות

ודם. היינו שהנחש נכנס למקום הדם שביסוד שלה ששיך לשם שדי, וזה טמא את הדם, וגרם טמאת נדה. וכן מצינו במדרש (שמו"ר ג, יג). **קשבא נחש על חנה נלקה בצרעת.** והזוהמא שהוא הטיל בה היה צרעת מהמשכא דחויא, כמובא ב'פתחי שערים' (פנימיות וחיצוניות כד), וצרעת מסמלת את היסורים של מלך המשיח ששרשו מהמקום הזה. כמובא בגמרא (סנהדרין צח:). וכן מצינו במדרש (תנחומא מצורע ב) **אמר רב הונא בשם ריב"ל, הסלעים שהן על הנחש, זו היא צרעתו.** רואים שהנחש יש לו צורות סלעים על עורו, שהם בבחינת צרעת. וכן מובא בשל"ה (תולדות אדם ב) **בא נחש על חנה, הטיל בה זוהמא, וענין פרסה נדה, זה סוד שכינה בגלות.** וכן מובא ברמ"ע מפאנו (יונת אלם פכ"ז) **חמורה ערוה שצרופה ר"ע ר"ה סוד כניסת הקלפה למקום שאינו שלה.** וכן מצינו במדרש (תדבא"ז כב) שייסוד המלכות נקרא **קבר,** ויש פאן רמז על אחיזת הקלפה שהיא בבחינת מות. וכן **משכא דחויא** בגימטריא שם **שפ"ו** עם האותיות והכולל. וכן שם **שפ"ו** בגימטריא הכתוב על חטא אדם הראשון, (בראשית ג, ה) "כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע".

תִּישִׁים עֲשָׂרִים וְכוּ'. וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּמִּדְרָשׁ (שם עה, יב) כָּל אוֹתָן הַדּוֹרוֹנוֹת שֶׁנִּתְּנָה אֲבִינוּ יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ עֵתִידִין אַמּוֹת הָעוֹלָם לְהַחֲזִירָן לְמִלְכּוֹת הַמְּשִׁיחַ לְעֵתִיד לְבָא, מֵאֵי טַעְמִיָּה "מַלְכֵי תְּרִשִׁישׁ וְאֵיִם מְנַחֵה יְשִׁיבוּ" יָבִיאוּ אֵין כְּתִיב כָּאֵן אֶלָּא "יְשִׁיבוּ". וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁאֵז נִזְכָּה לְתַקּוֹן הַס' סְתוּמָּה שֶׁיַּעֲקֹב רָצָה לְתַקּוֹן, וְהַמְּנַחֵה תַּחֲזֹר אֵלֵינוּ לְסַמֵּל שֶׁהַשְּׁלֵמָנוּ אֶת הַתַּקּוּן.

"יְכַרְסְמֵנָה חֲזִיר מִיַּעַר", זֶה עֲשׂוֹ

הַרְשָׁע.

מְצִינֵנוּ בַּגְּמָרָא (עִירוּבִין כ"א): "וְעַל פְּתַחֲנוּ כָּל מְגָדִים" אֵלֹו בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁמְגִידוֹת פְּתַחֲהֵן לְבַעֲלֵיהֶם. לְשֵׁנָא אַחֲרֵינָא, שְׂאוּגְדוֹת פְּתַחֲהֵן לְבַעֲלֵיהֵן. רוּאִים שֶׁבְּזָכוֹת הַצְּנִיעוּת זֹכִים לְבָנִים מְבַחְרִים שְׁנִמְשָׁלִים בַּפְּסוּק לְפָרִי מְגָדִים. וּפְרִי מְגָדִים בְּגִימְטְרִיא ש"ו. וְכֵן צְנִיעוּת אוֹתִיּוֹת עַת צִיּוֹן. וְעַת צִיּוֹן מְרַמְזִים בְּתַהֲלִים בְּעִנְיַן תַּקּוּן צִיּוֹן בְּאַחֲרִית הַיָּמִים: (קב, יד) "אַתָּה תַּקּוּם תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי עַת לְחַנּוּנָה כִּי בָּא מוֹעֵד". לְרַמֵּז שֶׁבְּזָכוֹת הַצְּנִיעוּת נִזְכָּה לְגֵאֲלָה. וְכֵן מוּבָא בַּגְּר"א עַל חֵד גְּדִיא שֶׁחֲתוּל מְסַמֵּל אֶת סְפִירַת הַמַּלְכוּת, וּמְצִינֵנוּ בַּגְּמָרָא (עִירוּבִין ק:): לְמַדְנוּ צְנִיעוּת מַחֲתוּל. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּרִש"י (שַׁבַּת קכח:): שֶׁהַחֲתוּל אוֹכֵל

נְחָשִׁים, וְאִינוּ מִפְּחַד מִהָאָרֶס שֶׁלָּהֶם שְׂאִינוּ מִזִּיק לוֹ. וְרוּאִים שֶׁהִיא סַמֵּל לְמַלְכוּת דְּקָדְשָׁה שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת מְשִׁיחַ שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל הַנְּחָשׁ. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' אֲבָרְהָם פְּלָדְמָן שְׁלִיט"א שֶׁחֲתוּל נִקְרָא בְּלִשׁוֹן הַגְּמָרָא שׁוּנְרָא, אוֹתִיּוֹת רֵאשׁוֹן. וּמְצִינֵנוּ בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמו"ר טו, א) צִיּוֹן נִקְרָא רֵאשׁוֹן. וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּגְּמָרָא (בְּרֻכּוֹת סב.) כָּל הַצְּנוּעַ בְּבֵית הַכֶּסֶּא, נִצּוּל מִשְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, מִן הַנְּחָשִׁים, וּמִן הָעֵקֶרֶבִים, וּמִן הַמְּזִיקִים. וְרוּאִים שֶׁצְּנִיעוּת מְצִילָה מִהַנְּחָשׁ. וְכֵן פָּרַק עֲשִׂירֵי בְּמַסְכַּת שַׁבַּת נִקְרָא הַמְּצַנִּיעַ וּמְרַמֵּז עַל צְנִיעוּת, דְּשַׁבַּת הִיא סוּד מַלְכוּת, וְהָעֲשִׂירֵי בְּשַׁבַּת הוּא סוּד מַלְכוּת שֶׁבַּמַּלְכוּת, בְּבַחֲנִינַת צִיּוֹן שֶׁקְשׁוּרָה עִם צְנִיעוּת. וְכֵן מְצִינֵנוּ שֶׁהַלִּשׁוֹן חֲתוּל הִיא כְּרִיכָה בְּבִגְדִים, שֶׁהוּא עִנְיָן שֶׁל צְנִיעוּת, כְּמוּבָא בְּרִש"י (יַחֲזַקָּאל טז, ד) "וְהַחֲתָל" לְשׁוֹן כְּרִיכָה בְּבִגְדִים וְכֵן "וְעָרְפֵל חֲתַלְתוּ" הוּא שֶׁמְלַפְּפִין אֶת הַיָּלֵד. וְכֵן חֲתוּל בְּגִימְטְרִיא מְקַדְּשׁ שֶׁמְסַמֵּל אֶת מְקוֹם הַיְחוד.

וּמֵאִידָךְ מְצִינֵנוּ בַּמִּדְרָשׁ (תַּהֲלִים רכ) "יְכַרְסְמֵנָה חֲזִיר מִיַּעַר", זֶה עֲשׂוֹ הַרְשָׁע. וְ"יְכַרְסְמֵנָה" בְּגִימְטְרִיא ש"ו. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת לומר חֲזִיר עַל חֲסָרוֹן בְּצְנִיעוּת, כִּי הַחֲזִיר מְסַמֵּל אֶת עֲשׂוֹ וְעַמְלַק שְׁנִלְחָמִים בְּצְנִיעוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּגְּמָרָא (קִידוּשִׁין ל): שֶׁהָאוֹת ע' שֶׁל "מִיַּעַר" הִיא חֲצִי אוֹתִיּוֹת שֶׁל סֶפֶר

תהלים. ומבאר המהרש"א שכיון שספר תהלים בא לבטל את פחו של עשו הרשע, לכן יש הפסק וחלקה באותיות "חזיר מיער". ורואים שכתוב זה מסמל את המאבק בין עשו לדוד. וכן מצינו בגמרא על חסרון בצניעות (שבת סב:) "וה' פתהו יערה" רב ושמואל חד אמר שנשפכו כקיתון וחד אמר שנעשו פתחיהו כיער. ומבאר רש"י כקיתון שופכות דם זיבה, כיער נתמלאו שער. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שיער בגימטריא פ"ר דינים. והוסיף הרה"ג ר' ז. ר. שליט"א שיער בגימטריא חזיר כלב עם המלים והכולל, כי הם הקלפות שמלבישות על ציון ומונעים את היחוד. ולכן בלי המלים עולים רע"ז כמנין עז"ר או זר"ע המסמלים את היחוד. ולכן אומר הראב"ד (אמרי בינה) שהקץ יבא אחרי רע"ז שמיטות מחרבן הבית. כי עד אז הם מונעים את היחוד. ועוד הוסיף שהרי מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (וישלח ע' צה) שי"א סממני הקטרת הם פנגד י"א אלופי עשו, וסממני הקטרת היו הצרי. והצפרן. החלבנה. והלבונה. משקל שבעים שבעים מנה. יחד ד' פעמים שבעים כמנין יע"ר הקשור עם החזיר להכניע אותו. ושאר הסממנים: מר. וקציעה. שבלת גרד. וכרכם. משקל ששה עשר ששה עשר מנה. הקשט שנים עשר. קלופה שלשה

קנמון תשעה. עולים כמנין פ"ח שהוא שם שר הכלבים להכניע אותו. וכן הסיוס תשעה מרמז על שנת תשע"ה שהיא שנת הקץ דבעתה, שיקים המחזיר שכינתו לציון בהקנעת החזיר, וכן עם האותיות בגימטריא חזיר כלב. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהמשך הכתוב "יכרסמנה חזיר מיער וזיז שדי ירענה" בגימטריא דויד. וכן מובא בפרוש ה'ברטנורא' (אבות ה, כ) בעת יחם האריות הלבאיה מכנסת ראשה בסבכי היער ונוהמת ותובעת את הזכר, והחזיר שומע קולה ורובעה, ונמר יוצא מבין שניהם, ולפי שהוא ממזר הוא עז פנים. רואים שהחזיר שמסמל את עשו פוגם את הנקבה של האריה, לרמז שעשו פוגם את יסוד הנוקבא דקדשה שהוא בבחינת אריה המסמל את מלכות בית דוד. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שחזיר נוהג לנעץ טלפיו שהם הצפרנים שלו, לרמז שהוא הנגוד של פרוץ וזרח שמהם שרש מלכות בית דוד. וכן מובא בספר 'שם משמואל' (שמיני תרע"ח) הנה במדרש שארבעה המינים הטמאים שבפרשה שיש בהם סימן אחד של טהרה, גמל, שפן, ארנבת, חזיר, רומזים לארבע המלכיות; בבל, פרס, יון, אדום, והגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה

שְׁסִימֵן אֶחָד שֶׁל טְהָרָה שְׂיִישׁ בָּהֶם
מוֹרָה שְׂיִישׁ לָהֶם אֲמַנֵם שְׂרַשׁ
בְּקִדְשָׁהּ, אָבֵל בְּהִשְׁתַּלְשֵׁל לְמִטָּה
נַעֲשׂוּ טְמֵאִים גְּמוּרִים, וְכֵן הֵן ד'
הַמְּלָכִיּוֹת שְׂיִישׁ לָהֶם שְׂרַשׁ בְּקִדְשָׁהּ
אֲלֵא שְׁבִהֶשְׁתַּלְשֵׁלוֹת נַעֲשִׂים רְעִים,
וְשְׂרַשֵׁם שֶׁל ד' הַמִּינִים הֵם שְׂרַשׁ
אֶחָד עִם ד' הַמְּלָכִיּוֹת. וְהֵנָּה בַּמְדָּרֶשׁ
שֶׁלְעֵתִיד יִטְהַר הַחֲזִיר, וּבִדְאִי כָּל ד'
הַמִּינִים שֶׁלְכֻלָּם יֵשׁ סִימָן אֶחָד שֶׁל
טְהָרָה, וְהַטַּעַם בְּדְאִי שֶׁלְעֵתִיד
שְׂיַעֲבִיר רוּחַ הַטְּמֵאָה וְעֵתִיד לְשַׁחַט
אֶת ס"ם וְהֵינּוּ שְׂיִתְחַלְקוּ אוֹתִיּוֹתָיו
שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת יִהְיֶה
לִיקִדַּת אֵשׁ, וְשְׁתֵּי אוֹתִיּוֹתָיו
הָאֲחֵרוֹנוֹת יִתְבַּרְרוּ לְקִדְשָׁהּ. וְעַל כֵּן
נָמִי אוֹתָם שְׂיִישׁ בָּהֶם סִימָן אֶחָד שֶׁל
טְהָרָה יִתְחַלְקוּ, חֶלֶק הַטְּמֵא שְׁבָהֶם
יִתְבַּעַר, וְחֶלְקֵי הַטְּהָרָה יִתְבַּרְרוּ
וְיִתְלַבְּנוּ, וְעַל כֵּן יִשׁוּבוּ לִהְיוֹת
טְהוֹרִים רְאוּיִין לְמֵאֲכָל יִשְׂרָאֵל.
וְרוֹאִים שְׁכַפְשֵׁם שֶׁהַחֲזִיר שֶׁהוּא מְשַׁל לַעֲשׂוֹ
וְאֵדוּם, יִטְהַר לַעֲתִיד לְבֵא, כִּי חֶלְקֵים
מֵעֲשׂוֹ שְׂיִישׁ בָּהֶם נִיצוּצוֹת קִדְשָׁהּ יִתְקַנּוּ
לַעֲתִיד לְבֵא. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַר"ג ר' י. א.
שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי בְּבִ"ל מְדִ"י
יְרִ"ן אֲדו"ם, הֵן בְּגִימְטְרִיא צִיּוֹן, אִם
נִחְשָׁב לְפִי הַשִּׁיטָה שֶׁלִּפְנֵי א' אֵין כְּלוּם.
וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוֹן שֶׁהָאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי
מְרֻמְזוֹת עַל הַשְּׂרַשׁ שְׁמַעְלֵיהֶן, כָּל

הַמְּלָכִיּוֹת יוֹנְקוֹת מִצִּיּוֹן הַמְּסַמְּלֶת אֶת
הַמְּלָכִיּוֹת דְּקִדְשָׁהּ. וְכֵן בְּבִ"ל מְדִ"י יְרִ"ן
אֲדו"ם, בְּגִימְטְרִיא הַר, וְלָכֵן כְּתוּב
(עוּבְדִיָּה א, כא) "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן
לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עֲשׂוֹ וְהִקִּינָה לָהּ הַמְּלוּכָה".
בְּגִמְטְרִיא (סוּכָה נב.) לַעֲתִיד לְבֹא מִבֵּיאוֹ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיַצֵּר הָרַע צְדִיקִים
נִדְמָה לָהֶם כְּהַר גְּבָהּ, וְרַשְׁעִים נִדְמָה לָהֶם
כְּחוֹט הַשְּׂעָרָה בְּגִימְטְרִיא יַצֵּר הָרַע.
מִצִּיּוֹן בַּמְדָּרֶשׁ (פְּתִיחַתָּא לֵאכִיָּה רַבָּה לְד, וְכֵן
בִּירוּשַׁלַּיִם תַּעֲנִית כה, א) שְׁבַע מֵאוֹת מִינֵי
דְּגִים טְהוֹרִים וְשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת מִינֵי
חֲגָבִים טְהוֹרִים גְּלוּ עִם יִשְׂרָאֵל
לְבַבָּל וּכְשֶׁחֲזְרוּ חֲזְרוּ עִמָּהֶם, חוּץ
מִדָּג אֶחָד שֶׁשְּׁמוֹ שִׁיבוּטָא. נִרְאֶה דְלָכֵן
דָּג הַשִּׁיבוּטָא לֹא חָזַר מִבַּבְּל, דְּמוּבָא
בְּגִמְטְרִיא (חֻלוּן קט:) שֶׁלְמַח שֶׁל דָּג שִׁיבוּטָא
יֵשׁ טַעַם שֶׁל חֲזִיר, וּכְשֶׁם שְׁחֲזִיר יִחְזַר
לִהְיוֹת טְהוֹר לַעֲתִיד לְבֵא, כְּמוּבָא בְּאֹר
הַחֲזִי"ם (וִיקְרָא יא, ז), כִּי דָּג שִׁיבוּטָא
שֶׁטַעְמוֹ כְּטַעַם הַחֲזִיר לֹא חָזַר מִבַּבְּל,
וְיִחְזַר לַעֲתִיד לְבֵא. וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּגִמְטְרִיא (שְׁבַת
ק"ט.) שְׂרַבָּא מְלַח דָּג שִׁיבוּטָא לְכַבּוֹד שְׁבַת,
נִרְאֶה דְרַבָּא רְמַז שְׂדָג זֶה שִׁינְד לַעֲתִיד לְבֵא
לְבַחֲיַנַּת שְׁבַת. וְרוֹאִים שֶׁהַחֲזִיר שְׁמַסְמֵל
אֶת עֲשׂוֹ, הוּא בְּחִינַת דָּג, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ
שֶׁשְׂרַשׁ עֲשׂוֹ מֵהִיסוּד שְׁבַמְלָכוֹת שֶׁהוּא
בְּחִינַת דָּג, וְלָכֵן הֵם יִחְזְרוּ לַעֲתִיד לְבֵא,
כְּמוֹ שְׁמַנְחַת עֲשׂוֹ תְחֻזֵּר. וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּגִמְטְרִיא
(שְׁבַת ע"ז:) תַּנּוּ רַבְּנָן, שְׁלֹשָׁה, כָּל זְמַן

שְׁמִזְקִינִין מוֹסִיפִין גְבוּרָה, וְאֵלוֹ הֵן, דָּג וְנַחֲשׁ וְחִזִּיר. וְרוּאִים שֶׁהַגְּמָרָא מְקַשְׂרֵת חִזִּיר לְדָג וְלַנַּחֲשׁ, שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ כְּדִלְעִיל.

מְצִינּוּ בַּמְדְּרֵשׁ (ב"ר פז, ז) "וַיְהִי כִּהְיוֹם הַזֶּה וְאִין אִישׁ מֵאֲנָשִׁי הַבֵּית", רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר יוֹם נְבוּל שֶׁל נִילוּס הָיָה, וְהִלְכוּ הַכֹּל לְרֵאוֹת, וְהוּא לֹא הִלֵּךְ. וּבְמִתְנֻחַת כִּהְנֵה' שֵׁם יוֹם נְבוּל שֶׁל נִילוּס, שֶׁהָיוּ עוֹשִׂין חֵג בְּיוֹם שֶׁהַנִּילוּס עוֹלָה, וְהָיוּ מְצַחֲקִים שֵׁם בְּמִינֵי שְׁחוּק. נִרְאֶה דְלַכּוֹן בְּיוֹם זֶה נִסְתָּה אֶשֶׁת פּוֹטִיפָר לְהַחֲטִיא אֶת יוֹסֵף, דְּבִיוֹם זֶה שֶׁהַשְּׁחוּק דִּקְלָפָה מִתְגַּבֵּר, הוּא נִסָּה לִפְגָּם אֶת הַיְסוּד דִּקְדֻשָּׁה שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק וְלְהַחֲטִיאֹו. וְכֵן הִכְתוּב (בְּרֵאשִׁית לט, ז) "וַתֵּשֶׂא אֶשֶׁת אֲדֹנָיו עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שִׁכְבָה עִמִּי" ר"ת עֵשׂוֹ דֶּהֲתַגְרוֹת זוֹ הִיְתָה מִהַיְסוּד דִּקְלָפָה שֶׁל עֵשׂוֹ. וְכֵן נִילוּס בְּגִימְטְרִיא צִיּוֹן, וְהוּא גַם אוֹתִיּוֹת סִילוֹן, שֶׁהוּא צִינּוֹר הַמַּסְמֵל אֶת הַיְסוּד שֶׁבַמְלָכוֹת כְּדִלְעִיל. וְכֵן פּוֹטִיפָר בְּגִימְטְרִיא שִׁפּוֹ, וּמְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (סוֹטָה יג:) "וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפָר סָרִיס פְּרַעֲוָה" אִמֵּר רַב שֶׁקְּנָאוֹ לְעַצְמוֹ בָּא גְבוּרִיאַל וְסָרְסוֹ. וּמִבְּאֵר רַש"י שֶׁקְּנָאוֹ לְעַצְמוֹ לְמִשְׁכַּב זָכוֹר מִתּוֹךְ יָפִיו.

וְכֵן מְצִינּוּ בַּמְדְּרֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין מַעֲשֵׂה אֶשֶׁת פּוֹטִיפָר, לְמַעֲשֵׂה תַמָּר שֶׁמִּמֶּנָּה נוֹלַד שְׂרָשׁ דָּוִד. (יִלְקוּט בְּרֵאשִׁית קמד) ר' אֶלְעָזָר

אוֹמֵר כְּדִי לְסַמֵּךְ מַעֲשֵׂה תַמָּר לְמַעֲשֵׂה אֶשֶׁת פּוֹטִיפָר, מֵה זֶה לְשֵׁם שְׁמַיִם אָף זֶה לְשֵׁם שְׁמַיִם, דָּאִמֵּר ר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי רוֹאֶה הִיְתָה בְּאִיסְטְרוֹלוֹגִין שְׁלָה שֶׁהוּא עֲתִיד לְהַעֲמִיד מִמֶּנָּה בֶּן וְלֹא הִיְתָה יוֹדַעַת אִם מִמֶּנָּה אִם מִבֵּתָהּ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁבְּשֵׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת הִיָּה נִסְיוֹן לִפְגָּם אֶת הַמְּשִׁיחַ; אֶשֶׁת פּוֹטִיפָר נִסְתָּה לִפְגָּם אֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וְאַצֵּל תַּמָּר, עַר וְאוֹנָן נִסּוּ לִפְגָּם אֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן הִבְאִינוּ לְעִיל מִהַמְדְּרֵשׁ שֶׁאֶשֶׁת פּוֹטִיפָר טְעָנָה לְיוֹסֵף, שֶׁכִּמוֹ שֶׁיְהוּדָה לָקַח אֶת בֵּת שׁוּעַ, שֶׁהִיא בֵּת עֵשׂוֹ, כִּךָּ הוּא יָכוֹל לְחַטֵּא עִמָּה.

מוֹבָא בְּסִפְר 'אֲמוּנַת עֲתִיד' (תְּשׁנ"ז ע' צג) דְלַכּוֹן קוֹרִין פְּרִשְׁת וַיֵּשֶׁב סָמוּךְ לְחַנְכָּה, דְּבִפְרֻשָּׁה זֶה מִסְפָּר עַל יְרִידַת יוֹסֵף לְמִצְרַיִם וְיְרִידַת יְהוּדָה לְשֵׂא אִשָּׁה. וְשִׁתִּי יְרִידוֹת אֵלוֹ הָיוּ לְמִקּוֹם שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת לְמַטָּה מִעֲשָׂרָה טַפְחִים שָׂאִין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה שָׁם. דְּמִצְרַיִם הִיְתָה מְקוֹם הַטְּמֵאָה, וְכֵן יְהוּדָה יָרַד לְדַרְגָּה נְמוּכָה כְּשֶׁעָשָׂה אֶת מַעֲשֵׂה הַזְּנוּת עִם תַּמָּר. וְיְרִידוֹת אֵלוֹ הָיוּ כְּדִי לְהַבִּיא לְעוֹלָם אֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף עַל יְדֵי יוֹסֵף שֶׁהוּלִיד בְּמִצְרַיִם אֶת מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם וְאֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַל יְדֵי יְהוּדָה וְתַמָּר, וְזֶה מְרַמֵּז עַל אוֹר הַחֲנֻכָּה וְאוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שִׁיּוּרְדִים לְהֵאִיר בְּמִקּוֹם הַחֲשֵׁךְ מִתַּחַת לְעֲשָׂרָה טַפְחִים. וְכֵן

הגמרא בשבת (כב.) מסמיכה את המימרא של "והבור רק אין בו מים אבל נחשים ועקרבים יש בו" למימרא של נר חנכה שהניחה למעלה מכ' פסולה, דבארנו במאמר 'חשמל דם' שהשלכת יוסף לבור הנחשים והעקרבים, מרמזת על הורדת היסוד דקדושה שירד להשפיע למטה מטה לעמקי הקלפות, שהם בבחינת בור. וכן בחנכה האור יורד להשפיע גם למטה מעשרה טפחים שזה מקום של עמקי הקלפות. לכן הגמרא מסמיכה את שתי המימרות לרמז שגור חנכה צריך להיות לכתחלה למטה מעשרה, ואף שבדיעבד כשר עד עשרים אמה, אם הניחה למעלה מעשרים פסול. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפרשת וישב אותיות **שבו**, כי יוסף נלקח בשבי, ומאידך הוציאו משבי הקלפות את ניצוצות משיח. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ש**יוסף** בגימטריא מספר אחד פחות ממספר **10 טפחים**, לרמז שירד מתחת לעשרה טפחים למקום הטמאה במצרים. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפרשת וישב היא גם אותיות **ביוש**, כי הפרשה מתחילה עם יוסף שביש את בני השפחות והביא דבתם רעה אל אביהם, וכן **וישב** או **ביוש** בגימטריא **באבר מן החי** שבזה בישם. על פי זה נראה לבאר את דברי רש"י (בראשית לב, כג) "את אחד עשר

ילדיו", ודינה היכן היתה, נתנה בתבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו, ולכך נענש יעקב שמנעה מאחיו, שפא תחזירו למוטב ונפלה ביד שכם. דכשם שיהודה הוליד את שרש משיח בן דוד כשהתחתן עם משפחת עשו כדלעיל, כך דינה כשהולידה את נשמת אסנת בזווגה עם שכם בן חמור, וממנה יצא שרש משיח בן יוסף, היא יכלה להוליד את הנשמה גם לו היתה מזדווגת עם עשו, דעשו גם שיך ליסוד דקלפה שאפשר להוציא דרכו את ניצוצות המשיחים מהקלפה, והמדרש מרמז שכיון שלדינה היה תפקיד להוציא את נשמת אסנת, והיא היתה צריכה להזדווג עם הקלפה לצורך זה, הנה עדיף כבר לתת אותה לעשו שאחרי הכל הנה אף של יעקב, ואולי היא תצליח להחזירו למוטב, ובזה שיעקב מנע, הוא נענש שהזווג נעשה דרך שכם בן חמור. ואף על פי שבארנו במאמר 'חשמל מילה' שעשו הוא הלעמת זה של יוסף, וכאן אנו אומרים שעשו הוא הלעמת זה של דוד, שניהם חד. כי עשו שיך לעטרת היסוד דקלפה שמחברת את בחינת יוסף ודוד בקלפה, והוא מנסה לפגם בשניהם. מצינו בג' הפרשיות שהולידו את שרש נשמת דוד המלך שעננו הזווג, הנה בדרך זנות. אצל לוט כתוב "ותשקין את

אֲבִיהֶן יִין וְכוּ", וְאַצֵּל יְהוּדָה וְתָמָר
גַּם כֵּן "וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל הַדָּרוֹךְ וְגו'", וְכֵן
אֲצֵל בְּעֵז וְרוּת מוּבָא שָׁם (רוּת ג, ז)
וְתָבֵא בַלֵּט וְתַגֵּל מְרַגְלֵתִיו וְתִשְׁכַּב".
וּמְצִינֵנוּ בַּמְדָּרֶשׁ (רוּת רבָּה ו, א) "וַיִּלְפֹּת",
לְפַתְתֹּו כַּחֲזִיזִית, הַתַּחֲחִיל מִמִּשְׁמֵשׁ
בְּשַׁעֲרָה וְכוּ'. אֲלֵא שְׁבַעֲז הַתַּגְּבֵר עַל
יְצֵרוֹ וְחִכָּה לְבַקֵּר וְעֵשָׂה אֶת הַיְבוּס
וְהַגְּאֵלָה וְכוּ'. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוּן שְׁשָׁרֶשׁ
נִשְׁמַת דָּוִד מִהַמְּקוֹם הַזֶּה שֶׁהִנְחֵשׁ הַטִּיל
זוּהַמָּא, הַשְּׁתַלְשֵׁלָה בְּגִשְׁמִיּוֹת אַחִיזִית
הִנְחֵשׁ בְּהַלְדֵת נִשְׁמַתוֹ, וְכִפִּי שְׁבַאֲרֵנוּ
בְּמֵאֵמֶר 'שָׁרֶשׁ דָּוִד' שְׁקוּדָם מִתֵּן תוֹרָה
הַזְנוּת לֹא פָגְמָה אֶת הַנְּשִׁמָּה, וְאַחֲרֵי מִתֵּן
תוֹרָה בְּעֵז הַתַּגְּבֵר וּמִסֵּר נֶפֶשׁ שְׁלֵא יְהִיָּה
בְּזִנוּת כְּדִי שְׁלֵא לִפְגֹּם אֶת הַנְּשִׁמָּה. וְכֵן
צִיּוֹן הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת
שְׁבִיד דָּוִד, מְרַמְזֵת בְּכַתוּב שְׁנֹאֲמֵר
בְּמַעֲשֵׂה לוֹט וּבְנֹתָיו (בְּרֵאשִׁית יט, לא)
"אֲבִינוּ זְקֵן וְאִישׁ אֵין בְּאַרְצָ" בְּדִלּוֹג הַפּוּךְ
שֶׁל ה' אוֹתִיּוֹת. וְה' מְסַמְּלֵת אֶת הַמְּלָכוֹת.
וְכֵן עֵשׂוֹ הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַקְּלָפָה בַּמְּקוֹם
הַזֶּה, ר"ת הַכְּתוּב (שֵׁם לֵד) "וּבֹאֵי שְׁכָבִי
עִמּוֹ". וְלָכֵן זֶה גַּם בְּדִלּוֹג ד' אוֹתִיּוֹת, כִּי
הַיְנִיקָה הִיא מִהָאוֹת ד' הַמְּסַמְּלֵת אֶת
הַדְּלֵתוֹת שְׁבִיּוֹד הַמְּלָכוֹת.

וְלָכֵן מְקוֹמוֹ שֶׁל דָּוִד הוּא מְרַכְז הַיְסוּרִים
שֶׁל הָעוֹלָם כְּדִלְעִיל, כִּי שָׁם בַּמְּקוֹם
הַחֲבוּר שֶׁל הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּלָפָה, נִמְצָא עֵקֶר
פָּגַם הַעֲוֹנוֹת, וְכִפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל אֶת

הַמְדָּרֶשׁ עַל עֲמַלְק שְׁמַסְמֵל אֶת הַיְצֵר הָרַע
הַמְּחַטִּיא, וְהוּא בְּבַחֲיַנֵּת כְּלָב שְׁבֵא לְלוֹק
דָּם, שְׁנִמְצָא בַּמְּקוֹם הַזֶּה מִצַּד הַקְּלָפָה,
(תַּנְחוּמָא תַצֵּא ט) מֵהוּ עֲמַלְק עִם שְׁבֵא
לְלוֹק דָּמֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּכָלָב.
וְהַצְּדִיקִים סוּבְלִים אֶת הַיְסוּרִים בְּשִׁבִיל
הַשְּׁכִינָה שְׁלֵא תִפְגֹּם יוֹתֵר מִדִּי, כְּפִי
שֶׁהִבְאֵנוּ מִהֶרֶם"ע מִפִּאֵנוּ (מֵאָה קִשִּׁיטָה' לב)
שֶׁהַצְּדִיקִים סוּבְלִים אֶת עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל
עֲבוּר הַשְּׁכִינָה בְּסוּד מוֹךְ שֶׁהַתְּקִינָה
לְנִדְתָּהּ. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (בְּרֵכוֹת ד.)
אֲמֵר דָּוִד לְפָנַי הַקַּב"ה רְבוּנוּ שֶׁל
עוֹלָם לֹא חָסִיד אֲנִי שְׁכָל מַלְכֵי
מִזְרַח וּמַעֲרָב יוֹשְׁבֵים אֲגִדּוֹת אֲגִדּוֹת
בְּכַבּוּדָם, וְאֲנִי יָדִי מְלַכְלוֹת בְּדָם
וּבְשִׁפִּיר וּבְשִׁלְיָא כְּדִי לְטַהֵר אִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ. דָּוִד סוּבֵל עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל
וּמִתְעַסֵּק בְּדָם לְטַהֵר אִשָּׁה לְבַעֲלָהּ,
לְטַהֵר אֶת הָאִשָּׁה הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַמְּלָכוֹת,
לְבַעֲלָהּ הַקַּב"ה.

וְעוֹד מְצִינֵנוּ קֶשֶׁר בֵּין דָּוִד לְעֲמַלְק שֶׁהִיוּ זֶה
לְעַמַּת זֶה, שְׁאֲצֵל שְׁנִיָּהֶם נִהְרָגוּ כָּל
הַצְּאֻצְאִים וְנִשְׁאָר אֶחָד. אֲצֵל דָּוִד כְּתוּב
(מ"ב יא, ב) "וַתִּקַּח יְהוֹשֻׁבֵעַ בַּת הַמֶּלֶךְ
יֹרָם אֲחוֹת אַחֲזִיָּהּ אֶת יוֹאָשׁ בֶּן
אַחֲזִיָּהּ וַתִּגְנֹב אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי הַמֶּלֶךְ
הַמוֹמְתִים אֹתוֹ וְאֶת מִנְקַתוֹ בְּחֹדֶר
הַמְּטוֹת וַיִּסְתְּרוּ אֹתוֹ מִפְּנֵי עַתְלֵיָּהּ
וְלֹא הוֹמַת". וְכִשְׁהִרָג שְׂאוֹל אֶת כָּל
עֲמַלְק, וְחָמַל עַל אֲגָג, בְּאוֹתוֹ יוֹם בָּא אֲגָג

על בתולה, ולמחרת כשהרג שמואל את
אנג ברחה אותה בתולה, וממנה נשאר
עמלק בעולם. כמובא ב'מעם לעז' (אסתר
ג, א). וכן **המן** בגימטריא **דניאל** שהיה
הנכד של דוד. והיה הלעמת זה של המן
במגלת אסתר כשתוד בין מרדכי לאסתר,
ונטל חלק בישיעה. וכן ישועת פורים
התחילה עם **הצרעת** שפרחה לושת,י
כמובא בגמרא (מגילה יב:) **"ותמאן"**
המלכה ושת"י, **אמר רבי יוסי בר**
חנינא, מלמד שפרחה בה צרעת.
ובארנו שצרעת מסמלת את הקלפות של
דוד. וכן חור בן מרים שממנו יצא דוד,
כמובא בגמרא (סוטה יא:) תמד ביד משה
במלחמת עמלק. וכן שמעתי מהרה"ג ר'
יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפני
המ"ו הן **לד"ם**. כי הוא בא ללוק דם.
וכן מובא במהר"ל **שהמן** בגימטריא
מאדים, כי הוא הלעמת זה של האדמוני
דקדשה. וכן **המן** אותיות **הנם**. השם של
עמק הר ציון ששם נמצא פתח הגיהנם.
כמו שכתוב (יהושע יח, טז) **"וירד הגבול**
אל קצה ההר אשר על פני גי בן
הנם". וכן **גיהנם** אותיות **מנהיג**, לרמז
על המנהיגים השיכים ליסוד שבמלכות.
מצינו בגמרא (יבמות עו:) **אמר ליה דואג**
האדומי, עד שאתה משאיל עליו,
אם הגון הוא למלכות אם לאו,
שאל עליו, אם ראוי לבא בקהל אם
לאו, משום דקא אתי מרות

המואביה. **אמר ליה אבגר, תנינא,**
"עמוני" ולא "עמונית", "מואבי"
ולא "מואבית". אלא מעתה,
"ממזר" ולא "ממזרת", "ממזר"
כתיב. "מצרי" ולא "מצרית", שאני
הכא, דמפרש טעמא דקרא, "על
דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם
ובמים" דרכו של איש לקדם, ולא
דרכה של אשה לקדם. היה להם
לקדם אנשים לקראת אנשים,
ונשים לקראת נשים, אשתיק. בעי
לאכרוזי עליה, [שדוד אינו ראוי
לבא בקהל] מיד "ועמשא בן איש
ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל
אביגיל בת נחש". וכתיב, "יתר
הישמעאל". אמר רבא, מלמד
שחגר חרבו פישמעאל ואמר, כל מי
שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב.
כך מקבלני מבית דינו של שמואל
הרמתי, "עמוני" ולא "עמונית",
"מואבי" ולא "מואבית". מכל מקום
קשיא, הכא תרגימו, "כל כבודיה בת
מלך פנימה". במערבא אמרי, ואי
תימא רבי יצחק, אמר קרא
"ויאמרו אליו, "איה שרה אשתך",
ויאמר, הנה באהל". ורואים שהיה
דיון קשה מאד בבית המדרש אם דוד
ראוי לבא בקהל או לא. ומבאר לדברינו
פיון ששרש נשמת דוד סמוכה לקלפה
מאד, לכן היה דיון קשה אם הוא שייך

לקדשה או לקלפה, והקלפה נסתה בכל הכח לפסל את נשמת דוד כדי שהוא יהיה שיך לה. ולכן המלחמה הייתה דרך **דואג האדומי** שנסה לפסל את דוד בדיון בבית המדרש, כיון שהוא היה **גר אדומי** מזרע עמלק, כמובא במדרש (פסיקתא רבתי יב. פסיקתא דרב כהנא ג, טז). והוא היה פנראה בנקדת החבור של עשיו ודוד, ויותר קרוב לעשו, לכן הוא נסה להעביר את נשמת דוד לקלפה. וכשלא הצליח הפך לשונא של דוד. וכן **דואג** בגימטריא **דוד**, כיון שהוא מאותו שרש, במקום שעשו ודוד מתחברים. וכן **דואג האדומי** בגימטריא **80**, כי הוא משרש דוד מהשמיני כדלעיל. וכן **דואג** מרמז על דג ששיך לשרש דוד כדלעיל. וכן מצינו בירושלמי ש**דואג** היה בבחינת דג, (סנהדרין נב:) **"ויאמר המלך לדוייג" א"ר יהודה בר פזי "לדוייג" כתיב אמר לו נתפשטה כדג אתה עבדתה רבתה טוב אתה ופגע בכהני ה'.** וכן **דואג** מרמז על אדם שנמצא במצב של **דאגה** ויסורים ששיך ליסוד המלכות כדלעיל. וכן **דוי"ג** מרמז במלחמת אנשי סדם על נשמת דוד, (בראשית יט, ט) **"ויפצרו באיש בלוט מאד ויגשו לשבר הדלת".** וכן **דואג** דבר לשון הרע על נוב עיר הפהנים שעזרו לדוד, ושואל צוה להרגם, ואבנר ועמשא לא הסכימו להיות

שליחים להרגם, ושואל שלח את דואג שהסכים והרגם. וכששואל היה במצב קשה במלחמה והבין שהולך למות כענש על הריגת נוב, הוא בקש מדואג שיהרג אותו כדי לתקן את החטא של נוב עם אותו אדם שהיה שליח לחטא. ואחר כך כששואל מת, הבין דואג שהמלכות תעבר לדוד, לכן הוא בא להתחנף לדוד ולספר לו על מיתת שאול, ולהביא לו את הכתר של שאול. ודוד הרג אותו להשלים את התקון של הריגת נוב, כמבאר ב'מעם לועז' (תחילת שמואל ב). ונראה להוסיף שבזמן מיתת שאול, הייתה הכנעת קלפת עמלק להסכים למלכות דוד, לכן השתלשל שדואג האדומי הנציג של הקלפה יבא לבשר לדוד, ולהביא לו את הכתר של שאול.

מובא ב'ספר הגלגולים' להאריז"ל (פרק סז) **שזמרי בן סלוא היה גלגול עשו.** ומצינו בגמרא (סנהדרין פב:) **ארבע מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחס עד שתשש כחו.** ובארנו במאמר 'שרש דוד' שזמרי בעל את כזבי **ארבע מאות עשרים וארבע פעמים.** שהיא הגימטריא של **משיח בן דוד**, כי זמרי נסה בכל כחו להוציא את נשמת המשיח שהיתה טמונה במשפחת בלק, שהרי כזבי הייתה בת בלק, ורות

היתה נכדה של בלק. לכן המשיח נרמז
במספר בעילותיו. וגם כאן רואים שעשו
מנסה לפגם את נשמת המשיח. וכן
החטא היה בשטים, כמו שכתוב (במדבר
כה, א) **"וישב ישראל בשטים ויחל
העם לזנות אל בנות מואב".** ושטים
בגימטריא משיח. וכן מצינו בגמרא
(יבמות עז.) **אמר רבא מלמד שחגר
חרבו פישמעאל ואמר כל מי שאינו
שומע הלכה זו ידקר בחרב, כך
מקבלני מבית דינו של שמואל
הרמתי עמוני ולא עמונית מואבי
ולא מואבית.** נראה דלכן עמשא נקט
לשון כזאת שלא מצינו בשום מקום, שמי
שאינו מסכים להלכה זו ידקר בחרב, דמי
שחולק על הלכה זו ומנסה להטיל פגם
בשרש נשמת דוד המלך ומשיח, דינו כדין
זמרי בן סלוא לידקר בחרב. וכן מצינו
בש"ה' (ווי העמודים יח) **"וירא פינחס
בן אלעזר בן אהרן הפהן ויקם
מתוך העדה ויקח רמח בידו,
וקשה מה שהזכיר שלקח הרמח
בידו מתוך העדה, מה לי אם מתוך
העדה לקח אותו או ממקום אחר
וכו', אלא להורות שלקחת הרמח
לא היה לדקר המנאפים לבד, רק
עשה פעמשא שחגר חרבו ואמר כל
מי שאין שומע הלכה זו ידקר
בחרב, כך עשה פנחס לקח הרמח**

**מתוך העדה לצרף העדה, לשמע
ממנו הלכה זו או לדקרו ברמח.
כתוב** (במדבר כה, יז) **"צרור את
המדינים והפיתם אותם: כי
צורים הם לכם בנכליהם אשר
נפלו לכם על דבר פעור ועל דבר
כזבי בת נשיא מדין אחתם".** נראה
דיש כאן רמז פיון שהם נסו לפגם את
נפש דוד שעליה כתוב (ש"א כה, כט)
**"והיתה נפש אדני צרורה בצרור
החיים",** הענישו אותם ב"צרור" וכו',
"כי צורים". דצרורה פרושו קשורה,
ונפש דוד היתה קשורה בצרור החיים
שהוא קשר החיים, והם נסו לפגם בזה.
וכן כזבי היא מלשון שקר ו**כזב,**
דבכל שקר יש ניצוץ של אמת, וכן
בכזבי היה ניצוץ של אמת של דוד
המלך. וכן כשנולד שלה מיהודה כתוב
(בראשית לח, ה) **"ותלד בן ותקרא את שמו
שלה והיה בכזיב בלדתה אתו".** כפי
שבארנו שבת שוע אשת יהודה היתה בת
עשו, והיא לא יכלה להוליד את שרש
משיח, רק תמר שהיתה בת של שם.
ממילא היתה בחינה של **כזיב** אותיות
כזבי בלדת שלה שמרמז על המשיח
שנקרא **שילה.** כי היה בכזב ניצוץ של
אמת של דוד המלך. וכן בארנו במאמר
'שרש דוד' על **בן כוזיבא** שהיה באותה
בחינה. וכן הכתוב (חבקוק ב, ג) **"ויפח**

לקץ ולא יכזב" מרמז שהקלפות המתלבשות על הקץ והגאלה הם בבחינת כזב. וכן נראה שיש רמז בכתוב על חטאת ציון שמביאה כזב, ומזכר גם עדלם ששם יהודה התחתן עם בת שוע. (מיכה א, יג) "ראשית חטאת היא לבת ציון כי בך נמצאו פשעי ישראל: לכן תתני שלוחים על מורשת גת בתי אכזיב לאכזב למלכי ישראל: עד הירש אביא לך יושבת מרשה עד עדלם בוא כבוד ישראל". וכן הכתוב (מ"א יא, טז) "כל זכר באדום" ר"ת כז"ב. וכן נראה שיש קשר בין בת שוע שנקראת בפסוק "בת איש כנעני" וילדה "בכזיב", לזמרי שנקרא בפסוק "שאול בן הכנענית", ונסה להוליד דרך כזבי. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שכזיב בגימטריא יו"ד ה"א וא"ו. וחסרה ה"א אחרונה המסמלת את המלכות.

מצינו בירושלמי (תענית ט.) "לא איש אל ויכזב", אמר רבי אבהו אם יאמר לך אדם אל אני, מכזב הוא. בן אדם אני, סופו לתהות בו. שאני עולה לשמים ההוא אמר ולא יקימנה. ורואים שנבואת בלעם "לא איש אל ויכזב", היתה על אותו האיש שהיה משיח שקר מכזב. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמברכותיו של בלעם אנו יודעים מה רצה לקלל, לכן הוא אמר

"לא איש אל ויכזב", כיון שרצה את הכזב של כזבי, כפי שרואים שהוא נתן עצה לבלק לשלח את כזבי להחטיא. וכן כז"ב ר"ת דברי בלעם (במדבר כב, יח) "אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב". לרמז שבבלעם רצה כזב.

המלחמה על נשמתו של דוד.

ומכל זה אנו רואים את גדל המלחמה על נשמתו של דוד ועל הר ציון מבריאת העולם עד היום, החל מהנחש שבא על חנה והטיל בה זוהמא, והמשך בחטא אדם הראשון, ומלחמת המלכים ששבו את לוט, ואנשי סדם שסבו על בית לוט. והצרות שעשה אבימלך לאברהם ויצחק, והמעשה של יהודה ותמר שכמעט נשרפה, וחסא זמרי בן סלוא, וכל הרדיפות שהיו לדוד המלך וכו'. עד שהס"מ דאג להכניס את דואג האדומי לכלל ישראל, ולהרים את קרנו שיהיה ראש הסנהדרין, הפל כדי שינסה לפסל את נשמת דוד מבפנים. כל זה משום שכל הגאלה תלויה בנשמת דוד כדלעיל, והס"מ נלחמת ומתנגדת לגאלה יותר מכל דבר אחר בכריאה.

וביתר עמק נראה לבאר את גדל המלחמה על נשמתו של דוד. דמובא בספר 'פתחי שערים' (נתיב קצור אב"ע פתח א) שעולם אדם קדמון נקרא בשם אדם

השְׁלֵמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם וְתִקּוּנוֹ, שֶׁהוּא נִקְדָּה אַחַת שֶׁל הָעוֹלָם וְהָאֲמִצָּע שֶׁל הַכֹּל, וּמִי הוּא, צִיּוֹן, שְׁכֵתוֹב "מִזְמוֹר לְאַסָּף אֶל אֱלֹהִים ה' דָּבָר וַיִּקְרָא אֶרֶץ מִמְזֶרַח שָׁמֶשׁ עַד מְבֹאוֹ". וּמֵאִיזָה מְקוֹם, מִצִּיּוֹן, שְׁכֵתוֹב "מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפֵי אֱלֹהִים הוֹפִיעִי". מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא צַד הַשְׁלֵמוֹת שֶׁל הָאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה כְּרֵאוּי וְצִיּוֹן הַחֲזֵק וְהַנִּקְדָּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וּמֵהַמְּקוֹם הַהוּא נִתְקַן כָּל הָעוֹלָם וְנִעֲשָׂה, וּמִתּוֹכוֹ נִזּוֹן כָּל הָעוֹלָם. רוֹאִים שֶׁנִּקְדַּת צִיּוֹן בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הִיא הַשְּׂרָשׁ שֶׁמִּמֶּנָּה נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת. וְזֶה הַסּוּד שֶׁל עוֹלָם אָדָם קִדְמוֹן שֶׁהוּא הַגְּבֵה בְּיוֹתֵר. וְכֵן מִצִּיּוֹן בְּזֶהר חֲדָשׁ (רוֹת צ.ג.) הֵיחָא נִקְדָּת [צִיּוֹן] הִיא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וּמִשָּׁם נִתְפַּשְׁטָה הָאֶרֶץ לְכָל רוֹחֲתֶיהָ. וְכֵן בְּאֶרְנוּ בְּמֵאֲמֵר 'חֲשַׁמֵּל כְּרוּבִים' שֶׁנִּקְדַּת צִיּוֹן הִיא אֲבֹן הַשְּׂתִיָּה, שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת לוֹז שֶׁל שְׂדֵרָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְעֵצָם הַלוֹז הִיא סִמּוֹל לְנִקְדַּת הַשְּׂרָשׁ שֶׁל כָּל דָּבָר בְּבִרְיָאָה שֶׁאֵינּוּ מִשְׁתַּנָּה וְאֵינּוּ נִפְגָּם, וּמִמֶּנּוּ תִּחְדָּשׁ הָאָדָם לְעֵתִיד לְבָא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁמְשִׁיחַ בּוֹ דָּוִד הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיא לּוֹז שֶׁל שְׂדֵרָה.

עַל פִּי זֶה נִרְאֶה לְבָאֵר הַמְּדַרְשׁ (ב"ר ב, ד) "וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" זֶה רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מִצִּיּוֹנוֹ

קִדְמוֹן, לְרַמֵּז עַל אָדָם הַרְאִשׁוֹן קוֹדֵם הַחֲטָא שֶׁהָיָה בְּסוּד עוֹלָם אָדָם קִדְמוֹן שֶׁכּוֹלָל בְּתוֹכּוֹ אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, מֵרֵאשִׁית הַקּוֹ עַד סוּפוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'תּוֹרַת חֲכָם' (טו:) נִרְאֶה שֶׁסּוּבֵר מוֹרֵי הַרֵב ז"ל שֶׁשׁוּם א' מֵהַפְּרָצוּפִים הָעֲלִיוֹנִים אֶפְלוּ אָדָם קִדְמוֹן לֹא נִתְקַנו הַפְּנִים שֶׁלוֹ עַד שֶׁבָּא אָדָם הַרְאִשׁוֹן, וְעַל יְדוֹ הִתְחִילוּ לְהִתְקַן כְּלָם פְּנִים בְּפְנִים. וְרוֹאִים שֶׁשְּׂרָשׁ נִשְׁמַתֵּם שֶׁל אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ הוּא מֵעוֹלָם אָדָם קִדְמוֹן, שֶׁהוּא מְעַל עוֹלָם הָאֲצִילוֹת, וְהוּא הַגְּבֵה בְּיוֹתֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְלָכֵן דָּוִד הַמֶּלֶךְ הוּא בְּחִינַת אֲבֹן וְזֶהב, שֶׁהֵם דוּמָם. דְּבֵאֲרָנוּ בְּמֵאֲמֵר 'הַקֶּץ מִתְגַּלֶּה בְּקִרְקַע' שֶׁשְּׂרָשׁ הַדוּמָם מִבְּחִינַת אָדָם קִדְמוֹן בְּסוּד נְעוּץ תְּחִלְתָּן בְּסוּפָן. וּבְדוּמָם מִסְתַּתְרִים אִוְרוֹת אָדָם קִדְמוֹן, שֶׁהֵם סוּד שְׂרָשׁ נִשְׁמַת אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ. וְכֵן הַמְסֻפָּר הַמְסַתְתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת מְלִיךְ הַמְּשִׁיחַ הוּא 607 כְּמִנְיָן אָדָם הַרְאִשׁוֹן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁמְשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיא בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים, וְכִפִּי שְׁכֵתוֹב עַל הַמְּשִׁיחַ (ישעי' נב, יג) "הִנֵּה יִשְׁכְּלֵל עַבְדֵי יְרוּם וְנִשְׂא וְגִבָּה מְאֹד". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יִצְחָק בֶּן שַׁבֵּת שְׁלִיט"א שֶׁנִּשְׁמָה עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא דְּוִיד בֶּן יִשִׁי.

וְכֵן מִצִּיּוֹנוֹ בְּזֶהר (וישב קפו.) וְכִשְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, נִבְרָא מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא

בגמרא (פסחים נד.) **שבעה דברים נבראו קדם שנברא העולם, אלו הן, תורה, ותשובה, וגן עדן, וגיהנם, וכסא הכבוד, ובית המקדש, ושמו של משיח.** כיון ששרש נשמת אדם דוד משיח הוא מעולם אדם קדמון, לכן היא נבראה קודם העולם, היינו קודם ההעלם והצמצום, ולכן היא **מרחפת על פני המים**, שמסמלים את החמר הגשמי של העולם. ולכן המשיח יבא **בסוף** העולם, בסוד נעוץ תחלתו בסופן, ואז תתגלה שוב האלקות בעולם. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שהפיתוב **"ורוח אלקים מרחפת"** בגימטריא שמו של משיח. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א ששתי האותיות הראשונות של **"מרחפת"** בגימטריא **עמלק**. ושתי האותיות האחרונות של **"מרחפת"**, הן בגימטריא **לילית**. ומבאר לדברינו שכבר מהתחלה נאחזו הקלפות בנשמת המשיח, שהוא בחינת האות ח' שבאמצע **"מרחפת"**, ומסביב נאחזו הקלפות. וכן משיח בן דוד בגימטריא הפיתוב (ירמי' טו, יט) **"ואם תוציא יקר מזולל"**. וכן הפיתוב **"נעשה אדם"** בגימטריא משיח בן דוד. וכן מובא מהרה"ג ר' שמעון דהן שליט"א ש**בראשית נח** אותיות **בראתי נחש**, ובגימטריא **בראתי משיח**.

מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) **אמר רב, לא איברי עלמא, אלא לדוד. ושמואל אמר, למשה. ורבי יוחנן אמר, למשיח.** ולפי מה שבארנו לעיל שבזמן הגאולה יתחברו משה ודוד, יוצא שכל השיטות אמת. וכן תכלית הבריאה היא ליחד קב"ה ושכינתיה, והתעוררות היחוד היא דרך דוד שמשרש ביסוד שבמלכות להעלות את המיין נוקבין. וכפי שמובא בספר 'שבילי פנחס' שהפיתוב (זכריה יד, ט) **"ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד"** ס"ת **דו"ד**. וכן מצינו בזהר (שמות י) **אחר כך יערוף מלך המשיח קרבות בכל העולם בימין הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר "מינד ה' נאדרי בפח". אז, "ואף את בריתי אברהם אזכר", ואחר כך "והארץ אזכר", זו ה' אחרונה. באותו זמן כתוב, "יהיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד"**. **כתוב** (בראשית כה, כג) **"ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעך: פרדו ולאם מלאם יאמץ"**. ומבאר רש"י **"מלאם יאמץ"**, לא ישוו בגדלה, כשזה קם זה נופל. לא נתמלאה צור אלא מחרבנה של **ירושלים**. רואים שהמאבק בין עשו ליעקב הוא במלה **"יאמץ"**. שהאות הראשונה והאחרונה הן שתי האותיות הראשונות של **ציון**. וכן **"יאמץ"** מרמז

מְצִינּוּ כְּשֶׁדָּוֶד קִבֵּל אֶת הַמְּלָכוּת עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל, כְּתוּב (ש"ב ה, ג) **"וַיָּבֵאוּ כָּל זִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ חֲבֵרוֹנָה וַיִּכְרַת
לָהֶם הַמֶּלֶךְ דָּוִד בְּרִית בְּחֵבְרוֹן לִפְנֵי
ה'** וַיִּמְשְׁחוּ אֶת דָּוִד לְמֶלֶךְ עַל
יִשְׂרָאֵל". וְרוֹאִים שֶׁדָּוֶד הַמֶּלֶךְ קִשּׁוּר גַּם
לְחֵבְרוֹן, וְשֵׁם הַמְּלִיכּוֹת אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ עַל
יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֶּהָר (לך לך עט): **דָּוִד
אֵין לוֹ לְקַבֵּל בַּמְּלָכוּת עַד שְׁיִתְחַבֵּר
בְּאֲבוֹת שֵׁהֶם בְּחֵבְרוֹן וְאִזּוֹ בָּהֶם
יִקְבַּל הַמְּלָכוּת וְעַל כֵּן הִתְעַכֵּב שָׁם
שִׁבְעַת שָׁנִים**. וְכֵן מְצִינּוּ קִשְׁר בֵּין דָּוִד
הַמֶּלֶךְ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁקְבוּר בְּחֵבְרוֹן,
כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְּקוּטִים 'לְהַאֲרִיז' (מַלְכִים
א, ע' שַׁעֲט) **שְׁאֲדִים** ר"ת אָדָם דָּוִד מְשִׁיחַ,
וְדוֹד בָּא לְתַקֵּן אֶת חֲטָא אָדָם הָרִאשׁוֹן.
וְגַם בְּחֵבְרוֹן מְצִינּוּ שֶׁעָשׂוּ וְעַמְלַק מְנַסִּים
לִינוּק וְלֶהַכְּנֵס, כְּמוֹבָא בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן
(בְּרַאשִׁית ג, ג), שֶׁרֵאשׁוּ שֶׁל עָשׂוּ נִקְבַּר
בְּמַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה. וְכֵן מוֹבָא בְּבַעַל
הַטּוֹרִים' (בְּרַאשִׁית כג, יז) **"וַיִּקָּם שְׂדֵה
עֶפְרוֹן** ר"ת בְּהַפֵּךְ עֶש"ו. רְמֵז לְעָשׂוּ
שִׁיקוּם לְעַרְעֵר עַל הַמַּעְרָה. וּבַעֲלוֹן
'אוֹר עֲלִיוֹן' הוֹסִיף שֶׁהַס"ת שֶׁל **"וַיִּקָּם
שְׂדֵה עֶפְרוֹן הַמ"ו**, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ
שֶׁעָשׂוּ וְנִכְדוּ הֵמֶן מְנַסִּים לִינוּק מִמַּעְרַת
הַמַּכְפֵּלָה. וְכֵן כְּתַב רַש"י שֵׁם **"וַיִּקָּם
שְׂדֵה עֶפְרוֹן** תְּקוּמָה הִיְתָה לוֹ שֶׁיִּצְאָ
מִיַּד הַדְּיוּט לִיד מֶלֶךְ. רוֹאִים שֶׁגֵּאלַת

בְּתַפְלַת דָּוִד (תְּהִילִים כז, יד) **"חֲזַק וַיֹּאמֶן
לְבָד"**, וּמְרַמֵּז גַּם **צֶל"ב** סֶמֶל הַנוֹצְרִים,
שֶׁנִּלְחַם בְּדוֹד כְּדֹלְעִיל **"וַיֹּאמֶן לְבָד"**, וְדוֹד
רְמֵז שְׁנֵגֶדֶם צָרִיד **"וַיֹּאמֶן"**. וְכֵן רוֹאִים אֶת
הַרְמֵז שֶׁל **"וַיֹּאמֶן"** סְבִיב הַמַּאֲבָקִים
וְהַנְּצִיחוֹנוֹת עַל דָּוִד הַמֶּלֶךְ וְהַר צִיּוֹן.
כְּשֶׁאֲבָרְהֶם הִצִּיל אֶת לוֹט עֲבוּר נִשְׁמַת
דָּוִד, כְּתוּב (בְּרַאשִׁית יד, כ) **"וַיְבַרְכוּ אֶל עֲלִיוֹן
אֲשֶׁר מִגֵּן צָרִיד בִּידֶךָ"**. וְכֵן כְּשֶׁאֲבָרְהֶם יִצְאָ
בְּשִׁלּוּם מֵאֲבִימֶלֶךְ כְּתוּב (בְּרַאשִׁית כ, יד)
**"וַיִּקַּח אֲבִימֶלֶךְ צֹאן וּבָקָר וְעֶבְדִים
וּשְׂפָחַת וַיִּתֵּן לְאַבְרָהָם וַיֵּשֶׁב לוֹ אֶת שְׂרָה
אִשְׁתּוֹ"**. וְכֵן אֲצֵל יִצְחָק וְאֲבִימֶלֶךְ כְּתוּב
(בְּרַאשִׁית כו, ט) **"וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי
אִמְרַתִּי פֶן אָמוֹת עֲלֶיךָ"**. וְכֵן כְּשֶׁדָּוִד
הִתְפַּלֵּל לְהַנְצִל מֵאוֹיְבָיו, כְּתוּב (ש"ב כב, יח)
**"וַיִּצִּילֵנִי מֵאִיְבֵי עֵז מִשְׁנָאִי כִּי אִמְצוּ
מִמֶּנִּי"**. (תְּהִילִים יח, יח) **"וַיִּצִּילֵנִי מֵאִיְבֵי עֵז
וּמִשְׁנָאִי כִּי אִמְצוּ מִמֶּנִּי"**. וְכֵן בְּזִמְן חֲרַבֵּן
בֵּית הַמֶּמְקֹדֶשׁ מְרַמֵּז **"וַיֹּאמֶן"** יַחַד עִם **צִיּוֹן**
וְעִם **נוֹצְרִים**. (ירְמִי' ד, ו) **"שָׂאוּ גַם צִיּוֹנָה
הַעִיזוּ אֶל תַּעֲמִדוֹ כִּי רָעָה אֲנֹכִי מִבִּיא
מִצְפּוֹן וְשִׁבְרִי גָדוֹל וְגו'**, הַזְכִּירוּ לְגוֹיִם הַנֵּה
הַשְּׁמִיעוּ עַל יְרוּשָׁלַם נֹצְרִים בְּאִים מֵאַרְץ
הַמֶּרְחָק וַיִּתְּנוּ עַל עֲרֵי יְהוּדָה קוֹלִם". וְכֵן
עַל הַגְּאֻלָּה כְּתוּב (ישַׁעִי' מט, יח) **"שְׂאֵי סְבִיב
עֵינֶיךָ וּרְאֵי כָלֶם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לֶךְ"**. וְכֵן
"וַיֹּאמֶן" בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ
צִמַּח עִם הָאוֹתִיּוֹת.

מערת המכפלה העלתה את המקום ליד **מלך**, המרמזת על מלכות בית דוד. וכן מובא בשם האדמו"ר מאוסטרובצא זצ"ל (חיי שרה ב) שאברהם שלם **ארבע מאות שקל** רק עבור קבורת ראשו של עשו במערת המכפלה, ועבור שאר הנקברים שם לא היה צורך לשלם, ומבאר שעשו הוא בסוד מספר ארבע מאות, לכן שלמו עליו במספר הזה. וכן הכתוב (בראשית לב, ו) "באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע מאות איש עמו" ס"ת **עש"ו ת'**, דהארבע מאות איש הם חלק מעשו. ולכן שלם אברהם את הארבע מאות שקל לעפרון שהוא בגימטריא **ארבע מאות**. כי עפרון שיך לקלפת עשו שיונקת מהמקום הזה, והיא בסוד המספר ארבע מאות.

מובא במאמר 'דרך עץ חיים' לרמח"ל, אין הסטרא אחרא יונקת פי אם מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות, וסוד זה אות תי"ו שבאל"ף ב"ת, סוף הרגל התחתונה שלה היא המדרגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עקום הרגל הזאת. רואים שהרגל של הת"ו מעבירה את השפע מהקדשה לקלפה, ומבאר לדברינו שהאות תי"ו היא המספר **ארבע מאות** ששם מתחברים הקדשה של דוד והקלפה

של עשו. וכן מובא בספר 'ערבי נחל' (בשלח ג) שהאות תי"ו שבתבת שב"ת היא בסוד חבור השבת לחול, וניקת החיצונים מקדשת השבת. וכן אות ת' מרמזת על תחתית הקדשה. וכפי שכתוב על הסוד שבמלכות, (תהלים קלט, טו) "**רקמתי בתחתיות ארץ**". וכן אות ת' בגימטריא **נשים**. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' על הכתוב (בראשית לב, כו) "**ויגע בכף ירכו**", שהשר של עשו נגע ברגל של האות תי"ו לינק מהקדשה. וכן הכתוב (שם כה, כה) "וידו אחזת בעקב עשו" מרמז שיעקב אחז ת' שעשו יונק משם, כדי להפסיק חיותו. והוסיף הרה"ג ר' שמואל גרין שליט"א שסמל הצלב של הנאצים ימש"ו מרכב משתי אותיות תי"ו, לרמז שמהצלב הזה שמסמל את הת"ו הם יונקים. וכן ב' פעמים ת' בגימטריא עם לק. שלוקק דמם של ישראל כפלב, כפי שהבאנו מהמדרש. וזה גם המספר של "קרד בדרד". וכן מובא מהרב אורי יונגרייז שליט"א על הכתוב (משלי יח, כא) "**מות וחיים ביד לשון**" שייד לשון בגימטריא **ארבע מאות**. ובארנו שהלשון בגימטריא שפ"ו והיא שיכת למקום הזה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שעש"ו באל"ב"ם יש פה. היינו שהוא הקלפה המלבישה על הפה שגפגם.

וכן מובא בקנטרס שם שבסימני הטהרה
בדגים יש מספר ארבע מאות **דסנפיר**
בגימטריא **ארבע מאות, וקשקשת**
בגימטריא ג' פעמים **ארבע מאות**.
ומבאר לדברינו שדגים שיכים למקום
הזה. וכן התרגום על הכתוב (ויקרא יא, יב)
"סנפיר וקשקשת", מתרגם **ציצין**
וקלפין. ורואים שקשקשת היא בחינת
קלפה שעל הדג, וכפי שבארנו במאמר
'חשמל חטא' שהסנפיר הוא הקדשה,
והקשקשת היא הקלפה שמתלבשת עליו,
וקשקשת מרמזת על קלפת **קש** של
עשו כמנן **ת'**. וכן רואים בגמרא (נדה נא):
שלומדת מהי קשקשת מלבוש גלית
שהיה **"שריון קשקשים"**, ורואים
ששרש הקשקשת נלמד מקלפת גלית
שנלחמת בדוד המלך. וכן קלפת גלית
היא קלפת ישמעאל שנגמשה ל**קשת**
הנרמזת בקשקשים, כמובא בספר גלות
ישמעאל' מהרה"ג ר' מרדכי נויגרשל
שליט"א שעשו הוא בחינת **קרב**, כמו
שכתוב (בראשית כז, מ) **"על חרבך**
תחיה". וישמעאל הוא בחינת **קשת**,
כמו שכתוב (שם כא, כ) **"ויהי רבה**
קשת". והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א
שהשתלשל אצל ישמעאל השם **מוחמד**
בגימטריא **חץ**, לרמז שמהותם היא קשת
וחצים.

ועוד נראה לבאר את הקשר בין האות
ת', ומספר **ארבע** מאות ליסוד
שבמלכות. כיון שמספר **ארבע** הוא סמל
של היסוד שבמלכות, שיש בו **ארבעה**
איברים, ב' צירים וב' דלתות. כמובא
בפרע"ח להאר"ז"ל (פורים ע' תעט) שהאות
ד' היא בבחינת **דלת**, ולכן **הד'** איברים
שיש לנקבה יותר מהזכר הם שני צירים
ושתי **דלתות** הנמצאים ביסוד
שבמלכות. ורואים שבחינת היסוד
שבמלכות, נרמזת במספר **ארבע**,
וב**דלתות** המרמזות על מספר **ארבע**.
וכן **דוד** מתחיל ונגמר באות **ד'**, והוא
הרגל **הד'** במרכבה ומלך **ארבעים** שנה.
ויהודה שהיה **הד'** בבנים, אותיות **הו"ה**
ד', וכן יהודה הוא הדור **הד'** בסדר
הדורות שמונים מאברהם אבינו. וכן
מצינו בזהר (תיקונים מז): שהטעם **רביעי**
מעלה את המלכות ליחוד. והוסיף מו"ח
הרה"ג ר' אברהם משה גרוסמן שליט"א
ש**דוד** הוא הדור **הד'** מבעז ורות. וכן
האות **ד'** היא **הד'** בשמו של יהודה. ויש
טעם **רביעי** המרמז על האות **ד'** בכתוב
(בראשית מד, יח) **"ויגש אליו יהודה"**. וכן
מובא ב'שער ההקדמות' להאר"ז"ל (קעה)
שגדל ספירת המלכות בתחלתה קודם
העבור במעי אמה, היא **רביעית היסוד**.
וכן **דוד** המלך תקן סעדה **רביעית**
במוצאי שבת, כשהיתה עוברת שבת
וראה שנשאר בחיים. וכן שעור כוס יין
הוא **'רביעית'**, וכוס מסמלת את היסוד

שבמלכות. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קכא:) שהמלכות היא רביעית לארבע אותיות, הינו שהיא שיכת לאות הרביעית של שם הו"ה. וכן מובא בספר 'ברכות בחשבון' מהגר"ש פינקוס זצ"ל (ע"כ) שלכן היו ד' אמהות לרמז שהמלכות שיכת למספר ד'. וכן מובא בספר 'אות חיים' (ח"א ע' שפד) בשם מדרש 'אותיות דר"ע' נכנסה דל"ת ועמדה לפני הקדוש ברוך הוא ואמרה רצונך שתברא בי את עולמך וכו' השיב הקדוש ברוך הוא לאו מפני שברך נדונים ישראל בין דם לדם ובין דין לדין. רואים שמקשר את האות דל"ת לדם ולדין השיכים ליסוד שבמלכות. וכן מובא שם בשם ספר 'עולת שבת' שמלוי האות דל"ת בגימטריא צדיק יסוד עולם, דהצדיק יסוד ממלא את הדל"ת שמסמלת את היסוד שבמלכות. וכן מצינו בזהר חדש (ואתחנן ע.) שהמלכות היא בבחינת רבוע, לכן היא בבחינת אות ד' שמרמזת על ד' הצדדים של הרבוע. וכן האות ס' סתומה שמסמלת את היסוד שבמלכות היא רבוע. וכן המזבח המסמל את המלכות כמובא ברבנו בחיי (שמות כו, א) היה רבוע. וכן מרבע אותיות מערב המסמל את המלכות. וכן רבוע בגימטריא זרע דשפע הזרע מהיסוד יורד ליסוד שבמלכות שהוא בבחינת רבוע. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שרבע אותיות עבור. ומבאר

לדברינו שהעבור נעשה ביסוד שבמלכות. שהוא בבחינת רבוע. מצינו בגמרא (גיטין נז:) תנא, מעשה בארבע מאות ילדים וילדות שנשבו לקלון, הרגישו בעצמן למה הם מתבקשים, אמרו, אם אנו טובעים בימים, אנו באים לחיי העולם הבא, דרש להם הגדול שבהם, "אמר ה' מבשן אשיב, אשיב ממצלות ים". "מבשן אשיב", מבין שני אריות אשיב, "ממצלות ים", אלו שטובעין בימים. נראה לבאר פיון שהתינוקות נשבו בזמן חרבן בית שני, שנחרב על ידי אדום וקלפת עשו, לכן הם נמשלו לאריה, המסמל את הלעמת זה של מלכות בית דוד. ולכן הם שבו במספר ארבע מאות ששייך לקלפה זו שהתגברה באותו זמן. ולכן הם טבעו בימים, דקלפת אדום יונקת דרך בחינת ים, כפי שבארנו על נעץ קנה בימים. ולכן הם דרשו את הפתוב (תהילים סח, כג) "אמר אדני מבשן אשיב אשיב ממצלות ים: למען תמחץ רגלך בדם לשון פלביד מאויבים מנהו". דקלפת עשו היא בבחינת דם, ובבחינת לשון, ובבחינת כלב פדלעיל. לכן הנקמה בהם היא "למען תמחץ רגלך בדם לשון פלביד מאויבים מנהו".

חטא מי מריבה במדבר צן.

מוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהֶאֱרִיז"ל (פ' חוקת ע' רנד) **עֲנִין חֲטָא מִשֶּׁה רַבְּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוּם שְׁחֲטָא בְּסָלַע, הוּא מִמֶּשׁ חֲטָא אָדָם הָרָאוּשׁוֹן שְׁנַזְדוּג קָדָם שַׁבָּת, וְגָרַם לְהַזְדוּג יְסוּד דְקַטְנוּת וְכוּ', וְכֵן מִמֶּשׁ חֲטָא בְּעִנִין הַכָּאָת הַסָּלַע בְּמַטָּה, שֶׁהוּא יְסוּד דְקַטְנוּת, וְהִנֵּה אַרְז"ל שְׁטַפְטוּף דָּם בְּסוּד דָּם בְּתוּלִים. וּבָא חֲטָא הַדָּם מִצַּד מַטָּהוּ מַה שְׁנֶהֱפַף לְנַחֲשׁ, וְהוּא סִבַּת יְצִיאַת הַדָּם כִּי שְׂדִי וְד"ם גִּימְטְרִיא נַחֲשׁ. רואים שְׁחֲטָא מִי מְרִיבָה הִיָּה בְּיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת, שֶׁהוּא בְּסוּד שֵׁם שְׂדִי יַחַד עִם דָּם כְּדִלְעִיל, וְטַפְטוּף דָּם בְּסוּד דָּם בְּתוּלִים, וְנֶהֱפַף הַמַּטָּה לְנַחֲשׁ בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל חֲטָא אָדָם הָרָאוּשׁוֹן. וְכַפִּי שְׁבַאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁהִיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת הוּא בְּבַחֲיַנַּת מַטָּה הָאֱלֹהִים שְׁנֶהֱפַף לְנַחֲשׁ, "מַטָּה עֲזָף יִשְׁלַח ה' מִצִּיּוֹן".**

עַל פִּי זֶה נִרְאֶה לְבָאֵר מִדּוּעַ הַתּוֹרָה מְצִינַת שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֶת חֲטָא מִי מְרִיבָה יַחַד עִם מְדַבֵּר צֵן. כְּפִתּוּב (בְּמִדְבָר כז, יד) **"כַּאֲשֶׁר מְרִיבְתָם פִּי בְּמִדְבַר צֵן בְּמְרִיבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישְׁנִי בְּמִים לְעִינֵיהֶם הֵם מִי מְרִיבַת קֹדֶשׁ מְדַבֵּר צֵן".** (דְּבָרִים לב, נא) **"עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי מְרִיבַת קֹדֶשׁ מְדַבֵּר צֵן עַל אֲשֶׁר לֹא קִדְשַׁתֶּם אוֹתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".**

ד"מְדַבֵּר צֵן" בְּגִימְטְרִיא שֵׁפ"ו שֶׁהוּא

הַמְסַפֵּר שֶׁל דָּוִד בֶּן יִשִּׁי שְׁמִסְמַל אֶת נִקְדַּת צִיּוֹן שְׁשֵׁם הִיָּה הַחֲטָא. וְכֵן "צֵן" מְרַמַּז עַל צִיּוֹן. וְכֵן מְדַבֵּר צֵן נִמְצָא בְּגִבּוּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֶרֶץ אֲדוּם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר לד, ג) **"וְהָיָה לָכֶם פָּאָת נֶגֶב מִמְדַבֵּר צֵן עַל יְדֵי אֲדוּם".** וּמִבְּאֵר רַש"י **"מִמְדַבֵּר צֵן" אֲשֶׁר אֵצֶל אֲדוּם מִתְחַלֵּת מְקַצוּעַ דְּרוֹמִית מְזַרְחִית שֶׁל אֶרֶץ תְּשַׁעַת הַמַּטּוֹת. כִּי־צַד שְׁלֹשׁ אֲרָצוֹת יוֹשְׁבוֹת בְּדְרוֹמָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה אֵצֶל זֶה, קִצַּת אֶרֶץ מִצְרַיִם, וְאֶרֶץ אֲדוּם כְּלָה, וְאֶרֶץ מוֹאָב כְּלָה. וְגִבּוּל אֲדוּם וְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר צֵן, מְסַמֵּל אֶת הִיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת שְׂדוּד וְעִשׂוֹ נִפְגָּשִׁים בּוֹ. וְכֵן מְדַבֵּר צֵן הִיָּה בְּנַחֲלַת יְהוּדָה הַשְּׁבִיט שֶׁל דָּוִד, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (יְהוֹשֻׁעַ טו, א) **"וַיְהִי הַגּוֹרָל לְמַטָּה בְּנֵי יְהוּדָה לְמִשְׁפַּחְתָּם אֶל גִּבּוּל אֲדוּם מְדַבֵּר צֵן נֶגֶבָה מְקַצָּה תִימֹן".****

וְכֵן מְצִינּוּ שְׁמַרְיָם נִפְטָרָה בְּמִדְבַר צֵן, שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר כ, א) **"וַיָּבֵאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הָעֵדָה מְדַבֵּר צֵן בַּחֲדָשׁ הָרָאוּשׁוֹן וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקֹדֶשׁ וְתָמַת שֵׁם מְרִיָם וְתִקְבְּרָה שָׁם".** וּמְרִיָם הִיָּתָה אַחַת הָאֵמָהוֹת שֶׁל בֵּית דָּוִד, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סוּטָה יא:), שְׁשֵׁרֶשׁ דָּוִד מְחוּר בֶּן מְרִיָם. וְהַמְהַרְש"א שֵׁם מְבָאֵר (ד"ה דְּדוּד) שְׂדוּד הִיָּה נִכְדָּ שֶׁל מְרִיָם מִצַּד אִמּוֹ. וְכֵן חוּר מְרַמַּז עַל הִיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת כְּדִלְעִיל. וְכֵן

מְרִים הִיְתָה בְּסוּד בְּאֵר הַמְּסַמֶּלֶת אֶת הַיְסוּד שֶׁבַּמְּלָכוּת, כַּמּוּבָא בְּגִמְרָא (תַּעֲנִית ט.) **בְּאֵר בְּזִכּוֹת מְרִים**. וְכֵן כַּנּוֹר דְּדוּד בְּגִימְטְרִיא **מְרִים**, דְּכַשֵּׁם שֶׁכַּנּוֹר דְּדוּד קְשׁוּר לִים כַּנְּרַת, כַּמּוּבָא בְּזֵהָר (שֶׁלַח קַעֲה:), כִּף מְרִים קְשׁוּרָה לִים כַּנְּרַת, כַּמּוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלוּלִים 'לְהֶאֱרִיז' ל (הַקְּדָמָה לז) שֶׁבְּאֵרָה שֶׁל מְרִים נִמְצָא בִּים כַּנְּרַת. וְכֵן מְרִים הִיְתָה מְשׁוּרְרַת כְּמוֹ דְּדוּד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת טו, כ) **"וַתִּקַּח מְרִים הַנְּבִיאָה אַחוֹת אֶהֱרֹן אֶת הַתֹּף בְּיָדָהּ וַתִּצְאֵן כָּל הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְמַחְלֹת: וַתַּעַן לָהֶם מְרִים שִׁירוֹ לָה' כִּי גָאָה גָאָה סוּס וּרְכָבוֹ רָמָה בִּים"**. וְכֵן מְרִים נֶעֱנְשָׁה בְּצַרְעַת, הַיְסוּרִים שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ כְּדַלְעִיל. וְכֵן מְצִינּוֹ שֶׁמְרִים הִיְתָה בְּבַחֲיִנַת פֶּה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת, כַּמּוּבָא בְּרִש"י, (שְׁמוֹת א, טו) פּוּעָה זֹו מְרִים עַל שֵׁם שְׁפּוּעָה וּמְדַבְּרַת וְהוּגָה לְוָלָד. וְכֵן מְרִים הִיְתָה מְשַׁרְשׁ רַחֵל הַמְּסַמֶּלֶת אֶת הַמְּלָכוּת, כַּמּוּבָא בְּלִקְוֹת לְהֶאֱרִיז' ל (שְׁמוֹת ע' קַכָּה) שִׁיּוּכְבָּד וּמְרִים הֵן בְּבַחֲיִנַת לָאָה וְרַחֵל. וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קִיד, ח) **"הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מִים חֲלָמִישׁ לְמַעֲיָנוּ מִים"**, אוֹתִיּוֹת **מְשִׁיחַ ל'**, דְּאוֹת ל' וּמְשִׁיחַ מְסַמֵּלִים אֶת הַמְּלָכוּת. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' אַבְרָהָם פֶּלְדְּמַן שְׁלִיט"א שֶׁזֶּה גַם אוֹתִיּוֹת **"שׁ לַח"ם**, כִּי הַמְּלָכוּת נִקְרָאת לַחֵם.

בְּאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר מֹשֶׁה מִים הָעֲלִיּוֹנִים מְרִים מִים הַתַּחְתּוֹנִים' שֶׁשְּׂרַשׁ נִשְׁמַת מֹשֶׁה הִיא מִהֵמִים הָעֲלִיּוֹנִים, כַּמּוּבָא בְּלִקְוֹת (עַקֵּב יז.) **שְׂרַשׁ מֹשֶׁה הוּא מְבַחֲיִנַת מְקוֹר הַחֲכָמָה "כִּי מִן הַמַּיִם מְשִׁיתָהוּ" בְּבַחֲיִנַת יָם חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה**. וְכֵיּוֹן שֶׁהֵמִים הָעֲלִיּוֹנִים נִפְרְדוּ בְּבִרְיַאת הָעוֹלָם מִהֵמִים הַתַּחְתּוֹנִים, וַיֵּשׁ מִחֲלֻקַּת בֵּין הַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, מְרִים שֶׁשְּׂרַשׁ נִשְׁמַתָּה מִהֵמִים הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁשְּׂיָכִים לְמְלָכוּת, עֲזָרָה לְמֹשֶׁה כָּל חַיּוֹ וְהַגָּה עֲלָיו מִהֵמִים הַתַּחְתּוֹנִים. הַחֵל מִהַזְּמַן שֶׁמֹּשֶׁה הִיָּה תֵינּוּק בְּתַבָּה בְּיֶאוּר בְּמִים הַתַּחְתּוֹנִים, וּמְרִים עֲמָדָה מְרַחוּק לְשֹׁמֵר עֲלָיו. וְהַמְשָׁךְ בְּבְּאֵרָה שֶׁל מְרִים שֶׁבְּזִכּוֹתָהּ הִיּוֹ לַעַם יִשְׂרָאֵל מִים תַּחְתּוֹנִים לְשִׁתּוֹת. וְכַשֶּׁנּוֹפְטְרָה מְרִים וְלֹא הִיּוֹ מִים לְשִׁתּוֹת, הִכָּה מֹשֶׁה אֶת הַסֶּלַע וְעוֹרֵר אֶת הַתְּנַגְדוֹת הַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֵלָיו, וְכַבֵּר לֹא הִיְתָה מְרִים שֶׁתִּגַּן עֲלָיו, וְנִגְרַם חֲטָא מִי מְרִיבָה, שֶׁהֵמִים הַתַּחְתּוֹנִים רְבוּ עִם מֹשֶׁה. וְעוֹד בְּאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר שֵׁם מְדוּעַ לֹא זָכְתָה מְרִים לְהַכְּנִס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ בַּעֲלָה כָּלֵב בֶּן יִפְנָה, כִּיּוֹן שֶׁהִלְשׁוֹן הָרַע שֶׁאַמְרָה עַל מֹשֶׁה שֶׁפּוֹרֵשׁ מֵאִשְׁתּוֹ, הִיָּה הַגּוֹרֵם לְחֲטָא מִי מְרִיבָה, שֶׁהֵמִים הַתַּחְתּוֹנִים הַתְּנַגְדוּ לְמֹשֶׁה וְרְבוּ אִתּוֹ, מְשׁוּם שֶׁפּוֹרֵשׁ מֵאִשְׁתּוֹ שֶׁהִיא בְּסוּד מִים הַתַּחְתּוֹנִים. וְכֵמוֹ שֶׁמֹּשֶׁה וְאֶהֱרֹן לֹא נִכְנְסוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּגַלֵּל חֲטָא מִי מְרִיבָה, גַּם

מְרִים שְׁגָרְמָה אֶת הַחֹטָא לֹא נִכְנָסָה. וְנִרְאָה לְהוֹסִיף עִמָּךְ עַל פִּי דְבַרְיֵנוּ שְׁלֹאֲחַר שְׁטַעֲנָה מְרִים אֶת טַעֲנַת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת עַל פְּרִישַׁת מֹשֶׁה מֵאֲשֶׁתּוֹ, כִּיּוֹן שְׁשָׂרֵשׁ נִשְׁמָתָה הַתְּעוֹרֵר לְטַעֵן אֶת הַטַּעֲנוֹת שְׁשִׁיכוֹת לְשֵׁרֶשֶׁה, הִיא נִפְטָרָה בְּמִדְבַר צֶן שְׁמִסְמַל אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת, שְׁשֵׁם נוֹבְעִים הַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים. וְכִשְׁהִיא נִפְטָרָה, סָרָה מִמֶּשֶׁה הַהֲגָנָה שְׁלָה מִהַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים, וְהַהֲתַנְגְּדוֹת הִיָּתָה בְּתַקְףָּ גָדוֹל; גַּם מִשׁוּם שְׁמִרְיָם אֵינְנָה, וְגַם מִשׁוּם שְׁהַמְקוּם הַזֶּה שִׁיף לְמִים הַתְּחַתּוֹנִים, וְכֵן מִשׁוּם שְׁמִרְיָם קְטָרְגָה עָלָיו שֶׁהוּא פּוֹרֵשׁ מֵאֲשֶׁתּוֹ וּמִהַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים. כָּל הַגּוֹרְמִים הָאֵלֶּה יַחַד, גָּרְמוּ שֶׁהַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים רַבּוּ עִם מֹשֶׁה בְּמִדְבַר צֶן, וְנִהְיָה חֹטָא מִי מְרִיבָה, שְׁפָגְמוּ אֶת הַיְסוּד שְׁבַמְלָכוֹת וְהִפְכוּ אוֹתוֹ לְנַחֵשׁ כְּדֹלְעִיל.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַפְּרָשִׁיּוֹת מֵהַרְה"ג ר' אֵלִיהוּ כִּי טוֹב ז"צ"ל מְדוּעַ הַסְּמִיכָה הַתּוֹרָה אֶת פְּרִישַׁת מִיתַת מְרִים וּמִי מְרִיבָה לְפְרִישַׁת פְּרָה אֲדָמָה, כִּי מִצּוֹת פְּרָה אֲדָמָה נִתְּנָה לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְהָ שֵׁם הַתְּגַלְתָּה לְרֵאשׁוֹנָה בְּאֶרֶץ שֶׁל מְרִים. כְּמוֹבָא בְּרַש"י (שְׁמוֹת טו, כה) **בְּמִרְהָ נִתַּן לָהֶם מְקַצַּת פְּרָשִׁיּוֹת שֶׁל תּוֹרָה שְׁיִתְעַסְקוּ בָּהֶם שְׁבַת וּפְרָה אֲדָמָה.** בְּאֶרְנוּ בְּמֵאֲמַר מֹשֶׁה מִים הַעֲלִיוֹנִים דָּאף שֶׁהַמִּים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר, בָּאוּ בְּזִכוֹת מְרִים, הִרִי שְׁמִתִּיקוֹתֶם הִיָּתָה בְּזִכוֹת מֹשֶׁה, דְּמִים הַתְּחַתּוֹנִים שְׁבָאִים

בְּזִכוֹת מְרִים אֵינָם רְאוּיִים לְשִׁתְּיָה, דְּבִאֲרָה שֶׁל מְרִים הוּא בְּיָם, שְׁשֵׁם הַמִּים מְלוּחִים, וְצָרִיף אֶת הַכַּח שֶׁל מֹשֶׁה שְׁבָא מִהַמִּים הַעֲלִיוֹנִים לְהַמְתִּיקֶם. וְכֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת טו, כג) **"וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתַּת מִים מִמֶּרְהָ כִּי מְרִים הֵם"**, הַכְּתוּב מְרַמֵּז "כִּי מְרִים הֵם" כִּי מְרִים הֵם, הֵינּוּ שְׁבַזִּכוֹת מְרִים אֲכֵן זָכוּ לְמִים, אֲדָף הֵיוּ מְרִים, וְאִז **"וַיִּוְרְהוּ ה' עַיִן וַיִּשְׁלַף אֶל הַמִּים וַיִּמְתְּקוּ הַמִּים"** דְּמֹשֶׁה בְּכַח הַתּוֹרָה **"עַיִן חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ"** (מִשְׁלִי ג, יח) מִמְתִּיק אֶת הַמִּים הַתְּחַתּוֹנִים שְׁיִהְיוּ רְאוּיִים לְשִׁתְּיָה. וְכֵן מוֹבָא בְּמִכְלִילְתָא' (שְׁמוֹת טו, כה) שְׁיֵשׁ מֵאֵן דְּאָמַר שְׁהַעֵץ שְׁמֹשֶׁה הַשְּׁלִיף לְמִים, הִיָּה דְּבַר תּוֹרָה שְׁה' הִרְאָה לוֹ. וְתּוֹרָה מְגִיעָה מִים הַחֲכָמָה הַעֲלִיוֹנָה מִהַמִּים הַעֲלִיוֹנִים. וְנִרְאָה לְבִאֵר אֶת הַקְּשֶׁר בֵּין פְּרָה אֲדָמָה לְמְרִים, דְּפְרָה אֲדָמָה הִיא הָאֶרֶץ מִהַמִּים הַעֲלִיוֹנִים בְּבַחֲיִנַת אִמָּא כְּפִי שְׁהַבְּאֵנוּ מִהָאֲרִיז"ל בְּמֵאֲמַר 'שֵׁרֵשׁ הַטְּמָאָה מִהַחֹטָא', וּבְמִרְהָ שְׁזָכוּ לְהָאֲרַת הַמִּים הַעֲלִיוֹנִים בְּתְחַתּוֹנִים, זָכוּ גַם לְמִצּוֹת פְּרָה אֲדָמָה שֶׁהִיא אוֹתָהּ הָאֶרֶץ. וְלָכֵן נִסְמְכָה פְּרִישַׁת מְרִים וּמִי מְרִיבָה לְפְרִישַׁת פְּרָה אֲדָמָה, לְרַמֵּז שְׁכִיּוֹן שְׁנַפְסָקָה הַהָאֶרֶץ הַזֹּאת בְּמִיתַת מְרִים, נִגְרַם חֹטָא מִי מְרִיבָה שֶׁהַמִּים הַעֲלִיוֹנִים לֹא יָכְלוּ לְהֵאִיר לְמִים הַתְּחַתּוֹנִים, כְּדֹלְעִיל. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמְח"ל (סוֹף אוֹצְרוֹת רַמְח"ל) שְׁפְרָה אֲדָמָה הִיא

התקון לקלפת **אָדום**, וכפי שבארנו שהיא הארה מהמלכות העליונה שממתיקה את הדינים של אָדום מהמלכות התחתונה.

מְצִינוּ בזהר (השמטות לס' שמות רעב.) שבזה שמשא עשה נחש נחשת הוא תקן באפן חלקי את חטא המטה במי מריבה. נראה לבאר דמצינו שהיסוד שבמלכות נקרא **נחשת**, (יחזקאל טו, לו) "**כה אמר אדני ה' יען השפף נחשתך ותגלה ערותך בתזנותיך**". וכן בארנו במאמר 'חשמל חטא' שגחש הנחשת הוא נחש קדוש, והוא השרש של הנחש בקדשה, בסוד **המשיח** שהוא בגימטריא **נחש**. לכן משה התחיל לתקן את חטא מי מריבה שפגם את היסוד שבמלכות עם נחש הנחשת, כי נחש הנחשת סמל את צד הקדשה שבחסוד שבמלכות, בבחינת משיח שממנו שרש הנחש.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (חוקת רנה) שה' אמר למשה לדבר אל הסלע ולהשפיע לישראל את השפעת המים האמתיים שהם פנימיות התורה, ולקחת ביד את המטה המרמז על נגלות התורה שהם בבחינת הגוף והקלפה של התורה, כדי שיהיה קצת גוף. ומשה חשב שבגלל הערב רב אין הם ראויים לפנימיות התורה, והוא הכה את הסלע לשבר את קלפות התורה ולהשפיע לישראל את התלמוד בבלי וירושלמי. ולכן פתוב

"**ותשת העדה ובעירם**", שמזה שתו גם **הערב רב הנמשלים לבעירים**. ואם משה היה משפיע את פנימיות התורה היו נכנסים לארץ ישראל עם משה, וזוכים לגאולה דרך פנימיות התורה. ובגלל שמשא מנע את זה הוא נענש שלא נכנס לארץ ישראל וצריך לבא בכל הגליות לעזר לישראל לברר את קלפות התורה, עד שיזכו לפנימיות התורה ולגאולה, עד כאן דברי האריז"ל. לפי זה מבאר מדוע משה נענש שלא נכנס לארץ ישראל, כי ארץ ישראל היא בחינת מלכות, והכניסה של משה להשפיע למלכות בשלמות היא השפעת פנימיות התורה, ואם אינו משפיע את פנימיות התורה אין הוא משפיע למלכות כראוי, וממילא אינו יכול להכניס להשפיע לארץ ישראל שהיא מלכות.

וכן מצינו בזהר (תיקונים מד.) שה' אמר למשה לדבר אל הסלע שנמצא מעל ס' מסכתות והוא שרש התורה שבעל פה. ומבאר לדברינו שהפגם היה בחסוד שבמלכות, ששם שרש נשמת דוד שמלמד את פנימיות התורה. והתקון של המקום הזה הוא רק דרך פנימיות התורה שהיא סוד הגאולה. וכן **תורה מרמזת באות שלישית בכתוב (במדבר כ, יא) "וירם משה את ידו ויד את הסלע במטהו פעמים"** לרמז שהפגם היה בתורה. וכן מובא בספר נפלאות

מתורתך' שהכתוב (במדבר כ, יג) "המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את יהוה ויקדש בם", ר"ת אב"י ורב"א, לרמז שהחטא היה שנקנסו בהויות דאב"י ורבא, במקום להפגס לסודות התורה. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שהכתוב (במדבר כ, יב) "יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל" בגימטריא אב"י ורבא. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמשו צוק בגימטריא ישראל, ומבאר לדברינו שמדרגת ישראל היתה תלויה בחבור של משה לצוק. וכן הכתוב שנקמר על חטא משה (במדבר כ, י) "שמעו נא המרים המן הסלע הזה נוציא לכם מים" מרמז גם על רבי שמעון בר יוחאי שקבור במרון, כי משה רמז שאת פנימיות התורה יגלה רבי שמעון הקבור במרון, והוא לא רצה לגלות באותו זמן את פנימיות התורה. וכן רואים מיד אחרי חטא מי מריבה שהתורה מסמיכה בפרשה סתומה את הפרשה (במדבר כ, יג) "וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך אדום וגו' וימאן אדום נתן את ישראל עבר בגבלו ויט ישראל מעליו". ומבאר לדברינו כיון שלא היה להם את הכח של פנימיות התורה, לא יכלו להכניע את קלפת אדום, לכן לא נלחמו בהם ונטו מעליו. כי הכח שמכניע את אדום הוא הכח של ציון ודוד המלך שהוא האדמוני

דקדושה, וזה הכח של פנימיות התורה. וכן המשך הפרשה על מיתת אהרון ומלחמת עמלק, ופרשת נחש הנחשת שבאה בעקבות סבוב ארץ אדום, כל אלו מראים על הצרות שנגרמו לבני ישראל מקלפות עמלק והנחש שמלבישים על ציון. וכן מובא ב'שפת אמת' (וארא תרל"ז) ד' מלכיות הם נגד ארבע פרושים שבתורה פרד"ס. והם הד' לשונות של גאלה. ולפי זה נראה לבאר עוד טעם מדוע תלויה הגאלה העתידה בלמוד הסוד דוקא. כיון שהד' מלכיות הן כנגד פרד"ס, יוצא שהמלכות הרביעית אדום היא כנגד הסוד, ורק בלמוד הסוד אפשר להכניע אותם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שמלוי אותיות קבל"ה, קו"ף ב"ת למ"ד ה"א, יפ"ת אדו"ם. וכן קבלה בגימטריא עשו, לפי החשבון שאות ש היא מספר 60. וכן אדום בגימטריא תורה. וכן צע"ר מעש"ו באח"ס בט"ע "ודברת בם". ומבאר לדברינו שהשפעת הקבלה שנגרמת באותיות המלוי שלה, יורדת עד לקלפת יפת שהיא חכמת וון, ולקלפת אדום שיונקת מציון. וכן עשו בעצמו ידע את התורה, דעשו גדל בבית של אברהם ויצחק, ובנדאי חנכו ולמדו אותו את כל הענינים, כמובא בתרגום יונתן (בראשית ג, יג), שראשו של עשו נקבר במערת המכפלה, ומזה רואים שהראש ידע את

התורה, והיה ראוי להקביר שם. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ח ע' תס'), שבראשו של עשו היתה קדושה לכן הוא נקבר במערת המכפלה. וכן עשו היה תאום של יעקב שהוא עמוד התורה. וכן מצינו בגמרא שהמן ידע את ערף התורה, (מגילה טו.) **"ויקח המן את הלבוש ואת הסוס",** אזל אשכחיה דיתבי רבנן קמיה ומחוי להו הלכות קמיצה. אמר להו אתא מלי קומצי קמחא דידכו, ודחי עשרה אלפי ככרי כספא דידי. וכן מצינו בגמרא (גיטין טז.) **מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק.** וכן שם שפ"ו בגימטריא לימוד הסוד בטורה. וכן האותיות אחרי למ"ד הן המ"ן שיונק מהתורה. וכן המספר המסתתר בין אותיות עש"ו הוא 524 כמנין תלמוד בבלי. והוסיף הרה"ג ר' ש. דוקטר שליט"א שעמל"ק ר"ת עקר מפלתו למוד קבלה.

מצינו בזהר (בשלח לח:) שה' אמר למשה להוציא מים מהנחש שבמטהו, היינו שהיה למשה כח של נחש במטהו שנהפך לנחש, וה' צוה את משה להוציא מים מהכח הזה. החטא של משה היה שלא הסכים לעשות זאת, כי חשב שנחש עפר לחמו ואין כחו במים, רק בדרך גס גדול, ומשה פחד שיקח זמן וישראל דחקהו. נראה לבאר את דברי הזהר על פי הגר"א

(על הזהר פקודי רנה:) **קלפה ירקה פישון פשט, תהו, ובה אין צריך הכאה. וכד מטו לקליפא תנינא דאיהי תקיפא רמז, בהו, שם "כל הולך על גחון", "ולא ידע איש את קברתו", ושם האי נחש איהי קשיא לון.** רואים שעל תורת הרמז יש נחש חזק ותקיף והיא שיכת לנהר גיחון שרש הנחש שנקרא גחון, וכן אותיות רמ"ז סמוכות לאותיות נח"ש, ובארנו במאמר 'קץ הגאולה' שהרמז מחבר את הפשט לסוד, והנחש מתנגד לחבור הפשט והסוד דרך הרמז שהוא סוד הגאולה. לפי זה נראה לבאר את דברי הזהר שה' אמר למשה להוציא את המים של פנימיות התורה דרך בחינת הנחש שבמטה שמלביש על תורת הרמז ולהכניע אותו, והחטא של משה היה שלא רצה לגלות את פנימיות התורה כדלעיל.

מצינו במדרש (דבר"ר א, יט) **אמר רבי ברכיה כשנכנס עשו אצל אביו וראה שנטל יעקב את הברכות אמר לו לא הנחת לי אפלו ברכה אחת שנאמר "הלא אצלת לי ברכה" אמר לו יצחק אפלו אני מברךך לו אני מברךך, לא כף אמרתי לו "הוה גביר לאחיד" העבד וכל מה שיש לו לא של אדוניו הם, אמר רב חיא אמר להם אם ראיתם אותו שמבקש להתגרות בכם אל תעמדו כנגדו**

אֵלָא הַצְּפִינוּ עֲצֻמְכֶם מִמְּנוּ עַד שִׁיעֵבֵר עוֹלְמוֹ, הָיוּ "פָּנוּ לְכֶם צְפוּנָה" אָמַר רַב יְהוּדָה בְּרַ שְׁלוֹם אִם רְאִיתֶם שְׁמִזְדוּג לְכֶם בְּרוּחוֹ לַתּוֹרָה וְאִין צְפוּנָה אֵלָא תּוֹרָה שְׁנֵאמַר "יִצְפֹּן לְיִשְׂרָאֵל תּוֹשִׁיָה", דְּבַר אַחַר מַהוּ "צְפוּנָה" אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר הַקַּב"ה הִמְתִּינוּ עַד מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְבָא מַה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֵיךְ. רוֹאִים שֶׁהֶעֱצָה לְהַנְצִיל מֵעֲשׂוּ הִיא רַק עַל יְדֵי הַצְּפוּנָה לְסוּדוֹת הַצְּפוּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה, בְּסוּד הַכְּתוּב "מַה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֵיךְ", וְלָזֶה נִזְכָּה בִּימּוֹת הַמְּשִׁיחַ. וְלִכֵּן מִקְשֶׁר הַמְּדַרְשׁ אֵת הָעֲנִיָּן לְטַעֲנַת עֲשׂוֹ לְיִצְחָק "הֲלֵא אֲצִלָּתָ לִי בְּרַכָּה", מִלְּשׁוֹן עוֹלָם הָאֲצִילוֹת, כִּי לְמוֹד הַסוּד שְׁנִקְרָא אֲצִילוֹת מְשַׁפֵּיעַ גַּם לְמַלְכוּת, וּמִמִּילָא גַּם אָדוּם שֶׁהִיא הַקְּלִפָּה שֶׁל הַמַּלְכוּת מִקְבָּלָת אֵת חִלְקָהּ, אֲבָל כִּפִּי שְׁאֵמַר יִצְחָק לַעֲשׂוֹ שֶׁהוּא עֶבֶד שֶׁל יַעֲקֹב וְכֹל יְנִיקָתוֹ הִיא רַק דֶּרֶךְ לְמוֹד הָאֲצִילוֹת שֶׁל יַעֲקֹב וְלֹא בְּאִפְּן אַחֵר.

חֲטָא דוֹמָה לְחֲטָא מִי מְרִיבָה הִיָּה בַּהֲרִיגַת חוֹר בֶּן מְרִים שְׁמִמְנוּ יִצְא דוֹד, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סוּטָה י"א:), דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שְׁחוֹר הִיָּה בְּבַחֲיִנַת הַלּוּחוֹת הֲרֵאשׁוּנִים שֶׁה' כְּתַב דֶּרֶךְ רוּחַ שֶׁהוּא נֹשֵׁב בְּחוֹרֵב, וְהַלּוּחוֹת הֲרֵאשׁוּנִים הָיוּ בְּסוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְכִשְׁהֲרָגוּ אֵת

חוֹר וְחֲטָאוּ בְּעַגְלָה, פָּרְחָה הַרוּחַ שֶׁל חוֹר מִהַלּוּחוֹת, וְהַלּוּחוֹת נִהְיוּ כְּבָדִים, לְכֵן נִאֲלַץ מִשֶּׁה לְשִׁבְרָם. וְאַחֵר כְּדוּ יִרְדוּ לְדַרְגַּת הַלּוּחוֹת הַשְּׁנֵיִים שֶׁהָיוּ בְּסוּד נִגְלוֹת הַתּוֹרָה. וְכֵן חוֹר בְּגִימְטְרִיאַת הַסֵּפֶר שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה זָהָר עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְכֵן חוֹר נִרְמַז בְּלִשׁוֹן הַש"ס מַחְוֵרָתָא שְׁנֵהִירִין דְּבִרֵי הַתּוֹרָה, כְּמוֹבָא בְּרִש"י (מַעֲיִלָה טו:). מַחְוֵרָתָא דְּבַר בְּרוּרָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּיִסְקִין שְׁלִיט"א שְׁחוֹרָר ר"ת נִסְחַ הַגְּמְרָא (יּוֹמָא עו:). חֲמֵרָא וְרִיחֵי פִקְחִין, הִיָּינוּ שְׁשִׁתִּית הֵיִין וְרִיחַ הַבְּשָׂמִים עֲשֹׂאוֹהוּ חֲכָם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁבַּהֲרִיגַת חוֹר בֶּן מְרִים גִּרְמוּ חוֹרְבָנוּ. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' צְבִי כְּהֵן שְׁלִיט"א מִסְבָּרָ'ה שְׁחוֹרָר ר"ת רַבְּנוּ חַיִּים וִיטֵל, וְאוּרִי מְרַמַּז עַל הָאֲר"י. וְכֵן הַכְּתוּב "רְאֵה קְרָאתִי בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוֹר לְמַטֵּה יְהוּדָה" ר"ת בְּאֲרָה שֶׁל מְרִים, שֶׁהִשְׁתַּיָּה מִמֶּנָּה מוֹעִילָה לְפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְכִפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ שֶׁבְּצִלְאֵל הִיָּה נִכְדָּ שֶׁל מְרִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁחוֹרָר בְּא"ט ב"ח דְּב"ש, בְּגִימְטְרִיאַת אֲשֶׁה וּמְסַמֵּל אֵת הַמַּלְכוּת וְאֵת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

וְכֵן חוֹר הִיָּה בְּדוֹר הַמְּדַבֵּר נִצִּיג מַלְכוּת בֵּית דוֹד, כִּפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ שְׁמִמְנוּ יִצְא דוֹד, וְהוּא הִיָּה בְּבַחֲיִנַת יָד שֶׁל מִשֶּׁה לַעְזֹר לוֹ בְּהִנְהַגַּת הָעַם, לְכֵן הוּא חֲחִזִּיק אֵת יָדוֹ שֶׁל מִשֶּׁה בְּמַלְחָמַת עֲמֶלְקָה, וְכִשְׁעֵלָה

משה להר סיני הוא מסר את ההנהגה לאהרן וחור. וכן חטא עגל הזהב היה עם זהב, ובארנו שזהב בגימטריא דוד, ומסמל את דוד. וכן בארנו במאמר שם שהחטא היה דרך ידים, כמובא בזהר (כי תשא קצב). שאהרן טעה בכך שלקח את הזהב מיד הערב רב לידו, כמו שכתוב (שמות לב, ד) **"ויקח מידם ויצר אתו בחרט וגו"**. דאלו לא לקח מיד ליד לא היה נותן כח לסטרא אחרא. ודוד בגימטריא יד. וכן **"חרט"** בגימטריא חור עם האותיות, ולכן כתוב (שמות לב, יט) **"ויחר אף משה וישלף מידו את הלחת וישבר אתם תחת ההר"**. שפרח רוח י' דברות בגלל הריגת חור וחטא העגל בחורב. וכפי שמצינו בזהר (יתרו פד:) שהלוחות נכתבו בגס על ידי רוח שהקדוש ברוך הוא נשב. ופרחה הרוח של פנימיות התורה שהיתה קשורה לחור, והיתה בלוחות, כמובא ב'אבות דרבי נתן' (ב, ג) חרות על הלוחות אל תיקרי חרות אלא חרות. וכן מצינו בגמרא (שבת קד.) אמר רב חסדא מ"ם וסמ"ך שבלוחות בגס היו עומדין. ורואים שעקר הגס בלוחות היה באותיות ס' וס'. ומצינו בזהר (תרומה קכז.) וב'עץ חיים' להאריז"ל (שער טו' ע' רכט) שהאות סמ"ך והאות ס' סתומה מסמלות את היסוד שבמלכות בשתי בחינות.

וכן על בצלאל שידע לצרף האותיות שנבראו בהן שמים וארץ, מצינו בזהר (תרומה קנב.) שבצלאל היה בן אורי לרמז שהוא בן אור ראשון שברא הקדוש ברוך הוא, בן חור מלשון חרות. ורואים מהזהר שחור הוא סוד החרות שהיה חרות על הלוחות הראשונים דרך הרוח שה' השיב, סוד פנימיות התורה שקשורה לשרש דוד. וכן המספר המסתתר בין אותיות בצלאל"ל הוא 206 כמנין רות שהולידה את דוד.

מצינו במדרש (שמו"ר מח, ב) עמד חור ונתן נפשו על הקב"ה אמר לו חייך כל בנים היוצאים ממך אני מגדלם שם טוב בעולם, שנאמר "ראו קרא ה' בשם בצלאל וימלא אתו רוח אלהים", ולא זה בלבד אלא כל מי שנתעסק במלאכת המשכן נתן בו הקב"ה חכמה ובינה ודעת, שנאמר **"ויעשו כל חכם לב"**, ולא בגני אדם אלא אפלו בבחמה ובחיה שנאמר **"חכמה ותבונה בהמה"**, בהמה כתיב. ורואים שה' נתן שכר לחור על הריגתו, שבצלאל נכדו קבל חכמה. וכן שאר החכמה שירדה לעולם לצרף בגן המשכן היתה בזכות חור, ומבאר לדברינו שחור סמל את דרגת החכמה של הלוחות הראשונים, והריגתו היתה חלק מהמלחמה נגד פנימיות התורה והחכמה, לכן השכר על זה היה חכמה. והוסיף

הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שעל בצלאל נאמר (שמות לא, ב) "ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה". וכן אביו של חור, כלב בן יפנה, התפלל בחברון להנצל מעצת מרגלים, ובזכות זאת ירש את חברון, ושם הוקמה מלכות בית דוד. וחברון אותיות **בן חור**. היינו שכלב זכה לזה בזכות **בנו חור**. וכפי שבארנו לעיל שחור מסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת **חור**. וכן נראה שהלחת מרמזים בכתוב שאמר משה אחרי חטא העגל, (שמות לד, ט) "**וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו**". לרמז שעקר הפגם של העגל היה **בלחת**. **מצינו** בגמרא (ברכות נה.) **אמר ר' שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן בצלאל על שם חקמתו וקרא, בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לך אמר לבצלאל עשה לי משכן ארון וכלים, הלך משה והפך, אמר לו [בצלאל] מנהגו של עולם אדם בונה בית ואחר כך מכניס לתוכו כלים, אמר לו [משה] שמא בצל-אל היית יודעת. נראה דמשה רמז לו שזכה לצל אל הסוד של צל הסכה של סכת דוד, הסוד של פנימיות התורה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שבצלאל קבל מתנת חכמה שיש בה**

בחינת הפוך, רוח אלהים בזכות חור, לכן הוא ידע להפוך את מה שאמר משה. מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) **אמר ליה שבור מלכא לשמואל, אמריתו משיח על חמרא אתי, אישדר ליה סוסיא ברקא דאית לי, אמר ליה מי אית לך בר חור גוני**. היינו אתם אומרים שהמשיח בא על חמור, אשלח לו סוס מסרק שיש לי. **חמור** אותיות **מחור**, וכן **חור** מרמז על חור. נראה לבאר על פי הגר"א (נתיבות יאיר' על רעיא מהימנא) שהכתוב שנאמר על המשיח (זכריה ט, ט) "**עני ורכב על חמור**", מרמז על ג' מסכתות ערובין נדה יבמות ר"ת **עני**, שהן בחינת חמור, היינו חמרי הש"ס, והמשיח רוכב עליהן. דחמרי הש"ס הן מסכתות שהאור שלהן מסתתר, וקשה להגיע לאמת, ולהבין את הדברים כדבעי. וכיון שהמשיח מגלה את פנימיות התורה ששם הכל ברור, ממילא הוא מתעלה ורוכב על חמרי הש"ס ומבטל את הקשי שבהם. וזה הסוד של חור שמסמל את פנימיות התורה. וכן חור מרמז בכתוב (איכה ד, כ) "**רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם**". כשנדרג בחטא העגל ששם נאמר, (שמות לב, ז) **"לך רד כי שחת עמך"**.

מובא בספר 'שפתי כהן' על הכתוב (דברים ג' כד) "**אדני ה' אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ידך**

החזקה" ש"החלות" אותיות הלוחות,

ומשה רמז בתפלתו, שכשם שה' נתן לו את הלוחות, כך הוא מבקש להכניס לארץ ישראל. ומבאר לדברינו שמשוה רמז שכשם שה' התחיל לתת לו את פנימיות התורה בה טמונה הגאולה בלוחות הראשונים, "החלות להראות את עבדך", כך הוא מבקש להכניס לארץ ישראל, ולהביא את הגאולה השלמה. כמובא ב'ספר העקדה' (הובא ב'מעם לועז' פ' ואתחנן) שמשוה רצה להכניס לארץ ישראל, כיון שידיע שזה יביא את הגאולה השלמה לקלל ישראל. (עין גם ב'אור החיים' שמות ו, כח, במדבר כ ח, 'מגלה עמוקות' אופן כ, 'דרשות חת"ס' ח"א דף יח).

בספר 'אפיקי מים' מקשה בשם הגר"מ שפירא שליט"א מדוע אמר הקב"ה למשה **יישר כףך ששברת**, מה הענין לתת כח לשבירה אחרי שכבר שבר. היה צריך לומר טוב ששברת, ומה הענין בנתינת כח, ועוד מקשה מדוע מסימת התורה שבכתב בדבר לא טוב של שבירת הלוחות **"ולכל היד החזקה וגו"**, כמובא ברש"י שם. ואפשר להוסיף על הקושיא, מדוע אנו אומרים שם **חזק חזק ונתחזק**, כפיכול לתת כח וחזק לשבירת הלוחות. ונביא דבריו בתוספת באור: **שבירת הלוחות** לא בטלה ח"ו את הלוחות הראשונים, שהרי שבירי לוחות מנחים בארון, אלא שהיא צמצמה

את האור של הלוחות בבחינת **שבירה** שמסמלת את צמצום הגבורה. ולכן השבירה היתה **"לעיני כל ישראל"**, לרמז שהפסידו דרגת חכמה שנקמזת בעינים. וכן הפסוק האחרון בתורה **"ולכל היד החזקה וגו"**, מדבר על שבירת הלוחות, לרמז שהשבירה הזאת מחברת את התורה שבכתב לתורה שבעל פה להוריד את האור לנגלות התורה, כפי שנקמדים בתורה שבעל פה. ולכן אמר ה' למשה **יישר כףך ששברת**, לרמז שמהשבירה יגדל כחו של משה להוריד את אור התורה למקומות נמוכים של נגלות התורה. כשם שעל תלמוד בבלי נאמר בגמרא (סנהדרין כד.) **"במחשכים הושיבני כמתי עולם"**, אמר רבי ירמיה, זה תלמודה של בבל. וכיון שלעיתיד לבא נגלה את האור הגדול שהיה טמון בחשך, היינו שנקמדם את הנגלה על פי הנסתה, והנגלה יעזור להבנת הנסתה בדרגה גבוהה יותר, בסוד המשל שמבאר את הנמשל, פי הנגלה הוא משל לנסתה, לכן נאמר יישר כח בשבירת הלוחות. וכן סיום התורה בזה אינו צער, כי יש כאן רמז על חבור התורה שבכתב לתורה שבעל פה להוריד את האור כדלעיל, ואנו אומרים על זה 'חזק חזק' כמו שה' אמר למשה יישר כח. וכפי שבארנו שתכלית הצמצום וירידת האור למטה היא כדי שנוכל להשיגו.

והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שחזק חזק ונתחזק ר"ת חו"ח, לרמז שיש כאן נתינת פח להוריד את האור למקום הקוצים והחוחים. וכן גשמי אותיות משיג, כי מהגשמי המסמל את תכלית הצמצום אפשר להשיג את הענינים הגבוהים ביותר. וכן "במחשכים" בגימטריא 420 כמנין שנות בית המקדש השני, לרמז שלאחר 420 שנה כשנחרב בית המקדש השני ויצאו למחשכים, התחילה תקופת תלמוד בבלי, שהאור ירד למקומות נמוכים.

וכן מובא ב'רננו בחיי' (בראשית ב, ז) כל עניני מעשה בראשית הם נגלה ונסתר, מבאר בתחתונים ורומז בעליונים, ומפני זה יש לך להבין הנסתר מן הנגלה. וכן מצינו בזהר (תולדות קמה:) אמר ר' יוסי ודאי כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא בארץ הכל הוא בסוד החכמה, והכל כדי להראות החכמה העליונה לבני אדם, כדי שילמדו מאותו מעשה סודות החכמה. וכן מצינו בגמרא (ברכות נח:) אמר שמואל, נהירי לי שבילי דרקיעא כשבילי דנהרדעא. היינו שמתוך שבילי דנהרדעא הוא מבין מה קורה בשבילי דרקיעא, וכמובא בספרים שנהרדעא היא נהר דעה, היינו מתוך העולם התחתון הוא מקבל נהר דעה להבין בעולם העליון.

וכן מצינו בזהר (וירא קטז:) בשש מאות שנה לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה ומעונות החכמה למטה, ויתכונן העולם להפנס בשביעי, כבן אדם שמתכונן ביום ששי משמריב השמש להפנס בשבת. ורואים שההכנה לגאולה היא פתיחת מעינות החכמה למטה בעולם הקלפות, כל התפתחות הטכנולוגיה וכו'. ומבאר לדברינו שאי אפשר להבין את פנימיות התורה השייכת לעולמות העליונים בלי להתבונן במשלים של העולם התחתון, על כן חזבים שיפתחו מעינות החכמה למטה, והעולם התחתון יגיע לשלמותו הגשמית לתת את כל המשלים הנצרכים. ובפרט לפי מה שהראנו שהמשלים הטובים ביותר והאמתיים ביותר באים מהגלויים המדעיים שהתגלו בפתיחת מעינות החכמה למטה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמשל נרמז בכתוב (תהילים קג, יט) "ומלכותו בכל משלה". היינו שדרך בחינת משל אפשר להבין איך מלכות ה' מתפשטת בכל הבריאה עד למטה מטה. מובא ב'אור החיים' (שמות לב, ו) קשה למה לא עשה ה' ברוך הוא בשעת מעשה העגל תיכף ומיד לומר למשה "לך רד כי שחת עמך" עד אחר שעבר יום המעשה וכו', יראה לי כי לצד שהתורה יש בה ד'

דרכים כלליים והן ענין פרד"ס, ויש לה לדעת שהם מארבעה הדרגות אורות עליונים, אצילות בריאה יצירה עשיה, הפשט אורו מאיר בעולם העשיה, רמז בעולם היצירה, דרש בעולם הבריאה, סוד בעולם האצילות, וכבר הקדמנו פעמים רבות שאין לה מדרגה בקדשה שאין גבהה עשרה, והרי לפניך ארבעים, ולזה היה שם ארבעים יום שלמים, ואם היה חסר יום אחד היתה תורה חסרה אותה בחינה. רואים שמשנה לא יכל לרדת שש שעות לפני הזמן למנע את חטא העגל, כי הוא היה צריך להשלים את למוד הסוד שלמד בעשרה ימים האחרונים. ויצא שבאותה שעה בה היה חטא העגל ונגרמה רידת אור התורה למקומות הנמוכים ביותר, באותה שעה ממש השיג משה את דרגות הסוד הגבוהות ביותר שהיו שיכות לשעות האחרונות של הארבעים יום שהיה בשמים. ומבאר לדברינו שהא תלוי בהא, ובסופו של דבר נשיג את הדרגות הגבוהות דוקא מתוך הדרגות הנמוכות ביותר. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"ט ששנת מתן תורה היתה 2448 לבריאת העולם בגימטריא ד' פעמים תורה עם הכוללים, לרמז שזכינו בשנה זו לתורה שמורכבת מד' חלקים פרד"ס.

מצינו בגמרא (סנהדרין צז:) תנא דבי אליהו, ששת אלפים שנה היו עלמא, שני אלפים תהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. ובספר 'אפיקי מים' שם מביא מהגר"א (סיפרא דצניעותא ג.) שלאחר חרבן בית המקדש השני כשהסתימו אלפים שנות תורה והתחילו אלפים שנות משיח, פיון שלא זכו למשיח חזרו לבחינת שנות תהו, אף על פי שלמדו תורה. ומבאר פיון שהתורה היתה בבחינת חשך כדלעיל, זה לא נחשב לשנות תורה, וכפי שמצינו בגמרא (עירובין נד.) אמר רבי אלעזר מאי דכתיב, "מכתב אלהים הוא חרות", אלמלי לא נשתברו לוחות הראשונות, לא נשתכחה תורה מישראל. רב אחא בר יעקב אמר, אין כל אומה ולשון יכולה לשלוט בהן, שנאמר, "חרות על הלוחות", אל תקרי "חרות", אלא "חירות". ואף שלאחר חרבן עדין היו עק"ב שנים עד לסיום אלפים שנות תורה, אלו היו בבחינת העקב של שנות תורה, עד מות רבי הקדוש וסיום תקופת התנאים בסוף האלף הרביעי, ואז כמעט כבר לא יכלו יותר לחדש בתורה, רק ללמד ולחזר על מה שחדשו התנאים וכו'. והתקיים בהם "מלכה ושריה בגוים אין תורה וגו'". ובזמן רבי עדין היתה ליהודים בחינת מלכות דרך חבור רבי ואנטונינוס,

וְזֶה עֶזְרָה לָהֶם לְהַשִּׁיג אֶת הַתּוֹרָה בְּדַרְגָּה גְבוּהָהּ, וְכַשְּׁמַת אֲנִטוֹנִינוּס אָמַר רַב (ע"ז י:)
נְתַפְרְדָּה הַחֲבִילָה, כִּי נְתַפְרְדָּה הַחֲבִילָה, כִּי אִז הַתְּחִיל תִּקַּף גְּלוּת אָדוּם בְּאִפְסוֹן שְׁחִזְרוּ לְשָׁנוֹת תְּהוּ בְּלֵי תוֹרָה. כִּי מַלְכֵי אָדוּם הֵם מִשְׁרַשׁ הַמְּלָכִים שֶׁל עוֹלָם הִתְהוּ בְּסוּד הַכְּתוּב **"וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אָדוּם"** כִּי דִּוְע בְּכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל. וְלִכֵּן אִז חִרַשׁ טוֹרְנוֹסְרוֹפּוֹס שֶׁהָיָה מִמְּלֵכֵי אָדוּם אֶת הַהִיכָל, לְרַמֵּז עַל הַחֲרָבָן הַגָּמוּר.
וְעוֹד מְבִיא מִהַגְר"א שֶׁשֶׁהַבְּדֵל הָעֵקָרִי בֵּין שָׁנוֹת תְּהוּ לְשָׁנוֹת תּוֹרָה, הוּא שֶׁבְּשָׁנוֹת תְּהוּ אֵין יְחוּד קב"ה וְשִׁכְיֻתָּיָהּ, וּבְשָׁנוֹת תּוֹרָה יֵשׁ יְחוּד בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה. וּמִבְּאֵר שֶׁם שְׁנַרְמָז בְּכַתּוּב **"לֹא תְהוּ בְרָאָה לְשֶׁבֶת יִצְרָה"**, הֵינּוּ שְׂאָם יֵשׁ יְחוּד הַמַּצָּב הוּא **"לֹא תְהוּ"**, וְאִם אֵין ח"ו יְחוּד חוֹזְרִים לְתְהוּ וְשִׁמְמָה. וְכֵן מְבִיא שֶׁם בְּשֶׁם הַמְּפָרְשִׁים לְמַגְלַת תַּעֲנִית שְׂאוֹתוֹ הָאִישׁ נוֹלַד בְּעֶשְׂרָה בְּטַבַּת כְּשִׁסִּימוֹ לְתַרְגָּם אֶת הַתּוֹרָה לִיּוֹנִית עֶבֶר תַּלְמֵי הַמֶּלֶךְ, וּמִבְּאֵר שֶׁזֶה סִמֵּל אֶת סִיּוּם שָׁנוֹת תּוֹרָה, וִירִידַת אֹר הַתּוֹרָה לְעַמְקֵי הַחֲשָׁךְ שֶׁל גְּלוּת אָדוּם, וְלִכֵּן מִזֶּה הַשְּׁתַלְשֵׁל גַּם סְלוּף הַתּוֹרָה עַל יְדֵי הַנְּצִירוֹת. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַתְּקוּן בְּצִיּוֹן הוּא תְּקוּן הַחֲרָבָן וְסוּד הַגְּאֻלָּה, כִּי הַתְּקוּן יִחְזִיר אֶת אֹר הַתּוֹרָה שְׁנַחֲשָׁד, וְזֶה סוּד הַגְּאֻלָּה.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'בְּנִיָּהוּ בֵּן יְהוֹיָדָע' שֶׁתַּלְמֵי בְּגִימְטְרִיא תַלְמוּד. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁכָּשֵׁם שֶׁעַל תַּלְמוּד בְּבֵלִי נֶאֱמַר בְּגִמְרָא **"בְּמַחֲשָׁפִים הוֹשִׁיבֵנִי כְּמַתֵּי עוֹלָם"**, אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה, זֶה תַלְמוּדָה שֶׁל בְּבֵל. וְכַפִּי שֶׁמִּבְּאֵר ר' צְדוּק (לִיקוּטֵי אַמְרִים יג) **כִּי עַל יְדֵי הַטִּירְדָּא בְּפִלְפּוּל שֶׁל הַלְבוּשִׁין דְּאוֹרִיָּתָא יוֹכֵל לְשַׁפַּח חֵס וְשְׁלוֹם מַה' יְתַבְרָךְ.** כִּד קִלְפַת יוֹן רְצוֹ אֶת חֲכַמַת הַתּוֹרָה בְּלֵי הַפְּנִימִיּוֹת וְהַקְּשֶׁר לִקב"ה, לִכֵּן תַּרְגְּמוּ אֶת הַתּוֹרָה לְהוֹרִיד אוֹתָהּ כְּמַה שְׂיִוְתָר לְמַטָּה לְגַשְׁמִי, וְלְהַרְחִיקָהּ מִהַמְּקוֹר, מִהַקב"ה, כִּדִּי שְׂיִלְמְדוּ אוֹתָהּ כְּחֻקְמָה חִיצוֹנִית חֵס וְשְׁלוֹם. וְכֵן תַּלְמוּד בְּבֵלִי נִכְתָּב בְּאֶרְמִית שְׂשִׁיכַת לְקִלְפַת נְגַה, וְיֵשׁ חֲשֵׁשׁ שְׂיִלְמְדוּ אוֹתוֹ בְּלֵי לְהַתְּקַשֵּׁר לִקב"ה, וְזֶה נִקְרָא חֲשָׁד שֶׁל תּוֹרָה. וְכֵן כְּשֶׁתַּרְגְּמוּ אֶת הַתּוֹרָה לִיּוֹנִית מְצִינּוּ שְׂיִרְד חֲשָׁד לְעוֹלָם ג' יָמִים, כְּמוּבָא בְּמַגְלַת תַּעֲנִית.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'פְּרִי צְדִיק' (שַׁבַּת ז) בְּלוּחֹת הַרְאִשׁוֹנוֹת לֹא נֶאֱמַר לְשׁוֹן טוֹבָה כָּלֵל. וּבְאֶחָרוֹנוֹת שֶׁקָּבַל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים אַחַר אוֹתָהּ מְעֻשָּׂה שֶׁהַתְּחִילוֹ לְהִיּוֹת לְמַדִּין תּוֹרָה וְשׁוֹכְחִין, שֶׁזֶה בָּא מִשְׁבִּירַת הַלוּחֹת כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ ז"ל. עַל יְדֵי שֶׁכַּחַת הַדְּבָרִי תּוֹרָה נִתְחַדֵּשׁ הַפִּלְפּוּל דְּתּוֹרָה שֶׁבַעל פָּה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ

בהלכות שְׁנֵי תַּכְחוּ שְׁהִזְיָרָם
עֲתֵינְיָאֵל מִפְּלוּלוֹ. וְעַל כֵּן נֶאֱמַר
דְּבָרוֹת אֲחֵרוֹנוֹת בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה
שְׂאֵמַר מֹשֶׁה מִפִּי עֲצָמוֹ.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (תְּדַבְּא"ר כ"א) כְּשִׁירֵד מֹשֶׁה
מֵהָר סִינַי וְרָאָה אֶת הַסְּרַחֲוֹן
שְׁסָרְחוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂיהֶם, הִסְתַּכַּל
מֹשֶׁה בְּלוּחוֹת וְרָאָה אֶת כְּתָבֵן
שְׁפָרַח מֵעֲלֵיהֶם, מִיַּד שִׁבְרֵן מֹשֶׁה
תַּחַת הָהָר, נִתְאַלַם מֹשֶׁה וְלֹא הָיָה
יָכוֹל לְהִשִּׁיב דְּבַר, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
נִגְזְרָה גְזֵרָה עַל יִשְׂרָאֵל שְׁיִלְמָדוּ
תוֹרָה מִתּוֹךְ הַצֵּעַר וּמִתּוֹךְ הַשְּׁעֵבּוּד
וּמִתּוֹךְ הַטְּלָטוּל וּמִתּוֹךְ הַטְּנוּף וּמִבְּאֵר
הַקְּדָמַת הַשִּׁי"ךְ עַל הַתּוֹרָה שְׁטְנוּף הַכּוֹנֵה
שֶׁהַתּוֹרָה הַתְּלַבְּשָׁה בְּבַחֲיִנַת כְּלֵי בְּתוֹךְ כְּלֵי
שְׁנַמְצָא בְּמִקּוֹם הַטְּנוּף. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ
שְׁשִׁבִירַת הַלוּחוֹת גְּרָמָה אֶת יְצִיאַת אוֹר
הַתּוֹרָה הַחוּצָה לְבַחֲיִנַת לְבוּשׁ חִיצוֹנִי.

כְּתוּב (בְּרַאשִׁית י"ד, ז) "וַיֵּשְׁבוּ וַיָּבֵאוּ אֶל
עֵין מִשְׁפָּט הוּא קֹדֶשׁ וַיְכּוּ אֶת כָּל
שְׂדֵה הָעַמְּלָקִי וְגַם אֶת הָאֱמֹרִי הַיֹּשֵׁב
בְּחִצְצוֹן תְּמָר: וַיֵּצֵא מֶלֶךְ סֹדֶם וּמֶלֶךְ
עַמְרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ צַבְיִים
וּמֶלֶךְ בְּלַע הוּא צֵעַר וַיַּעֲרֻכוּ אֹתָם
מִלְחָמָה בְּעַמְּקֵי הַשְּׂדִים", וּמִבְּאֵר רַש"י
עֵין מִשְׁפָּט הוּא קֹדֶשׁ עַל שֵׁם הָעֵתִיד
שְׁעֵתִידִין מֹשֶׁה וְאֶהְיוֹן לְהַשְׁפִּט שֵׁם
עַל עֶסְקֵי אוֹתוֹ הָעֵין וְהֵם מִי
מְרִיבָה, וּמוּבָא בְּשֵׁעַר מֵאֱמֹרֵי רז"ל

לְהֵאָרִיז"ל (ע' מח) אֵלוֹ הַמְּלָכִים כְּשִׁבְאוּ
עַל סֹדֶם לְהִלָּחֵם עֲלֶיהָ לֹא נִתְכַּוְּנוּ
כִּי אִם לְבַקֵּשׁ תּוֹאֲנָה לְקַח אֶת לוֹט
בְּשִׁבְיָה. נִרְאָה דְּשִׁרְשׁ מִלְחָמַת הַמְּלָכִים
נֶגֶד סֹדֶם, הָיָה בְּגִלְל הַהִתְנַגְּדוֹת הַגְּדוּלָה
שֶׁל הַקְּלָפוֹת לְהוֹלִיד נְשִׁמוֹת דּוֹד הַמֶּלֶךְ
וְהַמְּשִׁיחַ מְלוּט, לְכֵן הֵם לְקַחוּ אֶת לוֹט
בְּשִׁבְיָה שְׁלֹא יוּכַל לְהוֹלִיד בְּסֹדֶם אֶת שִׁרְשׁ
הַנְּשִׁמוֹת הָאֵלוֹ. וְאַבְרָהָם יָצָא לְמִלְחָמָה
נֶגְדָם בְּגִלְל נְשִׁמַת דּוֹד כְּפִי שְׁבִיבָרְנוּ
בְּמֵאֱמַר 'תִּכְלִית סְפוּרֵי לוֹט'. וְלִכֵּן
הַמִּלְחָמָה הֵיְתָה בְּמִקּוֹם הַחֲטָא שֶׁל מִי
מְרִיבָה, דְּמִי מְרִיבָה מִסְּמָלִים אֶת
הַמִּלְחָמָה בֵּין הַקְּדָשָׁה לְקַלְפָּה עַל הַיְסוּד
שְׁבַמְלָכוֹת שְׁשֵׁם שִׁרְשׁ נְשִׁמַת דּוֹד. וְכֵן
הַכְּתוּב (בְּרַאשִׁית י"ד, ז) "וַיִּשְׁמַע אֲבָרָם כִּי
נִשְׁבָּה אַחִיר" בְּגִימְטְרִיא שפ"ו, כְּמִנִּין
דּוֹד בֵּן יְשִׁי. וְכֵן "נִשְׁבָּה" בְּגִימְטְרִיא
מְשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' צִיּוֹן דּוֹד סִיבוּנִי
שְׁלִיט"א ש"ה"שְׂדִים", בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ.

וְכֵן מוּבָא בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן בֵּן עוֹזִיָּאֵל
(בְּרַאשִׁית י"ד, ז) שְׁבִזְמָן שְׁעוּג בָּא לְבִשְׂר
לְאַבְרָהָם שְׁנִשְׁבָּה לוֹט, הָיָה זֶה עָרֵב פְּסַח
וְאַבְרָהָם אָפָה מִצוֹת, לְכֵן קוֹרְאִים לְעוּג
בְּשֵׁם עוּג, עַל שֵׁם הָעִגּוֹת מִצוֹת שְׁאַבְרָהָם
אָפָה בְּאוֹתוֹ יוֹם. וּמִצוֹת הֵן הָאֵכֶל שֶׁל דּוֹד
הַמֶּלֶךְ לְחָם עֲנִי, וְעוּג הוּא בַּחֲיִנַת עֲגוּל
שֶׁל מִצָּה הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁמִשְׁפִּיעַ
לְמַלְכוּת, וְלִכֵּן הוּא שֹׁמֵר אֶת בְּרִיתוֹ בְּתוֹךְ
עֲגוּל בְּזִמְן הַמְּבוּל. כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי 'עֵץ

הַדַּעַת טוֹב' (פרשת מסעי) וְלֹכֵן נִקְרָא עוֹג
כִּי עֹג עוֹגָה וְעַמֵּד בְּתוֹכָהּ וְלֹא יֵצֵא
לְחוּץ לְהַשְׁחִית זָרְעוֹ עַל הָאָרֶץ בְּזִמְנֵה
הַמַּבּוּל. וְכֵן מוּבָא בְּפֵרוֹשׁ הַרְמַח"ל עַל
הַתּוֹרָה (דְּבָרִים) שְׁעוֹג הָיָה בְּחִינַת יְסוּד, וְכֵן
עוֹג בְּגִימָטְרִיא יְסוּד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר'
מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב "וַיִּשְׁמַע אֲבָרָם כִּי
נִשְׁבַּח אַחֲרָיו" אוֹתִיּוֹת הַבָּשׂוּן.

מְצִינּוּ בַּזָּהָר (בראשית כח.) עַל הַכְּתוּב
(בראשית ב, כא) **"וַיִּסְגֹר בְּשַׁר תַּחְתָּנָה"**.
שְׁבַשְׂר הַכְּוֹנָה עַל הָאִשָּׁה שֶׁהִיא בְּשַׁר
מִבְּשָׂרוֹ שֶׁל הָאִישׁ, וְה' סָגַר אוֹתָהּ תַּחְתָּיו
בְּבַחֲיַנַת מַסְגֵּרַת שְׁמִינָה עָלָיו. וְכֵן מוּבָא
בְּסֵפֶר 'פְּרִדָּס רְמוֹנִים' לְרַמ"ק (שַׁעַר כֹּג פ"ב)
שֶׁהַכְּתוּב (בראשית ב, כד) **"וַיִּדְבַק בְּאִשְׁתּוֹ
וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד"** מְרַמֵּז עַל דְּבַרֵי הַזָּהָר
שֶׁהָאִשָּׁה הִיא הַבְּשָׂר שֶׁה' סָגַר וְנָהִיּוּ לְבָשָׂר
אֶחָד. וְרוֹאִים שֶׁהַסְּגִירָה הִיא בְּזִמְנֵה הַזְּוּג,
שָׂאָז הִיא סוּגֵרַת אוֹתוֹ וּמְשַׁלֵּמָה אוֹתוֹ. וְכֵן
בְּאַרְנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל שׁוֹפָר' שֵׁיִסוּד
הָאִשָּׁה הוּא בְּחִינַת דָּלַת, וּבְדָלַת שֵׁיִכָּת
לְשׁוֹן סְגִירָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'סוּד
הַנְּשׂוּאִין' לְהַרְבֵּ גִלְזָרְסוֹן שְׁלִיט"א
שֶׁאוֹתִיּוֹת סָגוֹר סְמוּכוֹת לְאוֹתִיּוֹת נִקְבָּה.
וְכֵן בְּאַרְנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁנֶּחַ
הָיָה בְּבַחֲיַנַת יְסוּד, וְהַתְּבָה הִיְתָה בְּבַחֲיַנַת
מַלְכוּת, וּכְנִיסַת נֶחַ לַתְּבָה הִיְתָה בְּבַחֲיַנַת
זְוּוּג יְסוּד וּמַלְכוּת, וְגַם שֵׁם כְּתוּב (בראשית
ז, יז) **"וַיִּסְגֹר ה' בְּעַדוֹ"**. נִרְאֶה דְּיֵשׁ כְּאֵן
רְמֵז שֶׁבְּכִנְיַסַת נֶחַ לַתְּבָה ה' סָגַר בְּעַדוֹ אֶת

הַדָּלַת הַמַּסְמָלַת אֶת יְסוּד הַנּוֹקְבָא,
שֶׁהַיְחוד יְהִיָּה מְשַׁלֵּם. וְכֵן **"וַיִּסְגֹר ה'
בְּעַדוֹ"**. בְּגִימָטְרִיא שֵׁם שַׁפ"ו. וְהוֹסִיף
הַרְה"ג ר' יִשְׂרָאֵל אֲנָקוּה שְׁלִיט"א שֶׁזֶה
סוּד הַכְּתוּב **"נִקְבָּה תְּסוּבָב גְּבָר"**.
כְּמוּבָא בְּ'עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (שַׁעַר ג'
פ"א ע' מח) וְנּוֹקְבָא דְז"א הוּא הַמַּלְכוּת
דְּאַצִּילוֹת מַלְבָּשֶׁת לְהוֹז"א ז'
תַּחְתּוֹנוֹת שְׁלוֹ בְּסוּד **"נִקְבָּה תְּסוּבָב
גְּבָר"**, וּבַעַת הַזְּוּוּג שְׁוָה הִיא אֵלָיו
פְּנִים בְּפְנִים.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מְכוֹת ז.) שֶׁזְּוּוּג נִמְשַׁל
לְמַכְחוֹל בְּשַׁפּוֹפְרָת. וְשֵׁם שַׁפ"ו נִרְמֵז
בְּשַׁפּוֹפְרָת הַמַּסְמָלַת אֶת הַיְסוּד
שֶׁבְּמַלְכוּת. וְכֵן **שַׁפּוֹפְרָת** נִרְמֵזַת בְּכְתוּב
עַל הַשְּׁפַעַת יוֹסֵף לְבְנֵימִין, בְּסוּד הַיְחוד.
(בראשית מד, ב) **"וְאֵת גְּבִיעֵי גְבִיעֵי הַכֶּסֶף
תָּשִׂים בְּפִי אֲמַתַּחַת הַקֶּטֶן וְאֵת כֶּסֶף
שְׁבָרוֹ וַיַּעַשׂ כְּדַבַּר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר" ס"ת
שַׁפּוֹפְרָת.**

מוּבָא בְּרַש"י (ויקרא יא, יז) **"כּוֹס וַיִּנְשׂוּף"
הֵם הַצּוֹעֲקִים בְּלִילָה וַיֵּשׁ לָהֶם
לְסַתּוֹת כְּאָדָם. נִרְאֶה לְבָאָר מִדּוּעַ שֵׁם
שַׁפ"ו מְרַמֵּז בְּעוֹף הַיִּנְשׂוּף. וּמִדּוּעַ עוֹפוֹת
הַכּוֹס וְהַיִּנְשׂוּף דּוֹמִים לְאָדָם שֶׁהוּא ר"ת
אָדָם דְּוֹד מְשִׁיחַ. דְּכְתוּב (תהילים קב, ז)
**"הֵיִתִּי כְּכּוֹס חֲרָבוֹת שֶׁקִּדְתִּי וְאָהִיָּה
כְּצַפּוֹר בּוֹדֵד עַל גֵּגִי"**. וּמִבְּאָר רַש"י
**"כְּכּוֹס חֲרָבוֹת" שֵׁם עוֹף, כְּמוֹ "אֶת
הַכּוֹס"**. כְּתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל הַשְּׁכִינָה**

מקשרת הלכות ששיכות ליסוד שבמלכות, עם כוס וינשוף. וכן מזכר שם בסוגיא שרבי ירמיה נסה להביא את רבי זירא לידי גחוד וצחוק. ובארנו שהצחוק שיך ליסוד שבמלכות. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שרות שהולידה את מלכות בית דוד, בגימטריא **עוף הינשוף**. ועוד מובא בספר 'אלפי ישראל' (ח"ב ע' תק"ע) שעוף הינשוף אינו נרבע מהנחש, כי הוא מחסן נגד ארס הנחש שלא יכול להזיק לו. ורואים שיש לו בחינת **משיח** שהוא בגימטריא **נחש** כיון שהוא שרש הנחש. וכן מצינו ברש"י (שבת קכח:) שהחתול אוכל נחשים, ואינו מפחד מהארס שלהם שאינו מזיק לו. ומובא בגר"א על חד גדיא שחתול מסמל את ספירת המלכות, וכן מצינו בגמרא (עירובין ק:) **למדנו צניעות מחתול**. וצניעות שיכת בעקר לאשה המסמלת את ספירת המלכות. [וכתבו לי דבר פלא שקרה בירושלים אחרי פטירת הגאון רבי **יהושע ישעיה** נויבירט זצ"ל בפרשת חקת תשע"ג שנכנס עוף **ינשוף** לבית הכנסת הגר"א בשכונת בית וגן ששם היה הרב זצ"ל מוסר שיעורים, והעוף התמקם על ארון הקדש כמה ימים ומאן לצאת. ושם הרב זצ"ל מרמז על ב' פעמים שם **שפ"ו** כדלעיל, ויש לו בשני השמות תוספת **"ה"**, המסמלים את צד הקדשה שבשם שפ"ו בבחינת **"ה יושיעך**

שנמצאת בגלות עם ישראל, ובארנו במאמר 'חשמל כרובים' שהשכינה היא בבחינת עוף שנקרא **כוס**, והיא חרבה, **"כוס חרבות"**, דהעופות הגשמיים מסמלים את העופות הרוחניים שהם המלאכים. ועוף זה ששמו **כוס**, מסמל את המלאכים השייכים לבחינת היסוד שבמלכות שהוא בחינת כוס כמובא במדרש (ויק"ר יב, א). וכיון שהשכינה שהלכה לגלות אינה מקבלת את השפע, היא בבחינת **"כוס חרבות"** שאין מוזגין לתוכו את השפע. וכן מובא בספר 'אלפי ישראל' (ח"ב ע' תק"ע) שעוף זה ששמו כוס, צורתו כצורת כוס וטבעו לצעק בלילה והוא מכסה מבני אדם. וענינים אלו מרמזים על השכינתא בגלותא בבחינת **כוס**, והיא **מכסה** מבני אדם, וצועקת בלילה על בני ישראל שנמצאים בגלות. וכן מצינו בתרגום אונקלוס (ויקרא יא, יז) שמתרגם על עוף הכוס **קרוא**, וקרוא מרמז על **קריאה** וצעקה. וכן מצינו בגמרא (נדה כג.) שעוף הקריא משנה מפל העופות, בזה שעניו הולכות לפניו כשל אדם, ולחיו זקופין כשל אדם. ויש כאן רמז על בחינת **"יפה עינים"** שנאמרה על דוד המלך. ורואים שם מהגמרא שיש נפקא מינה להלכה מזה שעופות אלו דומים לאדם. שאם אשה תפיל ולד כצורת עופות אלו תהיה טמאה טמאת לדה. ורואים שהגמרא שם

לה יחוד כגון בשבת והיא מקבלת זכר שהיא בבחינת אות ו' שנוכנסת בתוך הנפש, נהיה נופש ורגיעה. בסוד "וינפש" שיש בשבת. ולכן שם שפ"ו נרמז בנופש, כי נופש מסמל מצב של שלמות במלכות פשיש לה יחוד, והיא מקבלת את השפע מהנ' שיערי בינה, וזה הסוד של נופש שיש בו אותיות שפ"ו שמקבלים מהנ'. וכן מובא בשם האדמו"ר ר' שלמה מלענטשנא שר"ת הכתוב (תהלים כג, ב) "בנאות דשא ירביצני" הם ר"ת דוד בן ישי.

מעצת מרגלים, שמשא אמר ליהושע, וכן הרב חי פ"ו שנים. וכן ינשוף אותיות וינפש שנאמר על שבת קדש, והרב זצ"ל עסק בהלכות שבת כידוע. וכן מצינו בגמרא (ביצה טז.) "שבת וינפש" כיון ששבת, ווי אבדה נפש, ומרמז על פטירת הצדיק. וכן מצינו ברש"י (שמות לא, יז) "וינפש" כתרגומו 'ונח', כל לשון נופש הוא לשון נפש שמשבי נפשו ונשימתו בהרגיעו מטרח המלאכה. ומבאר לדברינו דנפש מסמלת את המלכות, שהיא בבחינת נקבה וכשיש

היסוד שבמלכות בחינת זוית.

מצינו בגמרא (פסחים טז.) "בנותינו כזוית" אלו בתולות ישראל שאוגדות פתחיהן לבעליהן, וכן הוא אומר "ומלאו כמזרק כזויות

מזבח". רואים שהיסוד שבמלכות דקדשה נקרא זוית, נראה דלכן הגמרא מקשרת את זה לזויות מזבח, דמובא ברבנו בחיי (שמות כז, א) שמזבח מסמל

את המלכות. וכינן שזריקת הדם היתה על זויות המזבח, זה מרמז שהזויות הן היסוד שבמלכות דרכו מעלים את המיין נוקבין מלמטה למעלה. וכן כתוב (תהלים קיח, כב) **"אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה"** ורואים שהאבן של דוד היא בחינת **פינה** וזוית. וכן **קרן זוית** בגימטריא **אבן השתיה** שהיא אבנו של דוד במקדש. וכן **זוית** בגימטריא **משיח בן דוד** שהיסוד שבמלכות דקדשה נמצא בידו. וכן **פנה** בגימטריא **מצה** שהיא הלחם של דוד, לחם עני. ובגימטריא **ממלכה**. וכן **פנה** בא"ט ב"ח **כה"ן**, שזורק את הדם על פינות המזבח. וכן **זוית** מרמזת בפתוב (בראשית כז, א) **"וינהי כי זקן יצחק ותתכהין עיניו מראת"** בדלוג ז' אותיות. דשרש דוד מיצחק, כמובא בזהר (וישלח קסח:). וכן נראה **דזוית** היא מלשון **זיו** שהוא בגימטריא **חוט** ומסמל את החוט, כדבארנו במאמר 'חשמל חמה'. וכן **זוית** אותיות **זי"ת ו'**, המשכת השפע של שמן דרך הו' המסמל את החוט. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש**זוית** נרמזת בהזיות שעשו על **זויות** המזבח.

בסליחות לשבעה עשר בתמוז נאמר **הרסו אויבינו ההיכל** וברחה שכינה מזוית היכל. נראה דלכן השכינה ברחת **מזוית היכל**, לרמז

שהשכינה ברחת ממקום הזיוג בבית המקדש שהוא בבחינת זוית. וכן המספר המסתתר בין אותיות **מורי"ה** שם של בית המקדש, הוא **423** כמנין **זוית**. וכן המספר המסתתר בין אותיות **זוית** הוא **395** כמנין **פרנס"ה**, לרמז ששרש הפרנסה מהיסוד שבמלכות שהוא בבחינת זוית. וכן השתלשל בגשמיות כרטיס אשיראי **ויזה** שמרמז על **הזוית**.

מובא בספר 'דברי יחזקאל' (שינאווא הלכות והליכות) בשם ה'עטרת צבי' מזידטשוב שהחתן ישב בימי השבע ברכות בזוית השלחו, **כי הקרן זוית היינו מחבר ב' הצדדים יחדו, וכן הבחינת יחוד חתן וכלה**.

על פי זה נראה לבאר מה שמצינו שהיו מתפללים בקרן זוית, כמובא ברבנו בחיי (דברים ט, יח) **רבי ברכיה אומר לא הניח משה זוית ברקיע שלא התפלל עליו**. דזוית מסמלת את היסוד שבמלכות דרכו עולות התפלות למעלה. וכן מצינו בגמרא (ברכות לא.) **אמר רבי יהודה, כך הנה מנהגו של רבי עקיבא, כשהיה מתפלל בינו לבין עצמו, אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית אחרת**. וכן מצינו על תפלת יצחק ורבקה ברש"י (בראשית כה, כא) **זה עומד בזוית זו ומתפלל וזו עומדת בזוית זו ומתפללת**. וכן זה וזו מרמזים על קשר היחוד **בזוית**. כפי

שְׁמוּבָא בְּסֵפֶר 'לְקוּטֵי לְוֵי יִצְחָק' שֶׁנֶּסַח הַכְּתָבָה הַמְדַבֵּר עַל הַקֶּשֶׁר בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, וְאֵל יַעֲלִימוּ לֹא זֶה מִזֶּה וְלֹא זֶה מִזֶּה, מְסַמֵּל אֶת מִצַּב הַיַּחֲוֹד שֶׁשְׁנֵיהֶם אֶחָד מִמֶּשׁ. לְכֵן הַלְשׁוֹן זֶה הַמְתִּיחַס לְבַעַל, יֵשׁ בּוֹ אוֹת ה' הַמְסַמֵּלֶת אֶת הָאִשָּׁה. וְהוּא בְּגִימְטְרִיא "ב זִמֵּן הַגְּדֹלוֹת לְנִקְבָה. וְהַלְשׁוֹן זֶה הַמְתִּיחַס לְאִשָּׁה, יֵשׁ בּוֹ אוֹת ו' הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַבַּעַל. וְהוּא בְּגִימְטְרִיא "ג זִמֵּן הַגְּדֹלוֹת לְזָכָר. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שֶׁלִּיט"א שֶׁזֵּוּיֹת מְרַמְזֹת עַל זְוֹג. וְכֵן יֵשׁ רִמְזֵי בְּגִמְטְרִיא (ב"מ נט.) דְּאָמַר לְהוֹ רַבָּא לְבִנְיָ מַחוּזָא, אֹקִירוּ לְנִשְׂיֵיכֶם כִּי הֵיכִי דְתַתְּעִתְרוּ, אִם תַּעֲמִידוּ אֶת נְשֵׁיכֶם לְהַתְּפַלֵּל בְּזוּיֹת לְיַד הַקִּיר, תַּתְּעִתְרוּ וַיִּקְיִם בְּכֶם הַפְּסוּק שֶׁנֶּאֱמַר עַל יִצְחָק "וַיַּעֲתֶר לוֹ ה'".

מובא ברע"ח להאריז"ל (חג המצות פ"ד) צריך להניח קודם הביעור עשרה פתיתי חמץ לבערם, ולכן שורפין ומבטלין מן העולם, נגד י' כתרין דמסאבותא. ובספר 'אור זרוע' מנכד הרמב"ן מביא לשים אותם בזויות הבית. ומבואר לדברינו כיון שפסח הוא זמן שנדונין על התבואה ומשפיעים פרנסה לעם ישראל, זה הזמן לעורר את המלכות שהיא בסוד לחם ובסוד זוית, ובסוד מספר עשר, לקיים מצות בדיקת חמץ לדחות את העשר קליפות

שמלבישים על המלכות, ולעורר את שפע הפרנסה.

מובא בְּרַבְנֵנוּ בַּחֲזִי (דברים לג, ד) **כְּתָר תּוֹרָה מִנַּח בְּקֶרֶן זְוִיֹת כָּל הַרוּצָה לְטַל יְבוֹא וַיִּטַּל**. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְהַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה בְּאֵה מִהִסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעי' ב, ג) **"כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וְדַבְּרֵה ה' מִירוּשָׁלַיִם"**. וְלָכֵן הִיא נִמְצָאת בְּקֶרֶן זְוִיֹת. וְכֵן חֲלָקֵי הַתּוֹרָה נִקְרָאִים **מְקַצְעוֹת** הַתּוֹרָה, הֵיינו **זְוִיֹת** הַתּוֹרָה, כְּמוּבָא בַּמִּשְׁנָה (ב"ב קעה:) **אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, הַרוּצָה שֶׁיַּחֲפִים, יַעֲסוּק בְּדִינֵי מְמוֹנוֹת, שְׂאִין לָהּ מְקַצְעֵי בַתּוֹרָה גְּדוֹל מִהֵן, שֶׁהֵן כְּמַעֲזֵן הַנוֹבַע**. וְלָכֵן הַמְקַצְעֵי הוּא כְּמַעֲזֵן הַנוֹבַע, כִּי הִיסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת הוּא בַּחֲנִינֵת מַעֲזֵן שֶׁמַּעֲלָה מִיּוֹן נוֹקְבִין, וּבִפְרָט דִּינֵי מְמוֹנוֹת שֶׁשֵׁיכִים בְּאֶפֶן מִיַּחַד לְיִסּוּד שֶׁבַמְלָכוֹת שֶׁשֵׁם מְקוֹם הַדָּם וְהַדְּמִים וְהַמְמוֹן כְּדִלְעִיל. וְכֵן **מְקַצְעֵי** בְּגִימְטְרִיא דְבִשׁ אוֹ אִשָּׁה הַמְסַמֵּלִים אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתֵּתֵר בֵּין אוֹתִיּוֹת **מְקַצְעֵי** הוּא 218 כְּמִנְיֵן יְרַח הַמְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת.

וְכֵן **מְקַצְעֵי** מְרַמְזֵי בְּאוֹתִיּוֹת הַיְמָנוֹת שֶׁל בְּבֵא **קָמָא** שֶׁהִיא כְּנֶגֶד קוֹ הַיְמִין, וּבְאוֹתִיּוֹת הָאֲמֻצְעִיּוֹת שֶׁל בְּבֵא **מְצַעָא** שֶׁהִיא כְּנֶגֶד קוֹ הָאֲמֻצֵּעַ, כִּי הֵם הַמְשֻׁפְּעִיעִים וּמְתִיחֵדִים עִם הַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא כְּנֶגֶד בְּבֵא בְּתָרָא. וְכֵן הַכְּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל

דְּשֵׁרָה. והוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׂאוֹתִיּוֹת הַקֶּצֶה וְהַזֵּית שֶׁל "שְׂדֵהוּ" הֵם בְּגִימְטְרִיָּא **אֵשֶׁה**, וְאִם נִכְפִּיל אוֹתָם פְּעָמִים, כִּי לִקְצֵה יֵשׁ שְׁנַי צְדָדִים בְּסוּד הַזֵּיוֹג, וּבְסוּד **מִכְפֵּלָה**, נִקְבֵּל אֶת מִסְפַּר **בְּרִי"ת** שֶׁמַּחְבֵּר אוֹתָם. וְכֵן נִרְאֶה שֵׁישׁ רִמְזוּ בְּלִשׁוֹן הַגְּמָרָא ר' בְּנֵאָה כִּי מֵטָא לְמַעֲרַתָּא דְאַבְרָהָם אֲשֶׁכְּחִיהָ לְאַלְיַעְזָר עֶבֶד אַבְרָהָם דְקָאֵי **קָמִי בָבָא**, עַל מִסְכַּת **בָּבָא קָמָא** שֶׁהִיא הַמְקֻצָּע וְהַזֵּית בְּתוֹרָה שֶׁל אַבְרָהָם אִישׁ הַחֹסֵד כְּדִלְעִיל, לְכֵן זֶה נִרְמְזוּ בְּמַעֲרַת אַבְרָהָם.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהר (חיי שרה קכג.) "**וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעֶפְרוֹן אֶת הַכֶּסֶף**", זֶה הוּא הַכֶּסֶף הַגָּדוֹל שֶׁל אֱלוֹ עוֹלָמוֹת וְכִסּוּפִים. "**אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף**" אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת וְהַנָּאוֹת וְכִסּוּפִים. וּבְאַרְנוֹ לְעִיל שֶׁמִּסְפַּר אַרְבַּע מֵאוֹת שִׁיף לִיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת. וְכֵן כֶּסֶף שִׁיף לִיְחוּד. וְכֵן מוּבָא בְּרַמְח"ל (ספר פְּנוֹת הַמַּרְכָּבָה פְּנֵה שְׁנִיָּה) **כְּשֶׁעָלָה הַנְּבִיא מְאִירִים בּוֹ מִיַּד אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף**, וְזֶה הַפֶּחַ יוֹצֵא מִגֵּן עֵדֶן עַל הַר צִיּוֹן וְלָכֵן נִקְרָא "הַר קְדֻשִׁי", וְאֵז כָּל זֶה מִתְפַּשֵּׁט עַד הַצְּדִיק לְמִטָּה, הַנִּקְרָא **עַץ הַחַיִּים**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שְׂאַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל, בְּגִימְטְרִיָּא זֶה עֵמֶד בְּזוּיֵת זוֹ וּמִתְפַּלֵּל.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה (שְׁמוֹת יב, לא) "וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לִלְוֵה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי" ר"ת **מְקֻצו"ע**. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּנוֹת' לְהַאֲרִיז"ל (פֶּסַח ח"ב ע' קמח) שֶׁדָּם פֶּסַח וְדָם מִלֵּה שֶׁבְּזִכּוֹתָם יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם הָיוּ בְּבַחֲיַנֵּת דָּם לְדָה שֶׁל לְדַת כָּלל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן **מְקֻצ"ע** ר"ת הַפְּתוּב שֶׁנֹּאמַר עַל חֲטָא מִי מְרִיבָה, שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן חֲטָאוּ שְׁלֵא רְצוּ לְעַסֵּק בְּמְקֻצָּע שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כְּדִלְעִיל, (דְּבָרִים לב, נא) "עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי מְרִיבַת קֹדֶשׁ מְדַבֵּר צֶוֹן עַל אֲשֶׁר לֹא קִדְשְׁתֶּם אוֹתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". אוּ בְּהִסְבֵּר אַחַר שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן חֲטָאוּ שֶׁמִּנְעוּ אֶת הַיְחוּד מִהִיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנֵּת **מְקֻצ"ע**. וְכֵן **מְקֻצ"ע** ר"ת הַפְּתוּב שֶׁנֹּאמַר עַל צִיּוֹן הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת (ישעי' לג, כ) "חֲזֵה צִיּוֹן קְרִיַת מוֹעֲדֵנוּ עֵינֵיךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם". כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כג, ט) "**וַיִּתֵּן לִי אֶת מַעֲרַת הַמִּכְפֵּלָה אֲשֶׁר לוֹ אֲשֶׁר בְּקִצֵּה שְׂדֵהוּ**". נִרְאֶה דְלָכֵן בְּמַעֲרַת הַמִּכְפֵּלָה נִמְצְאוֹת בְּזוּיֵת, "**בְּקִצֵּה שְׂדֵהוּ**". כִּי הוּא מְקוֹם יְחוּדִים, בְּסוּד זוּגוֹת וּמִכְפֵּלוֹת, וּכְפִי שֶׁמְצִינּוּ בְּגְמָרָא (ב"ב נח.) ר' בְּנֵאָה כִּי מֵטָא לְמַעֲרַתָּא דְאַבְרָהָם אֲשֶׁכְּחִיהָ לְאַלְיַעְזָר עֶבֶד אַבְרָהָם דְקָאֵי **קָמִי בָבָא**, אָמַר לוֹ מֵאֵי קָא עֶבֶד אַבְרָהָם, אָמַר לוֹ גְּאֵנִי בְּכַנְפָּה

וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (שער רפ"ח פ"ג) ששם הוי"ה במלוי ב"ן הוא בחינת מערת המכפלה, דשם זה מסמל את המלכות כשהיא מזוגת עם ז"א. וכן מובא בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' (ב"ב נח.) בשם הגר"א שמערה היא מלשון ערוה. וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (נד) מערה, הינו בחינת דבקות, בחינת "כמעט איש וליות". וכן מעשה לוט ובנותיו להוליד את מלכות בית דוד היה במערה כפתוב, (בראשית יט, ל) "וישב במערה הוא ושתו בנתו". וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל שהפתוב "אשר לו אשר בקצה שדהו" בגימטריא הד' זוגות שקבורים שם אדם חוה, אברהם שרה, יצחק רבקה, יעקב לאה. וכן עשו שראשו נקבר במערת המכפלה, קשור לקצה שדהו ר"ת קש שמסמל את עשו. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שראש עשיו בגימטריא מערת מכפלה עם המלים. ולכן עשיו עם יו"ד פי הי"ד מסמלת את ניצוץ הקדשה שעשיו יונק ממנו.

וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שכל הנקברים במערת המכפלה נרמזים בפסוק (בראשית כג, יא) "לא אדני שמעני השדה נתתי לך והמערה אשר בו לך נתתיה לעיני בני עמי נתתיה לך קבר מתד". אד"ם הראשון נרמז באותיות שניות, "לא אדני שמעני"

ואש"ה המרמזת על חוה ר"ת "אדני שמעני השדה". לך קבר מתד. ר"ת מק"ל ס"ת של אברהם יצחק ישראל, "אשר בו" אותיות רא"ש בו, לרמז על ראשו של עשו.

מצינו במשנה (נגעים יב, א) שבית שאין לו ארבעה קירות, או שאין לו זויות, אינו מטמא בנגעים. ומבאר לדברינו דבארנו לעיל שנגעים מסמלים את הקלפה שמלבישה על היסוד שבמלכות, ולכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שיסורי המשיח הם צרעת. וכיון שהיסוד שבמלכות שייך למספר ארבע, והוא בבחינת זוית, רק באפן הזה יש ניצוץ קדשה שענג נהפך לנגע. ומסימת המשנה שם: ואם היה מרבע, אפלו על ארבעה עמודים, מטמא. ומבאר לדברינו דמרבע מסמל את היסוד שבמלכות מצד צורתו, כפי שבארנו לעיל על האות ס' סתומה, לכן אינו צריך זויות וקירות.

מצינו בגמרא (שבת נה.) אמר לו הקב"ה לגבריאל לך ורשם על מצחון של צדיקים תיו של דיו שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה, ועל מצחם של רשעים תיו של דם פדי שישלטו בהן מלאכי חבלה. נביא לקמן מ'ספר הלכותים' להאריז"ל (בהעלותך ע' רמח) שדי"ו אותיות יו"ד, ומסמל את האות י' שהיא בבחינת שמן

זית. ולצדיקים נרשם תיו של דיו, דתיו בגימטריא זית וזה גם מסמל את האות י', ששם שרש החוטים. נראה דלכן זוית כשהיא בפני עצמה ללא קירות נקראת במשנה (עירובין ז'): **דיומד** אותיות ד"ו **ד"ם**, לרמז שהזוית מסמלת את היחוד בין העולם העליון לתחתון עד עמקי הקלפות שהם בבחינת דם, ושם ה**ד"ם** נהפך ל**מ"ד** שמסמל מיין דכורין דקדשה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שנסח התפלה שנואמר על המלאכים ומקבלין

דין מן דין ר"ת **דיומ"ד**, ומבאר לדברינו שדיומד מסמל יחוד קב"ה ושכינתיה שנעשה דרך המלאכים שמעלים את המלכות, כפי שרואים בכוננת קדשת כתר בשבת בבקר. וכן אומרים בתפלה **פנות צבאיו קדושים**. ורואים שהמלאכים נמצאים בבחינת **פנה** שהיא קרן זוית. וכן לשון המשנה שם **ארבעה דיומדין נראין כשמונה**, מרמז על חבור המלכות שהיא בחינת ארבעה, לאמא עלאה שהיא בבחינת **שמונה**.

הקולמוס הוא בחינת מטה

תבא הגאולה. וכן הכתוב (ישעי' ד, ב) **"ביום ההוא יהיה צמח" בגימטריא קולמוס**. וכן **מטה** בגימטריא ה**ים**. [התקבל מהרה"ג ר' ד' לב שליט"א] וכן **מקל** מרמז בקלמוס, וכן **מקל** מרמז בשם הקולמוס שהשתלשל בימינו **מקלדת**. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהכתוב **"שאו ידיתכם קדש וגו'"** נמצא בתהלים קל"ד, שמרמז על **מקלדת**. ויש כאן רמז על קדוש הידים בהקלדת דברי תורה. וכן **מקלדת** היא **מקל** דברי תורה. וכן **קלמו"ס** ר"ת הכתוב (ירמי' לו, ב) **"קח לך מגלת ספר וכתבת אליה את כל הדברים אשר דברתי אליך"**.

וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (פקודי רנה): **שמט"ה** מרמז על תורה שבעל פה שיש בה **מ"ט** פנים, ותורה שבכתב שיש

מצינו בזהר (כי תצא רפ:) **מטה האלהים הוא ו'**. וכן מצינו בזהר (תיקונים צג:) שהמטה הוא המלאך מטטרון המסמל את עמוד האמצע. וכן מובא בשער הפסוקים להאריז"ל (שמות ע' קיח) שהמטות הם צורת האות ו'. ומצינו בזהר (תיקונים מג.) **בגאולה האחרונה הכל בים התורה, מטה שלו שקורע בו הים, זה קלמוס**, רואים שלמשיח יהיה מטה, וזה יהיה קלמוס, שבו יכתב דברי תורה, ובזה יקרע את ים התורה ותבוא הגאולה. דמטה וקולמוס מחזיקים ביד, ומסמלים את המשך השפעת היד. וכפי שבארנו לעיל על הכתוב **"דרש דרש משה" שמשה ודוד מתחברים ביסוד שבמלכות שהוא בבחינת מטה, דרך התורה, ומחבור זה**

בה ה' חמשים. ותורתו של משיח היא לחבר את התורה שבכתב בחינת הנסתר, עם התורה שבעל פה בחינת הנגלה. וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מט, יא) **"כִּבְס בֵּינָן לְבָשׁוּ" יתבאר על דרך אמרם ז"ל בזהר חדש פרשת בראשית, כי גלות הרביעי שבו נגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מלבא, ולזה רמז באמרו "כִּבְס בֵּינָן לְבָשׁוּ", פרוש כי כחו של המלך המצפה שילה שמו הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל בינה של תורה. ורואים שהלח של המשיח הוא בסודות התורה שנמשלו לזין. וכן מצינו במדרש שהגאלה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) **אמר רבי ברכיה הפהן בי רבי "אחפש את ירושלים בגרות", מוציא אני אותה לחפשי, למה הכתבתי בתורה "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי", הוי "אחפש את ירושלים בגרות".** וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א **"כי מציון תצא תורה",** היינו התגלות סודות התורה, שעקר מקורו הוא מציון וירושלים, והגאלה תלויה בלמוד הקבלה, ועל ידי זה תתגלה קמעא קמעא תורת משיח צדקנו, והיא**

תורת ארץ ישראל. וכן מובא מהגרי"מ מורנגשטרן שליט"א על הפתוב שנאמר על המשיח (ישעי' נג, ה) **"והוא מחלל מפשענו מדכא מעונותינו מוסר שלומנו עליו ובחברתו נרפא לנו".** ש"חברתו" מרמז על חבור תורת הנגלה והנסתר שהמשיח יעשה, שמה תבא הרפואה לישראל.

וכן מצינו קשר בין דוד המלך לרשב"י שהיה ניצוץ משה ונגלה את סודות התורה, בסוד הג"ל של שם אכדט"ם שמאיר בל"ג בעמר, כדבארנו במאמר 'עולם השמיני'. דמובא על דוד המלך (מלכים א' ב, יא) **"ובירושלים מלך שלשים ושלש שנים" כמנין ג"ל.** דוד קשור עם השפעת התורה לעתיד לבא שהיא בבחינת גל. וכן דוד היה הדור הל"ג מאדם הראשון. וכן רשב"י הוא בסוד ספירת ההוד, ומצינו בזהר (ויקרא ד) שמקשר את דוד המלך לספירת ההוד. וכן דוד בגימטריא הוד. והוד מרמז בשם יהודה שממנו יצא דוד. וכן מובא בספר 'פרי חיים' שיהודה בגימטריא הוד הוד. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהוד מרמז על סודות התורה, כמובא ב'בעל הטורים' (במדבר כז, כ) **"מהודך" בגימטריא הסוד.** לומר לך שמסר לו סוד המרכבה ומעשה בראשית. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (ספירת העומר קצ) שרבי עקיבא שלמד את רשב"י

את סודות התורה, ונכנס לפרד"ס ויצא בשלום, הנה משרש ה**הוד דאמא**. וכן מובא בספר 'ציון ועריה' מהגר"ר משה וואלפסון שליט"א שהכתוב "סוד הוי"ה ליראיר" ס"ת הו"ד. וכן מובא בספר פרי חיים' ש"ומלאה הארץ דעה" ר"ת הו"ד. וכן המשך הכתוב "כמים לים מכסים" ר"ת מל"ך.

מצינו בזהר (תיקונים כח:) **שמיני בהודאה**, והוא הוד שמונה ימי חנכה, ומיד שעלה זית טרף בפיה שרה כ"ה על ישראל בכ"ה כסליו, וזה הוא חנכה חנו"ו כ"ה. רואים שהזהר מקשר את הספירה השמינית שהיא ספירת ההוד, עם "עלה זית טרף בפיה", ומצינו בזהר (שלח קסה.) "עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה". וכן מצינו בזהר (שלח קסה.) **דוד המלך זית רענן נקרא לפני הקדוש ברוך הוא שכתוב "ואני כזית רענן בבית אלהים"**. רואים שדוד קשור לזית ולשמן המסמלים חכמה. וכן דוד המלך היה השמיני בבנים של ישי, כמובא בכתוב (ש"א טז, י) **"ויעבר ישי שבעת בניו"** וגו'. וכשהביאו את דוד השמיני כתוב (שם יג) **"ויקח שמואל את קרן השמן וימשח אתו"**, דשמן הולך לשמיני. וכן מצינו בגמרא (קידושין ל.) שבספר תהלים ישנם

שמונה פסוקים יותר מבספר תורה, ובספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"ג) מבאר שיש כאן רמז על הקשר של דוד לשמיני. וכן מצינו בגמרא (מו"ק טז:) שדוד היה זורק חץ והורג **שמונה מאות חלל בפעם אחת**. אף על פי שדוד היה בחינת מלכות השיבת למספר שבע, בשרש נשמתו הוא היה מהבינה שהיא בחינת מלכות העליונה, והקדוש ברוך הוא הוריש לו את המלכות למטה. וכן **דוד בן ישי משיחנו בגימטריא שמונה מאות**. וכן דוייג האדומי שנלחם בדוד, בגימטריא ג"ל.

נראה דלכן דוד המלך נולד ונפטר בחג השבועות לרמז שמתן תורה האמתי יהיה לעתיד לבא דרך שרש דוד, כמובא במדרש (קה"ר יא, ח) **תורה שאדם לומד בעולם הזה הבל היא לפני תורתו של משיח**. וכמו שכתוב (ישעי' נא, ד) **"כי תורה מאתי תצא"**. ולכן קורין מגלת רות בחג השבועות לרמז שמשתוקקים לקבלת התורה האמתית דרך המשיח שבא מרות. וכן מצינו בזהר (ויחי רטו:) שהכתוב **"וקול התור נשמע בארצנו"** מרמז על קול התורה. ומצינו בזהר (תיקונים עה:) שרות היא בחינת תורה והיא בחינת "קול התור" המזכר בכתוב. וכן מובא בגר"א על שיר השירים **"וקול התור נשמע"** זהו מתן תורה, כמו שאמרו בזהר

שהתור יש לו שני קולות ביחד זה אחר זה, כן הוא בישראל שאמרו נעשה ונשמע. וכן מצינו בזהר חדש (רות צו:) ששמה של רות קדם שהתגירה היה גילית, וגילית מרמזת על גלוי סודות התורה לעתיד לבא, וכן מצינו בתרגום על הכתוב (שם ג, ז) **"ותבא בלט" ועלת רות ברז**. וכן **ר"ת** בא"ט ב"ח **קד"ש**. וכן רות היתה מזרע יתרו, כמובא בזהר (בלק קצו:) שבלק היה מבני בניו של יתרו. ו**יתרו** מרמז בשמו על **רות**, ועל **"קול התור"**, וכן יתרו היה גר שבא לקבל תורה כמו רות. וכן כתב בעל ה'טורים' (שמות יח, א) **שיתרו** מרמז על י' דברות ו**תרו** מצוות שקבל עליו מלבד ז' מצוות בני נח שפבר היו לו. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) שעל מגנו של דוד היתה חקוקה צורת מנורה המרמזת על חכמת התורה. וכן שמו של משיח בן דוד **מנחם בן עמיאל** בגימטריא **מקרא**. והמספר המסתתר בין אותיות **מקרא** הוא 359 כמנין **משה דוד** שמתחברים לגלות את סודות התורה כדלעיל.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א **שתשב"י** ר"ת תורת שמעון בן יוחאי. וכן מצינו בזהר (וירא קיט.) שהמשיח יתגלה בארץ **הגליל** בחלקו של יוסף היסוד, וגלוי משיח בחלקו של יוסף פרושו גלוי סודות התורה דרך היסוד

שבו סוד. וכן מובא בפרוש 'אור יקר' מהרמ"ק על הזהר **יתגלי מלפתא משיחא בן דוד, בארעא דגליל, מפני שהוא רמז לה' עליונה, גליל עליון**. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א **שמר"ן** אותיות **מ"ר ו"ן, מ"ר** מרמז על המשיח, שעליו נאמר אימתי קאתי **מר**, ובמירון יש את הו' שמתחבר לשער ה**נר"ן**, שמלמד את פנימיות התורה דרך המשיח. וכן **ל"ג בעומר** עם האותיות בגימטריא **משיח**. וכן תבת **נהל שבמ"ב** תבות שיש ב'אנא בכח', שהיא כנגד ל"ג בעמר, היא כנגד החנייה **חר הגדגד**, מתוך מ"ב מסעות שבתחלת פרשת מסעי, ובארנו לעיל שחר הגדגד מסמל את היסוד שבמלכות. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' שהכתוב (עובדיה א, כא) **"ועלו מושעים בהר ציון"**, ס"ת **מר"ן**. וכן **צפ"ת** הסמוכה למר"ן ר"ת הכתוב (עובדיה א, יז) **"ובהר ציון תהיה פליטה"**. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (עוד גלים) שהכתוב (תהלים מב, ב) **"כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אלקי אלהים"** ס"ת **גל"ם**. ומבאר לדברינו דוד המלך השתוקק לקבל שפע דרך הגלים שמשפיעים את חכמת התורה.

מובא בספרי ה'בן איש חי' שגל הוא בחינת יסוד נוקבא, כמו שכתוב (שיה"ש ד, יב) **"גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום"**, ומבאר לדברינו כיון

שיסוד המלכות מסמל את דוד שיש לו בחינת גל, לכן ביסוד המלכות יש מספר ג"ל. וכן מספר ג"ל הוא מספר האמצע של שם אדנ"י המסמל את המלכות. דשם אדנ"י בגימטריא ס"ה, ונקדת האמצע שלו מסמל את היסוד שבנוקבא. וכן מצינו מספר ג"ל בנבואת הבית השלישי (יחזקאל מא, ו) "והצלעות צלע אל צלע שלוש ושלשים פעמים", ובארנו במאמר 'הארון מח' שהצלעות בבית המקדש מסמלים את האשה שנבראת מהצלע. וכן בארנו במאמר 'חשמל דם' שהצלע שהאשה נבראת ממנו היא בחינת המשך היסוד. וכן ל"ג חדרים אלו בבית המקדש הם חדרים שסביב ההיכל, ומסמלים את השפעת ההיכל החוצה.

נראה דלכן יש לילדת זכר ג"ל ימי טהרה דם טהר, ופעמים ג"ל לילדת נקבה, (ע' ריש תזריע). דילדת מתקשרת ליסוד שבמלכות בזמן הלדה כדבארנו במאמר 'חשמל חטא', והתקשרות זו משפיעה עליה את בחינת הגל, גל ימי טהרה. ובחינה זו מתגלה בדם היסוד של האשה שנהיה דם טהור. וכן מצינו בזהר (תיקונים עב:) "גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום", "גן" היא תורה שבכתב שהוא ג"ן סדרי התורה, "גל" היא תורה שבעל פה. רואים שהגן והגל הם התורה

והחכמה שבאות מלמעלה. וכן גל"ם מרמזים בכתוב (ויקרא יב, ד) "ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע" בדלוג הפוך של ז' אותיות. וכן הכתוב (ויקרא יב, ד) "תשב בדמי טהרה" בגימטריא פנור המסמל את דוד המלך. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוגי שליט"א שפעמים ג"ל בגימטריא גן דוד, כי פעמים ג"ל הם ימי טהרה לילדת נקבה, וספירת המלכות היא בבחינת נקבה.

מובא ברבנו בחיי (ויקרא יב, ד) שנתנו לאשה ג"ל ימי טהרה כנגד הפלה המסמלת את המלכות המתחברת לחכמה שיש בה ל"ב נתיבות חכמה, והפלה יחד עם הל"ב נתיבות חכמה, הם ל"ג ימי טהרה. וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל ציצית' של"ב נתיבות חכמה יורדים דרך היסוד והם ל"ב חוטים המתאחדים ביסוד. והואיל והמלכות יחד עם היסוד הכולל ל"ב נתיבות חכמה, הם מספר ל"ג, יש לאשה ל"ג ימי טהרה.

וכן מצינו בזהר (תיקונים נא.) "כי יום נקם בלבי" זה הוא הלב שבו מאיר אותו שנגמר בו "ותרא אותו כי טוב הוא", ובו עתיד להתגלות הקדוש ברוך הוא למשה בתורה בגלות האחרונה כמו שבגאלה הראשונה, שנגמר בו "וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש", בראשונה

בְּלַבַּת אֵשׁ שֶׁל נְבוּאָה, וּבְגִלּוֹת
הָאֲחֵרוֹנָה בְּלַבַּת אֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה.
 וְרֹאִים שֶׁ"יּוֹם נִקְּם בְּלִבִּי" הוּא
 ה"לַבַּת אֵשׁ" שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנֵּת
 לֵב. וְכֵן לֵב מְרַמֵּז עַל ל"ב נְתִיבוֹת חֻכְמָה,
 וְעַל הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה מֵאֵמָּה עֲלֶיָּהּ
 בְּבַחֲיַנֵּת חֻלָּב, שֶׁתְּהִיָּה לְעֵתִיד לְבָא, כִּי
 הַלֵּב הוּא בִּינָה בְּבַחֲיַנֵּת אֵמָּה. וְכֵן מוּבָא
 בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזֶבּוּרְגַּ שְׁלִיט"א
 שֶׁהִכְתִּיב שֶׁאֵמֵר דּוֹד הַמְּלֶךְ עַל עֲצֻמוֹ, לְבִי
 חָלַל בְּקִרְבִּי ר"ת חֻלָּב, וְכֵן שֶׁמִּעֲתִי
 מֵהַרְה"ג ר' דָּוִד מֹשֶׁה פְּרִיֶדְמָן שְׁלִיט"א
שֶׁלִּבִי חָלַל בְּקִרְבִּי בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ
בֶּן דָּוִד. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁבְּזִכּוֹת ה"לִבִּי
 חָלַל בְּקִרְבִּי" הוּא זֹכֶה לְהַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה
 מֵאֵמָּה עֲלֶיָּהּ, בְּבַחֲיַנֵּת חֻלָּב שֶׁל בִּינָה
 בְּלֵב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם אֲגָשִׁי
 שְׁלִיט"א שֶׁהַתּוֹרָה מִתְחִילָה וּמִסְתַּיֶּמֶת
 בְּאוֹתִיּוֹת ל"ב. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר'
 אֵלִיָּהוּ שְׁטֶרְן זצ"ל שֶׁאוֹת **בִּי"ת רַבְתִּי**
 שְׁפֹתֶחַת אֶת הַתּוֹרָה בְּגִימְטְרִיא ל"ב
 פְּעָמִים ל"ב.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים לְהַאֲרִיז"ל (פ)
 בַּהֶעֱלוֹתוֹ ע' רמח), שֶׁקְּלָמוֹס הוּא ו', וְהִדְיוֹ
 הִיא י', **דִּי"ו אוֹתִיּוֹת יו"ד.** הֵינּוּ
 שֶׁהַקְּלָמוֹס הוּא אוֹת ו' שֶׁמִּשְׁפִּיעָה אֶת
 הַחֻכְמָה שְׁבִי' לְמִטָּה. וְרֹאִים שֶׁהַקְּלָמוֹס
 שֶׁמִּסְמַל אֶת הַמִּטָּה הוּא בְּבַחֲיַנֵּת אוֹת ו'.
 וְכֵן נִרְאֶה דְּקוּלָּמוֹס הוּא מְלֻשׁוֹן קוּל.
 דְּבִאֲרָנוּ לְעִיל בְּמֵאֵמֵר 'חוּטִי הַחֲשָׁמַל'

שְׁקוּל שִׁיף לְאוֹת ו', וְכֵן קוּלָּמוֹס הוּא
 בְּבַחֲיַנֵּת אוֹת ו'. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (מכּוֹת ז.)
 שֶׁהִיֶּסוּד נִמְשָׁל לְמִכְחוּל. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֵּהר
 (ויקֹהֵל ו.) שֶׁיֶּסוּד הַנִּקְבָּה נִקְרָא סִפְרָה.
 וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהַקְּלָמוֹס הוּא בְּחִינַת
 יֶסוּד הַזֵּכֶר, שֶׁכּוֹתֵב בְּסִפְרֵי הַמִּסְמָל אֶת
 יֶסוּד הַנִּקְבָּה. וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהַקְּלָמוֹס נִקְרָא
עֵט, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהִלִּים מֵה, ב) "עֵט
סוֹפֵר מֵהִיר", וְעֵט בְּגִימְטְרִיא יֶסוּד. וְכֵן
 סוֹפֵר הוּא בְּחִינַת יֶסוּד, כְּמוּבָא בְּלְקוּטִי
 הַש"ס לְהַאֲרִיז"ל (לִיקוּטִים מֵעַץ חַיִּים). וְכֵן
עֵט בְּגִימְטְרִיא וְא"ו פְּעָמִים ה"א
 הַמִּסְמָל אֶת הַשְּׁפָעַת הַיֶּסוּד לְמַלְכוּת. וְכֵן
עֵט סוֹפֵר בְּגִימְטְרִיא עֲמוּד הָאֵשׁ
 הַמִּסְמָל אֶת הַשְּׁפָעַת הַיֶּסוּד לְמַלְכוּת,
 כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֵר 'חֲשָׁמַל דָּם', מֵאִידֶךָ **עֵט**
שְׁקָר בְּגִימְטְרִיא **קְלִיפַת נִגְה** דָּשֵׁם
 הַחֲשָׁמַל נִהְפֶּךָ לְנַחֵשׁ, וְהֵעֵט נִהְפֶּךָ לְעֵט
 שְׁקָר. וְכֵן **קוּלָּמוֹס בְּגִימְטְרִיא יוֹס"ף**
 בְּמִלּוֹי הָאוֹתִיּוֹת **יו"ד וְי"ו סִמְ"ך פ"א.**
 וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁעֲשָׂרָה
 טִבֵּת שֶׁמִּסְמָל אֶת הַיֶּסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת
 כְּדִלְעִיל, ר"ת **ע"ט.** וְלִכֵּן בַּיּוֹם הַזֶּה סִיְמוּ
 לְתַרְגָּם אֶת הַתּוֹרָה לַיּוֹנִית, וְהַסְתַּיְמָה
 פְּעֻלַת הָעֵט שֶׁהוֹרִידָה אֶת אוֹר הַתּוֹרָה
 לְמַדְרָגוֹת הַנְּמוּכּוֹת כְּדִלְעִיל. וְהוֹסִיף
 הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א
שֶׁקוּלָּמוֹס מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּגִימְטְרִיא

מְצִינּוֹ בְרַמ"א (יר"ד רעא ז) **יֵשׁ אוֹמְרִים**

שֵׁישׁ לְכַתֵּב [סֵפֶר תּוֹרָה]

בְּקִלְמוֹס שֶׁל קֶנָה וְלֹא בְנוּצָה.

וּבִפְתַח־תְּשׁוּבָה שָׁם וְאִין נוֹהֲגִין כֵּן.

ש"ך. וְכַתֵּב בְּתִשׁוּבַת דְּבַר שְׁמוּאֵל

סִימָן קִסד' דִּישׁ לְהִסְתַּפֵּק בְּקִלְמוֹס

מְעוּף טָמֵא. נִרְאֶה לְבָאֵר הַמְנַהֵג לְכַתֵּב

בְּקִלְמוֹס מְנוּצָה, דְּנוּצָה הִיא שְׁעָרָה, חוּט

שֶׁל עוֹף, וְכִיּוֹן שֶׁהַקִּלְמוֹס הוּא בְּחִינַת

אוֹת ו', הַשְּׁתַּמְשׁוֹ בְּנוּצָה שֶׁהִיא חוּט. וְאִף

עַל פִּי שָׁגַם הַקֶּנָה מְסַמֵּל אֶת הַחוּט

כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל חֲטָא', לְנוּצָה

יֵשׁ מְעַלָּה נוֹסֶפֶת דְּנִבְאָר לְקַמֵּן בְּמֵאמֶר

'חֲשַׁמֵּל עוֹף', שֶׁהַעוֹפּוֹת הַגְּשָׁמִיִּים

מְסַמְּלִים אֶת הַעוֹפּוֹת הַרוּחָנִיִּים שֶׁהֵם

הַמְּלֹאכִים, לְכֵן יֵשׁ עֲנִין לְקַחַת נוּצָה שֶׁל

עוֹף שֶׁהוּא גַם כֵּן בְּבַחֲיַנַת חוּט. וְדוֹקָא

מְעוּף טְהוֹר שֶׁמְסַמֵּל מְלֶאךְ דְּקִדְשָׁה, וְלֹא

עוֹף טָמֵא שֶׁמְסַמֵּל מְלֶאךְ סִטְרָא אַחְרָא.

רְאִיתִי בְּגִלּוֹן 'מְאוֹרוֹת הַדֶּף הַיּוֹמִי'

(גְּלִיּוֹן 187) בְּשֵׁם כְּתָב יָד יֵשׁוּ,

שֶׁהַתָּמֶר נִקְרָא **כּוֹתֵבֵת**, הֵיּוֹת שְׁגָרְעִין

הַתָּמֶר שֶׁמֶשׁ לְכַתִּיבָהּ, הֵן מְשׁוּם שֶׁהוּא נֹחַ

לְחַדּוֹד, וְהֵן מִפְּנֵי הַחֲרִיץ שֶׁבְּגִלְעִין אֲשֶׁר בּוֹ

זְרָמָה הַדִּיּוֹ. נִבְיָא לְקַמֵּן בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל

לוֹלֵב', שֶׁהַתָּמֶר מְסַמֵּל אֶת הַיִּסּוּד, וְהַגִּלְעִין

שֶׁלּוֹ מְסַמֵּל אֶת הַנִּקְבָּה. וְגַם כָּאֵן רוֹאִים

שֶׁלְּקַחוּ גִלְעִין שֶׁל תָּמֶר שֶׁשִׁיף לְאוֹת ו'

לְבַחֲיַנַת הַיִּסּוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, שִׁישְׁמֶשׁ

כְּקִלְמוֹס שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַיִּסּוּד שֶׁבְּמַלְכוּת.

וְכֵן הַסֵּדֶק שֶׁבְּגִלְעִין מְסַמֵּל אֶת הַיִּסּוּד

שֶׁבְּמַלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּסֵפֶר הַבְּהִיר' (קֶצֶח)

גְּרַעֲיִנִי הַתָּמֶר שֶׁהִיא סְדִיקָה כְּעִין

אֲשֶׁה. וְכֵן בְּחֲרָצֵי הָעֲנָבִים יֵשׁ סֵדֶק,

דְּבִאֲרֵנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שֶׁהָעֲנָבִים

מְסַמְּלִים אֶת הָעֵטְרָה שֶׁבִּיִּסּוּד שֶׁהִיא

בְּבַחֲיַנַת מַלְכוּת. וְכֵן **חֲרָצוֹן** מְרַמֵּז עַל

הַיִּסּוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת **חֲרִיעַן**.

וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' אַבְרָהָם יִצְחָק וַיִּנְבְּרַג

שְׁלִיט"א **שְׁתַּמְ"ר** ר"ת תּוֹרַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ,

שֶׁנִּכְתְּבַת עַל יְדֵי הַתָּמֶר, וְכֵן לְרִשְׁב"י

בְּמַעֲרָה הֵיוּ תָּמָרִים לְשֶׁבֶת, וְרִשְׁב"י הָיָה

נִיצוּץ מֹשֶׁה.

מוֹבָא בְּפִרְדֵּס רְמוֹנִים' לְרַמ"ק (שַׁעַר טו),

פ"ו) שֶׁכָּל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב **"הַקְּמַתִּי אֶת**

בְּרִיתִי", מְרַמֵּז עַל קְשׁוּי הַיִּסּוּד כְּשֶׁבָּא

לְהַזְדוּג. נִרְאֶה דְּלַכֵּן הַקְּיֻמוֹתִי בְּא"י ק

בכ"ר **נֶאֱקָ"ת סֵד"ק** לְפִי סֵדֶר הָאוֹתִיּוֹת,

כִּי נֶאֱקַת הַסֵּדֶק מְעוֹרְרַת אֶת הַיַּחֲוֹד.

מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים פ.ט.) **שֶׁלֹּשׁ**

אַצְבָּעוֹת מְתִיחְדוֹת בְּקִלְמוֹס

לְכַתִּיבָהּ וְעֲלִיהֶם אָמַר בֶּן זֹמָא אֵין

בֵּין מַיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים

אַלָּא כְּשֶׁלֹּשׁ אַצְבָּעוֹת וְשְׁתֵּי אַצְבָּעוֹת

הֵן שְׁסוּמְכוֹת אוֹתָן. נִרְאֶה דְּלַכֵּן הַחוּט

הַמְּבַדִּיל בֵּין הַמַּיִם הָעֲלִיוֹנִים לַמַּיִם

הַתַּחְתּוֹנִים הוּא בְּבַחֲיַנַת ג' אַצְבָּעוֹת.

דְּבִאֲרֵנוּ לְעִיל בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת',

שֶׁהַחוּט כְּלוּל מִג' חוּטִים כְּנֶגֶד ג' אָבוֹת.

וְכֵן הִג' אַצְבָּעוֹת שֶׁבָּהֶם כּוֹתֵב הַקִּלְמוֹס

מסמלות את זה. וכן שתי האצבעות שסומכות נבאר לקמן במאמר 'חשמל כרובים' ששרש החוטים הם שנים שכל אחד כלול מג'. וכן **קולמוס** בגימטריא הכתוב (יחזקאל א, כ) "**רוח החיה באופנים**".

מצינו במדרש (שמ"ר מז, ו) **מהיכן נטל משה קרני ההוד ר' יהודה בר נחמן בשם רשב"ל אומר עד שהיה כותב בקלמוס נשתיר קמעא, והעבירו על ראשו, וממנו נעשו לו קרני ההוד, שנאמר "ומשה לא ידע כי קרן עור פניו"**. בארנו לעיל במאמר 'חשמל צדיק' ו'חשמל אות', שהקרן בכלל וקרני ההוד בפרט מסמלות את החוט. נראה דלכן **קרני ההוד באו מהקלמוס**, דהקלמוס הוא בחינת האות ו', וממנו נמשכו למשה קרני ההוד, והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות שאחרי **קרן הו"ד** הן אותיות **זוה"ר ש"ס**. דקרן הוד באה מכתובת התורה שבכתב, והאותיות אחריהן מרמזות על תורה שבפעל פה.

מצינו במדרש (דב"ר ג, יב) **נתן לו הקב"ה זיו הפנים דכתב "ומשה לא ידע כי קרן עור פניו"**. רואים שקרני ההוד היו בבחינת זיו. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל חמה', שזיו בגימטריא **חוט** או **חיה** והוא בא מהחשמל. וכן **כנ"ף** המסמל את השפעת

המלאכים דרך הכנפים כדבארנו במאמר 'חשמל כרובים', מרמז בפתוב "**כי קרן עור פניו**" בדלוג ד' אותיות. וכן **ערי"ן** המסמלים את מלאכי הקדשה שנקראים עירין קדישין, ס"ת "**ידע כי קרן עור פניו**", וכן **אופ"ן** המסמל את החשמל שלמטה כדבארנו במאמר 'חשמל כרובים', מרמז בפתוב (שם ל) "**והנה קרן עור פניו ויראו מגשת אליו**" בדלוג הפוך של ד' אותיות. וכן **נו"ף** המסמל את היסוד כמובא בזהר חדש (תיקונים קל). מרמז בפתוב "**קרן עור פניו**" בדלוג שתי אותיות. וכן הכתוב (שמות לד, ל) "**והנה קרן עור**" ס"ת **נה"ר** המסמל את היסוד כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני'. וכן הכתוב (שם לה) "**כי קרן עור**" בגימטריא **עמו"ד** במלוי האותיות **ע"ן מ"ם ו"ו דל"ת**. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (מאמר פנים מאירות) שהכתוב (שמות לד, כט) "**ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו**" ר"ת **מהו"ל**. ומבאר לדברינו דאור זה בא למשה בזכות שהחוט הרוחני שלו היה מהול ללא ערלה, כפי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל מילה' שעל ידי המילה זוכים לאור החשמל.

מצינו בזהר חדש (תיקונים קלז:) **קרן היובל שממנה קרן פני משה**. נבאר לקמן במאמר 'חוטי החשמל

מתחברים לשמיני' שחוטי החשמל העליונים המתחברים לעולם השמיני שהוא בחינת יובל נקראים קרן. ורואים מהזהר שמחשמל זה קרן עור פני משה. וכן מובא בכתבי ר' יצחק איזיק חבר (בית עולמים' דף קמ: ד"ה תיקונא) **קרן אור פני משה, מסוד אור פניאל, גימטריא חשמל, שע"ח נהורין, ועל ידי שהסתכל פנים בפנים בו יתברך, קבל גם הוא אור פנים.** ורואים שקרני ההוד היו מהחשמל. נראה דלכן אור החשמל הוא בבחינת פנים, דהקדשה משפיעה בבחינת פנים, לעמת הסטרא אחרא שמשפיע בבחינת אחר. וכן רואים בחיות שבמרכבה שהן בבחינת פנים, **"פני אריה פני שור, פני נשר"**. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל כרובים' שהיסוד שיך לפנים ולכן המלאכים ששיכים ליסוד הרוחני כל מציאותם היא בחינת פנים ואין להם אחר כלל. וכן נבאר לקמן במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', שהשפעת ברפת הכהנים שהיא בבחינת פניו אליך באה דרך החשמל. וכן הכתוב (במדבר ו, כה) **"פניו אליך"** בגימטריא ארז המסמל את חוטי הקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל נגעים'. וכן פניאל בגימטריא ענן המסמל את החוט. וכן פנים בגימטריא מאה ושמונים המרמז על מספר ח"י שיש ביסוד דקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל

לולב'. וכן נימ"א מרמזת בכתוב (בראשית לב, ל) **"ראיתי אלהים פנים אל פנים"** בחבור שתי מלים. וכן נבאר לקמן במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', שהחשמל העליון הנמשך מעולם השמן השמיני הוא בחינת פנים, ומרמז בכתוב **"להצהיל פנים משמן"**. וכן הכתוב המרמז על השפעתו של יוסף היסוד דקדשה, (בראשית מה, ט) **"כה אמר בנדך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים"** ס"ת פני"ם. וכן הכתוב המרמז על השפעת התורה מהיסוד דקדשה כדבארנו במאמר 'עולם השמיני' (תהלים יט, ח) **"עדות הוי"ה נאמנה מחכימת פתי"** ר"ת פני"ם.

כתוב (דה"א יא, כג) **"והוא הכה את האיש המצרי איש מדה חמש באמה וביד המצרי חנית כמנור ארגים ויךד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו"**. וב'מצודת דוד' שם **"כמנור ארגים"** הוא העץ העגל אשר האורג כורך עליו השתי ואורג עליו. ומצינו בזהר (הקדמה ט) **"וביד המצרי חנית כמנור ארגים"** זה מטה האלהים שהיה בידו. נראה דלכן מטה האלהים נמשל בכתוב למנור ארגים, דכשם שמנור אורגים הוא מקל שמסובבים עליו את חוטי השתי שמסמלים את היסוד, כדבארנו במאמר

חֲשַׁמֵּל אוֹת', כִּד מִטָּה הָאֱלֹהִים מִמֶּנּוּ נִמְשָׁכִים חוּטֵי הַקִּדְשָׁה, וְהוּא בְּבַחֲיַנְתָּ חוּט. וְכֵן כַּמְנוֹר אַרְגָּיִם בְּגִימְטְרִיא תַפְלִין הַמְסַמְלִים אֶת חוּטֵי הַקִּדְשָׁה. וְכֵן "חֲנִית כַּמְנוֹר אַרְגָּיִם" ס"ת תַּמָּ"ר אוֹ מַתָּ"ר הַמְסַמְלִים אֶת הַיְסוּד דִּקְדוּשָׁה, כִּדְבָאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב'. וְכֵן "וַיֵּרֶד אֵלָיו בְּשֵׁבֶט" בְּגִימְטְרִיא תַפְלִין, וּבְגִימְטְרִיא יְסוּד הַמַּלְכוּת.

וּבְמַלְחָמָתָ דְּדוֹד עִם גְּלִית כְּתוּב (ש"א, יז, מ) "וַיִּקַּח מִקְלוֹ בְּיָדוֹ וְגו': וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי אֶל דְּוֹד הַכֶּלֶב אֲנֹכִי כִי אַתָּה בָּא אֵלַי בְּמַקְלוֹת וְגו': וַיֹּאמֶר דְּוֹד אֶל הַפְּלִשְׁתִּי אַתָּה בָּא אֵלַי בְּחֶרֶב וּבַחֲנִית וּבְכִידוֹן וְאֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּשֵׁם ה' צְבָאוֹת וְגו'" נִרְאָה דְּדוֹד רָמַז שְׁבָא בְּמַקְלוֹת שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנְתָּ צְבָאוֹת הַמְסַמְלִים אֶת חוּטֵי הַקִּדְשָׁה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים 'לְהֶאֱרִיז' (שְׁמוּאֵל א, ע' שַׁעֲב) שֶׁהִנְחַל מִמֶּנּוּ לִקַּח דְּוֹד הָאֲבָנִים לְהַרְגֵּן אֶת גְּלִית הוּא בְּבַחֲיַנְתָּ אוֹת ו'. וְכֵן נִבְאֵר לְקַמֵּן בְּמֵאֵמֶר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁהָאֲבָנִים שֶׁבָּהֶם הֵרַג דְּוֹד אֶת גְּלִית סָמְלוֹ אֶת חוּטֵי הַקִּדְשָׁה. רוֹאִים שֶׁדְּוֹד נִלְחַם בְּגְלִית בְּכַח הַחוּט דִּקְדוּשָׁה. וְכֵן שְׁתִּי"ן הַמְסַמְלִים אֶת הַיְסוּד שֶׁל דְּוֹד, מְרַמְזִים בְּכַתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל גְּלִית (ש"א יז, ז) "וַעַץ חֲנִיתוֹ כַּמְנוֹר אַרְגָּיִם וְלַהֲבַת חֲנִיתוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים" בְּדִלּוּג הַפּוּךְ שֶׁל שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת. דְּגְלִית הִיָּה

הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל דְּוֹד, וְהִיָּתָה לוֹ אֶת בְּחִינַת הַשְּׁתִּין שֶׁל הַלְעַמַּת זֶה, לְכֵן זֶה מְרַמַּז בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת. וְלְכֵן דְּוֹד הֵרַגוֹ עַל יְדֵי חֶרֶב זוֹ שֶׁהִיָּתָה בְּיָדוֹ, כַּמּוּבָא בְּכַתוּב (ש"א נא), דְּחֶרֶב זוֹ סָמְלָה אֶת הַיְסוּד שֶׁל דְּוֹד בְּלְעַמַּת זֶה, וּכְשֶׁדְּוֹד הוֹצִיאָה מִמֶּנּוּ הוּא הַפּוּךְ אוֹתָהּ מִבְּחִינַת נְחֹשׁ לְבַחֲיַנְתָּ מִטָּה הָאֱלֹהִים. וְכֵן מְצִינוּ אֶצְלֵךְ גְּלִית מִסְפָּר שֵׁשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ש"א יז, ד) "גְּלִית שְׁמוֹ מִגַּת גְּבָהוּ שֵׁשׁ אַמּוֹת". וְכֵן צַעֲצָ"ע הַמְסַמְלֵם אֶת הַכְּרוּבִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁמְסַמְלִים אֶת הַמַּלְאָכִים וְהַחֲשַׁמֵּל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' ג, י) "מַעֲשֵׂה צַעֲצָעִים", מְרַמַּז בְּכַתּוּב (ש"א יז, מט) "וַיִּךְ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי אֶל מִצְחוֹ וַתִּטְבַּע הָאֵבֶן בְּמִצְחוֹ וַיִּפֹּל עַל פָּנָיו אֶרְצָה" בְּדִלּוּג ז' אוֹתִיּוֹת.

כְּתוּב (תְּהִלִּים קה, טז) "וַיִּקְרָא רָעֵב עַל הָאָרֶץ כֹּל מִטָּה לֶחֶם שִׁבְרֵ" נִרְאָה דְּלְכֵן הַכְּתוּב קוֹרָא לְהַשְׁפִּיעַת הַמְזוֹן "מִטָּה לֶחֶם", דֶּה־שְׁפִיעַת הַמְזוֹן הִיא דֶּרֶךְ הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, וּמִמִּילָא הִיא בְּבַחֲיַנְתָּ "מִטָּה". דֶּה־מִטָּה מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, שֶׁמְשַׁפִּיעַ אֶת הַמְזוֹן וְהַפְּרִנְסָה לְמַלְכוּת. וְכֵן "מִטָּה לֶחֶם" בְּגִימְטְרִיא עוֹנָה, דֶּה־שְׁפִיעָה זוֹ הִיא בְּבַחֲיַנְתָּ עוֹנָה שֶׁמְזוֹנָת יְסוּד לְמַלְכוּת. וְכֵן הַכְּתוּב (יִחִזְקָאֵל ד, טז) "הִנְנִי שִׁבְרֵ מִטָּה לֶחֶם" ר"ת שְׁלֵמָ"ה הַמְסַמְלֵת אֶת הַחֲשַׁמֵּל כִּדְבָאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל תוֹרָה'.

חטא מי מריבה

מה שאין פן בקדשה, יצאו מים רבים. וזה שאומר האריז"ל ששדי ודם גימטריא נחש דחוטני היסוד שנקראים שדי ששייכים לדרגת הדם, בהם יש לנחש אחיזה.

מצינו ב'מדרש פליאה' (אות קצב) "הכה צור ויזובו מים" אין ויזובו אלא לשון דם, שנאמר "ואשה כי יזוב זוב דמה". נראה דהמדרש מרמז על דברי האריז"ל שיצאו טפי דם בהכאת הסלע, בבחינת דם של אשה נדה. כשם שדם נדה בא מהיסוד שבמלכות שיש לנחש אחיזה בו, כך מטה זה שנהפך לנחש היה באותה בחינה.

מצינו בזהר (השמטות לס' שמות רעב.) שבזה שמשה עשה נחש נחשת הוא תקן באפן חלקי את חטא המטה במי מריבה. ומבאר על פי דברינו דחטא מי מריבה היה בחוט, שהמטה נהפך לנחש. ונחש הנחשת סמל את החוט דקדשה, שהוא בחינת נחש דקדשה, כדבארנו במאמר 'חשמל חטא'. ועל ידי נחש הנחשת תקן משה את פגם החוט שנהפך לנחש במי מריבה.

כתוב (במדבר כ, ח) "קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו". ורש"י פרש (שם

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' חוקת ע' רנד) ענין חטא משה רבנו עליו השלום שחטא בסלע, הוא ממש חטא אדם הראשון שזדוג קדם שבת, וגרם להזדוג יסוד דקטנות וכו', וכן ממש חטא בענין הכאת הסלע במטה, שהוא יסוד דקטנות, והנה בפעם א' ארז"ל שטפטף דם בסוד דם בתולים, ובשניה יצאו מים רבים בסוד זרע אדם. ובא חטא הדם מצד מטהו מה שנהפך לנחש, והוא סבת יציאת הדם כי שדי וד"ם גימטריא נחש. נראה לבאר על פי דברינו, דכשם שאדם הראשון פגם ביסוד שבמלכות והפך את החשמל לנחש, כדבארנו במאמר 'חשמל דם', כך חטאו של משה בהכאת המטה בסלע, היה באותה בחינה. דמשה חטא במטה שהוא בבחינת חשמל והפכו לנחש, ומטה שנהפך לנחש מרמז על היסוד שבמלכות דקדשה שנהפך לנחש. וזה שמבאר האריז"ל שיצאו טפי דם שמסמלים את הנחש. דדם מסמל את השפעת היסוד שבמלכות. וכן נראה דיש כאן רמז שכשהמטה נהפך לנחש הוא משפיע רק כמה טפות. דהסטרוא אחרא הוא שמאל המצמצם ההשפעה.

יב) שְׁמֹשֶׁה חָטָא בְּכַף שֶׁהִכָּה אֶת הַסֵּלַע, וְלֹא דִבֵּר אֶל הַסֵּלַע כְּפִי צוּוֵי ה'. וְהַרְמַב"ן (שם ח) מְקַטֵּה עַל פְּרוּשׁ זֶה, אִם הָיוּ צָרִיכִים רַק לְדַבֵּר אֶל הַסֵּלַע, מִדּוּעַ אָמַר ה' לְמֹשֶׁה "קַח אֶת הַמַּטֵּה". וּמִזֶּה רָאִי'ה שֶׁה' רָצָה שִׁישְׁתַּמְשׁוּ בַּמַּטֵּה לְהַכּוֹת בּוֹ אֶת הַסֵּלַע, וּמִבָּאָר אֶת הַחֲטָא שֶׁל מֹשֶׁה בְּאִפְּן אַחֵר. נִרְאֶה לִישׁב אֶת פְּרוּשׁ רַש"י, דִּהְטַעַם שֶׁהִקְב"ה אָמַר לְקַחֵת אֶת הַמַּטֵּה בְּיָדוֹ הָיָה כְּדִי לְסַמֵּל שֶׁהַשְּׁפָעַת הַמַּיִם בְּאֵה דֶרֶךְ הַמַּטֵּה, וְלֹא בְּשִׁבִיל שִׁיכָּה בּוֹ. וּבְזֶה שֶׁהִכָּה חָטָא. וְלִכֵּן ה' צִוָּה שִׁיְהִיָּה זֶה לְעִינֵיהֶם, דִּהְשַׁפְּעַת הַחוּט הִיא בְּבַחֲיַנַּת עֵינַיִם. וּמִן הַרְאוּי שֶׁתְּהִיָּה "לְעִינֵיהֶם". וְכֵן מְרַמֵּז בְּפֶתוּב (שם ט) "וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַמַּטֵּה מִלִּפְנֵי ה'", שֶׁמֹּשֶׁה לְקַח אֶת הַמַּטֵּה, שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת לִפְנֵי ה', שְׁנִמְשָׁד מֵה', וְכֵן "וּדְבַרְתֶּם אֶל הַסֵּלַע לְעִינֵיהֶם" בְּגִימְטְרִיא שְׁמִינִי, דְּשָׂרֵשׁ הַחֲשֵׁמֶל מֵהַשְּׁמִינִי כְּדִלְקַמֵּן.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (יִלְקוּט חוֹקֵת תַּשְׁסג) "וּדְבַרְתֶּם אֶל הַסֵּלַע" שֶׁנֶּה

עָלְיו פָּרַק אֶחָד וְהוּא מוֹצִיא מִיָּם מִן הַסֵּלַע. נִרְאֶה דֵּה' צִוָּה לְמֹשֶׁה לְלַמֵּד פָּרַק אֶחָד, דְּעַל יְדֵי הַפָּרַק שֶׁמֹּשֶׁה יִלְמַד, הוּא יִתְחַבֵּר לְחֲשֵׁמֶל כְּדִבְאָרְנוּ לְעִיל בְּמֵאָמַר 'חֲשֵׁמֶל תּוֹרָה', שֶׁעַל יְדֵי הַתּוֹרָה מִתְחַבְּרִים לְחֲשֵׁמֶל, וְחַבּוּר זֶה יְבִיא אֶת הַמַּיִם. וְלִכֵּן לְמוּד זֶה הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּדַבּוּרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, דְּשָׂרֵשׁ נְשִׁמַּת מֹשֶׁה הוּא מֵהַמַּיִם

הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁמִּשָּׁם בָּא הַגֶּשֶׁם לְעוֹלָם, כְּדִבְאָרְנוּ בְּמֵאָמַר 'מֹשֶׁה מִיָּם הָעֲלִיּוֹנִים'. וְדַבּוּרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה בְּתוֹרָה הָיָה לְקַחֵת שְׁפָעַת חֲכָמָה מֵהַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים וְלְהַשְׁפִּיעַ אֶת זֶה לְעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא בְּחִינַת מִיָּם הַתְּחִתּוֹנִים, דֶּרֶךְ הַדַּבּוּר שֶׁהוּא חַחוּט שֶׁל מֹשֶׁה. וּפְעֻלָּה זֹאת עוֹרְרָה שֶׁהַמַּיִם הָעֲלִיּוֹנִים יִשְׁפִּיעוּ גַם כֵּן מִיָּם גְּשָׁמִיִּים לְעוֹלָם הַזֶּה, דֶּרֶךְ חַחוּט וְהַמַּטֵּה שֶׁל מֹשֶׁה. וְלִכֵּן יִצְאוּ הַמַּיִם מֵהַסֵּלַע, דִּנְבָאָר לְקַמֵּן בְּמֵאָמַר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁהַסֵּלַע וְהַקְּרָקַע הַגֶּשְׁמִיַּת מְסַמְּלִים אֶת הַסֵּלַע וְהַקְּרָקַע לְמַעְלָה שְׁשָׁם שָׂרֵשׁ הַחֲשֵׁמֶל, דְּכַשֵּׁם שִׁישׁ לְמַעְלָה מִיָּם הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם יָם הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה כְּדִי יֵשׁ לְמַעְלָה בְּחִינַת אֶרֶץ הַנִּקְרָאת אֶרֶץ הַחַיִּים וְשָׂרֵשׁ הַחֲשֵׁמֶל בָּא מֵהָאֶרֶץ וְהֵיטָב שֶׁלְמַעְלָה, וְהַסֵּלַע לְמַטָּה סַמֵּל אֶת הַסֵּלַע לְמַעְלָה שֶׁהַשְּׁפָעַת אֶת הַמַּיִם הַגֶּשְׁמִיִּים לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְרָבָר.

נִרְאֶה דְּלִכֵּן דָּוִד הִמְלִיךְ כָּלֵל בְּתֵהִלִּים (קִיד) אֶת גִּס קָרִיעַת יָם סוּף יַחַד

עִם גִּס הַמַּיִם מֵהַסֵּלַע, "הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס וְגו', הַהִפְכֵי הַצּוּר אָגַם מִיָּם חֲלָמִישׁ לְמַעְיָנוּ מִיָּם", דְּשִׁנֵּי נְסִיִּים אֱלוֹהֵי נַעֲשׂוּ דֶרֶךְ הַמַּטֵּה שֶׁהָיָה חַחוּט שֶׁל מֹשֶׁה, כְּדִבְאָרְנוּ לְעִיל בְּמֵאָמַר 'חֲשֵׁמֶל צְדִיק' עַל קָרִיעַת יָם סוּף. וְכֵן "הַהִפְכֵי הַצּוּר" בְּגִימְטְרִיא עֲמוּד. וְכֵן הַמֶּלֶךְ צָנוּ"ע הַמְּסַמְּלֵת אֶת פְּעֻלַּת הַיָּסוּד דְּקִדְשָׁה הַנְּעֻשִׂית בְּצַנִּיעוּת, מְרַמֵּזת בְּפֶתוּב (שְׁמוֹת)

יז, ו) "והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם" בדלוג ה' אותיות.
כתוב (במדבר כ, יא) "**וירם משה את ידו וידו את הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים**". נביא לקמן במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני' מה'מגיד מישרים' שהפעמן ורמן שהיו על המעיל של הכהן הגדול מסמלים את החשמל. ורואים שהחשמל הוא בחינת פעמון. נראה דיש רמז בכתוב שמשה הכה את הסלע "במטהו פעמים" בגימטריא **פעמון**, דמשה פעל דרך החשמל שהוא בבחינת פעמון, להביא את שפע המים לישראל. וכן הכתוב (שמות לט, כד) "על שולי המעיל רמוני תכלת וארגמן" ר"ת **תור"ה** לרמז שדרך התורה אפשר לזכות להתחבר לפעמונים ורמונים שמסמלים את החשמל. כשם שמשה התחבר אליהם בכח התורה גדלעיל.
כתוב (במדבר כז, יד) "**כאשר מריתם פי במדבר צן במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם**", וגם פאן מרמז **לעיניהם**, דהחטא היה שהפכו את המטה לנחש ומנעו מהעינים של בני

ישראל להתקשר עם החשמל, וכן מצינו בזהר (נח סו.) שמקשר את מי מריבה עם מי המבול, ומבאר לדברינו דהבאנו במאמר 'משה נח' מהזהר (נח סב.) שהמבול נהיה על ידי שנסתלקה האות ו' של שם הו"ה, והתחברו האותיות ה' ראשונה, וה' אחרונה, שהן בבחינת מים עליונים ותחתונים. וכשמתחברים בלי הו' הם גורמים השחתה. ואלו היו מי המבול שהשחיתו. וכן המים גרמו את המריבה בחטא זה, כמו שכתוב (במדבר כ, יג) "**המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה'**". ומרמז "**מי מריבה**", דגם פאן קלקלו את האות ו' בכך שהפכו המטה לנחש. לכן נגרם שהמים רבו אדם, דבשני המקומות היה חבור מים במים בלי האות ו'. וכן מצינו בזהר (נח סו.) **אלו מי מריבה שנתנו כח וחזק לבעלי הדין להתחזק, בגלל שיש מים מתוקים, ויש מים מרים. ועל זה "המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה'**", שהמשיכו עליהם את מי שלא צריך ונטמאו בו, רואים שהמים היו מים מרים שגרמו המריבה.

המטה נהפך לנחש

הקלפות דמצרים כמו שכתוב "התנים הגדול", והראו לו משה ואהרן [לפרעה], איך שהמטה נהפך

מובא ב'תורה אור' (וארא נז.) כל המשכת סדר ההשתלשלות מריש כל דרגין נקרא מטה, ותנין הוא מקור

לְנַחֵשׁ, הַיֵּינוּ שְׁמַבְחֵינֵת אֹר
וְהַמְשָׁכָה דְקַדְשָׁה הַנְקָרָא מְטָה,
נִמְשָׁךְ הַחַיּוּת וְהַקִּיּוּם לְהַתְנִיחַן מְקוֹר
הַקְּלָפוֹת, עַד שְׂיֻכַּל לְהִיּוֹת נְהַפְךָ
מִמְטָה לְנַחֵשׁ עַל יְדֵי צְמֻצוּמִים
רְבִים, וְאַחַר כֵּן הָרָאוּ לוֹ אֵיךְ
שֶׁהַנְחֵשׁ נְהַפְךָ לְמְטָה, הַיֵּינוּ שְׁחֲזַר
בְּחֵינֵת הַתְנִיחַן לְהַתְבַּטֵּל לְגַבֵּי
הַקְּדוּשָׁה הָאֱלֹקִית. רוֹאִים שֶׁהַמְטָה
שֶׁנְהַפְךָ לְנַחֵשׁ, הוּא בְּבַחֲיֵנֵת מְטָה שֶׁנְהַפְךָ
לְתַנִּיחַן פְּרָעָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְהַמְטָה
מִסְמַל אֶת הַחוּט דְקַדְשָׁה שֶׁל מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן, וְהַנְחֵשׁ מִסְמַל אֶת הַחוּט שֶׁל
הַלְעָמֵת זֶה שֶׁלָּהֶם, לְכֵן הוּא הַנְחֵשׁ שְׂיוּגָק
מִהַחֲשָׁמַל. וְכֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת ד, א) **"וַיְהִי
לְנַחֵשׁ וַיִּנָּס מֹשֶׁה מִפְּנֵי"**. רוֹאִים
שֶׁמֹּשֶׁה רוֹאֵה נַחֵשׁ הַמְסַמֵּל אֶת חוּטֵי
הַסְטֵרָא אַחֲרָא, הוּא בּוֹרַח מִפְּנֵי לְקַיָּם
"סוֹר מְרַע". וְהוֹסִיף הַרְהֵ"ג ר' מ. פ.
שְׁלִיט"א **שֶׁמְטָה אַהֲרֹן בְּגִימְטוּרֵיָא יֵשׁ**
שְׁמִזָּה מִשְׁתַּלְשֵׁל עוֹלָם הַיֵּשׁ.
מְצִינּוּ בְזֵהָר (פְּנַחֵס רַנֵּא). שְׂיוּסָף אָמַר
לְאַחֵיו לֹאמַר לְפְרָעָה שֶׁהֵם **"אֲנָשֵׁי
מְקַנָּה"** כְּדֵי שְׁפָרְעָה יְמַנָּה אוֹתָם עַל
הַצֵּאן שֶׁהִיא הָעֵבֹדָה זָרָה שֶׁל מִצְרַיִם,
וְאָמַר לְאַחֵיו לְרַדֵּת אֶת הַצֵּאן בְּמַקְל כְּדֵי
לְשַׁלֵּט עַל הָעֵבֹדָה זָרָה שֶׁלָּהֶם וּלְהַכְנִיעוֹ.
וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַמַּקְל הוּא הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁל
הַנְחֵשׁ שֶׁלָּהֶם, לְכֵן עַל יְדֵי הַמַּקְל מְכַנְיָעִים
אוֹתוֹ.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט שְׁמוֹת קַסח) שְׁמִטָּה
הָאֱלֹהִים שֶׁל מֹשֶׁה הִיָּה בְּתַחֲלָה
אַצֵּל אָדָם הָרָאוּשׁוֹן, וְאָדָם הָרָאוּשׁוֹן לְקַח
אוֹתוֹ מִגֵּן עֵדֶן כְּשִׁיִּצָּא מִשָּׁם. נִרְאֶה דִּישׁ
כִּאֵן רָמַז שְׁמִטָּה זֶה שְׂיָךְ לְגֵן עֵדֶן לְקַדְשָׁה,
אַבֵּל יְכוּל גַּם לְצֵאת מִגֵּן עֵדֶן וּלְהַפְךָ לְנַחֵשׁ
הַמְסַמֵּל אֶת הַלְעָמֵת זֶה.

וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַר"ש אוֹסְטוֹפּוֹלְעֵר עַל
הַכְּתוּב (שְׁמוֹת ז, יז) **"הִנֵּה אֲנֹכִי מִכָּה
בְּמְטָה אֲשֶׁר בְּיָדִי"**. שֶׁה' אָמַר לְהַכּוֹת
אֶת הַיָּאֹר בְּמַכַּת דָּם בַּחֲלָק הָעֲלִיּוֹן שֶׁל
הַמְטָה שְׁנִמְצָא בְּדֶרֶךְ כָּלֵל בְּיָדוֹ, לְכֵן הוּא
אָמַר **"אֲשֶׁר בְּיָדִי"**. דְּזֶה הִיָּה דִּין
שֶׁהַשְּׁפָעֵתוֹ הִיא הַפּוּכָה. וְכִשְׁה' אָמַר
לְמֹשֶׁה לְהַשְׁפִּיעַ מִיָּם וּחֲסָדִים לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּתוּב (שִׁם יז, ה) **"וַיִּמְטָךְ אֲשֶׁר הַכִּיתָ בוֹ
אֶת הַיָּאֹר קַח בְּיָדְךָ וְהִלַּכְתָּ"**. הַיֵּינוּ
שֶׁתַּקַּח בְּיָדְךָ אֶת הַחֲלָק הָעֲלִיּוֹן שֶׁהַכִּיתָ בוֹ
אֶת הַיָּאֹר, וְאֵל תַּחֲזִיק הַפּוּךָ. וְכֵן אַצֵּל
אַסְתֵּר כְּתוּב (אִסְתֵּר ה, ב) **"וַיֹּשֶׁט הַמֶּלֶךְ
לְאַסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזָּהָב אֲשֶׁר
בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אַסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ
הַשְּׂרָבִיט"**, הַמֶּלֶךְ הוֹשִׁיט לָהּ אֶת הַחֲלָק
הָעֲלִיּוֹן, הַיֵּינוּ אֶת הַשְּׂרָבִיט הַפּוּךָ כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב **"אֲשֶׁר בְּיָדוֹ"**, לְרַמֵּז לָהּ שִׁישׁ דִּין.
וְהִיא הַתְּקַרְבָּה וְנִגְעָה בְּרֹאשׁ הַשְּׂרָבִיט
שֶׁהִיא בְּתוֹךְ יָדוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְהַמְתִּיק אֶת
הַדִּין.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (יִלְקוּט בְּשַׁלַּח רַסד) **מְטָה
הָאֱלֹהִים בְּיָדִי שִׁישׁ בוֹ ע'**

שמות. בארנו במאמר 'דגים מספר שבע', שעד מספר שבע, יש זה לעמת זה, ויש לנחש אחיזה. מה שאין כן בשמיני, הכל טוב וזה שיף רק לצד הקדשה. נראה דלכן יש על מטה האלהים שבעים שמות, לסמל שהמטה שנהפך לנחש, הוא במספר שבע שבעים שמות, דבמספר שבע שיף לפגם את השמות הקדושים ולהפכם לנחש, ולא למעלה מזה. ומרמז במדרש (במדב"ר יד, יא) **שבעים שמות הקדושים מן בראשית עד פרשתו של נחש.** המדרש מרמז שעד שבעים שמות הקדושים יש לנחש אחיזה, ולכן פרשתו של נחש היא לאחר שבעים שמות הקדושים ולא יותר.

מצינו במשנה (ע"ז מט:) **כיצד מבטלה נטל ממנה מקל או שרביט אפלו עלה הרי זו בטלה.** נראה דלכן המשנה נקטה דגמא של בטול עבודה זרה שהגוי נוטל ממנה מקל או שרביט, לסמל שהוא מוציא את חוטי הסטרא אחרא שהם בבחינת מקל ושרביט מחפץ זה. וכן מצינו במשנה (שם מ:) **וחכמים אומרים אינו אסור אלא כל שיש בידו מקל או צפור או כדור.** רואים שצ'לם של עבודה זרה הוא רק אם יש בידו מקל. וכן צפור מסמל את החוט, כדבארנו במאמר 'חשמל עוף'. ובגמרא

שם הוסיפו גם חרב או עטרה או טבעת. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל דם', שדברים אלו מסמלים את החוט.

מצינו במדרש (תנחומא בשלח כא) **שלשה דברים היו ישראל מתרעמים עליהן, והיו אומרים מיני פרעניות הן, אלו הן, הקטרת, והארון, והמטה.** הקטרת של פרעניות היא, שהרקה נדב ואביהוא, לפיכך הודיעו שהיא של כפרה, שנקאמר "ויתן את הקטרת ויכפר על העם", הארון אמרו הוא הרג את עזה ואנשי בית שמש, לפיכך הודיעו שהוא של ברכה, דכתיב "וישב ארון ה' בית עבד אדם הגתני, ויברך ה' את עבד אדם ואת כל ביתו". המטה הביא המכות על המצרים במצרים ועל הים, לפיכך ידעו שהוא של נסים והפית בצור וגו'. נראה לבאר על פי דברינו דג' דברים אלו קטרת ארון ומטה, הם בבחינת חשמל. קטרת ומטה כדבארנו, וכן הארון והכרובים נבאר לקמן במאמר 'חשמל כרובים', שמסמל את החשמל, לכן כשמשמשים בדברים אלו על פי רצון ה', הרי הם מביאים ברכה. ואם משתמשים שלא על פי רצון ה', מכניסים הנחש לחשמל ונהפך לפרעניות.

הנשיא הוא בבחינת יסוד

מְצִינּוֹ בְרֵשׁ"י (שם כא, כ) **"כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם" כָּל נָשִׂיא וְנָשִׂיא כְּשֶׁהֵיוּ חוֹנִים, נוֹטֵל מִקְלוֹ וּמוֹשֶׁךְ אֶצֶל דָּגְלוֹ וּמַחְנֶהוּ. וַיְמִי הַבָּאֵר נִמְשְׁכִין דָּרָךְ אוֹתוֹ סִימָן. רוֹאִים שֶׁהַמְשַׁכֵּת הַמַּיִם הֵיטָה דָּרָךְ הַמַּטּוֹת שֶׁל הַנְּשִׂאִים, וְהֵיטָה בְּבַחֲיִנַת נֶס הַמַּסְמֵל אֶת הַחוּט, וְכֵן מְצִינּוֹ שְׁנֵינְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוּ בְּשֵׁם **"רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת"**, (במדבר ל, ב), וְכֵן **"נְשִׂאֵי הַמַּטּוֹת"** (שם ז, ב), דֶּהֱשֻׁבְטִים נִקְרְאוּ בְּשֵׁם **"מַטּוֹת"** כַּמּוּבָא בְּכַתּוּב (שם לד, יט) **"לְמַטָּה יְהוּדָה: לְמַטָּה בְּנֵי שֹׁמְעוֹן: לְמַטָּה בְּנֵימִן וְגו'".** נִרְאֶה דְּלִכְל שֶׁבֵּט הִיָּה חוּט מִיַּחַד מִשְׁלוֹ שְׁבוּ הִיָּה קָשׁוּר לִיסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. לְכֵן נִקְרְאוּ הַשְּׁבָטִים **"מַטּוֹת"**, דְּלִכְל שֶׁבֵּט יֵשׁ מַטָּה וְחוּט דְּרָכּוֹ הוּא מְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפַע מֵהִיסוּד שְׁבַמְלָכוֹת, וְדָרְכּוֹ הוּא מַעֲלָה אֶת הָאֲתַעְרוּתָא דְּלַתְתָּא מִלְּמַטָּה לְמַעֲלָה דָּרָךְ הִיסוּד שְׁבַמְלָכוֹת. וְלְכֵן נִקְרְאוּ הַנְּשִׂאִים **"נְשִׂאֵי הַמַּטּוֹת"**, דֶּהֱנָשִׂיא הוּא הַצַּדִּיק יִסוּד שֶׁל כָּל שֶׁבֵּט, שֶׁדָּרְכּוֹ יוֹרֵד הַשְּׁפַע לְכָל הַשְּׁבָט. וְכָל נָשִׂיא הוּא **נְשִׂיא הַמַּטָּה**. וְכֵן פְּרוּשׁ הַמֶּלֶךְ **נְשִׂיא** הוּא גַם **עֵנָן**. כְּמוֹ שֶׁכַּתּוּב (משלי כה, יד) **"נְשִׂאִים וְרוּחַ וְגֶשֶׁם"**, דְּכָל נָשִׂיא הִיָּה בְּבַחֲיִנַת עֵמוּד הָעֵנָן שֶׁמִּשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפַע לְשֶׁבֵט שְׁלוֹ. וְכֵן הַכַּתּוּב (מ"א ח, א) **"רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת נְשִׂאֵי הָאֲבוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל"** ר"ת **נְה"ר** הַמַּסְמֵל אֶת הִיסוּד כְּדַבְּאֲרֵנוּ**

בְּמֵאמֵר 'חוּטֵי הַחֲשָׁמֵל מִתְחַבְּרִים לְשִׁמְיָנִי'. וְכֵן הַכַּתּוּב (במדבר לד, יח) **"וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמַּטָּה"**, בְּגִימְטְרִיא חו"ט בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת ח"י"ת **"ו'ו טי"ת. וְכֵן נְשִׂיא"א** בְּהַפּוּךְ אוֹתִיּוֹת **אִישׁ נ'** דְּאִישׁ מַסְמֵל אֶת הִיסוּד כְּדַלְקָמֵן, וְהִיסוּד נִמְשָׁךְ מִשְׁעַר הַנֵּי כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֵר 'חוּטֵי הַחֲשָׁמֵל מִתְחַבְּרִים לְשִׁמְיָנִי'. וְכֵן מוּבָא בְּסִפּוּר דְּגָל מַחְנֶה אֶפְרַיִם' שְׁנֵינְשִׂיא הוּא אוֹתִיּוֹת **יש אֵין** וּבְאֲרֵנוּ לְעִיל בְּמֵאמֵר 'חֲשָׁמֵל שׁוֹפֵר' שֶׁהִיסוּד הוּא בְּחִינַת **יש** הַנִּמְשָׁךְ **מֵהָאֵין** הַמַּסְמֵל אֶת הָעוֹלָם הַשְּׁמַיָּנִי. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א **שְׁנֵינְשִׂיא** בְּגִימְטְרִיא **נ' שֶׁבֵּט**, כִּי הַנְּשִׂיא מִשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפַע מֵהַנֵּי לְכָל הַשְּׁבָט, וְכֵן **נְשִׂיא** בְּגִימְטְרִיא **שְׁבָטִים**, כִּי הַנְּשִׂיא מַחְזִיק אֶת הַחוּט שֶׁל הַשְּׁבָטִים. וְכֵן **מַטָּה** הוּא מְלִשׁוֹן **מַטָּה** שֶׁל חוּטִים.

בְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֵר 'חֲשָׁמֵל נְדָרִים' שֶׁקְּבַלְתָּ שְׁפַע הַחֲשָׁמֵל הִיא דָּרָךְ הָרֵאשׁ, וְשַׁעֲרוֹת הָרֵאשׁ מַסְמְלוֹת אֶת חוּטֵי הַחֲשָׁמֵל הָרוּחָנִי שֶׁמִּתְחַבְּרִים לְבַחֲיִנַת רֵאשׁ, נִרְאֶה דְּ**"רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת"** מְרַמְזִים עַל קְבַלְתָּ הַשְּׁפַע לְרֵאשׁ מֵהַמַּטָּה הַכִּלְלִי, וְלֵהֵם יֵשׁ מַטּוֹת מְשַׁלְּהֵם לְהַשְּׁפִיעַ הַלָּאָה כָּל אֶחָד לְשֶׁבֵטוֹ, וַיּוֹצֵא שְׁהֵם רֵאשִׁים לְקַבֵּל אֶת הַשְּׁפַע מֵהַמַּטָּה לְרֵאשׁ, וְרֵאשִׁים לְמַטּוֹת שְׁלֵהֵם לְהַשְּׁפִיעַ הַלָּאָה. לְפִי זֶה נִרְאֶה לְבָאֵר אֶת לְשׁוֹן הַגְּמָרָא

(סנהדרין ח.) **אמר לו הקדוש ברוך הוא**
[למשה] **טול מקל והך על קדקדם.**
כיון שהמטה מתחבר לקדקד של כל אחד
להשפיע לו את השפע, מי שאינו מקבל
מרות, מרמזים לו במטה שמתחבר
לראשו למי הוא כפוף. והוסיף הרה"ג ר'
מ. פ. שליט"א **שקדקדם** אותיות
מדקדק, ועולים בגימטריא **רמ"ח**, לרמז
שצריך להכות בקדקדם להיות מדקדקים
ברמ"ח מצות עשה.

מצינו בראשי (במדבר כא, כא) **נשיא**
הדור הוא ככל הדור פי
הנשיא הוא הכל. נראה דלכן הנשיא
הוא הכל, דכל מרמז על היסוד שנמשך
משער הנ' גימטריא **כל**, כמובא בלק"ת
להאריז"ל (מטות ע' רלא). והיות שהנשיא
הוא היסוד, לכן **הוא הכל**. וכן מצינו
בזהר (בשלח מז.) **מנהיג העם הוא ממש**
כל העם. וכשם שמשנה הוא ממש כל
העם משום שמשפיע לכל העם, כך כל
נשיא שבט ביחס לשבטו יהיה אותו דבר.
וכן **נשיאים** בגימטריא **שמיני** דשער הנ'
הוא העולם השמיני שרש הנשיאים, כפי
שנבאר לקמן במאמר 'חוטי החשמל
מתחברים לשמיני'. וכן מצינו שהנשיאים
נקראים בשם **קראי מועד**, כמו שכתוב
(במדבר טז, ב) **"נשיאי עדה קראי מועד**
אנשי שם" ובארנו לעיל במאמר 'חשמל
אות', ש**מועד** הוא אותיות **עמוד**,
ומסמל את העמוד. וכן **"אנשי שם"**

בגימטריא **שבת** שמשפיעה את שפע
היסוד, וכן הכתוב (במדבר א, מד) **"משה**
ואהרן ונשיאי ישראל" ר"ת **ווי"ם**
המסמלים את היסוד דקדשה כדבארנו
במאמר 'חשמל לולב'. וכן **נשיא**
בגימטריא **באר מים חיים** המסמל את
היסוד שבמלכות דקדשה שהוא בחינת
באר כדבארנו במאמר 'חשמל דם',
שמשם הנשיאים מקבלים את השפע. וכן
בגימטריא **ארזי הלבנון** המסמלים את
חוטי הקדשה הנמשכים מהעולם
השמיני, כדבארנו במאמר 'חשמל נגעים'.
וכן **נשיא** בגימטריא הכתוב (איוב לא, ב)
"חלק אלוה ממעל" דנשיא מקשר את
כלל ישראל לקב"ה. וכן הכתוב (במדבר יג,
ג) **"כלם אנשים ראשי בני ישראל המה"**
ר"ת **אבר"ך** שנגאמר על יוסף היסוד,
ומסמל זיווג יסוד ומלכות, כמובא בזהר
(מקץ קצז).

כתוב (במדבר לו, ט) **"ולא תטב נחלה**
ממטה למטה אחר כי איש
בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל".
בארנו במאמר 'לא תחסר כל בה' את
האסור להעביר נחלה משבט לשבט, דכל
שבט קבל נחלה שקשורה בשרש נשמתו,
ובה הוא יכול להגיע אל שלמותו בעבודת
השי"ת. וכפי שנבאר לקמן במאמר 'עולם
השמיני' על הכתוב **"חבל נחלתכם"**,
ששרש החוטים של ישראל באים מארץ
ישראל. והחוט של כל אחד מישראל

מקבל את השפעה מהנחלה שלו בארץ ישראל. והקב"ה צוה שלא יעבירו נחלה משבט לשבט, והנחלה של השבט נצרכת לו לשלמותו, ואין להעביר משבט לשבט. נראה דלכן מרמז בפתוב "כי איש בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל", כיון שהנחלה היא שרש המטה של השבט, לכן לא יעבירו ממטה למטה. וכן נחלה היא מלשון נחל, המסמל את החוט כדבארנו לעיל במאמר 'חשמל סלם', על הנחל היוצא מקדש הקדשים. והנחלה של כל אחד בארץ ישראל היתה החוט שלו. וכן הכתוב (שם ז) "ולא תסב נחלה לבני ישראל" ר"ת לוי"ן המסמל את התפארת שהיא החוט העליון המתחבר לשמיני, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק'. וכן החוטים המתחברים לנחלה הם החוטים העליונים שמתחברים לשמיני ששם שרש החוט כדבארנו במאמר 'עולם השמיני'. וכן הכתוב "ולא תסב נחלה ממטה" ס"ת אהב"ה דהחבור לחוט הוא בחינת זיווג הנעשה באהבה.

כן מצינו את ענין האות בדגלי השבטים שהיו במדבר כמובא בפתוב (במדבר ב, ב) "איש על דגלו באתת לבית אבתם", וכן מזכר שם צבאות המסמל את חוטי האות "דגל מחנה יהודה לצבאתם": "ואיש על דגלו לצבאתם", ומבאר על פי דברינו, דלכל

שבט היתה אות משלו הנרמזת בדגלו לכן נקראו "באתת לבית אבתם". וכן דג"ל מרמז בפתוב המדבר על גבולות ארץ ישראל (במדבר לד, יא) "וירד הגבל" בדלוג שתי אותיות.

מצינו ב'מדרש פליאה' (אות קנט) "איש על דגלו באתת" אל תיקרי באתת אלא באותיות. רואים שהדגלים הם בבחינת אותיות המסמלות את החוטים, כדבארנו במאמר 'חשמל אות'. וכן מצינו במדרש (במדבר ב, י) כשם שפרא הקב"ה ד' רוחות העולם, כך סבב לפסא ד' חיות, ולמעלה מכלם פסא הכבוד, וכנגדן סדר הקב"ה הדגלים למשה. רואים שהדגלים מסמלים את המלאכים והחשמל.

מצינו במדרש (שם ג) "הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה" זה סיני בפעם שנגלה הקב"ה על הר סיני ירדו עמו כ"ב רבבות של מלאכים. והיו כלן עשויים דגלים דגלים, התחילו מתאווים לדגלים. אמרו הלואי כך אנו נעשים דגלים פמותן, אמר להם הקב"ה חייכם שאני ממלא משאלותיכם, ואמר למשה לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו. רואים שהדגלים היו כנגד המרפבה שלמעלה, ומבאר על פי דברינו, דהחוטים למטה

סדרו כפי החוטים למעלה שהם המלאכים וחיות הקדש. עין ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' תרומה ע' קעו) שבכל דגל היו ג' שבטים כנגד ג' פנים שיש לכל חיה במרכבה, ועין ברמב"ן וב'אבן עזרא' (במדבר ב, ב) שהד' פנים שבמרכבה היו מצירים על הדגלים. על דגל יהודה פני אריה, על דגל יוסף פני שור, על דגל דן פני נשר, ועל דגל ראובן פני אדם. ועין ברבנו בחיי (במדבר ב, ב) שבכל צד היה נשיא אחד ששמו מסתים בשם אל, כמו נתנאל, שלמיאל, גמליאל, פגעיאל, כנגד המלאכים שלמעלה ששמים מסתים בשם אל. ונראה דלכן מקשר הכתוב בין היין לדגלים, דגם הדגלים הם בבחינת אות העטרה שבסוד, בבחינת יין, כפי שהבאנו שהדגלים נקראים אות. וכן מיל"ה המסמלת את העטרה שבסוד ס"ת הכתוב (במדבר י, כב) "דגל מחנה בני אפרים". דדגלו של אפרים מרמז על העטרה שבסוד הכללית שמטפיעה לכל השבטים.

נראה דלכן סיני נקרא "בית היין" דשם היתה התגלות החשמל דרך בחינת היין המסמל את העטרה שבסוד, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. עין ברש"י על הפתוב שם שבית היין הוא בית המקדש. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל אות', שבבית המקדש היתה התגלות החשמל דרך בחינת היין. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע' רנג) שהפתוב **"הביאני אל בית היין"** בגימטריא **ירושלים**. וכן **"הביאני אל בית היין"** ר"ת **אהבה** דענין הזיווג נעשה באהבה, וכפי שממשיך הכתוב **"ודגלו עלי אהבה"**. וכן מובא בספר 'אמרי נעים' **שסיני** ר"ת **נכנס יין לצא סוד**. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שגלוי הסוד הוא מהעטרה שבסוד שהיא בבחינת יין. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ב, ד) שהר סיני נקרא **הר גבנונים**, לרמז שהוא **נקי כגבינה בלי מום**. וכן **גבינה** בגימטריא **סוד**.

פּרַח מִטָּה אֶהְיוֹן

דלכן ה' צוה לקחת **מטות**, ולבסוף **"פּרַח מִטָּה אֶהְיוֹן"**, כי ה' רצה לתת אות שהוא בחר באהרון להיות הפהן הגדול שמברך את ישראל ומטפיע את השפע לכל ישראל. לכן ה' צוה שיביאו

כתוב (במדבר יז, יז) **"ידבר אל בני ישראל וקח מאתם מטה מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאתם לבית אבתם שנים עשר מטות וגו'".** ולבסוף **"פּרַח מִטָּה אֶהְיוֹן וגו'".** נראה

מטות, ואז **"פֶּרַח מִטָּה אֱהִי"**, לסמל שהמטה של אהרן הוא זה שפורח ומשפיע את השפע לכל ישראל. דהמטה של אהרן מעביר את השפע לשאר המטות של הנשיאים, שיעבירו כל אחד לשבטו. כפי שנבאר לקמן במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', **שִׁזְקוֹ אֱהִי** משפיע את השפע לכל ישראל. וכן **אֱהִי הַכֹּהֵן בְּגִימָטְרִיא שְׁבֻטֵי יְהוָה**. וכן **אֵילָן** המסמל את היסוד כדלקמן מרמז בפתוב (במדבר יז, יח) "ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי כי מטה אחד לראש בית אבותם" בדלוג הפוך של **שש** אותיות. דאהרן הכהן הוא בחינת האילן המשפיע לשבטים שהם בבחינת ענפים כדלקמן. וכפי שמצינו בזהר (מקץ ר.) שהשבטים שיכים לעולם הנקבה שהוא בחינת מקבל. וכן "שנים עשר מטות" ס"ת **תמ"ר** או **מת"ר** המסמלים את היסוד דקדושה, כדבארנו במאמר 'חשמל לולב', דשנים עשר מטות נכללים ביסוד. וכן המספר המסתתר בין אותיות **שְׁבֻטֵי־ם** הוא 336 כמנן **אהרן הכהן**, לרמז שאהרן הוא המסתתר שמשפיע לכלם.

וכן שנת ב' אלפים **תמ"ט** לבריאת העולם בה חנכו את המשכן ואהרן התחיל לכהן כלהן גדול, מרמזת בפתוב (שמות ז, יב) "ויבלע מטה אהרן את מטתם", דבזמן בליעת מטה אהרן את

המטות של חרטמי מצרים, התנוצץ האור של שנת תמ"ט שאז קבל אהרן כח במטהו שיכלל את כל המטות, הואיל וכן זה הוא מתקף המשחו לכהן גדול לכהן במשכן שנחנך בשנת תמ"ט. ולפי זה מישבת קושית המפרשים שם; מדוע בפני בני ישראל עשה משה את המופת במטה משה, ולפני פרעה עשה אהרן את המופת במטה אהרן. כיון שלפני פרעה עשו מופת יותר גדול שהמטה בלע מטות, היה צריך את הכח של אהרן במטה בסוד **"פֶּרַח מִטָּה אֱהִי"**, להראות שכלם כלולים במטהו.

כתוב (שם כג) **"והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצא ציץ ויגמל שקדים"**. נראה דיש כאן רמז **"ויצא ציץ"** מלשון **ציצית** ומלשון **הציץ** שהיה על מצחו של אהרן, המסמלים את חוטי הקדושה. דהמטה של אהרן היה בבחינת חוטי הציצית. וכן **"ויצא פרח ויצא"** בגימטריא **ציצית**. וכן **אפרח** המסמל את השפעת המלאכים והיסוד כדבארנו במאמר 'חשמל עוף', מרמז בפתוב **"ויצא פרח"** בצרוף שתי מלים. וכן מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רג) ש'**ויגמל שקדים**' מרמז על השפעת היסוד. וכן **כרובים** המסמלים את החשמל כדבארנו במאמר 'חשמל כרובים', בגימטריא **"ציץ ויגמל"**,

ובגימטריא הכתוב (שם כ) "אֲשֶׁר אֲבַחַר בּוֹ מִטְהוֹ יִפְרַח". דהשפעת המטה סמלה את השפעת הפרובים. וכן "וַיִּצֵץ צִיץ" בגימטריא שְׂכִינָה, דהשפעה זו סמלה את השפעת השכינה.

כתוב (שם כה) "הֵשֵׁב אֶת מִטְה אַהֲרֹן לִפְנֵי הָעֵדוּת לְמִשְׁמֶרֶת לְאוֹת", רואים שמטה אהרן היה בבחינת אות, ומבאר על פי דברינו לעיל במאמר 'חשמל אות', שהאות מסמלת את העטרה שבסוד שמשפיעה לכל השבטים. וכן הכתוב (שם כג) "וְהִנֵּה פָּרַח מִטְה אַהֲרֹן לְבֵית לְוִי" בגימטריא **שַׁבַּת קֹדֶשׁ** המשפיעה את שפע היסוד דקדושה, והיא בבחינת אות.

כתוב (שמות כה, לד) "וּבַמִּנְרָה אֲרַבְעָה גִבְעִים מְשֻׁקָּדִים כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ". רואים שיש במנורה לשונות של פרח ושקד. וכן במטה אהרן יש לשונות של פרח ושקד, כמו שכתוב "וַיֵּצֵא פָּרַח וַיִּצֵץ צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים". דמנורה מסמלת את החוט של אהרן הכהן כדלקמן במאמר 'חוט החשמל מתחברים לשמיני', ולכן מטה אהרן הוא בבחינת מנורה. וכן הלשון "וַיִּצֵץ צִיץ" מרמזת על המלאכים שהם בבחינת עין כדבארנו במאמר 'חשמל עין', על **ציצית** שהיא מלשון להציץ ולהסתכל, דציצית מסמלת את חוטי הקדושה שהם בבחינת עין. וכן הבאנו

לעיל במאמר 'חשמל דם' מהזהר (אמור קג) ש**אהרן** אותיות **נרא**ה והוא בבחינת עין המסמלת את החשמל. דאהרן שהיה בבחינת חשמל, **זקן אהרן, מטה אהרן, מנורה** חוט של אהרן, **עמוד הענן** חוט של אהרן, היה בבחינת עין. וכן בארנו לעיל במאמר 'חשמל אות', שהגביע של יוסף מסמל את היסוד, וכן במנורה מצינו **גביעים**. וכן נראה דבשם **אהרן** יש אותיות **נהר** המסמל את היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל חטא', וכן **אהרן** בגימטריא **נהר**. וכן הכתובים המדברים על אהרן הכהן (ויקרא ט, ז) "קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ", (שמות כט, ד) "תִּקְרַיֵב אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד", ס"ת **חב"ל**.

כתוב (יחזקאל ז, י) "הִנֵּה הַיּוֹם הַנֶּה בָּאָה יֵצֵאָה הַצִּפְרָה צֵץ הַמִּטָּה פָּרַח הַזָּדוֹן". ומבאר רש"י "הִנֵּה בָּאָה" הַרְעָה, "יֵצֵאָה הַצִּפְרָה" עָלָה הַשַּׁחַר שֶׁל יוֹם הַרְעָה, "צֵץ הַמִּטָּה" לַהֲכוֹת אֶתְכֶם, "פָּרַח הַזָּדוֹן" נִתְגַּלָּה נְבוּכַדְנֶצַּר הַרְשָׁע. בארנו לעיל במאמר 'חשמל ציצית' שכל יום הוא חוט. נראה דלכן קורא הכתוב ליום הרעה "**מטה**". לרמז שזה בא מהקב"ה דרך בחינת מטה. ונבוכדנצר משמש כמטה ביד ה' להביא את הענש. וגם כאן רואים את הלשון ציצית, "**צץ המטה**", והלשון פרח, "**פרח הזדון**". וכן "**צץ המטה פרח הזדון**" בגימטריא **ציצית**. וכן

"יִצְאָה הַצְּפָרָה צֵץ" בגימטריא **עֵטְרָה** **שְׁבִיטוֹד**, דנבוכדנאצר שיך לקלפת בבל שהיא העטרה שביסוד דקלפה כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן **"הִנֵּה הַיּוֹם הִנֵּה בָּאָה יִצְאָה"** בגימטריא **עמוד הענו** המסמל את החשמל של אהרן. וכן **"יִצְאָה הַצְּפָרָה צֵץ"** בגימטריא **עמוד** במלוי האותיות **ע"ן מ"ם ר"ו דל"ת**, וכן **הַצְּפָרָה** בגימטריא **רקיע** המסמל את עמוד האמצע, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק'. וכן **"הִנֵּה בָּאָה יִצְאָה הַצְּפָרָה צֵץ הַמְּטָה"** בגימטריא **תפארת** המסמלת את עמוד האמצע. וכן **"צֵץ הַמְּטָה"** בגימטריא **עמלק**, דמטה זה של נבוכדנאצר שיך למטה עמלק, כפי שנבאר לקמן שקלפת בבל שיכת לעמלק. וכן **צה"ר** המסמל את החוט כדבארנו במאמר 'עולם השמיני' מרמז בכתוב **"יִצְאָה הַצְּפָרָה צֵץ"** בהפוך אותיות. **וְכֵן** מצינו בנבואת החרבן (ירמיה א, יא) **"וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יְרֵמְיָהוּ וְאָמַר מִקַּל שְׂקָד אֲנִי רֹאֶה: וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי הִיטַבְתָּ לְרֵאוֹת פִּי שְׂקָד אֲנִי עַל דְּבָרַי לְעֵשְׂתוֹ"** ובמלבי"ם שם ובזה היטיב לראות אֵיךְ הַדְּבוּר עֲצָמוּ נְתַהפֵּךְ לְמִקַּל. נראה דגם כאן המקל מסמל את השרביט, ולכן הדבור עצמו והנבואה שבאה בבחינת חוט, נתהפך למקל. וגם

כאן רואים את הלשון **שְׂקָד** על המטה. ומצינו בזהר (שמות טו:) **שְׂמַקְשֵׁר** את ה"מקל שְׂקָד", למטה אהרן שכתוב עליו **"וַיִּגְמַל שְׂקָדִים"**. וכן הכתוב **"וַיְהִי דְבַר הוֹי"ה אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יְרֵמְיָהוּ"** ר"ת **אַרְאֵלִים** המסמלים את המלאכים בשני אפנים.

נראה דשְׂקָד אותיות **קדש**, ומסמל את חוטי הקדשה. לכן הלשון שְׂקָד מופיעה רק במטה אהרן ובמטה ירמיהו ולא במטה נבוכדנאצר, דפרי השְׂקָד תחלתו מר וסופו מתוק. כדגמת הצדיקים שתחלתן יסורים וסופן שלווה. וכן פרי זה מסמל את ה**שְׂקִידָה** בלמוד התורה, כמו שכתוב (משלי ח, לד) **"אֲשֶׁרִי אָדָם שִׁמְעַל לִישְׂקָד עַל דְּלַתַי יוֹם יוֹם"**. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א **שְׂתוֹרָה** בחלוף א"ט ב"ח יוצא **שְׂקָדָן**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א **שְׂאוֹר שְׂקָד** בגימטריא **תורה**. שרש המילה **שְׂקָד** מופיע בכל התנ"ך **כ"ב** פעמים, כנגד **כ"ב** אותיות התורה, ולכן **כ"ב** ה**גְּבִיעִים** שבמנורה שהם כנגד **כ"ב** אותיות התורה, התורה מציינת (שמות כה, לג) **"גְּבִיעִים מְשֻׁקָדִים"**. ובארנו במאמר 'חשמל אות' שכ"ב אותיות התורה מסמלות את החוטים. ולכן **כ"ב** בגימטריא **חוט** או **חיה**.

המטה והשרביט נקראים שְׂבִט

מוֹבָא ב'אָבן עֲזָרָא' (אסתר ד, יא) שֶׁהֵשֶׁם **שְׁרָבִיט** הוּא מִלְשׁוֹן **שֶׁבֶט**. נִרְאֶה דְכָשֶׁם שֶׁהִשְׁרָבִיט הוּא מִקַּל הַמַּסְמֵל אֶת הַחוּט, כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חוּטֵי הַחֲשֵׁמֶל', כִּף הַשֵּׁם **שֶׁבֶט וְשֶׁבֶטִים**, הוּא מִלְשׁוֹן מִטָּה. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כֹּא, כ) **"וְכִי יִכֶּה אִישׁ אֶת עַבְדּוֹ אוֹ אֶת אִמְתּוֹ בְּשֶׁבֶט"**. וְכֵן שֶׁבֶט הוּא בְּבַחֲיֵינָת מִטָּה, לְכֵן נִקְרָאוּ **שֶׁבֶטִים**. וְכֵן מוֹבָא בְּלִקְוֹת לְהַאֲרִיז"ל (בִּלְק ע' רַכַּח) **"וְקָם שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל"**, שֶׁהוּא הַיְסוּד, וְשֶׁבֶט גִּימְטְרִיָּא אִישׁ, כִּי יְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין נִקְרָא אִישׁ, רוֹאִים שֶׁשֶׁבֶט מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'סוּד הַשְּׁמִחָה' לְהִרְבֵּי גִלְזָרְסוֹן שְׁלִיט"א, (ע' 115) **שְׁאִי"ש** ר"ת אֲמִצְעֵי יְמֵינֵי שְׁמַאל הַנְּכַלְלִים בַּיְסוּד. וְנִרְאֶה דִישׁ רִמְזֵי בְּכַתוּב (דְּבָרִים א, כג) **"וְאָקַח מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשֶׂר אָנָשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשֶׁבֶט"** שֶׁכֵּל מִי שֶׁהוּא בְּחִינַת **"אִישׁ"**, הַשִּׁיף לְקַדְשָׁה שֶׁהִיא בְּבַחֲיֵינָת **"אֶחָד"**, הוּא רְאוּי לְהִיֹּת יְסוּד, **"לְשֶׁבֶט"**. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִשׁ"י (בְּרַאשִׁית יט, א) שְׁמַלְאָכִים שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם נִקְרָאִים אָנָשִׁים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם יִצְחָק וַיְנַבֵּר שְׁלִיט"א שֶׁמְצִינּוּ לְשׁוֹן **אִישׁ** בְּהַתְּגַלּוּת יוֹסֵף הַיְסוּד לְאַחֲיוֹ, (בְּרַאשִׁית מֵה, א) **"וַיִּקְרָא הוֹצִיאֵנוּ כָּל אִישׁ מֵעַלֵי וְלֹא עָמַד אִישׁ אֶתוֹ בְּהַתְּדַעַע יוֹסֵף אֶל אַחֲיוֹ"**.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (בִּלְק סח:) **"וְקָם שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל"**, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב **"וְהִקִּימוּתֵי אֶת בְּרִיתִי"**. וְהַבְּאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשֵׁמֶל דָּם' מֵהַזֵּהָר שֶׁכֵּל מְקוּם שֶׁכְּתוּב **"וְהִקִּימוּתֵי אֶת בְּרִיתִי"** מְרַמֵּז עַל קִשּׁוּי הַיְסוּד שֶׁבָּא לְהַשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת.

כְּתוּב (בְּרַאשִׁית מט, י) **"לֹא יְסוּר שֶׁבֶט מִיְהוּדָה וּמַחֲקֵק מִבֵּין רַגְלָיו"**, נִרְאֶה דִישׁ כְּאֵן רִמְזֵי שֶׁהִשְׁפַּעַת הַיְסוּד שֶׁשְׁמוֹ שֶׁבֶט, לְיְהוּדָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת, תִּמְשֹׁף לְעוֹלָם וָעֵד. וְכֵן הַמְשֹׁף הַכְּתוּב **"וּמַחֲקֵק מִבֵּין רַגְלָיו"** מְרַמֵּז עַל הַשְׁפַּעַת הַיְסוּד כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (וַיִּלֵךְ רפו.) **מַחֲקֵק זֶה יְסוּד**.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (תְּרוּמָה נב:) שֶׁהַמַּלְכוּת הִיא בְּבַחֲיֵינָת **מִיִּשׁוּר** דְּהַמַּלְכוּת שֶׁיִּכַּת לְמִדַּת הַדִּין וְהַצְדֵּק שֶׁשֵּׁם הַכֵּל בִּיִּשְׂרָאֵל. נִרְאֶה דְהַכְּתוּב (תְּהִלִּים מה, ז) **"שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט מַלְכוּתֶךָ"** מְרַמֵּז שֶׁהַמַּקַּל שֶׁל הַמַּלְכוּת שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, הוּא בְּבַחֲיֵינָת שֶׁבֶט. וְכֵן **"שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט מַלְכוּתֶךָ"**, ר"ת **שְׁמ"ש** הַמַּסְמֵלֵת אֶת הַיְסוּד.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיָּא (סְנַהֲדְרִין ד:) שְׁרַאשֵׁי גְלִיּוֹת שֶׁבְּבָבֶל יֵשׁ לָהֶם סְמִכוֹת לְתַת רְשׁוּת לְדִין לְדוֹן דִּינֵי מְמוֹנוֹת גַּם בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְנִשְׂאֵי אֲרֵץ יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם סְמִכוֹת רַק בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְרִשְׁוֹתָם אִינְה מוֹעִילָה לְדִין הַדֵּן בְּבָבֶל. וְהַגְּמְרָא מְבַאֲרַת הַטַּעַם דְּהַכֹּא **"שֶׁבֶט"**, וְהַתֵּם **"מַחֲקֵק"**, כְּדַתְּנִיא **"לֹא יְסוּר שֶׁבֶט מִיְהוּדָה"**, אֵלּוּ רְאשֵׁי גְלִיּוֹת שֶׁבְּבָבֶל שְׁרוּדִין אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשֶׁבֶט, **"וּמַחֲקֵק מִבֵּין רַגְלָיו"**, אֵלּוּ בְּנֵי בְּנֵי שֶׁל הַלֵּל שֶׁמְלַמְדִין תּוֹרָה בְּרַבִּים. וּמְבַאֵר רִשׁ"י **"שֶׁבֶט"** לְשׁוֹן שְׁרָרָה, וְיֵשׁ לָהֶן רְשׁוּת לְהַפְקִיר, דְּהַפְקִיר בֵּית דִּין הַפְקִיר. מַחֲקֵק שְׁרָרָה מוֹעִטָת. וּבִשְׁ"ס מְהַדְוֹרֵת שׁוֹטְנִישְׁטִין' מוֹבָא (הַעֵרָה 15) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ מִלְשׁוֹן רִשׁ"י נִרְאֶה לְכַאוּרָה שֶׁשְׁרָרְתָם שֶׁל רְאשֵׁי הַגּוֹלָה הִיא מַלְכַת הַרְשׁוּת שֶׁקִּבְלוּ לְכֹף מִמְלַכְי פְּרַס. אוּלָם כְּבָר תִּמָּה עַל כִּף בְּתוֹמִים (ג, ה) שֶׁמְלַכְי פְּרַס לֹא הָיָה לָהֶם שְׁלִטוֹן בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל כָּלל, וְכִיצַד מוֹעִילָה שְׁרָרָה זֹאת מִמְלַכְי פְּרַס אֶף בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן פִּרְשׁ שֶׁשְׁרָרְתָם שֶׁל רְאשֵׁי הַגּוֹלָה הִיא מִדִּין הַתּוֹרָה, שֶׁנִּתְּנָה בְּיָדָם הַשְּׁלִטוֹן עַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם, וְרִשׁ"י לֹא בָּא אֶלָּא לְפָרֵשׁ אֶת לְשׁוֹן הַדְּרָשָׁה שְׁרוּדִין אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשֶׁבֶט, כִּיצַד הָיוּ יְכוֹלִים לְעִשׂוֹת כֵּן. וְעִדִּין צְרִיף בְּאוּר מְדוּעַ הַמַּעֲלָה שֶׁל **שֶׁבֶט** שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִקַּל לְרְדוּת, הִיא גְדוּלָה

מהמעלה של **מחוקק** שמלמד תורה ברבים. ומדוע רק למי שהתורה קראה בשם שבט, לו יש את הסמכות על כל בני ישראל. ומבאר לפי דברינו דמי שנקרא בתורה **שבט**, זה אומר שהשבט המסמל את היסוד שבמלכות נמצא אצלו, והוא משפיע את השפע לכל ישראל. ולכן לו יש הסמכות על כל בני ישראל בכל מקום שהם. עין ברש"י (הוריות יג: ד"ה קמרא) שלראשי גליות שבבבל היה **אבנט מזהב**. ונבאר לקמן במאמר 'חשמל לולב', שחויטי הקדשה שמשפיעים לדוד הם בבחינת זהב. לכן **דוד** בגימטריא **זהב** ושערותיו היו בצבע זהב, והיה לו שרביט זהב בכתרו. וכן ראשי הגליות בבבל שיש להם את היסוד שבמלכות, יש להם החוטים שמשפיעים לדוד כדי שישפיעו הלאה לכל המלכות.

כתוב (תהילים קכב, ד) **"ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להדות לשם ה'".** נראה דהכתוב נקט לשון **"שבטים"**. לרמז שכל החוטים היו עולים לבית המקדש שממש מקבלים החוטים את השפע. וכן **שבטי ישראל** בגימטריא **בית המקדש**. וכן **מט"ה** מרמז בכתוב **"שבטים שבטי יה"** בדלוג ג' אותיות. וכן **ששם עלו שבטים** בגימטריא **שבת קדש**, דעלית השבטים לבית המקדש היתה בשבת, והשפעת היסוד באה לשבטים דרך השבת, וכן **ששם** בגימטריא **תמר** המסמל את היסוד דקדשה. וכן **שבטיכם** בגימטריא **רקיע** המסמל את היסוד. וכן **שבט** בגימטריא **יקר** או **ש"י** המסמלים את היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל שופר'.

וזה לשון ה'תורה אור' (ויחי קג) **ענין השבטים הוא מלשון המשכה, כמו כוכבא דשביט, דהינו דבר הנמשך מגבה לנמוד, וכמו הענפים מן האילן שאין הענף נחשב מגופו של אילן ממש, אף הוא חלק קטן הנמשך להלאה במרחק מגופו של אילן למטה לארץ, וראשם יונקים מן הגופא דאילנא.** רואים ששבטים הם בבחינת ענפים ומקלות, שנמשכים מן האילן שהוא היסוד שמשפיע לכל השבטים. וכן בחדש **שבט** חל ראש השנה לאילנות. וכן **שבט** בגימטריא **אילן** במלוי האותיות **אל"ף י"ד למ"ד נו"ן**. וכן מובא ב'הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א **שט"ו בשבט** הוא יום ה'דק"ל מתחלת השנה ו'דק"ל בגימטריא **גפ"ן** עם הכולל. ומבאר לדברינו, דדקל מסמל את היסוד יותר משאר העצים, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (ספר שופטים ע' שנט) **היסוד נקרא תמר בסוד "צדיק פתמר יפרח"**. וכן המספר המסתתר בין אותיות **"צדיק פתמר"** הוא **1082** כמנין תפארת שמסתתרת מאחורי היסוד.

וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית מט, כח) **יב' שבטים הם דגמת יב' צנורות של מעלה.** עין בלק"ת (ברכה צח:) שמבאר דלכן נכפלה פרשת קרבנות הנשיאים בתורה, יב' פעמים, אף על פי שכל הנשיאים הקריבו אותו קרבן. דכיון שלכל נשיא יש שרש משלו, קרבנו פועל ברוחניות פעלה מיחדת לפי שרשו. ואינה דומה הפעלה הרוחנית של קרבן אחד לזולתו. וכן **איל"ן** ר"ת הפתוב (במדבר ז, יא) **"נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם"** לרמז שכל קרבן הוא ענף אחר באילן ולכן נכפלה הפרשה יב' פעמים. וכן **קמ"ח** מרמז בקרבן של כל נשיא בכתוב **"בקר שנים אילם חמשה"** בדלוג ה' אותיות, דקרבנות אלו המשיכו את הקמח והפרנסה לשבטים השיכים לאות ה' המסמלת את המלכות. וכן **לבנ"ה** המסמלת את המלכות, מרמזת בר"ת בקרבן של כל נשיא בתחלת הפרשה, **"ביום השלישי נשיא לבני וכו'".** וכן **נקב"ה** המסמלת את המלכות מרמזת בכל מקום שכתוב **"הקריב את קרבנו"** בדלוג הפוך של ג' אותיות. וכן **בט"ן** המסמלת את המלכות כמובא

בזהר חדש (תיקונים קלג:) מרמזת בכל מקום שכתוב (במדבר י, טו) "ועל צבא מטה בני ישראל ששכר נתנאל בן צוער" וכדומה בדלוג ג' אותיות. וכן הקרבנות היו במספר חמשה המסמל את המלכות ששייכת לאות ה'. כמו שכתוב אצל כלם "אילם חמשה עתודים חמשה כבשים בני שנה חמשה". מובא בספר 'תפארת ישראל' ששבטי"ם ר"ת כל הקרבנות שיש בהם הבדל בין עני לעשיר: שבעת העדות, בטוי, טמאת מקדש, יולדת מצורע. ומבאר לדברינו כיון ששבטים קשורים עם השנוי הרוחני שיש בין מקריבי הקרבנות כדלעיל, נתנו סימן של שבטי"ם לשנוי בין מקריבי הקרבנות.

עין ברבנו בחיי (שמות כח, טו) שהיו שש אותיות באבן של כל שבט ושבט בחשן, והוסיפו את המלים **אברהם יצחק יעקב שבטי ישורון** כדי שתהיינה לכל שבט שש אותיות. ורואים קשר בין השבטים למספר שש. וכן רואים שהוסיפו לאבנו של יוסף בחשן את האותיות ו"ן המסמלות את היסוד ושרש היסוד. וכן היו מ"ט אותיות [שבע כפול שבע] בשמות כל השבטים בחשן, לרמז שהשבטים מקבלים מהעטרה שביסוד ששייכת למספר שבע.

וכן רואים מה'תורה אור' דלעיל ששבט הוא מלשון **כוכב שביט**. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל חמה' שהכוכבים בכלל, וכוכב שביט בפרט הם בבחינת חשמל. וכן כוכב שביט יש לו זנב, (ע' ברע"ב ברכות ט, ב). ובארנו לעיל במאמר 'חשמל דם' שהזנב מסמל את החוט. עין בכתבי הגרמ"מ משקלוב (ספר 'רזא דמהמנותא' דף צ') שמקשר את כוכב שביט לשרביט הזהב.

נראה דדג השיבוטא הוא מלשון שבט. והוא בבחינת היסוד שבדגים. דמובא בתוספות (ע"ז לט. ד"ה וסימניך) שהשיבוטא הוא **עז של ים**. ובארנו לעיל במאמר 'חשמל מילה', שהעז הוא כנגד יוסף היסוד, ומסמל את היסוד. וכן מצינו בגמרא (שבת קיט.) **רבא מלח שיבוטא** לכבוד שבת, ומבאר לדברינו דדג זה שהוא בבחינת יסוד הוא בבחינת שבת. אף על פי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל דם' שכל הדגים שייכים לבחינת העטרה שביסוד, דג זה שהוא בבחינת היסוד שבדגים מסמל את השבת שמשפיעה את שפע היסוד יותר משאר הדגים. וכן הבאנו במאמר 'דגים מספר שבע' בשם 'לקוט ראובני' שדג השיבוטא אינו שט בשבת. וכן מצינו במדרש (פתיחתא לאיכ"ר לד) **שבע מאות מיני דגים טהורים גלו עם ישראל לבבל, וכשחזרו חזרו עמם, חוץ מדג אחד ששמו שיבוטא**. ובארנו במאמר שם שדג זה יחזר לעתיד לבא ביום שכלו שבת.

כתוב (תהילים קכה, ג) **"כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים"**. ומבאר רש"י **לא יתן הקב"ה את ממשלת הרשעים לנוח על הצדיקים**. נראה דלכן ממשלת הרשעים

נקראת **"שבט"**. דשבט הוא מקל. וממשלת הרשעים היא בבחינת שבט של סטרא אחרא.

כתוב (תהילים כג, ד) **"שבטך ומשענתך המה ינחמני"**. ומבאר רש"י **"שבטך ומשענתך" יסורים שבאו עלי, ומשען שאני בטוח על חסדך שניהם ינחמוני**. נראה דלכן

ממשיל דוד המלך את היסורים ל**שבט**, ואת החסדים ל**משענת**, דשני אלו הם מקלות; שבט הוא מקל המכה בבחינת גבורות, ומשענת היא מקל שתומך בבחינת חסדים. וכיון שהשפעת החסדים והגבורות, באים לדוד דרך החוט שהוא בבחינת מקל, לכן נמשלו למקלות. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (אמור ע' רכז) שהיסוד באדם הוא בחינת רגל שלישי של האדם, ומובא בספר 'בן יהודע' ל'בן איש חי' (סנהדרין כד, ד"ה ואקח), שהמשענת של הזקן היא בבחינת רגל שלישי של

הזקן. ומבאר לדברינו דכיון שהשפעת היסוד נחלשת בזקנים, לכן זה השתלשל שהם ילכו בתמיכת משענת, שתהיה עבורם בבחינת רגל שלישית במקום היסוד שנגחלש. ולכן נתמכים במקל, דהמקל הוא בחינת יסוד. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א שאכילה היא אותיות הליכה, לרמז שפעלת היסוד שהיא בחינת אכילה, היא גם בבחינת פעלת הרגלים שנקראת הליכה.

כתוב (שופטים ו, כא) **"וישלח מלאך הוי"ה את קצה המשענת אשר בידו ויגע בבשר ובמצות ותעל האש מן הצור ותאכל את הבשר ואת המצות"**,

נראה דלכן המלאך פעל דרך קצה המשענת, לסמל מהותו שהוא בבחינת קצה המשענת של הקב"ה, ופעלתו נעשית דרך בחינה זו. וכן **"קצה המשענת"** בגימטריא **שלשלת**. וכן **"המשענת אשר בידו"** ס"ת **תו"ר**, המסמל את חוטי הקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל עוף', וכן **"קצה המשענת אשר בידו"** ס"ת **תו"ר**ה דדרך למוד התורה זוכים להתחבר לקב"ה דרך החשמל שהוא בבחינת קצה המשענת שביד הקב"ה. וכן **משענת** בגימטריא **בית המקדש** ששם מקום החוטים.

בספר 'נהורא דיוסף' (ח"א ע' קנט) מבאר באריכות שבטחון קשור עם היסוד. לכן כתוב על העיר שכם שמשמלת את היסוד (בראשית לד, כה) **"ויבאו על העיר בטח"**, דמקום זה הוא

בחינת בטחון, ומשרה בטחון על הנמצאים שם. נראה לבאר על פי מה שבארנו במאמר 'אמונה ובטחון' שבטחון הוא בחינת משענת שאדם נשען על אביו שבשמים, ומחבר לה, וחי בדרך שהכל מאת ה', והכל לטובה. כמו שכתוב (ישעי' נ, י) **"בטח בשם ה' וישען באלהיו"**. וכן מצינו בגמרא (סוטה מט.) **ועל מי יש לנו להשען על אבינו שבשמים**. וכן רואים בנסח התפלה, **ולעולם לא נבוש כי בך בטחנו. ועל חסדך הגדול באמת נשענו: ברוך אתה ה' משען ומבטח לצדיקים**. וכיון שמשענת מסמלת את היסוד הרוחני שמחבר את האדם לה, ומשפיע את החסדים, כשאדם נשען על משענתו, הוא מסמל את השפעת החסד מהיסוד. וכשם שהשפעת היסוד מקשרת את האדם לה' דרך היסוד הרוחני, כך הנשען על משענתו מתקשר לה' דרך החסד שביסוד הרוחני, וזה סוד הבטחון. וכן **הבטחון** בגימטריא **יסוד**.

וכן כתוב (תהילים לב, י) **"והבוטח בה' חסד יסובבנו"**, ורואים שבטחון ממשיך חסדים על האדם. ובאמת על פי פשט קשה שהרי אין זה כבוד לומר שאדם נשען על ה', שהקדוש ברוך הוא, הוא בבחינת משענת של האדם. ולפי דברינו מבאר שהכונה היא שהאדם נשען על המשענת הרוחנית, שהיא בחינת החסד שבא מהיסוד. וכן שרש תבת **משענת** היא אותיות **שע"ן** שהן ר"ת **שנה עולם נפש**, שכוללים את כל מרכיבי החיים, לרמז שאדם שחי עם בטחון, הוא חי חיים אחרים לגמרי. וזה גם השרש של המלה **שעון** שמסמל את הזמן והחיים של האדם. והוסיף הרה"ג ר' יעקב אריה פוגל שליט"א **שמשען** הוא מלשון **ישועה**, לרמז שהנשען על ה' מושך אליו את הישועה. וכן כתוב (תהילים קמו, ג) **"אל תבטחו בנדיבים בן אדם שאין לו תשועה"**. ורואים שבטחון ממשיך ישועה. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שבטח בגימטריא **י"ט** שהוא מספר המלוי של שם הוי"ה במלוי מ"ה. דמלוי מסמל השפעה, והבוטח נשען על השפעת שם הוי"ה שנגמזת במלוי. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שבתוך **בטחון** יש אותיות **חוט**, ובצדדים **ב"ן**. היינו **חוט** של **בן** שמתחבר לאביו שבשמים. וכן **קנה** אל ה' מרמז שצריך להתחבר לקו וחוט, להרגיש קרוב לה' שממנו הכל. כפי שמובא בספר

'שְׁעָרֵי צְדָקָה' (ד) שְׂתַקְנֶהּ הִיא מִלְשׁוֹן קוֹ, וְהָקוּ נֹקֵב עַד ה', לִישׁוּעַתְךָ קוֹיֵנו כָּל הַיּוֹם. וְכֵן מוּבָא בְרַמְח"ל (דרוש בענין קיווי, אוצרות רמח"ל) כָּל הַמְקִנָה תִּפְלְתוּ עוֹלָה בְּלִי אֲמָצְעֵי כְמוֹ שְׂמַדְבָּר לְנוֹכַח, לֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, כִּי הוּא קוֹ הַבּוֹקֵעַ וְנוֹקֵב עַד ד' מִמֶּשׁ.

וּלְפִי זֶה מוּבֵן מִדּוּעַ בְּטַחֲוֹן קְשׁוּר לְאֲמוּנָה, דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שְׂאֲמוּנָה מִקְשָׁרֶת אֶת הָאָדָם לְאֲמָא עֲלָא, שְׁהִיא מַעַל הַטְּבַע וּמַעַל הַמְעַרְכָּת שֶׁל טוֹב וְרַע, כְּפִי שְׂמָצִינוּ בְּזֶה־ר (תיקונים ב.) הָאֲמוּנָה הִיא בִּינָה. וְלִכֵּן זֶה נַעֲשֶׂה דְרָךְ בְּטַחֲוֹן, כִּי בְּטַחֲוֹן הוּא הִסּוּד שְׂמַתְחַבֵּר לְאֲמָא עֲלָא. בְּסוּד הָאוֹת ו' שְׂמַתְחַבֵּרֶת לְאוֹת ה' רֵאשׁוּנָה שֶׁל שֵׁם הוִי"ה. וְכֵן מִבְּטַח אוֹתִיּוֹת מִבְּטַח ח' לְרַמֵּז שֶׁהַבְּטַחֲוֹן מִקְשָׁר אֶת הָאָדָם וְנוֹתֵן לוֹ מִבְּטַח לְעוֹלָם הַשְּׁמִינִי שְׂנִקְרָא אֲמָא עֲלָא. וְאִין הַפְּנוּנָה בְּבְטַחֲוֹן שְׁה' יַעֲשֶׂה לִי רַק טוֹב הַנִּרְאֶה וְהַנִּגְלָה, אֲלֹא בְּטַחֲוֹן שְׁה' בְּאֲמַת עוֹשֶׂה אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים וְאִין עוֹד מִלְבָּדוֹ, וּבְכָל דְבָר צְרִיךְ לְבַקֵּשׁ מֵה' וּלְפַעֵל רַק לְפִי גְדַרֵי הַתּוֹרָה שְׁהֵם רְצוֹן ה' כְּדִי לְהַשִּׁיג אֶת אוֹתוֹ דְבָר.

מוּבָא בְּסִפְר 'פְּרִי צְדִיק' (כסליו ב) שֵׁם חֲדָשׁ זֶה כְּסָלוֹ הוּא מִלְשׁוֹן "אִם שְׂמַתִּי זֶה־ב כְּסָלִי" וְכֵן "כִּי ה' יְהִיֶה בְּכִסְלְךָ", שְׁהוּא לְשׁוֹן מִבְּטַח עִז. נִרְאֶה שְׂעָסֵק חֲדָשׁ זֶה שְׂכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יְהִיֶה לוֹ מִבְּטַח עִז בְּה'. וּבְסִפְר יְצִירָה הַמְּלִיךְ אוֹת ס' וְכו', וְכְסָלוֹ בְּשִׁנָּה. אוֹת ס' אֵינָא בְּזֶה־ר הַקְּדוּשׁ דְּאִינוֹן סְמִיכִין עֲלָךְ. וּבְגִמְרָא סוּמָךְ ה' לְכָל הַנִּפְלִים. רוֹאִים שְׂחֲדָשׁ כְּסָלִיו הוּא מִלְשׁוֹן מִשְׁעֲנַת וּבְטַחֲוֹן. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַרֵי חֲנִנָּה שְׂבַחְדָּשׁ כְּסָלִיו בְּכָלֵל, וּבְחֲנִנָּה בְּפִרְט, מִתְחַבְּרִים לְאֲמָא עֲלָא, וְחַבּוּר זֶה נַעֲשֶׂה דְרָךְ מִדַּת הַבְּטַחֲוֹן.

וְכֵן נִרְאֶה שְׂיֵשׁ רַמֵּז בְּכַתּוּב (מ"א ה, ה) "וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל לְבֵטַח אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֲנָתוֹ". שְׁהַבְּטַחֲוֹן "לְבֵטַח", פּוֹעֵל דְרָךְ הַתְּקַשְׁרוֹת עִם גִּפְנוֹ וְתֵאֲנָה הַמְּסַמְלִים אֶת הָעֵטְרָה שְׂבִיטוֹד. וְכֵן אֲצֵל בְּנִימִין הַמְּסַמֵּל אֶת הָעֵטְרָה שְׂבִיטוֹד, כְּתוּב (דברים לג, יב) "לְבַנְיָמִן אָמַר יְדִיד ה' יִשְׁכֵּן לְבֵטַח עֲלָיו". וְכֵן עַל יוֹסֵף הִסּוּד מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר פט, ג) "אֲשֶׁרֵי הַגְּבֵר אֲשֶׁר שֵׁם ה' מִבְּטַחוֹ" זֶה יוֹסֵף. וְכֵן אוֹמְרִים בְּתַפְלָה "מִשְׁעֵן וּמִבְּטַח לְצַדִּיקִים". וְצַדִּיק מְסַמֵּל אֶת הִסּוּד. וְכֵן מוּבָא בְּפְרִי עֵץ חַיִּים לְהֶאֱרִיז"ל (העמידה רנח) הוִי"ה מִשְׁעֵן וּמִבְּטַח לְצַדִּיקִים ר"ת יִמּו"ל, כָּל מִי שְׂיִמּוֹל מִיִּשְׂרָאֵל, נִקְרָא צַדִּיק, שְׂנֵאֲמַר וְעַמּוֹד כָּלֵם צַדִּיקִים. וַיֵּשׁ בְּבִרְכָה זוּ מ"ב תִּיבִין, נֶגֶד שֵׁם מ"ב, שְׂבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵי הַצַּדִּיקִים, וְכֵאֵן יְכוֹן לִיְסוּד שְׂלוֹ. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ דְּמִי שְׂנִימּוֹל מִגְּלָה אֶת הַחֲסָדִים שְׂבִיטוֹד וְנִשְׁעֵן עֲלֵיהֶם, וְזֶה סוּד הַבְּטַחֲוֹן מִשְׁעֵן וּמִבְּטַח לְצַדִּיקִים.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶה־ר (בהר קי:) "בְּטַח בְּה' וַעֲשֶׂה טוֹב", וְאִין טוֹב אֲלֹא צַדִּיק, דְּכַתִּיב "אֲמַרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב". וּמֵאִידָךְ אֵלֶּה שְׂנִשְׁעֵנִים עַל הַסְּטְרָא אַחְרָא, עֲלֵיהֶם נֵאֲמַר, (ישעי' לו, ו) "הִנֵּה בְּטַחַת עַל מִשְׁעֲנַת הַקְּנָה הַרְצוּץ הַזֶּה, עַל מְצָרִים, אֲשֶׁר יִסְמָךְ אִישׁ עֲלָיו, וּבֹא בְּכַפּוֹ וְנִקְבָּה". דְּחוּטֵי הַסְּטְרָא אַחְרָא הֵם בְּבַחֲנִינַת קְנָה כְּדְבִאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשִׁמֵּל חֲטָא'. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶה־ר חֲדָשׁ (שה"ש עח.) שְׁהֵאוֹתִיּוֹת ט"ח שֶׁל בְּטַח, מִתְּהַפְּכוֹת לְאוֹתִיּוֹת חֲטָא, אִם אָדָם פּוֹגֵם בָּהֶן. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'נְהוּרָא דְיוֹסֵף' שְׂבִיטוֹד קְשׁוּר בְּפִסּוּקִים עִם תַּבַּת "בְּךָ", כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (תהילים כב, ה) "בְּךָ בְּטַחוּ אֲבֹתֵינוּ בְּטַחוּ וְתַפְלִטְמוּ: אֵלֶיךָ זָעַקוּ וְנִמְלִטוּ בְּךָ בְּטַחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ". (שם כה, ב) "אֵלֶיךָ בְּךָ בְּטַחְתִּי". (שם נה, כד) "וְאִנִּי אֲבִטַח בְּךָ". (שם פד, יג) "אֲשֶׁרֵי אָדָם בְּטַח בְּךָ". (שם קמג, ח) "כִּי בְךָ

בְּטַחְתִּי". וּמִבָּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַבְּטָחוֹן מְקַשֵּׁר אֶת הָאָדָם לְכ"ב אוֹתֵיּוֹת הַתּוֹרָה כְּמִנְיַן בְּיָד הַנִּכְלָלוֹת בְּיָסוֹד כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת'.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מַגִּילָה טו:): **"וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר וְגו' וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהֱבִי",** אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן ג' מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת נִזְדַּמְּנוּ לָהּ בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, אֶחָד שֶׁהִגְבִּיָה אֶת צְוֹאֲרָהּ, וְאֶחָד שֶׁמָּשַׁךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד עָלֶיהָ וְאֶחָד שֶׁמָּתַח אֶת הַשְּׂרָבִיט. נִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי דַבְרֵינוּ כִּיּוֹן שֶׁאֶסְתֵּר עָשְׂתָה אֶת הַהֲשַׁתְּדָלוֹת שֶׁלָּהּ בְּמַסִּירוֹת נַפְשׁ, וְהַתְּקַשְׁרָה לְמַשְׁעֲנַת הַרוּחָנִית בְּבְטָחוֹן חֲזָק, זָכְתָה לְנִסִּים דְּרַךְ שְׂרָבִיט שֶׁהוּא מְקַל בְּבַחֲיִנַת מַשְׁעֲנַת. וְכֵן **שְׂרָבִיט** בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (תְּהִילִים קטו, יא) **"בְּטָחוּ בַּהוִי" הַ עֲזָרָם וּמִגֹּנָם הוּא"**. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מַחְמְדֵי אֶרֶץ' שֶׁמִּק"ל ר"ת מַעוֹלָם קוֹיְנוּ לָד.